LEE CHILD

LEE CHILD

SĂ NU GREŞEŞTI

Without Fail

Jack Reacher se simte bine în propria lui piele. Nu are slujbă, domiciliu stabil şi asigurare socială. Dar nu refuză niciodată să dea o mână de ajutor. Când un agent guvernamental îi propune un contract, Reacher constată surprins că i se cere să fie asasin. Ţinta: vicepreşedintele Statelor Unite. Este un exerciţiu, pentru că Washingtonul vrea să-şi testeze dispozitivele de securitate, iar Reacher, doar cu periuţa de dinţi în buzunar, acceptă provocarea şi intră în clubul select din inima administraţiei americane: Serviciul Secret. Va avea adversari pe măsura lui. La fel de experimentaţi, inteligenţi şi invizibili.

UNU.

Aflaseră despre el în iulie şi fuseseră înnebuniţi de furie toată luna august. Încercaseră să-l ucidă în septembrie. Mult prea devreme, însă. Nu erau pregătiţi. Încercarea fusese un eşec. Ar fi putut fi un dezastru, dar, de fapt, ceea ce se întâmplase fusese un miracol. Pentru că nimeni nu observase.

Folosiseră metoda lor normală ca să treacă de pază şi se plasaseră la treizeci de metri de locul în care vorbea. Utilizaseră un amortizor şi rataseră doar cu doi centimetri. Probabil că glonţul îi trecuse la mică distanţă peste cap. Poate chiar prin păr, pentru că el ridicase imediat mâna şi şi-l aşezase, ca şi cum ar fi fost deranjat de o adiere de vânt. Revăzuseră imaginile de nenumărate ori după aceea, la televizor. Îşi ridicase mâna şi îşi aranjase părul. Nimic altceva. După care îşi continuase discursul, fără să-şi dea

seama de nimic, deoarece, prin definiţie, un glonţ tras dintr-o armă cu amortizor este prea rapid ca să fie văzut şi prea silenţios ca să fie auzit. Aşa că glonţul zburase mai departe. Fără să lovească pe niciunul dintre cei care stăteau în spatele lui. Fără să atingă nici un obstacol, fără să lovească nici o clădire. Zburase mai departe, în linie dreaptă, până când îşi consumase energia, şi fusese doborât de gravitaţie la pământ, undeva, în depărtare, unde nu era nimic altceva decât iarbă. Nici un răspuns. Nici o reacţie. Nimeni nu observase. Ca şi cum acel glonţ n-ar fi fost tras niciodată. Şi nici nu au mai tras altul. Erau prea şocaţi.

Deci, un eşec, dar şi un miracol. Şi o lecţie. Apoi, petrecuseră luna octombrie comportându-se ca nişte adevăraţi profesionişti, luând-o de la capăt, calmându-se, gândind, învăţând, pregătindu-se pentru a doua tentativă care avea să fie mai bună, plănuită cu grijă şi executată corect, bazată pe tehnică şi fineţe şi susţinută de o frică teribilă. O tentativă onorabilă. O tentativă creativă. Şi, mai ales, o tentativă care n-avea să mai fie o ratare.

Apoi noiembrie s-a instalat şi regulile s-au schimbat total.

Ceaşca lui Reacher era goală, dar caldă încă. O ridică de pe farfurioară şi o înclină, privind cum zaţul de pe fundul ei se scurgea spre el, maroniu, ca mâlul de râu.

— Când trebuie executată operaţiunea? întrebă el.

— Cât mai curând posibil, răspunse ea.

Reacher aprobă din cap. Ieşi din separeu şi se ridică.

— Te sun peste zece zile, spuse.

— Ca să-mi comunici decizia?

El clătină din cap.

— Ca să-ţi spun cum a mers.

— Voi şti cum a mers.

— OK. Atunci, ca să-ţi spun unde să-mi trimiţi banii.

Femeia închise ochii şi zâmbi. El îi aruncă o privire.

— Credeai c-o să refuz?

Ea deschise ochii din nou.

— Credeam c-o să fii ceva mai greu de convins.

Reacher ridică din umeri.

— Aşa cum ţi-a spus şi Joe, îmi plac la nebunie provocările. De obicei, Joe avea dreptate în chestii de genul acesta. Avea dreptate în legătură cu multe chestii.

— Atunci, nu ştiu ce-aş mai putea să spun. Poate doar să-ţi mulţumesc.

Reacher nu răspunse. Vru să plece, dar ea se ridică în picioare, chiar lângă el, şi îl opri. Urmă o pauză stânjenitoare. Rămaseră câteva clipe faţă în faţă, ţinuţi pe loc de masa dintre ei. Femeia îi întinse mâna şi el i-o strânse. Ea i-o reţinu o fracţiune de secundă prea mult, apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Avea buzele moi. Atingerea lor îl arse ca o mică descărcare electrică.

— O strângere de mână nu este suficientă, spuse ea. Ai acceptat să o faci pentru noi.

Se opri şi adăugă:

— Şi n-a lipsit mult să-mi fii cumnat.

Reacher nu spuse nimic. Se mulţumi să încline din cap, apoi ieşi din spatele mesei şi aruncă o ultimă privire în spate. Urcă scările şi ieşi în stradă. Parfumul femeii stăruia încă pe mâna lui. O luă spre cabaret şi le lăsă prietenilor săi un bileţel, în cabină. Apoi porni spre autostradă, având în faţă zece zile întregi în care să-şi dea seama cum ar putea-o ucide pe a patra cea mai bine protejată persoană de pe planetă.

Totul începuse cu opt ore înainte. Şefa de echipă M. E. Froelich veni la muncă în acea dimineaţă de luni – la treisprezece zile după alegeri, cu o oră înaintea celei de-a doua şedinţe strategice, la şapte zile după ce fusese folosit prima dată cuvântul asasinat – şi luă decizia finală. Porni în căutarea superiorului ei direct şi îl găsi în secretariatul din faţa biroului său, evident cu intenţia de a discuta cu altcineva şi evident grăbit. Avea un dosar sub braţ şi pe faţă o expresie clară care spunea: Nu te apropia. Dar ea inspiră adânc şi îi dădu de înţeles că trebuia să discute cu el chiar

în clipa aceea. Şi, bineînţeles, neoficial, în particular. Aşa că bărbatul se opri o clipă, după care se întoarse brusc şi intră înapoi în biroul lui. O lăsă să intre după el şi închise uşa, destul de încet ca să dea o senzaţie uşor confidenţială acelei discuţii neprogramate, dar şi cu destulă fermitate ca ea să înţeleagă clar că era iritat de faptul că îi întrerupsese programul. Era un simplu clinchet al ivărului uşii, dar şi un mesaj inconfundabil, stabilit clar în limbajul ierarhiilor de peste tot: Ar fi bine să nu mă faci să-mi pierd timpul degeaba cu chestia asta.

Bărbatul era un veteran cu douăzeci şi cinci de ani de muncă la activ, aflat în perioada de dinaintea pensionării, la vârsta de cincizeci şi ceva de ani, ultimul ecou al vremurilor vechi. Era încă înalt, încă destul de suplu şi atletic, dar albea rapid şi se înmuia în locurile nepotrivite. Numele său era Stuyvesant. Ca numele ultimului director general din New Amsterdam, explica atunci când era întrebat cum se scria numele lui. Apoi, adaptându-se la lumea modernă, spunea: la fel ca ţigările. Purta zilnic costume Brooks Brothers, fără excepţie, dar era considerat capabil de flexibilitate în ceea ce privea tactica. Iar cel mai bun lucru era faptul că nu dăduse niciodată greş. Niciodată, deşi lucra în domeniu de mult timp şi avusese parte de doza lui de situaţii dificile. Însă nu înregistrase eşecuri, şi nici ghinioane. În consecinţă, în calculul nemilos al organizaţiilor de pretutindeni, era considerat omul cel mai potrivit pentru care să lucrezi.

— Pari puţin cam agitată, zise el.

— Chiar sunt, puţin, replică Froelich.

Biroul era mic şi liniştit, cu mobilă puţină şi foarte curat. Pereţii erau vopsiţi într-un alb luminos şi luminaţi cu halogen. Exista şi o fereastră, cu draperii albe verticale, pe jumătate închise, ascunzând vremea întunecată de afară.

— De ce eşti agitată? întrebă el.

— Am nevoie de permisiunea dumneavoastră.

— Pentru ce?

— Pentru ceva ce vreau să încerc, zise ea.

Era cu douăzeci de ani mai tânără decât Stuyvesant, având fix treizeci şi cinci de ani. Era destul de înaltă, dar nu excesiv. Poate cu maxim cinci centimetri mai înaltă decât media americancelor din generaţia ei, dar inteligenţa, energia şi vitalitatea pe care le radia scoteau cuvântul „medie” din caracterizare. Avea o siluetă zveltă, dar în acelaşi timp musculoasă, cu o strălucire a pielii şi a ochilor care o făceau să pară atletică. Părul tuns scurt era blond şi cam nepieptănat. Lăsa impresia că se îmbrăcase pe fugă în hainele de stradă, după un duş rapid făcut imediat ce câştigase o medalie de aur la Olimpiadă, unde jucase un rol crucial într-un sport de echipă. Ca şi cum nu ar fi fost mare lucru, ca şi cum ar fi vrut să iasă de pe stadion înainte ca reporterii de televiziune să termine cu colegii ei de echipă şi să ajungă la ea. Părea o persoană foarte competentă, dar şi foarte modestă.

— La ce fel de ceva te referi? întrebă Stuyvesant, răsucindu-se şi punând dosarul pe birou.

Acesta era mare, cu un blat dintr-un material compozit. Mobila din jur era modernă, sofisticată, curăţată şi lustruită obsesiv, ca o antichitate. Era renumit pentru faptul că îşi păstra biroul complet gol. Un obicei care crea impresia de eficienţă extremă.

— Vreau să o facă cineva din afară, zise Froelich.

Stuyvesant plasă dosarul exact pe colţul biroului şi îşi trecu degetele în lungul îndoiturii acestuia şi a marginii alăturate, ca şi cum ar fi verificat dacă unghiul era perfect.

— Crezi că e o idee bună? întrebă el.

Froelich nu spuse nimic.

— Presupun că te-ai gândit la cineva? întrebă el.

— Am un candidat excelent.

— Cine?

Froelich clătină din cap.

— N-ar trebui să cunoaşteţi amănunte, spuse ea. E mai bine aşa.

— Individul a fost recomandat?
— Poate că e o femeie.
Stuyvesant aprobă din cap. Lumea modernă.
— Persoana la care te-ai gândit are recomandări?
— Da, de la o sursă excelentă.
— Din interior?
— Da, repetă Froelich.
— Atunci, am redus deja cercul „suspecţilor”.
— Nu, sursa nu mai este din interior, în prezent.
Stuyvesant se răsuci din nou şi mută dosarul paralel cu latura lungă a biroului, apoi din nou paralel cu latura îngustă.
— Dă-mi voie să joc rolul avocatului diavolului, spuse el. Te-am promovat în urmă cu patru luni. Patru luni înseamnă o perioadă lungă de timp. Faptul că ai ales să aduci pe cineva din exterior acum poate părea semnul unei anumite lipse de încredere în tine, nu? Eşti de acord?
— Nu-mi pot permite să-mi fac griji pentru asta.
— Poate că ar trebui, zise Stuyvesant. Nu are cu ce să-ţi strice. Şase inşi râvneau postul tău. Aşa că, dacă faci chestia asta şi răsuflă ceva, o să ai probleme mari. O să ai parte de şase vulturi care vor murmura ţi-am spus eu tot restul carierei tale. Pentru că ai început să-ţi pui la îndoială propriile capacităţi.
— Dacă punem aşa problema, chiar trebuie să-mi pun la îndoială propriile capacităţi. Aşa cred.
— Crezi?
— Nu. Ştiu sigur. Nu văd altă alternativă.
Stuyvesant nu spuse nimic.
— Nici mie nu-mi face plăcere, continuă Froelich. Credeţi-mă. Dar cred că treaba asta trebuie făcută. Şi că este responsabilitatea mea să iau această decizie.
În birou se lăsă tăcerea. Stuyvesant nu zicea nimic.
— Atunci, îmi aprobaţi operaţiunea? întrebă Froelich.
Stuyvesant ridică din umeri.

— Nici n-ar fi trebuit să-mi ceri voie. Ar fi trebuit să-i dai drumul şi să o faci.

— Nu e stilul meu, zise Froelich.

— Atunci, nu mai discuta cu nimeni. Şi nu pune nimic pe hârtie.

— Nici n-aveam de gând. Asta ar compromite eficienţa.

Stuyvesant aprobă vag din cap. Apoi, ca un adevărat birocrat, trecu la cea mai importantă întrebare dintre toate.

— Cât ne va costa această persoană?

— Nu prea mult, zise Froelich. Poate chiar nimic. Poate doar cheltuielile. Avem o oarecare legătură din trecut. Teoretic. De un anumit gen.

— Asta îţi poate stopa cariera. Nu vor mai urma alte promovări.

— Alternativa ar pune capăt carierei mele.

— Tu ai fost alegerea mea, zise Stuyvesant. Eu te-am ales. Prin urmare, orice te atinge pe tine mă afectează şi pe mine.

— Înţeleg asta, domnule.

— Atunci, inspiră adânc şi numără până la zece. Apoi, spune-mi că este cu adevărat necesar.

Froelich aprobă din cap, inspiră adânc şi rămase tăcută zece sau unsprezece secunde.

— Este cu adevărat necesar.

Stuyvesant îşi ridică dosarul.

— OK, fă-o, zise el.

Froelich se apucă de treabă imediat după şedinţa strategică, devenind brusc conştientă că, de fapt, execuţia era partea cea mai grea. Cererea permisiunii păruse la început un fel de obstacol pe care-l catalogase, în minte, ca fiind partea cea mai dificilă a întregului proiect. Dar acum i se părea că fusese o nimica toată, în comparaţie cu doborârea efectivă a ţintei sale. Nu ştia decât un nume de familie şi o biografie aproximativă, care putea să fie sau nu exactă şi pusă la punct, cu opt ani în urmă. Asta dacă îşi amintea corect detaliile care îi fuseseră menţionate

întâmplător, în glumă, în toiul nopţii, de către iubitul ei, într-o discuţie târzie, înainte să adoarmă. Nici măcar nu era sigură că fusese foarte atentă. Aşa că hotărî să nu se bazeze pe acele detalii, numai pe nume.

Îl scrise cu litere mari pe o coală de hârtie galbenă. Asta îi aduse în minte o mulţime de amintiri. Unele rele, majoritatea bune. Se uită lung la el, apoi îl tăie cu o linie şi scrise SUBNEC, în loc. Asta avea să o ajute să se concentreze, pentru că făcea ca totul să pară impersonal. O făcea să revină la rutină, la instruirea de bază. Un subiect necunoscut era o persoană care trebuia identificată şi localizată. Asta era tot, nimic în plus, nimic în minus.

Principalul ei avantaj operaţional era computerul. Avea acces la mai multe baze de date decât un cetăţean obişnuit. SUBNEC era militar, era sigură de asta, aşa că începu cu baza de date a Centrului Naţional al Dosarelor Personalului Militar. Era compilat în St. Louis, Missouri, şi conţinea practic toate persoanele, bărbaţi şi femei, care serviseră în uniforma militară americană, indiferent de loc şi de timp. Tastă numele de familie şi aşteptă, iar software-ul de căutare răspunse cu numai trei nume. Pe unul îl elimină imediat, din cauza prenumelui. Ştiu sigur că nu poate fi el, nu-i aşa? Pe un altul îl elimină din cauza datei de naştere. E cu o întreagă generaţie mai în vârstă. Aşa că SUBNEC trebuia să fie al treilea. Nu exista altă posibilitate. Privi fix numele întreg timp de o secundă, după care copie data naşterii şi numărul de la asigurări sociale pe coala ei galbenă. Apoi, atinse tasta pentru detalii şi introduse parola. Imaginea de pe ecran dispăru, după care fu înlocuită cu un sumar abreviat al carierei.

Veşti proaste. SUBNEC nu mai era militar. Rezumatul carierei lui se termina brusc cu cinci ani în urmă, cu o lăsare la vatră onorabilă, după treisprezece ani de serviciu militar. Gradul final era de maior. Erau listate trei medalii, printre care o Silver Star şi o Purple Heart. Parcurse citaţiile şi scrise detaliile, după care trase o linie pe foaie, ca

să marcheze sfârşitul unei ere şi începutul alteia. Apoi continuă.

Următorul pas logic era să caute în Indexul Persoanelor Decedate al Asigurărilor Sociale. Instructajul de bază. Nu are nici un rost să încerci să dai de cineva care era deja mort. Introduse numărul şi îşi dădu seama că aştepta cu sufletul la gură. Dar căutarea nu dădu nici un rezultat. SUBNEC era încă în viaţă, cel puţin din câte ştia guvernul. Următorul pas era să caute în Centrul Naţional de Informaţii asupra Infractorilor. Din nou instructajul de bază. Nu are rost să încerci să înrolezi pe cineva care se află în închisoare, de exemplu, deşi ei i se părea asta total improbabil, în cazul lui SUBNEC. Dar nu se ştie niciodată. Există o linie fină de demarcaţie, la anumite tipuri de personalitate. Baza de date a CNII era întotdeauna lentă, aşa că băgă în sertare bucăţelele de hârtie adunate şi apoi plecă din birou să-şi mai ia o cană de cafea. Când se întoarse, pe ecran o aştepta o notificare prin care era informată că nu exista nici o arestare sau condamnare. Plus o notă scurtă, în care se spunea că SUBNEC avea un fişier în baza de date a FBI-ului. Interesant. Închise CNII şi intră direct în baza de date respectivă. Găsi fişierul, dar nu reuşi să-l deschidă. Însă ştia suficient de multe despre sistemul de clasificare al Biroului ca să poată decoda simbolurile din capul paginii. Era un simplu fişier narativ, inactiv. Nimic mai mult. SUBNEC nu era un fugar, nu era dat în urmărire, nu intrase în nici un fel de belea, în acel moment.

Notă totul pe hârtie şi apoi intră în baza de date naţională a Serviciului de Circulaţie. Alte veşti proaste. SUBNEC nu avea carnet de conducere.

Asta era foarte ciudat. Şi însemna multă bătaie de cap. Pentru că absenţa unui permis de conducere însemna că nu erau ataşate nici o fotografie şi nici o adresă curentă. Intră în computerul Administraţiei Veteranilor din Chicago. Căută după nume, grad şi număr. Căutările nu dădură nici un rezultat. SUBNEC nu primea beneficii federale şi nu

furnizase nici o adresă de contact. De ce nu? Unde naiba eşti? Se întoarse la Asigurările Sociale şi ceru înregistrări ale contribuţiilor. Nu existau. SUBNEC nu mai fusese angajat de când părăsise armata. Cel puţin, nu legal. Încercă şi la IRS, pentru confirmare. Aceeaşi poveste. SUBNEC nu plătise nici un impozit, în ultimii cinci ani. Nici măcar nu era înregistrat.

OK, să trecem la lucruri serioase. Se îndreptă pe scaun şi ieşi de pe site-urile guvernamentale. Activă un software ilicit, care o introduse direct în lumea secretă a industriei bancare. În mod normal, nu ar fi trebuit să folosească software-ul în acel scop. De fapt, în nici un scop. Era o încălcare evidentă a protocolului oficial. Dar nu se aştepta să primească vreo răsplată pentru asta. În schimb, se aştepta să obţină un rezultat. Dacă SUBNEC avea măcar un cont, oriunde în cele cincizeci de state, acesta avea să apară. Chiar şi un umil cont curent. Chiar şi unul gol sau abandonat.

Ştia că existau o mulţime de oameni care se descurcau fără conturi în bancă, dar instinctul îi spunea că SUBNEC nu era unul dintre aceştia. Nu un fost maior în Armata Statelor Unite. Şi medaliat, pe deasupra.

Introduse numărul de asigurare socială de două ori, o dată în câmpul destinat lui şi o dată în câmpul în care se cerea identitatea plătitorului de impozite. Introduse şi numele. Apoi apăsă tasta căutare.

La trei sute de kilometri depărtare, Jack Reacher se înfioră de frig. Atlantic City nu era nici pe departe cel mai cald loc de pe pământ, la mijlocul lui noiembrie. Vântul care bătea dinspre ocean aducea cu el destulă sare pentru ca totul să fie în permanenţă umed şi lipicios. Sufla în rafale, ridicând praful în jur şi lipindu-i pantalonii de picioare. Cu cinci zile în urmă se afla în Los Angeles şi era aproape sigur că ar fi trebuit să rămână acolo. Acum, era din ce în ce mai sigur că ar fi trebuit să se întoarcă acolo. Sudul Californiei era un loc foarte atrăgător în noiembrie. Aerul era cald, iar briza

oceanului o mângâiere blândă şi înmiresmată, nu nişte rafale necontenite de frig înţepător şi sărat. Ar fi trebuit să se întoarcă acolo. Trebuia să plece undeva, oriunde, asta era al naibii de sigur.

Sau, poate, trebuia să stea pe loc, aşa cum fusese rugat, dar să-şi cumpere un palton.

Se întorsese în est cu o negresă bătrână şi cu fratele ei. Făcuse autostopul, pornind spre est, din LA., ca să arunce o privire, o zi numai, Deşertului Mojave. Cuplul de bătrâni îl luase într-un Buick Roadmaster antic. Remarcase un microfon şi un sistem audio primitiv, precum şi o claviatură Yamaha în cutie, printre valizele din spate, iar bătrâna îi spusese că era cântăreaţă şi că se îndreptau spre Atlantic City, pentru un scurt popas. Îi mai spuse că fratele ei o acompania la claviatură şi conducea maşina, dar îl atenţionă că acesta nu era prea vorbăreţ, şi nici cine ştie ce şofer, iar Roadmasterul nu mai era cine ştie ce maşină. Totul era perfect adevărat. Bătrânul rămase tăcut şi, pe parcursul primilor zece kilometri, se aflară de câteva ori în pericol de moarte. Bătrâna începu să cânte, ca să se calmeze. Fredonă câteva măsuri din piesa lui Dawn Penn You Don't Love Me, iar Reacher se hotărî imediat să meargă cu ea până în est, doar ca să o mai asculte. Se oferi să preia el condusul maşinii. Femeia continuă să cânte. Avea acel gen de voce dulce, de fumătoare, care ar fi putut să o transforme într-un superstar al blues-ului cu ceva timp în urmă. Doar că, probabil, se aflase de prea multe ori în locul nepotrivit, aşa că asta nu se întâmplase niciodată. Maşina veche îl obliga să se lupte cu volanul, se auzeau tot felul de ţăcănituri şi şuierături de la motorul V-8 greoi, iar la aproape optzeci de kilometri la oră, toate zgomotele se armonizau şi sunau ca o muzică de fundal. Radioul era slab şi prindea o succesiune nesfârşită de posturi locale de radio, cam douăzeci de minute fiecare. Bătrâna fredona melodiile de la radio, iar bătrânul rămase complet tăcut şi dormi aproape tot drumul pe bancheta din spate. Reacher

conduse optsprezece ore pe zi, timp de trei zile, şi ajunse în New Jersey cu sentimentul că fusese într-o vacanţă. Reşedinţa era un salon de mâna a cincea, la opt cvartale de promenadă, iar managerul nu era genul în care să ai încredere că va respecta un contract. Aşa că Reacher începu să numere clienţii şi să calculeze numerarul care trebuia să apară în plicul de încasări de la sfârşitul săptămânii. Făcu asta la modul cel mai vizibil şi observă că managerul se arăta din ce în ce mai deranjat de atitudinea lui. Tipul începu să dea nişte telefoane codificate scurte, ţinându-şi mâna aşa încât să mascheze receptorul, fără să-şi îndepărteze nici o clipă privirea de la faţa lui Reacher. Acesta îi răspunse cu o privire la fel de fixă şi cu un zâmbet rece şi rămase pe loc. Asistă la toate cele trei spectacole, un weekend întreg, dar începu să se plictisească. Şi să-i fie frig. Aşa că luni dimineaţă era gata să se răzgândească şi să pornească iar la drum, când bătrânul cântăreţ la clape veni la el după micul dejun şi, în sfârşit, rupse tăcerea.

— Vreau s'te rog să mai stai p-acilea, zise el.

Pronunţase cuvintele stâlcit, iar în ochii lui bătrâni şi urduroşi licărea o urmă de speranţă. Reacher nu răspunse.

— Dacă nu mai stai p-acilea, sunt sigur că şefu' ăsta o să ne tragă ţeapă, continuă bătrânul, ca şi cum acest lucru era ceva la fel de obişnuit pentru muzicanţi ca penele de cauciuc şi răcelile. Dar dacă primim ceva bănişori, o s-avem cu ce să luăm nişte benzină ca să pornim spre New York, poate să prindem un contract cu B. B. King în Times Square, să ne relansăm cariera. Tipii ca tine pot schimba mult în această privinţă, fii sigur de asta.

Reacher nu spuse nimic.

— Sigur, văd că eşti îngrijorat, continuă bătrânul. La cum arată şefu' ăsta, clar are prin odăile din dos nişte indivizi naşparli.

Subtilitatea bătrânului îl făcu pe Reacher să zâmbească.

— De fapt, cu ce te ocupi matale? întrebă bătrânul. Eşti un fel de boxer?

— Nu, răspunse Reacher. Nici un fel de boxer.
— Lu'tător? întrebă bătrânul, mâncând literele. Ca ăia de la televiziunea prin cablu?
— Nu.
— Eşti destul de solid, se vede de la o poştă, continuă omul. Destul de barosan ca să ne-a'uţi, dac-ai vrea.
Omul nu mai avea dinţii din faţă. Reacher nu zise nimic.
— Şi, pân' la urmă, cu ce zici că te ocupi? întrebă din nou bătrânul.
— Am fost poliţist militar, răspunse Reacher. În armată, treisprezece ani.
— Te-ai pensionat?
— Cam aşa ceva.
— Şi nu vi se oferă nimic după aceea?
— Nimic care să îmi convină, spuse Reacher.
— Locuieşti în L. A.?
— Nu locuiesc nicăieri, spuse Reacher. Mă învârt de colo-colo.
— Atunci, cei care stau pe drumuri ar trebui să ţină aproape, spuse bătrânul. E foarte simplu. Să se a'ute unii pe alţii. Să fie o chestie recip'ocă.
Să se a'ute unii pe ceilalţi.
— E foarte frig aici, spuse Reacher.
— Asta e clar, replică bătrânul. Dar ştii c-ai putea să-ţi cumperi un palton.
Aşa că acum stătea într-un colţ de stradă bătut de vânt, cu furtuna dinspre mare lipindu-i pantalonii de picioare, şi încerca să ia o decizie finală. Autostrada sau un magazin de paltoane? Derulă în minte o scurtă fantezie: poate La Jolla, o cameră ieftină, nopţi calde, stele strălucitoare, bere rece. După care şi-o imagină pe bătrână, la noul club al lui B. B. King din New York, un tânăr descoperitor de talente obsedat de muzica retro şi aflat în trecere pe-acolo îi oferă femeii un contract, ea scoate un CD, face un turneu naţional, un articolaş în Rolling Stones, faimă, bani, o casă nouă.

Şi o maşină nouă. Se întoarse cu spatele la autostradă, se aplecă să ţină piept vântului şi porni spre est, în căutarea unui magazin de îmbrăcăminte.

În acea zi de luni existau aproape 12000 de organizaţii bancare cu garanţii FDIC1, organizaţii licenţiate şi operaţionale în interiorul Statelor Unite. Acestea însumau peste un miliard de conturi distincte, dar numai unul dintre ele era listat pentru numele şi numărul de asigurare socială al lui SUBNEC. Un cont curent simplu, la o filială a unei bănci regionale din Arlington, Virginia. M. E. Froelich privi fix adresa filialei, surprinsă. E la mai puţin de zece kilometri de aici. Copie detaliile pe foaia ei galbenă. Ridică receptorul şi sună un coleg senior, din cealaltă ramură a organizaţiei, cerându-i să contacteze banca respectivă pentru a obţine toate detaliile posibile. În special adresa stabilă. Îl rugă să o facă cât mai repede posibil, dar să fie discret. Şi îi spuse că totul era absolut neoficial. Apoi închise şi aşteptă, nerăbdătoare şi frustrată că n-avea încotro şi trebuia să stea degeaba, pentru moment. Problema era că ramura cealaltă a organizaţiei putea pune destul de uşor întrebări discrete băncilor, în timp ce, dacă Froelich ar fi făcut chiar ea asta, totul ar fi părut foarte ciudat.

Reacher găsi un magazin cu reduceri la trei intersecţii de ocean şi intră repede înăuntru. Era îngust, dar lung, avansa în interiorul clădirii cam două sute de metri. Pe tavan erau tuburi fluorescente, iar rafturile cu articole se întindeau cât vedeai cu ochii. Se părea că pe partea stângă erau articole pentru femei, pe centru, pentru copii, iar în dreapta, pentru bărbaţi. Începu din colţul îndepărtat.

Probabil că găseai acolo toate tipurile de paltoane disponibile pe piaţă. Primele două rânduri erau pline cu jachete scurte, căptuşite. Nu sunt bune. Se ghida după sfatul unui vechi amic din armată: Un palton bun este ca un avocat bun. Îţi acoperă dosul. Al treilea era mai promiţător. Avea nişte paltoane lungi până la glezne, culori neutre, părând masive din cauza căptuşelii groase din flanelă. Poate

că aveau şi ceva lână în ele. Probabil şi alte chestii. Oricum, erau destul de grele.

— Pot să vă ajut?

Se răsuci pe loc şi văzu o tânără stând chiar în spatele lui.

— Paltoanele astea sunt bune pentru vremea de aici? întrebă el.

— Sunt perfecte, răspunse femeia.

Era foarte vioaie. Îi spuse totul despre o chestie specială, pulverizată deasupra ca să respingă umezeala. Îi vorbi despre căptuşeala din interior, asigurându-l că îi va ţine de cald chiar şi la temperaturi de până la minus douăzeci de grade. Reacher îşi plimbă mâna în lungul şinei şi scoase un palton măsliniu închis, mărimea XXL.

— OK, o să-l iau pe acesta, zise el.

— Nu vreţi să-l probaţi?

Reacher se gândi o clipă şi apoi şi-l puse. Îi venea destul de bine. Aproape perfect. Poate puţin cam strâmt peste umeri. Iar mânecile cam cu doi centimetri prea scurte.

— V-ar trebui un XXXL, spuse femeia. Cât aveţi, o sută douăzeci şi cinci?

— O sută douăzeci şi cinci ce?

— Peste piept.

— Habar n-am. Nu m-am măsurat niciodată.

— Înălţime, cam 1,95?

— Cam aşa, spuse el.

— Greutate?

— 110, poate 115.

— Atunci e clar că aveţi nevoie de măsura pentru cei solizi şi înalţi. Încercaţi XXXL.

Paltonul pe care i-l întinse avea aceeaşi culoare mată ca XXL-ul ales de el. Dar îi venea mult mai bine. Puţin larg, ceea ce îi plăcea. Şi era bun la mâneci.

— Vreţi şi pantaloni? strigă femeia.

Se ghemuise sub o altă şină şi căuta printre nişte pantaloni groşi, aruncând o privire la talia lui şi la cât de lungi îi erau picioarele. Ieşi de acolo cu o pereche care se

potrivea cu una dintre culorile căptuşelii de flanelă din interiorul paltonului.

— Încercaţi şi cămăşile acestea, spuse ea.

Sări la o altă şină şi îi arătă un curcubeu de cămăşi de flanelă.

— Un tricou pe dedesubt şi sunteţi aranjat. Ce culoare preferaţi?

— Ceva care să nu fie ţipător, zise el.

Fata întinse toate articolele pe una dintre şine. Paltonul, pantalonii, cămaşa, un tricou. Arătau destul de bine împreună, măslinii şi kaki.

— E OK? întrebă ea veselă.

— OK, răspunse el. Aveţi şi lenjerie de corp?

— Acolo, zise ea.

Reacher căută printr-o ladă cu boxeri returnaţi din motive de calitate şi alese unii albi. Apoi o pereche de ciorapi, cu cât mai mult bumbac în ei, pestriţi, în culorile pământului.

— OK? repetă femeia.

El aprobă din cap şi ea îl conduse la casa din partea din faţă a magazinului, unde trecu toate etichetele pe sub o luminiţă roşie.

— Fix o sută optzeci şi nouă de dolari, zise ea.

Reacher se holbă la cifrele roşii de pe display-ul casei de marcat.

— Credeam că este un magazin cu reduceri, spuse el.

— Este un preţ incredibil de rezonabil aici, zise fata.

Reacher clătină din cap, băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote mototolite. Numără o sută nouăzeci de dolari. Cu dolarul primit ca rest, mai rămăsese cu patru în buzunar.

Colegul din cealaltă ramură a organizaţiei o sună pe Froelich după mai puţin de douăzeci şi cinci de minute.

— Ai adresa? îl întrebă ea.

— Washington Boulevard, nr. 100, răspunse tipul. Arlington, Virginia. Cod poştal 20310-1500.

Froelich notă datele.

— OK, mulţumesc. Presupun că asta e tot ce îmi trebuie.
— Cred că s-ar putea să ai nevoie de mai mult.
— De ce?
— Ştii Washington Boulevard?
Froelich se gândi o clipă.
— Duce la Memorial Bridge, nu?
— E doar o autostradă.
— Nu-s clădiri? Trebuie să fie şi clădiri.
— Există o clădire. Una destul de mare. La câteva sute de metri de latura estică.
— Care?
— Pentagonul, zise tipul. E o adresă falsă, Froelich. Pe o latură a lui Washington Boulevard e cimitirul Arlington, iar pe cealaltă parte e Pentagonul. Asta-i tot. Nimic altceva. Nu există numărul 100. Nu există adrese poştale particulare. Am verificat la Poştă. Iar acel cod poştal este de la Departamentul Armatei, în interiorul Pentagonului.
— Grozav, spuse Froelich. Le-ai spus ceva celor de la bancă?
— Sigur că nu. Mi-ai zis să fiu discret.
— Mulţumesc. Dar m-am întors de unde-am plecat.
— Poate că nu. Există un aranjament ciudat, Froelich. O sumă cu şase cifre, dar totul este blocat într-un cont curent, fără nici un fel de dobândă. Iar clientul îl accesează numai prin Western Union. Nu vine niciodată personal. E un aranjament telefonic. Clientul sună, spune o parolă, iar banca transmite banii prin Western Union oriunde i se cere.
— Nu foloseşte bancomate?
— Nici un fel de card. Şi nu a fost emis nici un carnet de cecuri, până acum.
— Numai Western Union? N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Există înregistrări?
— Din punct de vedere geografic, de peste tot. Efectiv. Din peste patruzeci de state, în cinci ani. Depuneri ocazionale şi o mulţime de retrageri mici, toate în birouri Western Union din sate, oraşe, de peste tot.

— Bizar.
— Aşa am spus şi eu.
— Şi poţi să faci ceva în privinţa asta?
— Am şi făcut-o. Mă vor anunţa, imediat ce va suna clientul.
— Iar tu mă vei suna pe mine?
— Poate că da.
— Există vreun tipar de frecvenţă?
— Variază. Intervalul maxim în ultima vreme a fost de câteva săptămâni. Uneori suna la numai câteva zile de la ultima tranzacţie. Lunea, de obicei. Băncile sunt închise în weekend.
— Atunci, aş putea avea noroc chiar azi.
— Sigur că ai putea, răspunse tipul. Întrebarea e, o să am şi eu noroc?
— Ei, nu vorbim despre un chiar aşa de mare noroc, spuse Froelich.
Managerul salonului îl văzu pe Reacher păşind în holul motelului. Se repezi în spate, pe o stradă laterală bătută de vânt, şi îşi scoase telefonul mobil. Făcu palma căuş peste el şi vorbi încet şi grăbit, convingător, dar respectuos, aşa cum era cazul.
— Pentru că mă sfidează, spuse el, ca răspuns la o întrebare.
— Azi ar fi bine, zise apoi, răspunzând la alta.
— Cel puţin doi, zise apoi. E un tip solid.
Reacher schimbă unul dintre cei patru dolari în fise la recepţia motelului şi se îndreptă spre telefonul cu plată. Formă din memorie numărul băncii sale, spuse parola şi aranjă să-i fie trimişi 500 de dolari prin Western Union în Atlantic City. Apoi se duse în camera lui, rupse toate etichetele şi îşi îmbrăcă hainele noi. Mută tot ce avea prin buzunare în acestea şi îşi aruncă costumaţia de vară la gunoi, după care se privi în oglinda înaltă din spatele uşii dulapului. Dacă îmi las barbă şi fac rost de nişte ochelari de soare, aş putea merge şi la Polul Nord, îşi spuse.

Froelich află despre transferul de bani cerut unsprezece minute mai târziu. Închise ochii o secundă şi îşi încleştă mâinile triumfătoare, apoi căută pe raftul din spate şi scoase o hartă a coastei de est. Cam trei ore, dacă traficul e bun. S-ar putea să ajung chiar la timp. Îşi înşfăcă haina şi geanta şi o luă la fugă spre garaj.

Reacher pierdu o oră în camera lui, după care ieşi să testeze proprietăţile izolatoare ale noului său palton. Testare pe teren, i se spunea acelei operaţiuni pe vremuri. Mai mult simţi decât văzu că în spatele lui era cineva. Doar o mică mâncărime caracteristică, în partea de jos a spatelui. Încetini şi folosi o vitrină de magazin pe post de oglindă. Prinse o mişcare cam la cincizeci de metri în spate. Prea departe pentru detalii.

Continuă să meargă. Paltonul era destul de bun, dar îşi spuse că ar fi trebuit să-şi cumpere şi ceva pentru cap. Asta era clar. Acelaşi amic cu păreri despre paltoane zicea că jumătate din pierderea totală de căldură se produce prin partea superioară a capului, şi chiar asta simţea el acum. Vântul rece îi bătea prin păr şi-l făcea să lăcrimeze. O căciulă militară de patrulă ar fi fost foarte utilă, în noiembrie, pe ţărmul din Jersey. Îşi notă în minte să se uite după nişte magazine cu marfă returnată, la întoarcere de la Western Union. Ştia din experienţă că magazinele de acel tip şi sediile Western Union se aflau, de obicei, în aceeaşi zonă.

Ajunse la promenadă şi porni spre sud, cu aceeaşi senzaţie de mâncărime în spate. Se întoarse brusc, dar nu văzu nimic. Porni înapoi spre nord, în direcţia din care venise. Scândurile pe care călca erau trainice. Văzuse un anunţ care spunea că erau făcute dintr-un lemn dur special, cel mai tare lemn de construcţie pe care îl puteau oferi pădurile lumii. Senzaţia de mâncărime persista în zona şalelor. Se întoarse şi îşi conduse umbrele invizibile spre Debarcaderul Central. Era structura originală, conservată. Arăta la fel ca atunci când fusese construită, cu mult timp în

urmă. Era pustie, lucru deloc surprinzător, ţinând cont de vreme, şi îţi dădea un sentiment de ireal. Arăta ca o fotografie arhitectonică dintr-o carte de istorie. Însă o parte dintre micile dughene antice erau deschise şi vindeau diverse articole. Inclusiv una care vindea cafea în pahare de plastic. Dădu tot mărunţişul pe care-l mai avea pe o cafea neagră obişnuită, care însă avu darul să-l încălzească. Se duse la capătul debarcaderului şi o bău. Aruncă paharul la gunoi şi rămase o vreme pe loc, privind oceanul. Apoi porni din nou spre mal şi văzu doi bărbaţi care se îndreptau spre el.

Erau nişte indivizi de talie potrivită, scunzi, dar laţi în umeri, îmbrăcaţi aproape identic, cu paltoane albastre şi pantaloni gri de doc. Pe capetele masive aveau îndesate nişte fesuri tricotate din lână gri. Era evident că ştiau cum să se îmbrace pentru clima aceea. Îşi ţinea mâinile în buzunare, aşa că nu-şi putea da seama dacă purtau mănuşi asortate cu restul. Buzunarele paltoanelor erau înalte, aşa că amândoi aveau coatele ridicate. Purtau bocanci grei, de genul celor pe care i-ar fi ales un oţelar sau un docher. Erau amândoi puţin crăcănaţi sau poate încercau să adopte un mers ameninţător. Şi amândoi aveau o cicatrice mică în jurul sprâncenelor. Arătau ca nişte mardeiaşi de bâlci sau bătăuşi din docuri, de-acum cincizeci de ani. Reacher aruncă o privire în spate şi văzu că nu era nimeni acolo, până-n Irlanda. Aşa că se opri pur şi simplu din mers. Nu se mai obosi să-şi lipească spatele de balustradă.

Cei doi se apropiară şi se opriră la trei paşi de Reacher, cu faţa spre el. Reacher îşi îndoi degetele pe lângă corp, ca să-şi dea seama cât de reci le simţea. Trei paşi reprezentau o alegere interesantă, ca distanţă. Însemna că voiau totuşi să discute înainte să atace. Îşi flexă degetele de la picioare şi îşi încordă puţin gleznele, coapsele, spatele, umerii. Îşi roti capul dintr-o parte în cealaltă şi apoi şi-l lăsă puţin în spate, ca să-şi detensioneze ceafa. Respira pe nas. Vântul îi bătea din spate. Tipul din stânga îşi scoase mâinile din buzunare.

Nu purta mănuşi. Şi fie suferea rău de artrită, fie ţinea câte un fişic ascuns în fiecare palmă.

— Avem un mesaj pentru tine, zise el.

Reacher aruncă o privire spre balustrada debarcaderului şi spre oceanul de dincolo de aceasta. Apa era cenuşie şi agitată. Probabil rece ca gheaţa. Dacă îi arunca peste balustradă, ar fi fost aproape o crimă.

— De la managerul ăla de club? întrebă el.

— Da, de la oamenii lui.

— Aha, deci are oameni?

— Suntem în Atlantic City, replică individul. E normal să aibă oameni.

Reacher încuviinţă din cap.

— Daţi-mi voie să ghicesc: trebuie să plec din oraş, să spăl putina, să o şterg, să-mi iau tălpăşiţa, să nu mă mai întorc niciodată, să nu mai fac niciodată umbră pământului pe aici, să uit că am fost vreodată aici.

— Văd că azi îţi pică fisa repede.

— Sunt cititor de gânduri, spuse Reacher. Am lucrat pe vremuri la un bâlci. Chiar alături de femeia cu barbă. Nu eraţi şi voi acolo? Trei cabine mai departe? „Cei mai urâţi gemeni din lume”?

Tipul din dreapta îşi scoase mâinile din buzunare. Părea să sufere de aceeaşi boală a încheieturilor, sau poate ascundea alte două fişicuri. Reacher zâmbi. Îi plăceau fişicurile. Tehnologie de modă veche, dar sănătoasă. Şi implicau absenţa armelor de foc. Nimeni nu ţine în pumn un fişic dacă are o armă în buzunar.

— Nu vrem să te rănim, spuse individul din dreapta.

— Dar trebuie să pleci, continuă cel din stânga. N-avem nevoie de oameni care să se amestece în metodele economice ale acestui oraş.

— Aşa că alege calea cea mai uşoară, zise bărbatul din dreapta. Lasă-ne să te conducem la autogară. Sau bătrânul ar putea să aibă şi el de suferit. Şi nu numai financiar.

Reacher auzi o voce absurdă în minte, o voce din vremea copilăriei. Mama lui, spunându-i: Te rog să nu te iei la bătaie când porţi haine noi. Apoi, auzi un instructor în lupta cu mâinile goale, spunând: Loveşte-i repede, loveşte-i tare şi loveşte-i din belşug. Îşi flexă umerii, pe sub palton. Brusc, îi fu recunoscător fetei din magazin pentru că îl făcuse să ia numărul mai mare. Îi privi lung pe cei doi, în ochii lui citindu-se puţin amuzament şi multă încredere în sine. Se mişcă puţin spre stânga, iar ei se rotiră după el. Îşi ridică mâna şi îşi netezi părul deranjat de vânt.

— Ar fi mai bine să plecaţi acum, spuse el.

Nu o făcură, exact cum se aştepta. Răspunseră la provocare, apropiindu-se de el imperceptibil, doar printr-o infimă mişcare a muşchilor, care le aduse centrul de greutate în faţă. „Trebuie să-i scot din funcţiune pentru o săptămână”, se gândi Reacher. „Cred c-am să-i lovesc în pomeţi. O lovitură rapidă, fracturi, poate pierderea temporară a cunoştinţei, dureri mari de cap. Nimic prea grav.” Aşteptă să se potolească o nouă rafală de vânt, după care îşi aranjă iar părul, după urechea stângă. Îşi lăsă mâna acolo, cu cotul ridicat, ca şi cum tocmai l-ar fi izbit un gând.

— Ştiţi să înotaţi, băieţi? întrebă el.

Ar fi fost nevoie de un autocontrol supraomenesc ca să nu arunce o privire spre ocean. Iar ei nu erau supraoameni. Îşi întoarseră capetele spre apă ca nişte roboţi. Îl izbi pe individul din dreapta cu cotul ridicat, apoi şi-l îndoi din nou şi-l lovi pe cel din stânga, chiar în clipa în care întorcea capul, la zgomotul scos de frângerea oaselor amicului lui. Se prăbuşiră amândoi odată pe scânduri, fişicurile se desfăcură şi monedele se împrăştiară în toate direcţiile, făcând mici piruete argintii, lovindu-se între ele şi căzând, cap sau pajură. Reacher tuşi puţin din cauza frigului aspru şi rămase nemişcat, revăzând totul în minte: doi indivizi, două secunde, două lovituri, game over. „Eşti tare, nene.” Răsuflă lung şi îşi şterse sudoarea rece de pe frunte. Apoi

se îndepărtă. Ieşi de pe debarcader pe faleză şi porni în căutarea biroului Western Union.

Căutase adresa în cartea de telefon de la motel, deşi nu avea nevoie de ea. Poţi găsi un birou Western Union după miros. Intuitiv. E un algoritm simplu – stai în colţul străzii şi te întrebi: e mai probabil să fie la stânga, sau la dreapta? Apoi o iei la stânga sau la dreapta, după caz, şi în scurt timp îl găseşti. Cel de aici avea un Chevy Suburban vechi de doi ani parcat lângă un hidrant, chiar în faţa uşii. Camioneta era neagră, cu geamuri fumurii, imaculată şi strălucitoare. Avea trei antene scurte UHF pe capotă. La volan era o femeie. Îi aruncă o privire scurtă, apoi o mai privi o dată. Era blondă şi în acelaşi timp părea relaxată şi atentă. Se citea asta în modul în care îşi sprijinea braţul pe geam. Şi era drăguţă, asta fără discuţie. Emana un fel de magnetism. Îşi îndepărtă privirea, intră în birou şi ceru banii. Îi puse în buzunar şi ieşi. Femeia stătea pe trotuar, chiar în faţa lui, privindu-l drept în faţă fix, ca şi cum ar fi căutat asemănări şi deosebiri faţă de o imagine mentală. Un proces pe care îl recunoscu imediat. Mai fusese privit aşa o dată sau de două ori.

— Jack Reacher? întrebă ea.

Reacher îşi verifică încă o dată memoria, pentru că nu voia să se înşele, deşi era aproape sigur că nu era cazul. Păr blond scurt, ochi cenuşii care îl priveau direct, un fel de încredere calmă degajată de modul în care stătea. Nişte calităţi pe care şi le-ar fi amintit, era sigur de asta. Dar nu şi le amintea. Concluzia era că nu o mai văzuse niciodată.

— Îl cunoşti pe fratele meu, spuse el.

Ea păru surprinsă şi puţin mulţumită. Şi, pentru o clipă, rămase fără cuvinte.

— Îmi dau imediat seama de asta, continuă el. Oamenii se uită la mine şi se gândesc cât de mult semănăm, dar şi cât de diferiţi suntem.

Ea nu zise nimic.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zise el şi plecă.

— Stai, strigă femeia în urma lui.

Reacher se întoarse.

— Putem sta de vorbă? întrebă. Te căutam.

El aprobă din cap.

— Am putea vorbi în maşină. Am îngheţat bocnă aici.

Ea rămase nemişcată o clipă, privindu-l fix. Apoi se mişcă brusc şi deschise portiera din dreapta.

— Te rog, zise ea.

Reacher se urcă, ea ocoli maşina şi se aşează pe locul şoferului. Porni motorul ca să dea drumul la radiator, dar fără să plece de pe loc.

— L-am cunoscut foarte bine pe fratele tău, zise ea. Am fost prietenă cu Joe. De fapt, mai mult decât prietenă. A fost o treabă destul de serioasă pentru o vreme. Înainte ca el să moară.

Reacher nu spuse nimic. Femeia se înroşi.

— Mda, evident că înainte să moară, spuse ea. Ce prostie am putut să spun.

Rămase tăcută.

— Când? întrebă Reacher.

— Am fost împreună timp de doi ani. Ne-am despărţit cu un an înainte să se întâmple.

Reacher aprobă din cap.

— Eu sunt M. E. Froelich.

Lăsă o întrebare nerostită să plutească în aer: Ţi-a vorbit vreodată despre mine? Reacher aprobă din nou din cap, încercând să dea impresia că numele îi spunea ceva. Dar nu era aşa. „N-am auzit niciodată de tine”, îşi spuse el. „Dar poate că mi-aş fi dorit.”

— Emmy? întrebă el. Ca premiile?

— M. E., zise ea. Mă recomand cu iniţialele mele.

— De la ce vin?

— Asta n-am să-ţi spun.

El făcu o scurtă pauză.

— Joe cum îţi spunea?

— Îmi spunea Froelich, răspunse ea.

Reacher dădu din cap.

— Da, e stilul lui.

— Încă îi mai simt lipsa, zise ea.

— Şi eu, cred, spuse Reacher. Deci, toată treaba asta are legătură cu Joe sau e vorba de altceva?

Ea rămase din nou încremenită, o fracţiune de secundă. Apoi se scutură, cu un mic tremur, şi reveni la problemele serioase.

— Amândouă, zise. Mda, mai mult de altceva, de fapt.

— Vrei să-mi spui care-i treaba?

— Vreau să te angajez pentru o treabă, spuse ea. Pe baza unui gen de recomandare să-i spun postumă făcută de Joe. Pentru ceea ce spunea despre tine. Vorbea despre tine, din când în când.

Reacher înclină din cap.

— Pentru ce vrei să mă angajezi?

Froelich făcu o nouă pauză, apoi încercă să zâmbească.

— Am repetat de vreo câteva ori răspunsul la întrebarea asta, zise ea.

— Atunci, spune-mi-l şi mie.

— Vreau să-l asasinezi pe vicepreşedintele Statelor Unite.

DOI

— Iată o replică reuşită, zise Reacher. Iar propunerea e chiar interesantă.

— Care e răspunsul tău? întrebă Froelich.

— Nu, spuse el. Probabil că în clipa asta e şi cel mai sigur, în orice caz.

Ea încercă din nou să zâmbească şi îşi ridică geanta.

— Lasă-mă să-ţi arăt nişte acte de identitate, spuse ea.

Reacher clătină din cap.

— Nu e cazul, zise el. Eşti din Serviciul Secret al Statelor Unite.

Îşi ridică privirea spre el.

— Eşti destul de ager.

— E destul de evident, zise el.

— Da?

Reacher aprobă din cap. Îşi pipăi cotul drept. Sigur i se învineţise.

— Joe a lucrat pentru ei, spuse el. Ştiindu-l cum era, probabil că a lucrat la modul foarte serios. Şi cum era puţin cam timid, cea cu care se întâlnea trebuie să fi fost din birou, altfel nu ar fi ajuns să se cunoască. În plus, cine altcineva, în afară de un oficial al guvernului, ar ţine un Suburban vechi de doi ani atât de strălucitor? Şi ar parca exact lângă hidrant? Şi cine altcineva, în afară de Serviciul Secret, ar fi putut să-mi dea de urmă atât de eficient, prin aranjamentele mele bancare?

— Eşti destul de ager, repetă ea.

— Mulţumesc, replică Reacher. Dar Joe nu avea nici o legătură cu vicepreşedinţii. El era la Delicte Financiare, nu la serviciul de protecţie a Casei Albe.

Froelich încuviinţă din cap.

— Cu toţii începem la Delicte Financiare. Ne facem datoria, urmărind falsificatorii. Iar el conducea departamentul. Şi ai dreptate. Ne-am cunoscut la serviciu. Dar nu am fost împreună, pe atunci. Spunea că nu se face. Însă eu oricum planificasem să mă transfer la serviciul de protecţie cât mai rapid posibil, iar imediat ce am făcut-o, am început să ieşim împreună.

Tăcu din nou. Se uita în jos, la geanta ei.

— Şi? întrebă Reacher.

Ea ridică privirea.

— E vorba de ceva ce mi-a spus într-o noapte. Eram destul de înflăcărată şi ambiţioasă pe vremea aceea, la începutul unei noi cariere, şi încercam tot timpul să îmi dau seama dacă era perfect ceea ce făceam. În timp ce discutam cu Joe despre asta, el a spus că singurul mod în care am putea cu adevărat să ne testăm ar fi să angajăm pe cineva din afară, ca să încerce să ajungă la ţintă. Să vedem dacă e posibil, înţelegi? Un audit de securitate, îi spunea el. L-am întrebat dacă avea pe cineva în minte. Iar el a spus că fratele lui mai mic ar fi cel mai potrivit. Dacă putea cineva să o facă, el ar fi

fost acela. Te-a descris în nişte culori destul de înspăimântătoare.

Reacher zâmbi.

— Exact stilul lui Joe. O soluţie necugetată.

— Crezi?

— Pentru un tip inteligent, Joe putea să fie uneori foarte prost.

— De ce ţi se pare o prostie?

— Pentru că, dacă aţi angaja pe cineva din afară, nu ar trebui decât să-l aşteptaţi să apară. Ar fi prea uşor.

— Nu, ideea lui era ca persoana respectivă să fie total necunoscută şi să vină neanunţată. Ca acum. Nimeni nu ştie nimic, cu excepţia mea.

Reacher aprobă din cap.

— Bine, poate nu era chiar aşa de prost.

— I se părea singura cale. Ştii, oricât de mult ne-am străduit, noi gândim întotdeauna din interior. El spunea că ar trebui să fim pregătiţi împotriva unui atac neprevăzut, din exterior.

— Şi m-a nominalizat pe mine?

— A spus că tu ai fi ideal.

— Şi atunci de ce ai aşteptat atât de mult până să încerci asta? Indiferent când a avut loc acea conversaţie, trebuie să se fi întâmplat cu cel puţin şase ani în urmă. Doar nu ţi-au trebuit şase ani să mă găseşti.

— A fost cu opt ani în urmă, zise Froelich. Chiar la începutul relaţiei noastre, imediat după ce am primit transferul. Şi n-am avut nevoie decât de o zi ca să te găsesc.

— Atunci, şi tu eşti destul de ageră, zise Reacher. Dar de ce ai aşteptat opt ani?

— Pentru că acum sunt la conducere. Am fost promovată şeful gărzii vicepreşedintelui, cu patru luni în urmă. Şi nu mi-am pierdut înflăcărarea şi ambiţia, şi în continuare vreau să ştiu dacă ne facem treaba aşa cum trebuie. În concluzie, am hotărât să urmez sfatul lui Joe, acum, când decizia îmi aparţine. Am hotărât să încerc un audit al securităţii. Iar tu

mi-ai fost recomandat, ca să zic aşa. Cu mulţi ani în urmă, de cineva în care aveam foarte multă încredere. Aşa că mă aflu aici ca să te întreb dacă vrei să o faci.

— Vrei o cafea?

Froelich îl privi surprinsă, ca şi cum cafeaua nu era pe ordinea ei de zi.

— E o problemă urgentă, zise ea.

— Nimic nu e atât de urgent încât să nu poţi sta la o cafea. Îţi spun asta din experienţă. Du-mă înapoi la motelul meu şi o să mergem în salonul de la subsol. Cafeaua e bună şi camera e foarte întunecoasă. Perfectă pentru o conversaţie de genul ăsta.

Suburban-ul guvernamental avea un sistem de navigaţie pe bază de DVD încorporat în bord, iar Reacher o privi cum îl pornea şi selecta adresa motelului, de pe o listă lungă cu posibile destinaţii din Atlantic City.

— Ţi-aş fi putut spune eu unde este.

— Sunt obişnuită cu chestia asta, replică Froelich. Dă indicaţii vocale.

— Nici eu n-aveam de gând să fac semne cu mâna, spuse Reacher.

Ea zâmbi din nou şi intră în traficul destul de lejer. Se lăsa seara. Vântul continua să bată. Poate că în cazinouri afacerile erau prospere, dar faleza, debarcaderele şi plajele nu păreau să aibă parte de prea multe vânzări în următoarele şase luni. Reacher rămase nemişcat în căldura din maşină şi se gândi câteva clipe la femeie şi la fratele lui mort. Apoi, urmări cum conducea. Era destul de pricepută. Froelich parcă în faţa motelului iar Reacher o conduse înăuntru, şi apoi pe scările ce duceau în salon. Mirosea a rânced şi stătut, dar era cald, iar pe automatul din spatele barului era un termos cu cafea. Reacher făcu semn spre acesta, apoi spre el şi Froelich, iar barmanul se puse pe treabă. Apoi, Reacher se îndreptă spre un separeu din colţ şi se aşeză cu spatele la zid, aşa încât să poată vedea toată camera. Obiceiuri vechi. Era evident că Froelich avea

aceleaşi obiceiuri, pentru că făcu şi ea acelaşi lucru, aşa că ajunseră să stea unul lângă celălalt. Umerii aproape că li se atingeau.

— Semeni foarte mult cu el, zise ea.

— În unele privinţe. În altele, nu. De exemplu, eu sunt încă în viaţă.

— N-ai venit la înmormântarea lui.

— S-a întâmplat într-un moment nepotrivit.

— Vorbeşti exact ca el.

— Aşa sunt fraţii.

Barmanul aduse cafeaua pe o tavă din plută pătată cu bere. Cafea neagră, două ceşti, nişte recipiente mici din plastic cu lapte, câteva pliculeţe cu zahăr. Două linguriţe ieftine, din tablă de oţel inoxidabil.

— Oamenii îl plăceau, spuse Froelich.

— Cred că era un tip OK.

— Asta e tot?

— Din partea unui frate, e un compliment.

Reacher ridică ceaşca şi dădu la o parte laptele, zahărul şi linguriţa de pe farfurioară.

— Neagră, comentă Froelich. Exact ca Joe.

Reacher aprobă din cap.

— Un lucru cu care nu m-am împăcat niciodată a fost faptul că întotdeauna eu eram fratele mai mic, iar acum sunt cu trei ani mai mare decât era el când a murit.

Froelich se uită într-o parte.

— Ştiu. El a încetat să mai existe, dar lumea a mers mai departe, în ciuda acestui fapt. Ar fi trebuit să se schimbe, măcar un pic.

Sorbi şi ea din cafea. Neagră, fără zahăr. Exact ca Joe.

— Nimeni nu s-a mai gândit să facă asta, în afară de el? întrebă Reacher. Să folosească pe cineva din exterior pentru un audit de securitate?

— Nimeni.

— Serviciile Secrete sunt o organizaţie relativ veche.

— Şi?

— Şi atunci am să-ţi pun o întrebare foarte firească.

Ea aprobă din cap.

— Preşedintele Lincoln a semnat înfiinţarea noastră pe 14 aprilie 1865, imediat după prânz. Apoi, s-a dus la teatru, în aceeaşi seară, şi a fost asasinat.

— O ironie a sorţii.

— Aşa o vedem noi acum. Dar pe vremea aceea, singura noastră sarcină era să protejăm moneda naţională. Apoi, a fost asasinat McKinley, în 1901; abia atunci s-au gândit că ar trebui să pună pe cineva să aibă grijă de preşedinte, ca serviciu permanent, şi am primit noi sarcina asta.

— Pentru că FBI-ul a fost înfiinţat abia după 1930.

Froelich clătină din cap şi se corectă.

— De fapt, a existat o variantă de început, numită Biroul Examinatorului-Şef, fondată în 1908. Care s-a transformat în FBI, în 1935.

— Asta sună ca genul de amănunte care-i plăceau lui Joe.

— Cred că de la el le ştiu.

— Normal. Se dădea în vânt după chestiile astea istorice.

Reacher văzu cum Froelich făcea un efort ca să nu tacă din nou.

— Care era întrebarea ta firească? zise ea.

— Faptul că foloseşti pe cineva din exterior, pentru prima dată în o sută unu ani, înseamnă că mai e vorba şi de altceva, în afară de faptul că eşti o perfecţionistă.

Froelich începu să răspundă, dar se opri. Pentru o fracţiune de secundă. Reacher sesiză că se hotărâse să mintă. Simţea asta după poziţia umărului ei.

— Sunt sub o presiune foarte mare, zise. Din punct de vedere profesional. Sunt foarte mulţi care abia aşteaptă să o dau în bară. Trebuie să fiu sigură.

El nu spuse nimic. Aştepta detaliile. Cei care mint adaugă întotdeauna detalii.

— N-am fost o alegere uşoară, spuse ea. Se întâmplă încă foarte rar ca o femeie să conducă o echipă. E vorba de sex,

la fel ca peste tot, presupun, aşa cum a fost mereu. O parte din colegii mei sunt cam înapoiaţi.

El aprobă din cap, fără să spună nimic.

— Am tot timpul asta în minte, zise ea. Trebuie să fiu stăpână pe situaţie.

— Care vicepreşedinte? întrebă Reacher. Cel nou sau cel vechi?

— Cel nou, spuse ea. Brook Armstrong. Riguros vorbind, vicepreşedintele ales. Am fost desemnată să conduc echipa lui încă de pe vremea când şi-a depus candidatura şi, cum se vrea continuitate, se poate spune că tot de un fel de alegeri a fost vorba şi în cazul nostru. Dacă omul nostru câştigă, ne păstrăm slujba. Dacă omul nostru pierde, suntem trecuţi iar la munca de jos.

Reacher zâmbi.

— Aşa că ai votat pentru el, nu?

Froelich nu răspunse.

— Ce-a spus Joe despre mine? întrebă el.

— A spus că ţi-ar plăcea provocarea. Că ţi-ai stoarce creierii ca să găseşti un mod în care să reuşeşti. Că eşti foarte ingenios şi că vei găsi trei sau patru moduri de a o face… şi că am avea multe de învăţat de la tine.

— Iar tu?

— Nu uita că asta se întâmpla cu opt ani în urmă. Pe vremea aceea eram destul de plină de mine, presupun. Am spus că n-ai avea nici o şansă, nici măcar să te apropii.

— Şi el ce-a zis?

— A spus că o mulţime de oameni au făcut aceeaşi greşeală.

Reacher ridică din umeri.

— Eram în armată, cu opt ani în urmă. Mă aflam, probabil, la zece mii de kilometri depărtare, în cine ştie ce situaţie cretină.

Ea încuviinţă din cap.

— Joe ştia asta. Era o discuţie pur teoretică.

El o privi.

— Dar se pare că acum nu mai este teoretică. După opt ani, vrei să o faci. Iar eu încă mă întreb de ce.

— Aşa cum am mai spus, acum e decizia mea. Şi sunt sub presiunea teribilă de a face totul bine.

Reacher nu spuse nimic.

— Vrei să te gândeşti totuşi la asta? întrebă Froelich.

— Nu ştiu prea multe despre Armstrong. Nu am auzit mare lucru despre el, înainte.

Ea aprobă din cap.

— Nimeni n-a auzit. A fost o alegere surpriză. Senator din Dakota de Nord, familist cât se cuvine, soţie, o fiică mare, are grijă de la distanţă de mama lui bătrână şi bolnavă, fără vreun impact naţional. Dar e un tip de treabă, pentru un politician. Mai bun decât majoritatea. Până acum, îmi place mult de el.

Reacher aprobă din cap, fără să spună nimic.

— Te vom plăti, bineînţeles, zise Froelich. Asta nu e o problemă. Un salariu de profesionist, atâta timp cât este rezonabil.

— Nu mă interesează banii, spuse Reacher. N-am nevoie de o slujbă.

— Ai putea să te oferi voluntar.

— Am fost soldat. Soldaţii nu se oferă niciodată voluntari.

— Nu asta-mi povestea Joe despre tine. Spunea că ai făcut tot felul de treburi.

— Nu-mi place să fiu angajat.

— Ei bine, dacă vrei să o faci pe gratis, cu siguranţă nu vom obiecta.

Reacher tăcu o clipă.

— Vor exista cheltuieli, probabil, dacă vreţi ca treaba asta să fie făcută aşa cum trebuie.

— Le vom deconta, bineînţeles. Orice îi va trebui persoanei respective. Totul oficial şi la vedere, după aceea.

Reacher se uită în jos, la masă.

— Ce vrei, mai exact, să facă persoana respectivă?

— Te vreau pe tine, nu o persoană oarecare. Pur şi simplu, vreau să joci rolul unui asasin. Să examinezi totul dintr-o perspectivă exterioară. Să găseşti fisurile. Să-mi dovedeşti dacă omul este vulnerabil, cu ore, date, locuri. Aş putea să-ţi ofer nişte informaţii despre program, dacă vrei.

— Oferi aşa ceva şi asasinilor? Dacă tot vrei să faci asta, n-ar trebui să o faci exact ca în realitate?

— OK, zise ea.

— Încă mai crezi că nimeni nu se poate apropia?

Îşi gândi răspunsul cu atenţie, poate vreo zece secunde.

— Una peste alta, da, aşa cred. Muncim serios. Cred că am acoperit toate variantele.

— Şi atunci, crezi că Joe se înşela?

Ea nu răspunse.

— De ce v-aţi despărţit?

Froelich îşi îndepărtă privirea pentru o clipă şi clătină din cap.

— Asta este o problemă particulară.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi cinci.

— Deci, cu opt ani în urmă aveai douăzeci şi şapte.

Ea zâmbi.

— Joe avea aproape treizeci şi şase. Un bărbat mai în vârstă. Am sărbătorit ziua lui de naştere împreună. Şi pe cea de la treizeci şi şapte de ani.

Reacher se trase puţin într-o parte şi o privi din nou. „Joe avea gusturi bune”, îşi spuse. De aproape, arăta bine. Mirosea bine. Avea o piele perfectă, nişte ochi minunaţi, gene lungi. Pomeţi frumoşi, un nas mic şi drept. Părea zveltă şi puternică. Era atrăgătoare, nu se putea contesta asta. Se întrebă cum ar fi fost să o strângă în braţe, să o sărute. Să se culce cu ea. Şi-l imagină pe Joe întrebându-se aceleaşi lucruri, prima dată când intrase în biroul condus de el. Şi, în cele din urmă, Joe aflase cum era. Bravo, Joe!

— Cred că am uitat să-i trimit o felicitare. În ambele ocazii.

— Nu cred că i-a păsat.

— Nu eram foarte apropiaţi, zise el. Nu ştiu sigur de ce.

— El te plăcea, spuse Froelich, asta-i sigur. Vorbea despre tine, din când în când. Cred că era foarte mândru de tine, în felul lui.

Reacher nu spuse nimic.

— Deci, o să mă ajuţi? întrebă ea.

— Cum era Joe? Ca şef, adică.

— Grozav. Era un superstar, din punct de vedere profesional.

— Dar ca prieten?

— Şi la asta se pricepea destul de bine.

Urmă o tăcere lungă.

— Unde ai fost, de când ai plecat din armată? întrebă Froelich. N-ai lăsat prea multe urme.

— Asta era şi ideea, zise Reacher. Să mă păstrez doar pentru mine însumi.

În ochii ei se citeau întrebări.

— Nu-ţi face griji. Nu sunt radioactiv.

— Ştiu, spuse ea. Am verificat. Dar acum, că te-am cunoscut, sunt curioasă. Înainte, erai doar un nume.

Reacher aruncă o privire spre masă, încercând să se vadă din exterior ca pe o a treia persoană, descrisă puţin câte puţin, în discuţii ocazionale, de către un frate. Era o perspectivă interesantă.

— Mă vei ajuta? întrebă ea din nou.

Froelich se descheie la palton, din cauza căldurii din cameră. Dedesubt avea o bluză albă. Se trase mai aproape şi se întoarse pe jumătate spre el. Erau la fel de apropiaţi ca doi îndrăgostiţi, într-o după-amiază obişnuită.

— Nu ştiu, zise el.

— Va fi periculos. Trebuie să te avertizez că nimeni în afară de mine nu va şti ce faci. Va fi o mare problemă dacă vei fi reperat undeva. Poate este o idee proastă. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi cer asta.

— N-o să mă repereze nimeni, zise Reacher.

Ea zâmbi.

— Exact asta mi-a zis Joe că vei spune, cu opt ani în urmă.
Reacher tăcu.
— Este foarte important, spuse ea. Şi urgent.
— Vrei să-mi spui de ce e important?
— Ţi-am spus deja de ce.
— Vrei să-mi spui de ce e urgent?
Nu-i răspunse.
— Eu nu cred deloc că e vorba de ceva pur teoretic, spuse Reacher.
Ea tăcu în continuare.
— Cred că ai o problemă, zise el.
Ea tăcu.
— Cred că ştii că există cineva acolo, continuă Reacher. O ameninţare reală.
Ea îşi îndepărtă privirea.
— Nu pot răspunde la asta.
— Am fost în armată, zise el. Am mai auzit astfel de răspunsuri.
— Este doar un audit de securitate, spuse ea. O vei face pentru mine?
El rămase tăcut câteva momente lungi.
— Ar fi două condiţii, zise, în cele din urmă.
Ea se întoarse şi îl privi.
— Şi anume?
— Prima: trebuie să lucrez undeva unde e frig.
— De ce?
— Pentru că tocmai am cheltuit o sută optzeci şi nouă de dolari pe haine groase.
Ea zâmbi scurt.
— Peste tot pe unde va merge el va fi suficient de frig, la mijlocul lui noiembrie.
— OK, spuse Reacher.
Căută în buzunar şi îi strecură o cutie de chibrituri, arătând spre numele şi adresa tipărite pe aceasta.
— Sunt doi bătrâni care lucrează o săptămână în clubul ăsta, şi care se tem că n-or să-şi primească banii. Muzicanţi.

Ar trebui să nu mai aibă probleme acum, dar vreau să fiu sigur. Vreau să vorbeşti cu poliţiştii de aici.

— Prieteni de-ai tăi?

— Recenţi.

— Când ar trebui să fie ziua de plată?

— Vineri seara, după ultimul spectacol. Pe la miezul nopţii, probabil. Trebuie să-şi ia banii şi să-şi urce bagajele în maşină. Vor porni spre New York.

— Am să vorbesc cu unul dintre agenţii noştri să ţină legătura zilnic cu ei. Cred că varianta asta e mai bună decât cea cu poliţiştii. Avem un birou aici. În Atlantic City se spală bani la greu. Din cauza cazinourilor. Să-nţeleg că o s-o faci?

Reacher rămase din nou tăcut şi se gândi la fratele lui. S-a întors să mă bântuie. Ştiam că o va face, într-o zi. Ceaşca lui de cafea era goală, dar caldă încă. O ridică de pe farfurioară, o înclină şi zaţul curse spre el, lent şi maroniu, ca mâlul de râu.

— Când trebuie executată operaţiunea? întrebă el.

Exact în aceeaşi clipă, la mai puţin de 200 de kilometri depărtare, într-un depozit din spatele Portului Interior din Baltimore, se făcea în sfârşit plata pentru două arme şi muniţia necesară pentru ele. O plată babană. Arme bune. Muniţie specială. Planificarea celui de-al doilea atentat începuse cu o analiză obiectivă a primei încercări eşuate. Fiind nişte profesionişti realişti, nu voiau să dea toată vina pe echipamentul neadecvat, dar erau de acord că nişte arme mai bune n-aveau să le strice. Aşa încât îşi analizaseră nevoile şi găsiseră un furnizor. Avea ce le trebuia. Preţul era corect. Negociaseră o garanţie, genul lor obişnuit de aranjament. Îi spuseseră tipului că, dacă marfa avea vreo problemă, aveau să se întoarcă şi să-l împuşte în coloană, în partea de jos, ca să-l pună într-un scaun cu rotile.

Intrarea în posesia armelor era ultimul pas preliminar. Acum erau pregătiţi să treacă la executarea operaţiunii.

Vicepreşedintele ales Brook Armstrong avea şase sarcini principale în cele zece săptămâni dintre alegere şi numirea

oficială. A şasea şi cea mai puţin importantă era să îşi continue mandatul de senator de Dakota de Nord, până la încheierea sa oficială. Erau aproape 650000 de oameni în acel stat şi oricare dintre ei putea solicita să i se acorde atenţie, în orice moment, dar Armstrong a presupus că vor înţelege că trebuiau să aibă răbdare până ce succesorul lui avea să-i preia sarcinile. La fel, nici Congresul nu mai avea prea mult de lucru, până în ianuarie. Aşa că îndatoririle sale senatoriale nu îi solicitau prea multă atenţie.

A cincea sarcină era să înlesnească instalarea succesorului său în postul de senator. Planificase două întruniri în stat, aşa încât să-i poată face legătura cu propriile sale relaţii din mass-media. Trebuia să fie văzuţi alături, umăr lângă umăr, strângându-şi mâna şi zâmbind în faţa camerelor de luat vederi, în timp ce Armstrong făcea un pas metaforic în spate, iar noul venit, unul în faţă. Prima întrunire era planificată pentru 20 noiembrie, cealaltă, cu patru zile mai târziu. Amândouă erau plictisitoare, dar impuse de loialitatea de partid.

A patra sarcină era să înveţe unele lucruri. Urma să fie membru al Consiliului de Securitate Naţională, de exemplu. Avea să fie expus unor lucruri pe care un tânăr senator din Dakota de Nord nu putea să le ştie. Un cadru de la CIA fusese desemnat ca tutore personal al lui, şi urmau să vină tot felul de oameni de la Pentagon şi de la Serviciul de Afaceri Externe. Se încerca asigurarea unei cât mai mari fluidităţi, dar era mult de lucru, pe lângă toate celelalte.

Iar toate celelalte erau incredibil de urgente. De la a treia sarcină, începeau cele mai importante. La nivel naţional, existau câteva zeci de mii de contribuabili care sprijiniseră campania. Donatorii cu adevărat mari urmau să fie mulţumiţi în alte moduri, dar şi susţinătorii individuali, care contribuiseră cu câte o mie de dolari sau mai mult, trebuiau să se bucure de succes. Aşa că partidul programase o serie de recepţii mari în Washington D. C., unde puteau participa cu toţii, în aşa fel încât să se simtă importanţi şi în miezul

problemelor. Comitetele lor locale urmau să-i invite să vină acolo cu avionul, să se îmbrace elegant şi să se amestece cu ceilalţi. Avea să li se spună că nu se ştia încă, în mod oficial, dacă gazda lor urma să fie noul preşedinte sau noul vicepreşedinte. Practic, trei sferturi din treabă era planificată să cadă pe umerii lui Armstrong.

De la a doua sarcină începeau cele cu adevărat importante. A doua sarcină era să îi perie pe cei de pe Wall Street. O schimbare de administraţie era ceva delicat, din punct de vedere financiar. Nu era nici un motiv real pentru care să nu existe o continuitate lină, dar nervii şi neastâmpărul puteau să scape din frâu, iar instabilitatea la bursă putea compromite o preşedinţie nouă încă de la început. Aşa că se depunea un mare efort pentru liniştirea investitorilor. Preşedintele ales se ocupa chiar el de cea mai mare parte a acestei sarcini, jucătorii cruciali având parte de întrevederi personale preţioase, în D. C., dar Armstrong urma să se ocupe de cei din linia a doua, în New York. Avea planificate cinci călătorii separate, într-un interval de zece săptămâni.

Dar prima şi cea mai importantă sarcină a lui Armstrong era să conducă echipa de tranziţie. O administraţie nouă are nevoie de aproape 8000 de oameni, iar aproximativ 800 dintre aceştia trebuiau să fie confirmaţi de Senat, cam 80 fiind persoane cu adevărat importante. Sarcina lui Armstrong era să participe la selectarea lor şi apoi să-şi folosească relaţiile din Senat ca să le netezească drumul spre procesul de confirmare ce urma. Operaţiunea de tranziţie îşi avea baza în spaţiul oficial de pe G Street, dar Armstrong voia să o conducă din vechiul lui birou de la Senat. Una peste alta, nu era deloc ceva amuzant. Era o muncă solicitantă, dar asta era diferenţa între a fi primul sau al doilea pe listă.

Prin urmare, a treia săptămână după alegeri a decurs astfel: Armstrong şi-a petrecut zilele de marţi, miercuri şi joi în interiorul Beltway, lucrând cu echipa de tranziţie.

Soţia lui era într-o pauză binemeritată, după alegeri, acasă, în Dakota de Nord, aşa că pentru moment locuia singur, în casa sa din Georgetown. Froelich şi-a alcătuit garda de protecţie din cei mai buni agenţi şi i-a ţinut pe toţi în stare de alertă maximă.

Cu Armstrong stăteau patru agenţi, iar în faţa casei erau în permanenţă patru poliţişti, în maşinile lor, doi în faţă şi doi pe aleea din spate. O limuzină a Serviciului Secret îl ducea în fiecare dimineaţă la birourile Senatului, urmată de o a doua maşină. Maşina armată, cum era numită. Se executa obişnuitul transfer eficient pentru traversarea trotuarului, la ambele capete. Apoi, trei agenţi stăteau cu el pe toată durata zilei. Garda lui personală, trei bărbaţi înalţi, în costume negre, cămăşi albe, cravate în tonuri calde şi ochelari de soare, chiar şi în noiembrie. Aceştia îl ţineau în interiorul unui triunghi de protecţie strâns, dar nesufocant, zâmbind tot timpul, mişcându-se tot timpul, reglându-şi în permanenţă în mod subtil poziţiile. Uneori, Armstrong putea să audă sunete slabe din căştile lor. Purtau microfoane la încheietura mâinilor şi arme automate sub sacouri. Întreaga situaţie i se părea impresionantă, dar ştia că nu se află în nici un pericol real, în interiorul clădirii administrative. Afară erau poliţişti din D. C., în interior, securitatea proprie de pe Dealul Capitoliului, detectoare permanente de metal la toate uşile spre stradă, iar toţi cei pe care îi vedea erau fie membri aleşi, fie personalul lor, toţi verificaţi de nenumărate ori.

Dar Froelich nu era la fel de optimistă. Se uita după Reacher în Georgetown şi pe Deal, dar nu vedea nici urmă de el. Nu era acolo. Şi nici nimeni altcineva care să o îngrijoreze. Asta ar fi trebuit să o relaxeze, însă nu era aşa.

Prima recepţie planificată pentru contribuabilii de nivel mediu a avut loc joi seara, în sala de recepţii a unui mare hotel. Întreaga clădire fusese cercetată cu câini în timpul după-amiezii, iar poziţiile-cheie din interior erau ocupate de poliţişti care urmau să stea acolo până la plecarea lui

Armstrong, multe ore mai târziu. Froelich puse doi agenţi din Serviciul Secret la uşă, şase în foaier şi opt în sala de recepţii. Alţi patru asigurau rampa de încărcare, locul prin care avea să intre Armstrong. Camere video discrete acopereau întregul foaier şi sala de recepţii, fiecare dintre ele fiind conectată la câte un videorecorder individual. Acestea erau conectate la rândul lor la un generator principal de coduri temporale, aşa încât să existe o înregistrare permanentă în timp real a întregului eveniment.

Lista de invitaţi cuprindea o mie de persoane. Din cauza vremii din noiembrie, oamenii nu se puteau înşira pe trotuar, iar natura evenimentului impunea ca securitatea să fie cât mai puţin vizibilă, aşa că se aplica protocolul de iarnă, care însemna primirea şi conducerea oaspeţilor direct în foaier, printr-un detector de metale temporar plasat în cadrul uşii de la intrare. După ce se învârteau o vreme prin foaier, în cele din urmă, se îndreptau către sala de recepţii. Odată ajunşi acolo, invitaţiile lor tipărite erau verificate şi li se cereau acte de identitate cu poză. Invitaţiile erau puse pentru o clipă cu faţa în jos pe o suprafaţă de sticlă, apoi le erau înapoiate, ca suveniruri. Sub suprafaţa de sticlă era o cameră video care lucra în acelaşi cod de timp cu celelalte, aşa că numele şi feţele erau în permanenţă puse în legătură, în înregistrarea vizuală. În final, invitaţii treceau printr-un al doilea detector de metale şi intrau în sala de recepţii. Cei din echipa lui Froelich păstrau nişte feţe serioase, dar bine dispuse, şi lăsau impresia că îi păzeau pe invitaţi de un pericol groaznic nemenţionat, şi nu că îl protejau pe Armstrong de ei.

Froelich îşi petrecu timpul privind monitoarele video, căutând feţe care n-ar fi avut ce căuta acolo. Nu văzu niciuna, dar asta nu o linişti. Nu vedea nici o urmă a lui Reacher. Nu era sigură dacă asta trebuia să o facă să se simtă uşurată sau neliniştită. Reacher avea de gând să o facă sau nu? Se gândi să trişeze şi să transmită echipei sale

descrierea lui. Apoi se răzgândi. Trebuie să ştiu, indiferent dacă pierd sau câştig.

Convoiul de maşini al lui Armstrong intră pe rampa de încărcare o jumătate de oră mai târziu, moment în care invitaţii băuseră deja câteva pahare de vin spumos ieftin şi mâncaseră câte pateuri sleite voiseră. Garda lui personală de trei oameni îl aduse printr-un pasaj dosnic, fără să se depărteze nici o clipă la mai mult de trei metri de el. Apariţia lui era programată să dureze două ore, ceea ce îi oferea o medie de puţin peste şapte secunde pentru fiecare invitat. Dacă invitaţii ar fi stat aliniaţi, şapte secunde ar fi însemnat o eternitate, dar nu era cazul, în primul rând ţinând cont de stilul în care dădea mâna cu ei. Un politician în campanie electorală învaţă foarte repede să simuleze o strângere de mână şi să prindă dosul mâinii celeilalte persoane, nu palma. Prin asta se transmitea un mesaj de genul: Sunt atât de mulţi susţinători aici, încât trebuie să fiu rapid şi, mai ales, însemna că era strict alegerea politicianului când să întrerupă contactul, şi nu a alegătorului. Dar într-un eveniment de această natură, Armstrong nu putea folosi acea tehnică. Aşa că trebuia să dea mâna cu adevărat cu ei şi să o facă repede, pentru a nu depăşi şapte secunde pentru fiecare. Unii invitaţi se mulţumeau cu varianta rapidă, dar alţii se agăţau de mâna lui puţin mai mult, transmiţându-şi felicitările ca şi cum nu ar mai fi primit vreuna până atunci. Unii aleseră strângerea de antebraţ, cu ambele mâini. Alţii îi cuprinseră umerii cu braţul, pentru o fotografie particulară. Unii erau dezamăgiţi că nu era şi soţia lui de faţă. Alţii, nu. O femeie se distinse prin faptul că îi prinse mâna într-o strângere fermă şi îl ţinu pe loc timp de zece sau douăsprezece secunde, chiar trăgându-l puţin spre ea, pentru a-i şopti ceva la ureche.

Era uimitor de puternică şi aproape că îl dezechilibră. El nu prea auzi ce îi şoptise. Poate numărul camerei de hotel. Dar era zveltă şi drăguţă, cu un păr negru şi un zâmbet grozav, aşa că nu îl deranjă prea tare. Se mulţumi să-i

zâmbească recunoscător şi merse mai departe. Însoţitorii lui de la Serviciul Secret nici măcar nu clipiră.

Reuşi un tur complet al camerei, nu mâncă nimic, nu bău nimic şi ajunse înapoi la uşa din spate după două ore şi unsprezece minute. Cei din garda personală îl urcară înapoi în maşina lui şi îl conduseră acasă. Traversarea trotuarului decurse fără nici un eveniment şi opt minute mai târziu casa lui era închisă şi asigurată pentru noapte. La hotel, restul personalului de securitate se retrase neobservat şi cei o mie de invitaţi fură lăsaţi să mai stea încă o oră.

Froelich se întoarse direct la biroul ei şi îl sună pe Stuyvesant acasă, exact înainte de miezul nopţii. Acesta răspunse imediat, ca şi cum ar fi stat pe ghimpi până atunci, aşteptând să sune telefonul.

— E în siguranţă, zise ea.

— OK, răspunse Stuyvesant. Probleme?

— Nu am observat nimic.

— Ar trebui, totuşi, să revezi înregistrarea video.

— Asta am de gând.

— Eşti mulţumită de ziua de mâine?

— Nu sunt mulţumită de nimic.

— Omul tău din exterior s-a apucat de treabă?

— Pierdere de timp. Trei zile, şi nu a apărut nicăieri.

— Ce ţi-am spus? Nu era necesar.

Vineri dimineaţă nu era nimic de făcut în D. C., aşa că Armstrong rămase acasă şi îl chemă pe omul de la CIA, pentru un curs de două ore. Apoi, garda lui repetă procedura de exfiltrare din coloana oficială de maşini. Folosiră un Cadillac blindat, cu două Suburban-uri de escortă, flancate de două maşini de poliţie şi o escortă de motociclete. Îl conduseră la Baza Forţelor Aeriene Andrews, pentru un zbor la amiază, spre New York City. Ca semn al bunăvoinţei, învinşii în alegeri îi permiseseră să folosească Air Force Two, deşi din punct de vedere tehnic nu se putea folosi acel apelativ decât atunci când purta un vicepreşedinte instalat oficial în funcţie, aşa că, pentru

moment, era doar un avion particular confortabil. Avionul ateriză pe La Guardia şi trei maşini ale filialei Serviciului Secret din New York preluară grupul şi îl conduseră spre sud, spre Wall Street, cu o escortă de motociclete ale NYPD2 în faţă.

Froelich era deja pe poziţie, în sediul Bursei. Filiala din New York avea multă experienţă în colaborarea cu NYPD, aşa că era convinsă că sediul era păzit cum trebuia. Şedinţele de liniştire a spiritelor la care participa Armstrong au avut loc într-un birou retras şi au durat două ore, aşa că Froelich se relaxă până la şedinţa foto. Reprezentaţii pentru media ai echipei de tranziţie voiau fotografii noi pe trotuarul din faţa coloanelor clădirii, la un moment dat după închiderea Bursei. Nu avea nici o şansă să-i convingă să se răzgândească, deoarece aveau o nevoie disperată de publicitate pozitivă. Dar era extrem de nemulţumită că omul ei avea să stea nemişcat, în aer liber, pentru o anumită perioadă de timp. Îşi puse agenţii să-i filmeze pe fotografi şi să le verifice de două ori acreditările de presă, după care verificară fiecare geantă cu camere video şi fiecare buzunar al tuturor vestelor. Luă legătura prin staţia radio cu locotenentul NYPD şi primi confirmarea că perimetrul era păzit pe o distanţă de 300 de metri la sol şi 150 de metri pe verticală. Abia atunci îi permise lui Armstrong să iasă, însoţit de diverşi brokeri şi bancheri, ca să se lase fotografiaţi cu toţii timp de cinci minute lungi şi chinuitoare. Fotografii se ghemuiră pe trotuar, chiar la picioarele lui Armstrong, aşa încât să poată face poze de grup, cap şi umeri, cu inscripţia New York Stock Exchange plutind deasupra capetelor lor. Sunt prea aproape, îşi spuse Froelich. Armstrong şi bancherii priveau optimişti şi hotărâţi în faţă. Apoi, slavă Domnului, totul se termină. Armstrong flutură din mână în stilul lui devenit deja clasic, care parcă spunea mi-ar plăcea să mai stau, şi se întoarse în clădire. Bancherii îl urmară şi fotografii se risipiră care încotro. Froelich se relaxă din nou. Urma călătoria de rutină

pentru întoarcerea la Air Force Two şi zborul spre Dakota de Nord, pentru primul miting de predare a funcţiei de către Armstrong, în ziua următoare. Asta însemna că urmau aproximativ paisprezece ore în care Froelich nu mai era sub o presiune majoră.

Telefonul ei celular sună în maşină, în timp ce se apropiau de La Guardia. Era colegul ei din ramura de Trezorerie a organizaţiei, de la biroul din D. C.

— Mai ştii contul acela bancar pe care îl urmărim? zise el. Clientul tocmai a sunat din nou. Transferă douăzeci de mii la filiala Western Union din Chicago.

— În numerar?

— Nu, cec.

— Un cec cu încasare la Western Union? Pentru douăzeci de mii? Înseamnă că plăteşte pe cineva pentru ceva. Mărfuri sau servicii. În mod sigur.

Colegul ei nu răspunse nimic, iar Froelich închise telefonul şi îl ţinu în mână câteva secunde. Chicago? Armstrong nu avea să se apropie nici o clipă de Chicago.

Air Force Two ateriză în Bismarck şi Armstrong se duse acasă, la soţia lui, pentru a-şi petrece noaptea în patul său, în casa din ţinutul cu lacuri de la sud de oraş. Era o clădire mare, iar cei de la Serviciul Secret preluaseră spre proprie folosinţă un apartament de deasupra garajului. Froelich retrase garda personală a doamnei Armstrong, pentru a oferi cuplului puţină intimitate. Dădu liber tuturor agenţilor personali pentru restul nopţii şi postă alţi patru la paza casei, doi în faţă, doi în spate. Agenţii statali completau echipa, în maşini parcate pe un cerc cu rază de 300 de metri. Parcurse şi ea întreaga arie pentru o verificare finală, iar când se întorcea pe alee, telefonul ei sună din nou.

— Froelich? zise Reacher.

— De unde ai numărul ăsta?

— Am fost poliţist militar. Pot să fac rost de un număr de telefon.

— Unde eşti?

— Nu uita de muzicienii aceia, da? Din Atlantic City. În seara asta se face plata.

Şi legătura se întrerupse. Froelich se duse în apartamentul de deasupra garajului şi o vreme nu făcu nimic. Sună la biroul din Atlantic City la ora unu dimineaţa şi i se spuse că bătrânii îşi primiseră banii la timp şi fuseseră escortaţi la maşina lor, iar apoi până pe autostrada I-95, unde cotiseră spre nord. Închise telefonul şi rămase o vreme pe un scaun aşezat la fereastră, gândindu-se. Era o noapte liniştită, foarte întunecată. Şi foarte singuratică. Rece. Nişte câini lătrau din când în când, în depărtare. Nu era lună, nu erau stele. Ura nopţile de genul acela. Locuinţele familiale erau întotdeauna cele mai problematice. Într-un târziu, toţi se săturau să fie păziţi, şi deşi Armstrong era încă amuzat de noutatea situaţiei, se vedea că i-ar fi plăcut o pauză. Acelaşi lucru era valabil, cu siguranţă, pentru soţia lui. Nu avea pe nimeni în interior şi se baza exclusiv pe apărarea perimetrului. Ştia că ar fi trebuit să facă mai mult, dar nu avea de ales, cel puţin nu înainte să îi explice lui Armstrong cât de mare era pericolul actual, ceea ce nu făcuseră încă, deoarece Serviciul Secret nu făcea niciodată asta.

Dimineaţa de sâmbătă se instală luminoasă şi rece în Dakota de Nord, iar pregătirile începură imediat după micul dejun. Mitingul era programat la ora unu, pe terenul unui centru comunitar bisericesc aflat în partea de sud a oraşului. Froelich se arătase surprinsă că era un eveniment ce avea loc în aer liber, dar Armstrong îi spusese că era doar o vreme pentru paltoane groase, şi atâta tot. Tot de la Armstrong află că oamenii din Dakota de Nord nu se retrăgeau în case decât mult după Sărbătoarea Recunoştinţei3. În acel moment, Froelich se simţi copleşită de o dorinţă aproape iraţională de a anula totul. Dar ştia că echipa de tranziţie i s-ar fi opus şi nu voia să pornească atât de devreme o bătălie deja pierdută. Aşa că nu spuse nimic.

Apoi nu lipsi mult să propună ca Armstrong să poarte o vestă antiglonţ pe sub paltonul gros, dar se răzgândi din nou. Amărâtul o să aibă parte patru ani de aşa ceva, poate chiar opt, îşi spuse. Nici măcar n-a fost instalat în funcţie încă. E prea devreme pentru aşa ceva. Ulterior, avea să-şi dorească să-şi fi urmat primul instinct.

Terenul centrului comunitar al bisericii era cam cât jumătate dintr-un teren de fotbal; în partea de nord era mărginit chiar de biserica frumoasă, cu structură tradiţională, din şindrilă albă. Celelalte trei laturi erau delimitate de garduri, iar două dintre ele dădeau spre cartiere de locuinţe, a treia având ieşirea spre stradă. Exista şi o poartă largă, care se deschidea spre o parcare mică. Froelich interzise accesul în parcare pentru toată ziua şi puse doi agenţi şi o maşină locală de poliţie la poartă, plus alţi doisprezece poliţişti pedeştri, pe gazon, chiar lângă gard, în interiorul perimetrului. Plasă câte două maşini de poliţie pe fiecare dintre străzile din jur şi organiză verificarea bisericii de către unitatea canină a poliţiei locale, după care o închise şi o încuie. Dublă garda personală la şase agenţi, deoarece Armstrong era însoţit de soţie. Transmise celor din gardă să stea în permanenţă aproape de cuplu. Armstrong nu se opuse. Să fie văzut în centrul unui grup de şase tipi duri sugera un nivel foarte înalt. Iar cel care fusese numit succesorul lui avea să fie şi el încântat. O parte din statutul de putere al elitei din D. C. Avea să se răsfrângă şi asupra lui.

Familia Armstrong avea o regulă în a nu mânca la evenimente publice. Era mult prea probabil că ar arăta ca nişte idioţi, cu degetele murdare, încercând să vorbească în timp ce mestecau. Aşa că serviră prânzul mai devreme, acasă, şi apoi porniră în convoi spre locul mitingului. Era destul de simplu. Chiar relaxant, într-un fel. Politica locală nu mai era problema lui Armstrong. De fapt, nu era cine ştie ce problemă nici pentru succesorul său. Avea o majoritate frumoasă, nou consolidată, şi se scălda în

strălucirea reflectată de Armstrong. Aşa că după-amiaza se dovedi doar o plimbare plăcută pe o proprietate frumoasă. Soţia lui era frumoasă, succesorul lui rămase lângă el tot timpul, presa se abţinu de la întrebări jenante, toate cele patru reţele de televiziune afiliate şi CNN-ul erau acolo, toate ziarele locale îşi trimiseseră fotografii, şi apărură şi reprezentanţi de la Washington Post şi New York Times. Una peste alta, totul merse atât de bine, încât Armstrong îşi dori să nu se fi obosit să mai programeze şi mitingul următor. Chiar nu era necesar.

Froelich examina feţele celor din jur. Cercetă perimetrul. Scrută mulţimea, încercând să simtă orice modificare în comportamentul gloatei care să indice tensiune, nelinişte sau panică subită. Nu văzu nimic. Şi nici urmă de Reacher.

Armstrong rămase cu treizeci de minute mai mult decât anticipase, deoarece soarele slab de toamnă scălda câmpul într-o lumină aurie, vântul nu bătea deloc, iar el se simţea bine şi nu mai avea nimic planificat pentru seară, cu excepţia unei cine liniştite cu membrii de bază ai legislaturii de stat. Aşa că soţia lui fu escortată acasă, iar garda lui personală îl conduse înapoi la maşini şi apoi spre nord, în oraşul Bismarck. Exista un hotel chiar lângă restaurant, unde Froelich rezervase două camere pentru timpul mort dinaintea cinei. Armstrong dormi o oră, apoi făcu un duş şi se îmbrăcă. Cina decurgea bine, când şeful lui de personal sună la telefon. Preşedintele şi vicepreşedintele care părăseau funcţia îi convocaseră în mod oficial pe preşedintele ales şi pe vicepreşedintele ales la o conferinţă de tranziţie de o zi, la Baza Navală din Thurmont, a doua zi dimineaţă, la prima oră. Era o invitaţie convenţională, pentru că aveau oricum multe probleme oficiale de discutat; în plus, fusese transmisă conform tradiţiei, în ultima clipă şi pe un ton pompos, pentru că cei învinşi în alegeri voiau să mai comande ei lumea, pentru o ultimă dată. Dar Froelich era încântată, pentru că numele neoficial al Bazei Navale din Thurmont era Camp David, şi nu exista

nici un loc mai sigur în lume decât acel luminiş din pădurea situată în zona montană din Maryland. Hotărî că trebuiau să zboare cu toţii imediat înapoi la Andrews, de unde să ia elicoptere ale Infanteriei Marine până în complex. Dacă petrecea toată noaptea şi toată ziua acolo, ea putea să se relaxeze total pentru următoarele douăzeci şi patru de ore.

Spre finalul dimineţii de duminică, însă, un steward de la Marina Militară o găsi la micul dejun, în popotă, şi conectă un telefon în priza de lângă scaunul ei. La Camp David, nimeni nu folosea telefoane fără fir sau celulare. Erau prea vulnerabile la interceptarea electronică.

— Un apel transferat de la biroul principal, doamnă, spuse stewardul.

Urmă o tăcere de o secundă, apoi se auzi o voce.

— Ar trebui să ne întâlnim, spuse Reacher.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun la telefon.

— Unde ai fost?

— Pe ici, pe colo.

— Unde eşti acum?

— Într-o cameră la hotelul pe care l-ai folosit pentru recepţia de joi.

— Ai ceva urgent pentru mine?

— O concluzie.

— Deja? Au trecut numai cinci zile. Ai spus zece.

— Cinci au fost suficiente.

Froelich îşi făcu mâna cupă peste telefon.

— Care este concluzia?

Realiză că îşi ţinea respiraţia.

— E imposibil, spuse Reacher.

Ea răsuflă uşurată şi zâmbi.

— Ţi-am spus eu.

— Nu, sarcina ta e imposibilă. Trebuie să stăm de vorbă imediat. Trebuie să vii aici, chiar acum.

TREI.

Se întoarse în D. C. În Suburbanul ei, gândindu-se tot drumul ce să facă. „Dacă veştile sunt cu adevărat rele, când să-l implic pe Stuyvesant? Acum? Mai târziu?” Până la urmă, trase pe dreapta pe Dupont Circle, îl sună acasă şi îi puse întrebarea direct.

— Mă voi implica atunci când va fi nevoie, răspunse el. Pe cine ai folosit?

— Pe fratele lui Joe Reacher.

— Joe Reacher al nostru? Nu ştiam că avea un frate.

— Avea.

— Cum e?

— Exact ca Joe, poate puţin mai dur.

— Mai tânăr sau mai în vârstă?

— Ambele, replică Froelich. La început a fost mai tânăr, acum e mai în vârstă.

Stuyvesant rămase tăcut câteva clipe.

— E la fel de inteligent ca Joe? întrebă el.

— Nu ştiu încă.

Stuyvesant rămase din nou tăcut.

— Sună-mă atunci când vei avea nevoie. Dar ar fi bine să o faci cât mai devreme, da? Şi nu discuta nimic cu nimeni.

Froelich puse capăt convorbirii, intră din nou în traficul de duminică, parcurse ultimii doi kilometri şi parcă în faţa hotelului. Recepţionerul o aştepta şi o trimise direct la 1201, la etajul doisprezece. Froelich intră în cameră în urma unui chelner care ducea o tavă cu o cană cu cafea şi două ceşti aşezate cu fundul în sus, pe farfurioare. Fără lapte, fără zahăr, fără linguriţe şi cu un trandafir roz într-o vază zveltă din porţelan. Camera era tipică pentru un hotel de oraş. Două paturi mari, imprimeuri înflorate la fereastră, litografii plăcute pe pereţi, o masă, două scaune, un birou cu un telefon complicat, o somieră cu un televizor şi o uşă de legătură cu cealaltă cameră. Reacher stătea pe patul cel mai apropiat. Purta o bluză neagră de trening din nailon, un tricou negru, blugi negri şi pantofi negri. Avea o cască în ureche şi o imitaţie destul de bună a boldurilor speciale ale

Serviciului Secret înfiptă în gulerul bluzei. Se bărbierise de curând, iar părul îi era tuns foarte scurt şi pieptănat cu grijă.

— Ce ai pentru mine? întrebă ea.

— Mai târziu, replică Reacher.

Chelnerul puse tava pe masă şi se retrase în tăcere din cameră. Froelich aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui şi se întoarse spre Reacher. Făcu o pauză.

— Arăţi exact ca unul de-ai noştri, spuse ea.

— Îmi datorezi o grămadă de bani, zise el.

— Douăzeci de mii?

Reacher zâmbi.

— Cea mai mare parte din ei. Ţi-au şi spus de bani?

Ea încuviinţă din cap.

— Dar de ce un cec? Asta m-a băgat în ceaţă.

— O să înţelegi curând.

Reacher se ridică şi se îndreptă spre masă. Întoarse ceştile cu faţa în sus, ridică vasul şi turnă cafea.

— Ai programat corect momentul pentru room-service.

El zâmbi din nou.

— Ştiam unde erai, ştiam că vei veni cu maşina. E duminică, traficul nu ridică probleme. A fost destul de uşor să calculez un moment aproximativ al sosirii.

— Deci, ce vrei să îmi spui?

— Că sunteţi buni. Sunteţi chiar foarte buni. Şi că, după părerea mea, nimeni altcineva n-ar fi putut să o facă mai bine ca tine.

Froelich rămase tăcută.

— Dar?

— Dar nu sunteţi îndeajuns de buni. Trebuie să accepţi faptul că cel de care te temi poate să pătrundă şi să-şi facă treaba.

— N-am spus că există cineva de care mă tem.

Reacher tăcu.

— Dă-mi informaţia, Reacher.

— Trei şi jumătate, spuse el.

— Trei şi jumătate din cât? Din zece?
— Nu, uciderea lui Armstrong, de trei ori şi jumătate.
Ea se uită fix la el.
— Deja?
— Asta e estimarea mea, spuse Reacher.
— Ce vrei să spui cu „şi jumătate”?
— Trei sigure şi una posibilă.
Froelich se opri la jumătatea drumului spre masă şi rămase pe loc, uluită.
— În cinci zile? Cum? Unde-am greşit?
— Pune-ţi nişte cafea.
Froelich se îndreptă spre masă ca un automat. El îi întinse o ceaşcă. Froelich o luă şi se întoarse la pat. Ceaşca zăngănea pe farfurioară.
— Două moduri principale de abordare, spuse Reacher. Ca în filme, John Malkovich sau Edward Fox. Ai văzut filmele?
Ea aprobă din cap, amorţită.
— Avem un om care urmăreşte filmele. La Biroul de Cercetări pentru Protecţie. El analizează filmele cu asasinate. John Malkovich a jucat în În bătaia puştii, cu Clint Eastwood.
— Şi Rene Russo, spuse Reacher. A jucat destul de bine.
— Edward Fox a jucat în Ziua şacalului, un film mai vechi.
Reacher aprobă din cap.
— John Malkovich încerca să-l lichideze pe preşedintele Statelor Unite, iar Edward Fox, pe preşedintele Franţei. Doi asasini competenţi, lucrând singuri. Dar există o diferenţă fundamentală între ei. John Malkovich ştia de la început că nu va supravieţui misiunii. Ştia că va muri la o secundă după preşedinte. Dar Edward Fox voia să scape.
— Dar, până la urmă, n-a scăpat.
— Era un film, Froelich. Trebuia să se termine aşa. Nu putea să scape, ca şi cum totul ar fi prea uşor.
— Concluzia?
— Ne oferă două strategii pe care să le avem în vedere. O misiune sinucigaşă, de aproape, sau o treabă curată, de la

distanţă.
— Ştiam toate astea. Ţi-am spus, avem un om care se ocupă cu aşa ceva. Primim transcrieri, analize, rapoarte. Uneori discutăm cu scenariştii, dacă apare ceva nou. Vrem să aflăm de unde i-a venit tipului ideea.
— Şi aţi învăţat ceva?
Ea ridică din umeri şi sorbi din cafea. Reacher o văzu căutând prin memorie, ca şi cum ar fi avut toate transcrierile, analizele şi rapoartele stocate într-un fişier mintal.
— Cred că Ziua şacalului ne-a impresionat, spuse ea. Edward Fox juca rolul unui trăgător de elită, care avea o puşcă ce putea fi deghizată într-o cârjă a unui veteran cu handicap. S-a folosit de deghizarea asta ca să pătrundă într-o clădire din apropiere, cu câteva ore înaintea unei apariţii publice, şi a aranjat un foc direct de la mare distanţă, de la o fereastră situată la un etaj superior. Folosea un amortizor, aşa că putea să scape, după aceea. Teoretic, ar fi putut să meargă. Dar povestea este veche. Dinainte de naşterea mea. Pe la începutul anilor '60, cred. Generalul de Gaulle, după criza din Alger, nu? Acum asigurăm perimetre de protecţie mult mai largi. Presupun că şi filmul a avut un rol în această decizie. Plus problemele noastre de la începutul anilor '60, bineînţeles.
— Şi În bătaia puştii? întrebă Reacher.
— John Malkovich juca rolul unui fost agent CIA renegat, răspunse ea. A fabricat un pistol de plastic în pivniţă, aşa încât să poată trece de detectoarele de metale, a reuşit să pătrundă la un miting de campanie şi intenţiona să-l împuşte pe preşedinte de aproape. După care, aşa cum ai spus, urma să fie doborât şi el, imediat.
— Dar bătrânul Clint a sărit în faţa glonţului, zise Reacher. Mi s-a părut un film bun.
— Noi l-am considerat neplauzibil, replică Froelich. Două greşeli importante. În primul rând, ideea că poţi fabrica un pistol funcţional din materiale improvizate este absurdă.

Cercetăm tot timpul chestiile de genul acesta. Pistolul lui ar fi explodat şi i-ar fi spulberat mâna, de la încheietură. Iar glonţul ar fi căzut pur şi simplu pe podea. A doua greşeală – a cheltuit aproape o sută de mii de dolari. O grămadă de călătorii, birouri false pentru poştă, plus o donaţie de cincizeci de mii de dolari pentru partid, care l-a adus la mitingul de campanie. După părerea noastră, o personalitate de maniac de acest gen nu ar fi avut atât de mulţi bani de cheltuit. Am concluzionat că este imposibil.

— A fost doar un film, zise Reacher. Dar a scos ceva în evidenţă.

— Ce anume?

— Ideea de a participa la un miting electoral şi de a ataca ţinta de aproape, în opoziţie cu vechea idee de a acţiona de la o distanţă sigură.

Froelich făcu o pauză. Apoi zâmbi, prudentă la început, ca şi cum un pericol grav s-ar fi retras, în depărtare.

— Asta e tot ce ai? întrebă ea. Doar nişte idei? Mă îngrijorasem.

— Ca şi la mitingul de aici, de joi seara, spuse Reacher. O mie de invitaţi. Ora şi locul anunţate dinainte. Chiar s-a făcut şi publicitate pe tema asta.

— Ai găsit site-ul web al perioadei de tranziţie?

Reacher aprobă din cap.

— A fost foarte util. O grămadă de informaţii.

— Le controlăm pe toate.

— Dar tot am aflat de acolo fiecare loc în care se va afla Armstrong, replică Reacher. Şi momentele corespunzătoare. Şi în ce context. Ca în cazul mitingului de joi seara. Cu o mie de invitaţi.

— Ce e cu ei?

— Unul dintre ei a fost o femeie brunetă, care l-a prins pe Armstrong de mână şi l-a tras spre ea, dezechilibrându-l.

Froelich se holbă la el.

— Ai fost acolo?

El negă din cap.

— Nu, dar am auzit despre asta.
— Cum?
Reacher ignoră întrebarea.
— Ai văzut faza?
— Doar pe înregistrarea video, spuse ea. După aceea.
— Femeia aceea l-ar fi putut ucide pe Armstrong. Aceasta a fost prima ocazie. Până în acel moment te descurcaseşi destul de bine. Îţi dădusem un 10 cu felicitări pentru treaba de la guvern, din jurul Capitoliului.
Froelich zâmbi din nou, puţin dispreţuitoare.
— L-ar fi putut ucide? Mă faci să-mi pierd vremea, Reacher. Voiam ceva mai bun decât ar fi putut. Orice se putea întâmpla. Un fulger putea să lovească clădirea. Sau chiar un meteorit. Universul se putea opri din expansiune şi timpul putea începe să curgă în sens invers. Femeia aceea era un invitat. Un contribuabil de partid, care trecuse prin două detectoare de metale şi a cărei identitate fusese verificată la uşă.
— Ca şi în cazul lui John Malkovich.
— Am mai discutat despre asta.
— Să presupunem că femeia era expertă în arte marţiale. Poate avea antrenament militar pentru operaţiuni sub acoperire. Ar fi putut să-i rupă gâtul lui Armstrong ca pe un beţişor.
— Să presupunem, să presupunem.
— Să presupunem că era înarmată.
— Nu era. A trecut prin două detectoare de metal.
Reacher băgă mâna în buzunarul sacoului şi scoase un obiect maroniu subţire.
— Ai văzut vreodată aşa ceva? întrebă el.
Arăta ca un briceag, de vreo 9 centimetri lungime. Cu un mâner curbat. Reacher apăsă un buton şi o lamă pătată, maronie ţâşni afară.
— Este în întregime ceramic, zise el. Din acelaşi material ca gresia de baie. Doar diamantul e mai dur ca materialul ăsta. Categoric mai dur şi mai ascuţit decât oţelul.

Detectoarele de metal nu-l sesizează. Femeia aceea ar fi putut să aibă aşa ceva. Ar fi putut să-l despice pe Armstrong de la buric la bărbie, cu chestia asta. Sau să-i taie gâtul. Sau să i-l înfigă în ochi.

Îi întinse arma. Froelich o luă şi o studie.

— E făcut de o firmă numită Boker, zise Reacher. Din Solingen, Germania. Sunt scumpe, dar pot fi procurate relativ uşor.

Froelich ridică din umeri.

— Bine, ai adus un cuţit. Asta nu dovedeşte nimic.

— Cuţitul acesta a fost în sala de recepţii, joi noaptea. A fost în mâna stângă a acelei femei, în buzunarul ei, cu lama deschisă, tot timpul cât i-a strâns mâna lui Armstrong, trăgându-l spre ea. L-a adus cu burta la opt centimetri de cuţit.

Froelich se holbă la el.

— Vorbeşti serios? Cine era femeia?

— Un sprijinitor al partidului, pe nume Elizabeth Wright, din Elizabeth, New Jersey. A oferit patru mii de dolari pentru campanie, câte o mie pentru ea, soţul ei şi cei doi copii. A lipit plicuri timp de o lună, a pus o pancartă mare în curte şi a lucrat la sistemul de mesagerie telefonică în ziua alegerilor.

— Atunci, de ce avea la ea un cuţit?

— De fapt, nu avea.

Reacher se ridică şi se duse la uşa de legătură. Deschise uşa din apartamentul lui şi ciocăni tare în uşa celuilalt apartament.

— OK, Neagley, strigă el.

Uşa se deschise şi din camera alăturată intră o femeie. Avea cam treizeci de ani, era zveltă şi de înălţime medie, îmbrăcată în blugi şi cu un pulover gri moale. Era brunetă. Cu ochi negri. Un zâmbet minunat. Modul în care se mişca şi tendoanele de la încheieturi trădau multe ore de exerciţii fizice.

— Eşti femeia de pe casetă, spuse Froelich.

Reacher zâmbi.

— Frances Neagley, fă cunoştinţă cu M. E. Froelich. M. E Froelich, ea este Frances Neagley.

— Emmy? întrebă Frances Neagley. Ca premiile?

— Iniţiale, replică Reacher.

Froelich se holbă la el.

— Cine e?

— Cel mai bun sergent major cu care am lucrat. Extrem de calificată ca expert în toate tipurile de luptă corp la corp care îţi trec prin minte. Pe mine mă sperie rău de tot. S-a retras cam în aceeaşi perioadă cu mine. Lucrează în calitate de consultant în probleme de securitate, în Chicago.

— Chicago, repetă Froelich. De-aia a fost trimis cecul acolo.

Reacher încuviinţă din cap.

— Ea a finanţat totul, pentru că eu nu am card de credit sau carnet de cecuri. Aşa cum ştii deja, probabil.

— Ce s-a întâmplat cu Elizabeth Wright din New Jersey?

— Mi-am cumpărat hainele astea, spuse Reacher. Sau, mai bine zis, tu mi le-ai cumpărat. Şi pantofi. Şi ochelari de soare. Versiunea mea de echipament al Serviciului Secret. Am mers la frizer. M-am bărbierit în fiecare zi. Am vrut să arăt credibil. Apoi, am vrut o femeie singură din New Jersey, aşa că am aşteptat la câteva zboruri din Newark, la aeroportul de aici, joi. Am privit mulţimea, am abordat-o pe doamna Wright şi i-am spus că sunt agent al Serviciului Secret şi că e vorba de o mare problemă de securitate, aşa că o rugam să vină cu mine.

— De unde ai ştiut că mergea la miting?

— N-am ştiut. M-am uitat la toate femeile care veneau să îşi ridice bagajul şi am încercat să îmi dau seama, în funcţie de cum arătau şi de ce bagaje aveau. N-a fost uşor. Elizabeth Wright a fost a şasea femeie pe care am abordat-o.

— Şi te-a crezut?

— Aveam nişte acte de identificare impresionante. Am cumpărat casca asta pentru ureche de la Radio Shack, pe doi dolari. Şi un cordon electric mic care dispare la ceafă, vezi? Am închiriat un Town Car, negru. Mă integrasem perfect în rol, crede-mă. Ea m-a crezut. Era foarte entuziasmată de toată situaţia, de fapt. Am adus-o în camera asta şi am păzit-o toată seara, în timp ce Neagley i-a luat locul. Am ascultat în permanenţă în cască şi am vorbit la un microfon imaginar, în dreptul ceasului de la mână.

Froelich îşi mută privirea spre Neagley.

— Am ales New Jersey dintr-un anumit motiv, spuse aceasta. Permisele lor de conducere sunt cel mai uşor de falsificat, ştiai? Aveam la mine un laptop şi o imprimantă color. Tocmai reuşisem să fac actele de agent al Serviciului Secret pentru Reacher. Nu ştiu dacă arătau ca alea originale, dar am avut grijă să arate bine. Apoi, am pregătit un permis de conducere din Jersey, cu poza mea şi numele şi adresa ei, l-am tipărit, l-am plastifiat cu o chestie pe care am cumpărat-o de la Staples cu şaizeci de dolari, i-am frecat marginile, l-am zgâriat puţin şi l-am aruncat în geantă. Apoi m-am îmbrăcat adecvat, am luat invitaţia doamnei Wright cu mine şi m-am dus la parter. Am intrat fără probleme în sala de recepţie. Având cuţitul în buzunar.

— Şi?

— M-am învârtit pe acolo, apoi l-am prins de mână pe omul vostru. Şi l-am reţinut câteva clipe.

Froelich o privea fix.

— Cum ai fi făcut-o?

— Îl ţineam de mâna dreaptă, cu mâna mea dreaptă. L-am tras spre mine, el s-a rotit puţin, aşa că puteam lovi perfect spre partea laterală dreaptă a gâtului lui. Cu o lamă de nouă centimetri, i-aş fi străpuns artera carotidă. Apoi l-aş fi învârtit puţin pe loc. Ar fi murit din cauza sângerării în treizeci de secunde. Nu era nevoie decât de o mişcare a mâinii ca să o fac. Oamenii voştri erau la trei metri

depărtare. M-ar fi doborât după aceea, asta e sigur, dar nu ar fi putut să mă împiedice să o fac.

Froelich era palidă şi tăcută. Neagley îşi îndepărtă privirea.

— Fără cuţit ar fi fost mai greu, spuse ea. Dar nu imposibil. Ar fi fost greu să îi rup gâtul, pentru că are ceva muşchi acolo. Ar fi trebuit să mă dau rapid în spate doi paşi, ca să îi pun greutatea în mişcare, iar dacă oamenii tăi erau suficient de rapizi, ar fi putut să mă oprească. Aşa că aş fi ales o lovitură în laringe, cred, suficient de puternică pentru a i-l sparge. O lovitură cu cotul stâng ar fi fost suficientă. Aş fi fost moartă înaintea lui, probabil, dar el s-ar fi sufocat imediat după aceea, cu excepţia cazului în care aveţi oameni care ştiu să facă o traheotomie de urgenţă, în sala de recepţii, în maxim un minut. Presupun că nu aveai aşa ceva acolo.

— Nu, n-aveam, spuse Froelich şi rămase din nou tăcută.

— Îmi pare rău că-ţi stric ziua, zise Neagley. Dar tu ai vrut să ştii chestiile astea, nu? N-are rost să faci un audit de securitate şi să nu ţi se comunice rezultatul.

Froelich aprobă din cap.

— Ce i-ai şoptit?

— I-am spus: Am un cuţit. De amorul artei. Dar foarte încet. Dacă mă întreba cineva, aş fi pretins că am întrebat: Unde-i soţia? Ca şi cum m-aş fi dat la el. Presupun că se întâmplă asta, din când în când.

Froelich înclină din nou din cap.

— Se întâmplă, zise ea. Din când în când. Altceva?

— Ei bine, la el acasă e în siguranţă, zise Neagley.

— Aţi verificat?

— În fiecare zi, spuse Reacher. Am fost pe teren, în Georgetown, încă de miercuri noaptea.

— Nu v-am văzut.

— Asta am şi urmărit.

— De unde aţi ştiut unde locuieşte?

— V-am urmărit limuzinele.

Froelich nu mai spuse nimic.

— Nişte limuzine bune, comentă Reacher. Tactică corectă.

— Vineri dimineaţa a fost foarte bine, spuse Neagley.

— Dar restul zilei de vineri a fost destul de rău, completă Reacher. Lipsa de coordonare a produs o eroare de comunicaţii majoră.

— Unde?

— Oamenii tăi din D. C. Au avut înregistrarea video de la sala de recepţii, dar este clar că cei din New York nu au văzut-o, pentru că Neagley, pe lângă faptul că a fost femeia în rochie de seară de joi seara, a fost şi unul dintre fotografii din faţa Bursei.

— Un ziar din Dakota de Nord are un site web, zise Neagley. La fel ca toate celelalte, cu o reprezentare grafică a siglei. Am descărcat-o şi am modificat-o, făcând un permis de presă. Am laminat-o, i-am dat două găuri şi mi-am agăţat-o la gât, cu un cordon de nailon. Am căutat prin magazinele de mâna a doua din Manhattan un aparat foto vechi. Am ţinut aparatul în dreptul feţei tot timpul, pentru ca Armstrong să nu mă recunoască.

— Ar fi trebuit să faceţi o listă de acces, spuse Reacher. Să controlaţi cumva totul.

— Nu puteam, răspunse Froelich. Este o chestie legată de Constituţie. Primul Amendament garantează accesul jurnaliştilor ori de câte ori îl vor. Dar au fost percheziţionaţi cu toţii.

— Nu aveam nimic la mine, spuse Neagley. Nu am făcut altceva decât să pătrund dincolo de securitatea voastră, doar de amorul artei. Dar aş fi putut să am o armă, poţi fi sigură de asta. Aş fi putut trece şi o bazooka peste genul acela de percheziţie.

Reacher se ridică şi se duse la bufet. Trase un sertar şi scoase un set de fotografii. Erau fotografii color, 10 pe 15, comerciale, făcute „la minut”. Ridică prima fotografie. Era o poză a lui Armstrong, luată de jos, în faţa Bursei, cu inscripţia plutind deasupra capului, ca un nimb.

— Neagley a făcut-o, zise Reacher. Mi se pare destul de reuşită. Poate ar trebui să o vindem unei reviste, să mai recuperăm ceva din cele douăzeci de mii.

Se întoarse la pat, se aşează şi îi întinse fotografia lui Froelich. Ea o luă şi o privi fix.

— Ideea este că eram la un metru de el, spuse Neagley. Aş fi putut să ajung la el, dacă voiam. Din nou o situaţie gen John Malkovich, dar asta este.

Froelich aprobă din cap, năucită. Reacher îi întinse a doua fotografie, ca pe o carte de joc. Era o imagine prin teleobiectiv, făcută în mod evident de la mare distanţă, în jos, mult de deasupra nivelului străzii. Îl arăta pe Armstrong în faţa Bursei, micuţ, în centrul pozei. În jurul capului lui era desenat cu pixul un vizor de ochire ca al unei lunete de puşcă.

— Asta este acea jumătate, comentă Reacher. Eram la etajul şaisprezece al unei clădiri administrative, la trei sute de metri depărtare. În interiorul perimetrului închis de poliţie, dar mai sus decât au verificat ei.

— Cu o puşcă?

El negă din cap.

— Cu o bucată de lemn de aceeaşi mărime şi formă cu ale unei puşti. Şi cu un alt aparat foto, bineînţeles. Cu un obiectiv puternic. Dar am jucat totul ca şi cum ar fi fost real. Am vrut să văd dacă ar fi fost posibil. Mi-am imaginat că oamenilor nu le-ar face plăcere să vadă un pachet în formă de puşcă, aşa că am luat o cutie cubică mare, de la un monitor de computer, şi am pus lemnul în diagonală, între colţul de sus şi cel de jos. Apoi am urcat-o în lift pe un cărucior, prefăcându-mă că era foarte grea. Am văzut câţiva poliţişti. Eram îmbrăcat cu hainele astea, fără acul de cravată fals şi fără cască. Şi-or fi închipuit că-s un şofer de la livrări sau ceva de genul acesta. Vineri, după gongul de final al bursei, zona devine suficient de liniştită ca să fie convenabilă. Am găsit o fereastră într-o cameră de conferinţe goală. Nu se deschidea, aşa că a trebuit să tai un

cerc în sticlă. Dar aş fi putut să trag, exact cum am făcut fotografia. Şi aş fi fost Edward Fox. Însă eu aş fi putut să scap.

Froelich dădu din cap aprobator, fără prea mult entuziasm.

— De ce o consideri doar o jumătate de reuşită? întrebă ea. Se pare că puteai să-l lichidezi fără probleme.

— Nu în Manhattan, replică Reacher. Eram cam la două sute şaptezeci de metri depărtare şi cam la o sută optzeci de metri înălţime. Asta înseamnă o distanţă pe diagonală de vreo 330 de metri. N-ar fi o problemă pentru mine, în mod obişnuit, dar curenţii şi aburii calzi din jurul acestor turnuri transformă totul într-o loterie. Se schimbă în permanenţă, în fiecare secundă. Se învârt în sus şi în jos, dintr-o parte în cealaltă. Din acest motiv nu poţi fi sigur de lovitură. De fapt, asta e vestea bună. Nici un trăgător de elită nu ar încerca un foc de la distanţă, în Manhattan. Numai un idiot ar face-o, iar un idiot ar rata, oricum.

Froelich aprobă din cap, puţin mai liniştită.

— OK, zise ea.

Deci nu e-ngrijorată din cauza unui idiot, îşi spuse Reacher. Trebuie să fie vorba de un profesionist.

— Atunci, poţi spune că scorul total a fost trei, dacă vrei, şi să uiţi de jumătatea aceasta, spuse Reacher. Să nu-ţi faci griji pentru New York. A fost nesemnificativ.

— Dar la Bismarck n-a mai fost la fel, interveni Neagley. Am ajuns acolo pe la miezul nopţii. Cu zboruri comerciale, prin Chicago.

— Te-am sunat de la doi kilometri distanţă, spuse Reacher. În legătură cu muzicienii.

Îi întinse următoarele două fotografii.

— Film pentru infraroşu, spuse el. Pe întuneric. În prima fotografie apărea spatele casei lui Armstrong. Culorile erau şterse şi distorsionate, din cauza fotografierii în infraroşu. Dar era o poză destul de bună. Fiecare detaliu era vizibil clar. Uşile, ferestrele.

Froelich îl văzu chiar şi pe unul dintre agenţii ei, stând în curte.

— Unde eraţi? întrebă ea.

— Pe proprietatea vecinului, răspunse Reacher. Cam la cincizeci de metri distanţă. O manevră nocturnă simplă, infiltrare pe întuneric. Tehnică standard de infanterie, în linişte şi invizibil. Au lătrat câţiva câini, dar am scăpat de ei. Poliţiştii din maşini n-au văzut nimic.

Neagley arătă spre a doua fotografie. În ea se vedea partea din faţă a casei. Aceleaşi culori, aceleaşi detalii, aceeaşi distanţă.

— Eu eram de cealaltă parte a străzii, în faţă, spuse ea. În spatele unui garaj.

Reacher se aşează pe pat.

— Planul era să avem fiecare câte un M-16, cu un lansator de grenade ataşat. Plus nişte carabine automate. Poate chiar nişte mitraliere M-60, pe trepied. Sunt sigur că am fi avut suficient timp să le instalăm. Am fi plasat grenade cu fosfor în clădire, cu puştile M-16, simultan din faţă şi din spate, câte una fiecare, la parter. Fie Armstrong ar fi ars în pat, fie l-am fi împuşcat, când ieşea în fugă pe uşă sau când sărea pe geam. Ora aleasă ar fi fost cam patru dimineaţa. Şocul ar fi fost total. Confuzia, maximă. Am fi putut să-i lichidăm pe agenţii tăi, la grămadă, foarte uşor. Am fi putut transforma casa în aşchii. Probabil că apoi am fi putut să ne retragem fără probleme, şi totul ar fi devenit o vânătoare standard de oameni, care n-ar fi fost prea uşoară, acolo, în ţinutul ăla rural, dar, cu puţin noroc, poate c-am fi reuşit să scăpăm. Din nou, Edward Fox.

Se lăsă tăcerea.

— Nu vă cred, zise Froelich, privind fix fotografiile. Nu poate fi vorba de vineri noaptea. E o altă noapte. Nu aţi fost acolo, de fapt.

Reacher nu zise nimic.

— Aţi fost?

— Ei bine, uită-te la asta, zise Reacher, întinzându-i o altă fotografie.

Era făcută cu teleobiectivul. O arăta pe ea, stând la fereastra apartamentului de deasupra garajului, privind în întuneric, cu telefonul în mână. Amprenta ei termică era redată în nuanţe ciudate, roşii, portocalii şi purpurii. Dar era ea. Fără nici o îndoială. Ca şi cum ar fi fost atât de aproape, încât ar fi putut fi atinsă.

— Sunam la New Jersey, spuse Froelich încet. Prietenii tăi, muzicanţii, au plecat fără probleme.

— Bine, zise Reacher. Îţi mulţumesc că ai avut grijă.

Froelich se uita la cele trei fotografii în infraroşu, una după cealaltă, fără să spună nimic.

— În concluzie, sala de recepţii şi locuinţa familială au fost ocazii clare, spuse Reacher. Doi la zero pentru băieţii răi. Dar ziua următoare a fost cu adevărat decisivă. Ieri. Mitingul de la biserică.

Îi întinse ultima fotografie. Era un instantaneu normal, făcut la lumina zilei, de la înălţime. Îl arăta pe Armstrong, în paltonul lui gros, mergând pe terenul centrului comunitar. Soarele târziu de după-amiază arunca o umbră lungă în spatele lui. Era înconjurat de un grup de oameni, dar capul lui era vizibil clar. Şi în jurul lui era desenat din nou un vizor ca de armă cu lunetă.

— Am fost în turnul bisericii, zise Reacher.

— Biserica a fost încuiată.

— La opt dimineaţa. Eu eram acolo de la cinci.

— A fost percheziţionată.

— Eram în clopotniţă. În vârful unei scări de lemn, în spatele unui chepeng. Am pus piper pe scară. Câinii voştri şi-au pierdut interesul şi au rămas la etajul inferior.

— Era o unitate locală.

— Au fost neglijenţi.

— Am vrut să anulez evenimentul.

— Ar fi trebuit să o faci.

— Apoi, m-am gândit să-i cer să poarte o vestă antiglonţ.

— N-ar fi contat. Eu i-aş fi ţintit capul. Era o zi frumoasă, Froelich. Cer senin, însorit, fără nici un pic de vânt. Aer rece, dens. Aer real. Eram la două sute de metri depărtare. Aş fi putut să-l împuşc direct în ochi.

Ea rămase tăcută.

— John Malkovich sau Edward Fox? întrebă, în cele din urmă.

— L-aş fi împuşcat pe Armstrong şi cât de mulţi puteam dintre ceilalţi, timp de trei sau patru secunde. În special poliţişti, cred, dar şi femei şi copii. Aş fi ţintit aşa încât să-i rănesc, nu să-i ucid. În stomac, probabil. Este modul cel mai eficient. Oameni căzând la pământ şi sângerând peste tot… s-ar fi creat o panică generală. Suficient ca să pot scăpa, probabil. Aş fi ieşit din biserică în zece secunde şi m-aş fi pierdut în cartierele din jur suficient de repede. Neagley mă aştepta cu o maşină. S-ar fi pus în mişcare imediat ce auzea împuşcăturile. Aşa că, probabil, aş fi fost Edward Fox.

Froelich se ridică şi se duse la fereastră. Îşi sprijini palmele de pervaz şi se uită fix, afară.

— Este un dezastru, spuse ea.

Reacher tăcu.

— Am impresia că nu ţi-am anticipat nivelul de concentrare, zise ea. N-am ştiut că va fi un război de gherilă în toată legea.

Reacher ridică din umeri.

— Asasinii nu se numără printre cei mai de treabă oameni pe care-i cunoşti. Şi ei sunt cei care impun regulile aici.

Froelich încuviinţă din cap.

— Şi n-am ştiut că vei fi ajutat, şi mai ales de o femeie.

— Într-un fel, te-am avertizat, spuse Reacher. Ţi-am spus că n-ar da rezultate, dacă te vei aştepta să apar. Nu te poţi aştepta ca asasinii să te sune înainte, ca să-ţi comunice planurile lor.

— Ştiu, zise ea. Dar îmi imaginam un asasin singuratic, asta e tot.

— Întotdeauna va fi o echipă, replică Reacher. Nu există asasini singuratici.

Văzu un zâmbet ironic reflectându-se în geam.

— Deci nu crezi în Raportul Warren4? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nici tu nu-l crezi, spuse el. Nici un profesionist nu-l va crede.

— Azi nu mă prea simt profesionistă, zise ea.

Neagley se ridică în picioare, se duse şi se aşează pe pervaz, lângă Froelich, cu spatele sprijinit de geam.

— Contextul, spuse ea. La asta trebuie să te gândeşti. Nu e chiar atât de rău. Reacher şi cu mine am fost specialişti în Divizia de Investigaţii Criminale a Armatei Statelor Unite. Am fost antrenaţi în tot felul de chestii. Dar am fost antrenaţi în special să gândim. Antrenaţi să fim inventivi. Şi nemiloşi, în mod sigur, şi încrezători în propriile forţe. Şi mai duri decât cei pentru care eram responsabili, iar unii dintre ei erau al naibii de duri. Aşa că noi suntem neobişnuiţi. Probabil că nu există mai mult de zece mii de oameni ca noi, în toată ţara.

— Zece mii înseamnă mult, spuse Froelich.

— Din două sute optzeci şi unu de milioane? Şi câţi dintre aceşti zece mii au, în prezent, vârsta potrivită, câţi sunt disponibili şi motivaţi? Este o fracţiune irelevantă, din punct de vedere statistic. Aşa că nu-ţi face probleme. Pentru că, oricum, ai o sarcină imposibilă. Ţi se cere să-l laşi vulnerabil. Pentru că este politician. Trebuie să fie vizibil. Noi nici măcar n-am fi visat să lăsăm pe cineva să facă tot ceea ce face Armstrong. Nici într-un milion de ani. Nici măcar nu s-ar fi pus problema.

Froelich se întoarse cu faţa spre cameră. Înghiţi o dată în sec şi înclină din cap, fără să se adreseze cuiva anume.

— Mulţumesc, zise ea. Pentru că încerci să mă faci să mă simt mai bine. Dar am la ce mă gândi, nu?

— Perimetrele, spuse Reacher. Închide perimetrul pe o rază de 800 de metri, îndepărtează publicul şi ţine patru

agenţi cât mai aproape de el, tot timpul. Asta e tot ce poţi să faci.

Froelich clătină din cap.

— Nu pot să fac asta, zise ea. Ar fi considerat un comportament iraţional. Chiar nedemocratic. Iar în următorii trei ani vor fi sute de săptămâni ca asta. După trei ani, va începe să fie şi mai rău, pentru că vor fi în anul final şi vor încerca să fie realeşi, aşa că totul va trebui să fie şi mai relaxat. Iar peste şapte ani, Armstrong o să-şi dorească să obţină o nominalizare ca preşedinte. Ai văzut cum se face asta? Băi de mulţime, de la New Hampshire încolo? Mitinguri în oraş, în cămăşi cu mânecă scurtă? Întruniri pentru colectare de fonduri? E un adevărat coşmar.

În cameră se lăsă tăcerea. Neagley coborî de pe pervaz şi traversă camera, spre bufet. Scoase două dosare subţiri din sertarul în care fuseseră fotografiile. I-l întinse pe primul.

— Un raport scris, zise ea. Puncte principale şi recomandări, din perspectiva unui profesionist.

— OK, spuse Froelich.

— Şi cheltuielile noastre, continuă Neagley, înmânându-i al doilea dosar. Totul este decontabil. Cu chitanţe şi tot ce trebuie. Cecul ar trebui să-l scrii pe numele lui Reacher. Au fost banii lui.

— OK, repetă Froelich.

Luă dosarele şi le strânse la piept, ca şi cum i-ar fi putut oferi protecţie faţă de ceva nedefinit.

— Şi mai e problema lui Elizabeth Wright din New Jersey, continuă Reacher. Nu uita de ea. Trebuie să ai grijă de ea. I-am spus că, pentru a compensa absenţa de la recepţie, o vei invita, probabil, la Balul de Inaugurare.

— OK, zise Froelich, pentru a treia oară. La bal, oriunde. Voi vorbi cu cineva despre asta.

Apoi rămase nemişcată.

— E un dezastru, repetă ea.

— Ai o sarcină imposibilă, spuse Reacher. Nu te blama singură.

Ea aprobă din cap.

— Joe îmi spunea acelaşi lucru. Spunea, uneori, că ar trebui să considerăm rata de succes de nouăzeci şi cinci la sută ca fiind un triumf.

— Nouăzeci şi patru la sută, zise Reacher. Aţi pierdut un preşedinte din optsprezece, de când aţi preluat sarcina asta. Şase la sută, rata eşecurilor. Nu e prea rău.

— Nouăzeci şi patru, nouăzeci şi cinci, spuse ea. Oricum, cred că avea dreptate.

— Din câte-mi amintesc eu, Joe avea dreptate în multe privinţe.

— Dar n-am pierdut niciodată un vicepreşedinte, zise Froelich. Nu încă.

Băgă dosarele sub braţ, puse fotografiile pe bufet şi le aşează cu degetele, până când le ordonă într-un teanc. Le luă şi le puse în geantă, apoi se uită pe rând la cei patru pereţi din jur, ca şi cum ar fi vrut să memoreze detaliile. Un mic gest automat. Înclină din cap, fără să se adreseze cuiva anume, şi porni spre uşă.

— Trebuie să plec.

Ieşi din cameră şi uşa se închise în spatele ei. O clipă de tăcere. Apoi, Neagley se ridică la capătul unuia dintre paturi, prinse manşetele bluzonului în palme şi îşi întinse braţele deasupra capului. Îşi înclină capul pe spate şi căscă. Părul i se revărsă pe umeri. Marginea tricoului se ridică şi Reacher văzu muşchii duri de deasupra blugilor. Se conturau sub piele precum crestăturile de pe carapacea unei ţestoase.

— Încă arăţi bine, zise el.

— La fel şi tu, în negru.

— Parcă ar fi o uniformă, spuse Reacher. Au trecut cinci ani de când n-am mai purtat aşa ceva.

Neagley încetă exerciţiile de întindere. Îşi netezi părul şi îşi trase tricoul la loc.

— Am terminat aici? întrebă ea.

— Eşti obosită?

— Epuizată. Am lucrat din greu ca să-i stricăm ziua bietei femei.

— Ce părere ai despre ea?

— Îmi place. Şi, la fel cum i-am spus şi ei, cred că are o sarcină imposibilă. Una peste alta, cred că se pricepe destul de bine. Mă îndoiesc că altcineva ar fi făcut o treabă mai bună. Şi cred că e genul care ştie asta, dar o macină faptul că e forţată să se mulţumească cu nouăzeci şi cinci la sută, în loc de sută la sută.

— Aşa cred şi eu.

— Cine e tipul ăsta, Joe, despre care vorbea?

— Un fost prieten al ei.

— Îl cunoşteai?

— Fratele meu. A fost iubita lui.

— Când?

— S-au despărţit cu şase ani în urmă.

— El cum este?

Reacher se uită în jos. Nu corectă „este” cu „era”.

— O versiune mai civilizată a mea, zise el.

— Atunci, poate că o să vrea să se întâlnească şi cu tine. A fi civilizat poate fi o calitate supraevaluată. Şi unei fete îi place întotdeauna să aibă setul complet.

Reacher nu zise nimic. În cameră se lăsă tăcerea.

— Cred că o să plec spre casă, zise Neagley. Înapoi la Chicago. Înapoi la lumea reală. Dar trebuie să spun că a fost o plăcere să lucrez din nou cu tine.

— Mincinoaso.

— Vorbesc serios.

— Atunci, mai rămâi. Pun pariu un dolar contra zece că se va întoarce în maxim o oră.

Neagley zâmbi.

— De ce? Ca să te invite în oraş?

Reacher clătină din cap.

— Nu, ca să ne spună care este problema ei reală.

PATRU.

Froelich se îndreptă spre Suburbanul ei. Aruncă dosarele pe scaunul din dreapta şoferului. Porni motorul şi rămase cu piciorul apăsat tare pe frână. Scoase telefonul din geantă şi îi deschise clapeta. Introduse numărul de acasă al lui Stuyvesant, cifră cu cifră, şi apoi rămase cu degetul pe butonul de apelare. Telefonul aştepta liniştit, cu numărul afişat pe micuţul ecran verde. Froelich privea prin parbriz, luptând cu sine însăşi. Se uită la telefon. Apoi iar la stradă. Degetul stătea pe buton. Închise telefonul şi îl puse peste teancul de dosare. Băgă maşina în viteză şi demară de lângă bordură, cu un scrâşnet puternic al pneurilor. Viră la stânga, apoi la dreapta şi porni spre biroul ei.

Tipul de la room-service se întoarse să ia tava de cafea. Reacher îşi scoase sacoul şi îl atârnă în şifonier. Îşi scoase şi tricoul din blugi.

— Ai votat la alegeri? îl întrebă Neagley.

El negă din cap.

— Nu sunt înregistrat nicăieri. Tu?

— Sigur, zise ea. Întotdeauna votez.

— Ai votat pentru Armstrong?

— Nimeni nu votează pentru vicepreşedinte. Cu excepţia rudelor, poate.

— Dar ai votat pentru perechea asta de candidaţi?

Ea încuviinţă din cap.

— Da. Tu ai fi votat tot pentru ei?

— Cred că da, spuse Reacher. Mai auziseşi şi de Armstrong, înainte?

— Nu prea, zise ea. Mă interesează politica, dar nu mă număr printre cei care sunt în stare să spună pe dinafară numele a o sută de senatori.

— Tu ai candida?

— Nici peste un milion de ani. Mie îmi place să stau retrasă, Reacher. Am fost sergent, şi asta voi fi totdeauna, în adâncul sufletului. Nu am vrut niciodată să fiu ofiţer.

— Aveai potenţialul pentru asta.

Ea ridică din umeri şi zâmbi, în acelaşi timp.

— Poate că da. Dar n-am avut şi dorinţa. Ştii ceva? Sergenţii au foarte multă putere. Mai multă decât vă dădeaţi voi seama.

— Hei, eu ştiam asta, replică Reacher. Crede-mă, o ştiam.

— N-o să se-ntoarcă. Stăm aici de vorbă şi pierdem timpul, eu pierd tot felul de zboruri către casă, iar ea nu se mai întoarce.

— Ba o să se-ntoarcă.

Froelich parcă în garaj şi porni spre etaj. Protecţia prezidenţială era o operaţiune non-stop, dar duminica părea altfel. Oamenii se îmbrăcau diferit, aerul era mai liniştit, traficul comunicaţiilor telefonice era scăzut. Unii îşi petreceau ziua acasă. Ca Stuyvesant, de exemplu. Închise uşa biroului, se aşează la birou şi deschise un sertar. Scoase ceea ce îi trebuia şi puse totul într-un plic maro mare. Apoi deschise dosarul cu cheltuielile lui Reacher şi copie numărul de la baza coloanei pe prima pagină a teancului ei de coli galbene, după care porni aparatul de mărunţit hârtii. Introduse întregul dosar în el, pagină cu pagină, apoi continuă cu dosarul cu recomandări şi cu toate fotografiile, una câte una. Introduse şi dosarele, iar apoi amestecă fâşiile din tăviţa de ieşire, până când se încâlciră bine. Opri automatul, luă plicul şi coborî la garaj.

De la fereastra camerei de hotel, Reacher îi văzu maşina virând după colţ şi încetinind. Pe stradă, traficul era inexistent. După-amiaza târziu, într-o duminică de noiembrie, în Washington D. C. Turiştii erau în camerele lor de hotel, făcând duş, pregătindu-se pentru cină. Localnicii erau pe la casele lor, citeau presa, se uitau la meciurile de la televizor, îşi plăteau facturile, făceau diverse treburi gospodăreşti. Noaptea care se apropia aducea cu ea ceaţa. Lămpile de iluminat de pe stradă se trezeau la viaţă. Suburban-ul negru avea farurile aprinse. Execută o întoarcere în U largă, pe ambele benzi, şi parcă într-o zonă rezervată pentru taxiuri.

— S-a întors, spuse Reacher.

Neagley veni lângă el, la fereastră.

— Nu putem să o ajutăm.

— Poate că nu caută ajutor.

— Atunci, de ce s-ar fi întors?

— Nu ştiu, zise el. Poate vrea o a doua opinie? O confirmare? Poate că vrea doar să stea de vorbă. Ştii cum e, o problemă împărtăşită e pe jumătate rezolvată.

— De ce să vorbească cu noi?

— Pentru că nu noi am angajat-o şi nu o putem concedia. Şi nu concurăm pentru postul ei. Ştii cum merge treaba în organizaţiile astea.

— Are voie să vorbească cu noi?

— Ce, tu n-ai vorbit niciodată cu cineva cu care n-ar fi trebuit să vorbeşti?

Neagley se strâmbă.

— Câteodată. De exemplu, am vorbit cu tine.

— Şi eu am vorbit cu tine, ceea ce e şi mai rău, pentru că tu nu erai ofiţer.

— Dar aveam potenţialul pentru asta.

— Asta-i al naibii de sigur, zise Reacher, privind în jos. Acum stă acolo, degeaba.

— Vorbeşte la telefon. A sunat pe cineva.

Telefonul din cameră începu să sune.

— Pe noi, evident, spuse Reacher.

Ridică receptorul.

— Suntem încă aici, zise el.

Apoi ascultă câteva secunde.

— OK, spuse şi puse jos receptorul.

— Urcă? întrebă Neagley.

El aprobă din cap şi se întoarse la fereastră, la timp ca să o vadă pe Froelich coborând din maşină. Avea un plic în mână. Traversă trotuarul şi dispăru din câmpul lui vizual. Două minute mai târziu, auziră clopoţelul îndepărtat al liftului care oprise la etajul lor. Douăzeci de secunde după aceea, un ciocănit la uşă. Reacher se duse şi deschise, iar

Froelich intră şi se opri în mijlocul camerei. Se uită întâi la Neagley, apoi la Reacher.

— Putem discuta un minut între patru ochi? îl întrebă ea.

— Nu e nevoie, replică el. Răspunsul este da.

— Încă nu ştii întrebarea.

— Ai încredere în mine pentru că aveai încredere în Joe, iar Joe avea încredere în mine, prin urmare, bucla este închisă. Acum, vrei să ştii dacă eu am încredere în Neagley, ca să poţi să închizi şi această buclă, iar răspunsul este da, am încredere absolută în ea, aşa că poţi avea şi tu.

— OK, spuse Froelich. Cred că asta era întrebarea.

— Scoate-ţi haina şi simte-te ca acasă. Mai vrei cafea?

Froelich îşi scoase haina şi o aruncă pe pat. Se duse la masă şi puse plicul jos.

— Mi-ar prinde bine, zise ea.

Reacher formă numărul pentru room-service şi ceru o cană mare de cafea, trei ceşti, trei farfurioare şi absolut nimic altceva.

— Până acum ţi-am spus doar jumătate din adevăr, zise Froelich.

— Bănuiam, spuse Reacher.

Froelich înclină din cap, în semn de scuză, şi ridică plicul. Îl deschise şi scoase o mapă transparentă de vinilin. Era ceva în ea.

— Aici am o copie a unui obiect care a venit prin poştă, zise ea.

Lăsă mapa pe masă, iar Reacher şi Neagley îşi apropiară scaunele, ca să se uite mai bine. Mapa era un produs standard pentru birou. Înăuntru era o fotografie color, 20 pe 25, a unei foi albe de hârtie. Se vedea că hârtia era aşezată pe o suprafaţă de lemn şi avea în lateral o riglă de lemn, care să indice scala. Arăta ca o foaie de hârtie normală. Centrate pe orizontală şi cam cu doi centimetri deasupra mijlocului, pe verticală, erau trei cuvinte: O să mori. Cuvintele erau clare şi accentuate, vizibil imprimate de la un computer.

În cameră se lăsă tăcere.
— Când a venit? întrebă Reacher.
— Luni, după alegeri, spuse Froelich. Prin poşta rapidă.
— Adresată lui Armstrong?
Froelich aprobă din cap.
— La Senat. Dar el n-a văzut-o încă. Noi deschidem toată corespondenţa publică adresată celor pe care îi protejăm. Le transmitem ceea ce ni se pare potrivit. Asta nu ni s-a părut ceva potrivit. Ce părere ai?
— Două chestii, cred. În primul rând, e adevărat.
— Nu şi dacă am eu un cuvânt de spus.
— Ai descoperit cumva secretul nemuririi? Toată lumea moare, Froelich. Şi eu, şi tu. Poate că la o sută de ani, dar în nici un caz nu vom trăi veşnic. Deci, literalmente vorbind, este o simplă constatare. O predicţie exactă, dar în acelaşi timp şi o ameninţare.
— Care ridică o întrebare, spuse Neagley. Expeditorul este oare suficient de inteligent ca să fi ales intenţionat această frazare?
— Care ar fi scopul?
— Ca să evite o condamnare, dacă îl descoperiţi? Sau dacă o descoperiţi? Ca să poată spune că nu era o ameninţare, ci doar o constatare? Putem trage vreo concluzie relativ la inteligenţa expeditorului, în urma analizelor criminalistice?
Froelich o privi surprinsă. Şi nu fără o doză de respect.
— Ajungem şi acolo, zise ea. De altfel, suntem destul de siguri că e vorba de un bărbat.
— De ce?
— Ajungem şi acolo, repetă Froelich.
— De ce îţi faci griji în legătură cu asta? întrebă Reacher. Asta ar fi a doua reacţie a mea. Sunt sigur că tipii ăştia primesc grămezi de ameninţări prin poştă.
Froelich încuviinţă din cap.
— Câteva mii pe an, de obicei. Dar cea mai mare parte a lor sunt adresate preşedintelui. Este destul de neobişnuit deci să primim una anume adresată vicepreşedintelui. Iar

majoritatea sunt pe bucăţi vechi de hârtie, scrise cu creionul, cuvinte aruncate aiurea, ştersături. Incorecte, într-un mod sau altul. Dar asta nu e aşa. A ieşit în evidenţă încă de la început. Aşa că am analizat-o foarte serios.

— De unde a fost expediată?

— Din Las Vegas, răspunse Froelich. Ceea ce nu ne ajută prea mult. Din punct de vedere al călătoriilor americanilor în interiorul Americii, Vegasul are cea mai mare populaţie în tranzit.

— Eşti sigură că e trimisă de un american?

— E un joc al statisticilor. Nu am primit niciodată o ameninţare scrisă de la un străin.

— Şi nu crezi că locuieşte în Vegas?

— Foarte puţin probabil. Credem că s-a dus special acolo, ca s-o expedieze.

— De ce? întrebă Neagley.

— Din cauza rezultatelor criminalistice, răspunse Froelich. Sunt de-a dreptul spectaculoase. Indică un individ foarte atent şi prudent.

— Detalii?

— Erai specialistă? În Poliţia Militară?

— Era specialistă în a rupe gâtul oamenilor, zise Reacher. Dar cred că are cunoştinţe de specialitate şi în celelalte aspecte.

— Nu-l lua în seamă, spuse Neagley. Am petrecut şase luni de instruire în laboratoarele FBI.

Froelich aprobă din cap.

— Am trimis-o la FBI. Au o aparatură mai bună ca a noastră.

Se auzi un ciocănit la uşă. Reacher se ridică, se duse la uşă şi se uită pe vizor. Tipul de la room-service, cu cafeaua. Reacher deschise uşa şi îi luă tava. O cană mare, trei ceşti cu fundul în sus, trei farfurioare, fără lapte, zahăr sau linguriţe, şi un trandafir roz într-un mic vas de porţelan. Aduse tava la masă, iar Froelich mută fotografia, ca să îi facă loc. Neagley întoarse ceştile şi începu să toarne.

— Ce a descoperit FBI-ul?

— Plicul era curat, zise Froelich. Mărime standard, maroniu, clapetă adezivă, clemă-fluture pentru închidere. Adresa era imprimată pe o etichetă autoadezivă, făcută probabil la acelaşi computer la care a fost imprimat şi mesajul. Biletul era introdus înăuntru, despăturit. Adezivul de pe clapetă a fost umezit cu apă de la robinet. Nici urmă de salivă, deci nici de ADN. Nu erau amprente pe clema metalică. Pe plic erau cinci seturi de amprente. Trei dintre ele aparţineau unor lucrători la poştă. Amprentele lor sunt la dosar, ca ale tuturor angajaţilor guvernamentali. E o condiţie a angajării lor. Al patrulea set era al însărcinatului cu poşta de la Senat, cel care ne-a adus plicul. Iar al cincilea aparţinea agentului care l-a deschis.

Neagley încuviinţă din cap.

— Deci, putem să uităm de plic. Cu excepţia faptului că folosirea apei de la robinet a fost o mişcare înţeleaptă. Tipul citeşte, e la curent cu noutăţile.

— Dar scrisoarea? întrebă Reacher.

Froelich ridică fotografia şi o înclină spre lumina becului.

— Foarte ciudată. Laboratorul FBI-ului spune că hârtia a fost făcută de Compania Georgia-Pacific, e din stocul lor de hârtie lucioasă, greutate de douăzeci şi patru de livre, suprafaţă fină, non-acidă, pentru imprimante laser, dimensiuni standard de 8,5 pe 11 ţoli5. Georgia-Pacific este al treilea mare furnizor de pe piaţa produselor de birotică. Vinde sute de tone pe săptămână. Aşa că o singură foaie de hârtie este imposibil de urmărit. Dar este cu un dolar sau doi mai scumpă, la top, decât hârtia obişnuită, aşa că asta s-ar putea să însemne ceva. Sau nu.

— Cum e cu printarea?

— Imprimantă Hewlett-Packard laser. Se vede după componenţa chimică a tonerului. Nu se poate spune ce model, pentru că toate imprimantele lor laser alb-negru folosesc acelaşi tip de toner. Caracterele sunt Times New

Roman, din Microsoft Works 4.5, pentru Windows 95, corp de literă 14, aldine.

— Se poate afla ce program s-a folosit?

Froelich încuviinţă din cap.

— Au un tip specializat în asta. Caracterele se schimbă foarte subtil, pentru fiecare procesor de texte. Softiştii jonglează cu spaţiul dintre litere, aşa numitul kerning, nu cu cel dintre cuvinte. Dacă te uiţi suficient de atent, se poate observa. Apoi, poţi măsura şi identifica programul. Dar asta nu ne ajută prea mult. Probabil că există un milion de miliarde de PC-uri care au Works 4.5 instalat.

— Nici o amprentă, presupun, spuse Neagley.

— Ei bine, aici devine ciudat, răspunse Froelich. Mută un pic tava de cafea şi întinse fotografia pe masă. Arătă spre marginea de sus.

— Exact aici, pe muchie, avem urme microscopice de pudră de talc.

Apoi arătă spre un punct aflat cu doi centimetri sub marginea de sus a foii.

— Iar aici avem două pete clare de pudră de talc, una pe spate, una pe faţă.

— Mănuşi de latex, zise Neagley.

— Exact, spuse Froelich. Mănuşi de latex de unică folosinţă, ca ale doctorilor sau dentiştilor. Se vând în cutii de cincizeci sau o sută de perechi. Se pune pudră de talc în interior, ca să alunece mai bine. Dar întotdeauna există şi talc căzut în cutie, aşa că acesta ajunge şi pe partea exterioară a mănuşii. Praful de pe muchia de sus este ars, dar petele nu.

— OK, zise Neagley. Deci tipul îşi pune mănuşile, deschide un top nou de hârtie, îl răsfiră, ca să nu se blocheze în imprimantă, şi aşa ajunge talcul pe muchia superioară. Apoi pune hârtia în imprimantă, tipăreşte mesajul, şi aşa se arde praful.

— Pentru că imprimanta cu laser foloseşte căldură, aprobă Froelich. Praful de toner este atras pe hârtie de o sarcină

electrostatică, în forma literelor dorite, iar apoi căldura îl fixează permanent pe locul respectiv. Cred că e vorba de o încălzire temporară la o temperatură de circa 93 de grade Celsius.

Neagley se dădu mai aproape.

— Apoi scoate hârtia din tăviţă, prinzând-o între degetul arătător şi cel mare, de unde rezultă petele de pe partea din faţă şi cea din spate, aproape de marginea de sus a foii. Iar acestea nu sunt arse, pentru că s-au produs după tratamentul termic. Şi ştii ceva? Este vorba de un birou personal, nu de serviciu.

— De ce?

— Faptul că a prins cu degetele de ambele părţi ale hârtiei înseamnă că aceasta a ieşit din imprimantă vertical. În sus, ca pâinea prăjită dintr-un toaster. Dacă ieşea pe orizontală, urmele ar fi fost diferite. Ar fi apărut o pată pe partea din faţă, în locul de care o prinde ca să o tragă afară. Şi nici o urmă pe spate. Iar singurele imprimante laser Hewlett-Packard care scot hârtia vertical sunt cele mici. Dintr-acelea folosite de regulă pentru biroul personal. Şi eu am una. E prea lentă pentru volum mare. Iar cartuşul de toner ajunge doar pentru 2500 de pagini. Strict pentru amatori. Aşa că tipul a făcut-o în bârlogul lui, acasă.

Froelich încuviinţă din cap.

— Pare logic. Ar fi fost destul de ciudat să folosească mănuşi de latex în faţa colegilor, la birou.

Neagley zâmbi, ca şi cum ar fi făcut un progres.

— OK. Deci e în bârlogul lui, scoate mesajul din imprimantă, îl pune direct în plic şi îl sigilează cu apă de la chiuvetă, având în continuare mănuşile puse. De aceea nu există amprente.

Faţa lui Froelich se schimbă.

— Nu. Aici devine foarte ciudat.

Arătă spre fotografie şi puse unghia pe un punct aflat la doi centimetri sub mesajul printat, puţin în dreapta faţă de centru.

— Ce te-ai aştepta să găseşti aici, dacă am avea de-a face cu o scrisoare normală?

— O semnătură, zise Reacher.

— Exact, spuse Froelich, continuând să ţină unghia pe punctul respectiv. Iar aici avem o amprentă. O amprentă mare şi clară, a unui deget mare. În mod evident, plasată deliberat. Mult prea mare ca să fie a unei femei. Şi-a semnat mesajul cu degetul.

Reacher trase fotografia de sub degetul lui Froelich şi o studie.

— Evident, aţi dat amprenta în urmărire, spuse Neagley.

— N-or să găsească nimic, zise Reacher. Tipul trebuie să fie absolut sigur că amprentele lui nu sunt înregistrate nicăieri.

— Până acum, n-am aflat nimic, spuse Froelich.

— Ceea ce este foarte ciudat, comentă Reacher. Îşi semnează bileţelul cu amprenta degetului mare, şi face asta liniştit, fiind sigur că amprentele lui nu sunt înregistrate nicăieri, dar este extrem de precaut ca să se asigure că amprentele lui nu apar nicăieri în altă parte, pe scrisoare sau pe plic. De ce?

— Pentru efect? zise Neagley. Dramatism? Perfecţiune?

— Dar aşa se explică de ce a folosit hârtie scumpă, spuse Reacher. Foaia lucioasă menţine amprentele. Hârtia ieftină ar fi prea poroasă.

— Ce au folosit, la laborator? întrebă Neagley. Vapori de iod? Ninhidrină?

Froelich negă din cap.

— S-a văzut direct la fluoroscop.

Reacher rămase tăcut câteva clipe, privind fix fotografia. Afară, dincolo de fereastră, întunericul era deplin. Un întuneric lucios, umed, de oraş.

— Altceva? o întrebă el pe Froelich. De ce eşti atât de stresată?

— Mai e oare nevoie şi de altceva? îl întrebă Neagley.

El încuviinţă din cap. Ştii cum merge treaba în organizaţiile astea, îi spusese.

— Trebuie să mai fie şi altceva. Sunt de acord, chestia asta e înfricoşătoare, provocatoare şi interesantă, cred, dar Froelich e chiar cuprinsă de panică.

Froelich oftă, luă plicul şi scoase un al doilea articol. Era identic cu primul, aproape în toate privinţele. O mapă de plastic, cu o fotografie color 20 pe 25 centimetri în interior. Fotografia reda o foaie de hârtie albă. Cele patru cuvinte tipărite pe ea erau: Vicepreşedintele Armstrong va muri. Hârtia era aşezată pe o suprafaţă diferită şi avea o altă riglă lângă ea. Suprafaţa era lucioasă şi cenuşie, iar rigla era transparentă, din plastic.

— Este, practic, identică, spuse Froelich. Rezultatele cercetării criminalistice sunt aceleaşi şi are aceeaşi amprentă, ca semnătură.

— Şi?

— A apărut pe biroul şefului meu, zise Froelich. Într-o dimineaţă, a apărut, pur şi simplu, acolo. Fără plic, fără nimic altceva. Şi nu există nici un mod de a explica cum a ajuns acolo.

Reacher se ridică şi se duse la fereastră. Găsi cordonul şi trase draperiile. Fără nici un motiv real. Doar că i se păruse că trebuia să facă asta.

— Când a apărut? întrebă el.

— La trei zile după ce a sosit prima, prin poştă, răspunse Froelich.

— Destinată ţie, zise Neagley. Mai mult decât lui Armstrong. De ce? Ca să fie sigur că ai luat-o pe prima în serios?

— O luasem deja în serios, spuse Froelich.

— Când pleacă Armstrong de la Camp David? întrebă Reacher.

— Vor cina acolo, astă-seară, spuse Froelich. Probabil că vor sta la taclale, în linişte. Cred că vor zbura înapoi pe la miezul nopţii.

— Cine e şeful tău?
— Un tip, îl cheamă Stuyvesant, zise Froelich. Ca pe ţigări.
— I-ai spus ceva despre ultimele cinci zile?
Froelich negă din cap.
— Am decis să n-o fac.
— Inteligent, zise Reacher. Şi ce vrei să facem noi?
Froelich rămase tăcută câteva clipe.
— Nu ştiu exact, spuse ea. Îmi pun întrebarea asta de şase zile, încă din clipa în care m-am hotărât să te găsesc. Mă tot întreb ce vreau, de fapt, într-o astfel de situaţie. Şi ştii ceva? De fapt, vreau să discut cu cineva. Mai exact, aş vrea să discut cu Joe. Pentru că sunt nişte lucruri complexe aici, nu-i aşa? Vezi asta, nu? Iar Joe ar putea să găsească soluţia. Avea genul acesta de inteligenţă.
— Vrei ca eu să fiu Joe? întrebă Reacher.
— Nu, aş vrea ca Joe să mai fie în viaţă.
Reacher aprobă din cap.
— Şi eu la fel. Dar nu mai este.
— Atunci, poate că tu eşti cea mai bună soluţie rămasă.
Tăcu din nou, câteva clipe.
— Îmi pare rău. Nu a sunat prea bine.
— Vorbeşte-mi despre oamenii de Neanderthal, zise Reacher. Cei din biroul tău.
Ea aprobă din cap.
— Ăsta a fost şi primul meu gând.
— E una dintre variante, spuse el. Unii devin geloşi şi plini de resentimente, îţi pun în cârcă toate chestiile astea şi speră că vei claca şi vei face impresie proastă.
— Primul meu gând, repetă ea.
— Există vreun posibil „candidat” mai special?
Ea ridică din umeri.
— În aparenţă, niciunul dintre ei. De fapt, oricare dintre ei. Există şase care au acum gradul meu de dinainte şi care au fost trecuţi cu vederea când am fost promovată. Fiecare dintre ei are prieteni, aliaţi şi suporteri printre gradele

inferioare. Ca nişte reţele în interiorul reţelei. Ar putea fi oricine.

— Instinctul îţi spune ceva?

Ea clătină din cap.

— Nu pot alege unul mai special. Şi toate amprentele lor sunt la dosar. Este o condiţie de angajare şi pentru noi. Iar această perioadă dintre alegeri şi numirea oficială este foarte aglomerată. Suntem cu toţii prinşi. Nimeni nu are timp pentru un weekend în Vegas.

— Nu trebuie să fie neapărat vorba de un weekend. Ar fi putut să plece şi să se întoarcă într-o singură zi.

Froelich nu zise nimic.

— Probleme de disciplină? întrebă Reacher. E cineva nemulţumit de modul în care îţi conduci echipa? A fost nevoie să ţipi la cineva, până acum? Există cineva care nu dă rezultatele aşteptate?

Froelich negă din cap.

— Am schimbat câteva lucruri. Am vorbit cu câţiva. Dar am făcut-o cu tact. Iar amprenta nu se potriveşte cu a nimănui, că e vorba de cei cu care am avut discuţii sau de ceilalţi. Aşa că eu cred că e o ameninţare autentică, din exterior.

— Şi eu cred la fel, zise Neagley. Dar există o implicare din interior, nu? Cine altcineva s-ar putea plimba prin clădirea voastră ca să lase ceva pe biroul şefului tău?

Froelich încuviinţă din cap.

— Trebuie să veniţi să vedeţi biroul, spuse ea. Vreţi?

Parcurseră distanţa scurtă cu Suburban-ul guvernamental. Reacher se tolăni în spate, iar Neagley se sui lângă Froelich, în faţă. Aerul nopţii era umed, suspendat cumva între burniţă şi bruma de seară. Drumurile sclipeau din cauza apei şi a luminii portocalii. Pneurile fâşâiau, iar ştergătoarele de parbriz se mişcau neîncetat. Reacher zări gardul Casei Albe şi frontispiciul Trezoreriei înainte ca Froelich să vireze după un colţ. Intrară pe o alee îngustă şi se îndreptară spre intrarea unui garaj, aflată drept în faţă. Trebuia să urci o rampă abruptă şi ajungeai la un paznic

într-o gheretă de sticlă, totul fiind scăldat într-o lumină albă puternică. Tavanul era jos, iar stâlpii de ciment groşi. Froelich parcă Suburban-ul la capătul unui şir de şase maşini identice. Din loc în loc se vedea câte un Lincoln Town Car şi Cadillac-uri de diverse generaţii şi mărimi, cu cadre stângaci refăcute în jurul geamurilor, în locurile în care fusese montată sticla antiglonţ. Toate vehiculele erau negre şi strălucitoare şi întregul garaj era zugrăvit într-un alb lucios: pereţii, tavanul şi podeaua. Ca o fotografie alb-negru. Văzură o uşă cu un mic geam de sticlă cu plasă. Froelich îi conduse pe acea uşă, iar apoi pe o scară îngustă din mahon, într-un foaier mic de la primul etaj. Acolo erau coloane de marmură şi o singură uşă de lift.

— Voi doi nu prea aveţi ce să căutaţi aici, zise Froelich. Aşa că nu spuneţi nimic, staţi aproape de mine şi mergeţi repede, da?

Apoi, făcu o pauză şi adăugă:

— Dar, mai întâi, veniţi să vedeţi ceva.

Îi conduse printr-o altă uşă banală şi după un colţ, într-un imens hol întunecat, care părea să aibă mărimea unui teren de fotbal.

— Foaierul principal al clădirii, zise ea.

Vocea ei avea ecou în pustietatea de marmură. Lumina era slabă. În semiîntuneric, piatra albă părea cenuşie.

— Aici, spuse Froelich.

Pe pereţi erau nişte panouri uriaşe, sculptate în marmură, curbate la margini în stil clasic. În partea de sus a celei în faţa căreia se aflau era gravat: Departamentul Trezoreriei Statelor Unite ale Americii. Inscripţia se întindea în lateral pe o lungime de aproape trei metri. Dedesubt era o altă inscripţie: Panou de onoare. Apoi, începând din colţul din stânga sus al panoului, era o listă gravată cu date şi nume. Vreo patruzeci-cincizeci. Penultimul pe listă era J. Reacher, 1997. Ultimul era M. B. Gordon, 1997. Urma mult spaţiu liber. Cam încă o coloană şi jumătate.

— Aici este Joe, spuse Froelich. Omagiul nostru.

Reacher se uită la numele fratelui său. Era gravat cu grijă. Fiecare literă avea cam cinci centimetri înălţime şi era incrustată cu auriu. Marmura părea rece şi era traversată de vine şi pete, ca toate bucăţile de marmură. Revăzu în minte faţa lui Joe, când avea cam doisprezece ani, poate la o cină sau un mic dejun, întotdeauna cu o milisecundă mai rapid ca toată lumea ca să prindă o poantă, întotdeauna cu o milisecundă mai lent ca să înceapă să zâmbească. Apoi, imaginea lui plecând de acasă, care, pe vremea aceea era un bungalou de serviciu, într-un ţinut cald, cu cămaşa umedă de transpiraţie, cu sacul pe umăr, pornind spre aeroport şi o călătorie de 16000 de kilometri, până la West Point. Şi după aceea lângă mormântul mamei lor, la înmormântarea acesteia, adică ultima dată când îl văzuse în viaţă. O cunoscuse şi pe Molly Beth Gordon. Cam cincisprezece secunde, înainte să moară. Fusese o blondă sclipitoare şi vivace. Nu prea diferită de Froelich.

— Nu, ăsta nu este Joe, zise el. Şi nici ea nu-i Molly Beth. Astea-s doar nişte nume.

Neagley îi aruncă o privire, iar Froelich nu zise nimic şi îi conduse înapoi în holul mic, cu un singur ascensor. Urcară trei etaje, într-o lume diferită, plină de coridoare înguste, tavane joase şi adaptări pentru treburile curente, serioase. Deasupra capului erau plăci acustice, lămpi cu halogen, linoleum alb şi covoare cenuşii pe podea, iar birourile erau împărţite în separeuri prin panouri din material căptuşit, până la înălţimea umărului, pe picioare ajustabile. O mulţime de telefoane, faxuri, grămezi de hârtii, computere peste tot. Se auzea un zumzet efectiv de activitate, produs de tânguitul slab al hard-disk-urilor şi ventilatoarelor de răcire, de piuitul în surdină al modem-urilor, de ţârâitul domol al telefoanelor. Dincolo de uşa principală era un birou de recepţie, în spatele căruia stătea un bărbat în costum. Ţinea un telefon între obraz şi umăr şi scria ceva într-un registru de mesaje, aşa că nu reuşi decât să le arunce o privire nedumerită şi un salut neatent, din cap.

— Ofiţerul de serviciu, zise Froelich. Se lucrează în trei schimburi, fără pauze. La biroul acesta se află întotdeauna cineva.

— E singura cale de intrare? întrebă Reacher.

— Există şi scările de incendiu, în spate, spuse Froelich. Dar nu te ambala. Vezi camerele video?

Arătă spre tavan. Camere mici de supraveghere erau amplasate în toate locurile în care era nevoie, pentru a acoperi fiecare coridor.

— Să ţii cont de ele, zise ea.

Îi conduse mai în interiorul complexului, cotind la stânga şi la dreapta, până ce ajunseră la partea din spate a etajului. Acolo era un coridor lung şi îngust, care se deschidea într-un spaţiu pătrat, fără ferestre. Pe peretele lateral al pătratului era un post de secretariat, cu loc pentru o persoană, un birou, fişete şi rafturi pline cu bibliorafturi şi teancuri de rapoarte în neorânduială. Pe perete era un portret al preşedintelui în funcţie, iar într-un colţ un drapel. Un cuier pentru haine, lângă steag. Nimic altceva. Ordine. Totul la locul lui. În spatele biroului secretariatului era ieşirea de incendiu. O uşă solidă, cu o placă de plastic, pe care era înfăţişat un omuleţ verde în fugă. Deasupra ieşirii se afla o cameră video de supraveghere, care privea fix în faţă, ca un ochi de sticlă deschis. Vizavi de biroul secretarei era o uşă simplă. Închisă.

— Cabinetul lui Stuyvesant, spuse Froelich.

Deschise uşa şi îi lăsă să intre. Acţionă comutatorul şi o lumină de halogen strălucitoare inundă camera. Era un birou destul de mic. Mai mic decât secretariatul. Avea o singură fereastră, iar jaluzele erau închise.

— Fereastra se deschide? întrebă Neagley.

— Nu, răspunse Froelich. Şi, oricum, dă spre Pennsylvania Avenue. Dacă un hoţ ar urca trei etaje pe o frânghie, l-ar observa cineva, crede-mă.

Cabinetul era dominat de un birou uriaş, cu un blat cenuşiu din material compozit. Era complet gol. Perfect

perpendicular pe el era aşezat un scaun de piele.

— Nu foloseşte telefon? întrebă Reacher.

— Îl ţine în sertar, răspunse Froelich. Îi place să aibă biroul gol.

Lipite de perete erau nişte dulapuri înalte, acoperite cu acelaşi material laminat cenuşiu ca al biroului. Mai existau două scaune pentru vizitatori, tot din piele. Şi nimic altceva. Era un spaţiu liniştit. Trăda o minte ordonată.

— OK, zise Froelich. Ameninţarea prin poştă a venit luni, în săptămâna de după alegeri. Apoi, miercuri seara, Stuyvesant a plecat acasă pe la şapte treizeci. Şi-a lăsat biroul curat. Secretara lui a plecat o jumătate de oră mai târziu. A băgat capul în birou chiar înainte să plece, aşa cum face mereu. Ea confirmă faptul că pe birou nu era nimic. Altfel ar fi observat, nu? Dacă ar fi existat o foaie de hârtie pe birou, ar fi văzut-o imediat.

Reacher aprobă din cap. Biroul arăta ca puntea de comandă a unei nave de luptă, pregătită pentru inspecţia unui amiral. Chiar şi un fir de praf ar fi sărit în ochi.

— Joi dimineaţa, la ora opt, secretara se întoarce, continuă Froelich. Merge direct la biroul ei şi se apucă de lucru. Nu deschide deloc uşa lui Stuyvesant. La opt şi zece minute, apare şi Stuyvesant. Are în mână o servietă şi poartă un pardesiu. Îşi scoate pardesiul şi îl agaţă în cuier. Secretara îi spune ceva, iar el îşi pune servieta pe biroul ei şi discută cu ea. Apoi, deschide uşa de la biroul lui şi intră. Nu are nimic în mână. Îşi lăsase servieta pe biroul secretarei. Cam patru sau cinci secunde mai târziu, iese din nou. O cheamă pe secretară înăuntru. Amândoi confirmă că, în acel moment, foaia de hârtie era pe birou.

Neagley se uită în jurul camerei, la uşă, la birou, la distanţa dintre uşă şi birou.

— Ne bazăm doar pe mărturia lor? întrebă ea. Sau camerele de supraveghere înregistrează pe casete?

— Ambele, spuse Froelich. Am urmărit caseta şi totul se întâmplă exact cum au povestit ei.

— Deci, cu excepţia cazului în care amândoi sunt amestecaţi în treaba asta, niciunul dintre ei nu a pus hârtia acolo.

Froelich aprobă din cap.

— Aşa văd şi eu problema.

— Şi atunci, cine a făcut-o? întrebă Reacher. Ce altceva apare pe casetă?

— Echipa de curăţenie, spuse Froelich.

Îi conduse din nou în biroul ei şi scoase trei casete video din sertarul biroului. Se îndreptă spre un şir de rafturi, unde un mic televizor Sony cu video încorporat era aşezat între o imprimantă şi un fax.

— Sunt copii, spuse ea. Originalele sunt la loc sigur. Înregistrările se fac cu dispozitive de sincronizare, câte şase ore pe fiecare casetă. De la şase dimineaţa până la prânz, de la prânz până la şase, de la şase până la miezul nopţii, de la miezul nopţii până la şase dimineaţa, şi aşa mai departe.

Găsi telecomanda într-un sertar şi porni televizorul. Puse prima casetă în video. Se auziră un clinchet şi un huruit ascuţit, iar pe ecran apăru o imagine întunecată.

— Asta e seara de miercuri, spuse ea. Începând cu şase după-amiaza.

Imaginea era cenuşie şi lăptoasă, iar definiţia era slabă, dar claritatea era perfect adecvată. Camera arăta întreaga zonă pătrată, văzută din spatele capului secretarei. Aceasta era la birou, la telefon. Părea în vârstă. Avea părul alb. Uşa lui Stuyvesant apărea în partea dreaptă a imaginii. Era închisă. În colţul din stânga jos al imaginii apăreau data şi ora. Froelich trecu pe „repede înainte” şi mişcările deveniră mai rapide. Capul cărunt al secretarei se mişca cu o bruscheţe comică. Mâna ei ţâşnea în sus şi în jos, când termina o convorbire şi făcea legătura pentru altele noi. O persoană apăru în fugă şi lăsă un vraf de corespondenţă internă, după care ieşi la fel de repede. Secretara sortă corespondenţa cu viteza unui robot. Deschise fiecare plic,

puse conţinutul într-un teanc ordonat, scoase ştampila, tuşiera şi începu să ştampileze fiecare scrisoare nouă în partea de sus.

— Ce face? întrebă Reacher.

— Data primirii, spuse Froelich. Toată această operaţiune funcţionează pe baza unei organizări birocratice perfecte. Aşa a fost întotdeauna.

Secretara folosea mâna stângă pentru a îndoi fiecare foaie şi mâna dreaptă ca să pună ştampila cu data. Mişcarea rapidă a casetei o făcea să pară frenetică. În colţul din stânga jos al imaginii, data rămânea constantă, iar timpul se derula exact atât de rapid cât să poată fi citit. Reacher se întoarse cu spatele la ecran şi se uită la biroul lui Froelich. Era o cameră guvernamentală tipică, echivalentul civil al birourilor în care lucrase el, agresiv de simplă şi integrată costisitor în clădirea veche şi frumoasă. Mochetă rezistentă, din nailon cenuşiu, mobilă furniruită, cablurile echipamentelor trase frumos printr-un canal din plastic alb. Peste tot erau teancuri înalte de hârtii, rapoarte şi note informative prinse cu pioneze pe pereţi. Mai era şi un dulap cu uşi de sticlă, în care se vedea un şir lung de manuale cu proceduri. Nici o fereastră. Şi totuşi, Froelich avea o plantă. Era într-un ghiveci din plastic, pe birou, palidă, uscată şi chinuindu-se să rămână în viaţă. Nu se vedea nici o fotografie. Nici suveniruri. Nimic personal, cu excepţia unei urme vagi a parfumului ei în aer şi în tapiţeria scaunului.

— OK, ăsta e momentul în care Stuyvesant pleacă acasă, zise ea.

Reacher se întoarse spre ecran şi văzu că ceasul de pe ecran ajunsese la şapte şi treizeci de minute, iar acum trecea la şapte şi treizeci şi unu. Stuyvesant ieşi din biroul lui în mare viteză. Era un bărbat înalt, lat în umeri, puţin încovoiat, cărunt la tâmple. Avea în mână o servietă îngustă. Înregistrarea îl făcea să se mişte cu o energie absurdă. Alergă la cuier şi luă un pardesiu negru. Şi-l aruncă pe umeri şi alergă înapoi la biroul secretarei. Se aplecă brusc,

îi spuse ceva şi ieşi în goană din câmpul vizual al camerei. Froelich apăsă încă o dată butonul de derulare rapidă şi viteza se dublă din nou. Secretara se smucea şi se legăna pe scaunul ei. Cronometrul nu se mai vedea clar. Când cifra şapte se transformă în opt, secretara ţâşni în picioare şi Froelich încetini banda din nou la viteză triplă, la timp ca să o prindă deschizând uşa biroului lui Stuyvesant pentru o secundă. Secretara ţinu mâna pe clanţă şi se aplecă înăuntru, cu un picior ridicat de la sol, apoi se răsuci imediat şi închise uşa. Alergă prin camera pătrată, îşi luă poşeta, umbrela şi un pardesiu şi dispăru în întunericul de la capătul coridorului. Froelich dublă din nou viteza de derulare şi cronometrul începu să numere mai rapid, dar imaginea rămase perfect statică. Se aşternu nemişcarea unui birou gol şi rămase astfel, pe măsură ce timpul trecea.

— Când vin cei de la curăţenie? întrebă Reacher.

— Exact înainte de miezul nopţii, răspunse Froelich.

— Aşa târziu?

— Sunt în tura de noapte. Aici se lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Şi până atunci nu se mai vede nimic nou?

— Absolut nimic.

— Atunci derulează până acolo. Am prins ideea.

Froelich acţionă butoanele, schimbând între derulare repede-înainte, fără imagine pe ecran, şi imagine la viteză normală, pentru a putea verifica cronometrul. La unsprezece şi cincizeci noaptea, lăsă caseta să ruleze normal. Cronometrul înregistra timpul, secundă după secundă. La unsprezece cincizeci şi doi se văzu mişcare la capătul îndepărtat al coridorului. O echipă de trei oameni ieşi din întuneric. Două femei şi un bărbat, purtând cu toţii salopete negre. Aveau feţe hispanice. Erau toţi scunzi şi îndesaţi, bruneţi, cu feţe blazate. Bărbatul împingea un cărucior. Acesta avea un sac de gunoi negru prins în faţă, iar tăvile erau pline cu cârpe şi doze cu spray, pe rafturile din spate. Una dintre femei ducea un aspirator. Îl ţinea pe

spate, ca pe un rucsac. Avea un furtun lung, cu un vârf larg. Cealaltă femeie ducea într-o mână o găleată, iar în cealaltă un mop. Mopul avea un burete pătrat la capăt şi o articulaţie complicată la jumătatea mânerului, pentru stoarcerea surplusului de apă. Toţi trei purtau mănuşi de cauciuc, care păreau foarte deschise la culoare, pe mâinile lor. Ori erau din plastic transparent, ori aveau culoarea galben deschis. Toţi trei păreau obosiţi. Cum sunt cei care lucrează în tura de noapte. Dar păreau ordonaţi, curaţi şi profesionişti. Erau tunşi îngrijit, iar expresia lor spunea: Ştim că nu e cea mai interesantă slujbă din lume, dar o vom face aşa cum trebuie. Froelich opri banda şi îngheţă imaginea, când cei trei se apropiau de uşa lui Stuyvesant.

— Cine sunt? întrebă Reacher.

— Angajaţi direcţi ai guvernului, răspunse Froelich. Majoritatea celor care fac curăţenie prin birouri în oraşul ăsta sunt angajaţi prin contract, cu salariul minim, fără prime şi beneficii, anonimi cu o rată de migraţie foarte mare. Aşa e în orice oraş. Dar noi angajăm oameni proprii. Şi FBI-ul la fel. Avem nevoie de un anumit grad de încredere, bineînţeles. Păstrăm tot timpul două echipe. Li se ia un interviu detaliat, trecutul lor este verificat şi nu intră pe uşă decât dacă sunt oameni corespunzători. Apoi îi plătim foarte bine, le oferim asigurare de sănătate totală, asigurare stomatologică, concedii de odihnă plătite, tot ce trebuie. Sunt membri ai departamentului, la fel ca toţi ceilalţi.

— Şi ei răspund la acest tratament?

Ea aprobă din cap.

— În general, sunt minunaţi.

— Dar tu crezi că această echipă a introdus scrisoarea.

— Nu se poate ajunge la altă concluzie.

Reacher arătă spre ecran.

— Şi unde ar fi scrisoarea acum?

— Ar putea fi în coşul de gunoi, într-un plic tare. Ar putea fi într-o mapă de plastic, lipită sub una din tăvi sau sub un

raft. Ar putea fi lipită pe spatele individului, sub salopetă.

Apăsă butonul de redare şi îngrijitorii intrară în biroul lui Stuyvesant. Uşa se închise în urma lor. Camera video rămase aţintită în faţă, indiferentă. Cronometrul înregistră în continuare, cinci minute, şapte, opt. Apoi, banda se termină.

— Miezul nopţii, spuse Froelich.

Scoase caseta şi o introduse pe următoarea. Apăsă butonul de redare şi data se schimbă în joi, iar cronometrul porni exact de la miezul nopţii. Apoi continuă să se deruleze încet, două minute, patru, şase.

— E clar că îşi fac treaba temeinic, zise Neagley. Îngrijitorii de la biroul nostru ar fi terminat toată clădirea până acum.

— Lui Stuyvesant îi place să lucreze într-un mediu curat, spuse Froelich.

La şapte minute după miezul nopţii, uşa se deschise şi echipa ieşi.

— Deci, tu presupui că acum scrisoarea este pe birou, zise Reacher.

Froelich aprobă din cap. Înregistrarea îi arătă pe cei din echipa de curăţenie începându-şi treaba în spaţiul secretariatului. Nu omiteau nimic. Totul era bine şters de praf, frecat şi lustruit. Fiecare centimetru de covor era dat cu aspiratorul. Coşurile de gunoi erau golite în sacul care îşi dublă volumul. Bărbatul părea puţin epuizat de efort. Împingea căruciorul pas cu pas, iar femeile se retrăgeau odată cu el. La şaisprezece minute după miezul nopţii, dispărură în întuneric şi lăsară imaginea nemişcată şi tăcută, la fel ca înainte de sosirea lor.

— Asta e tot, spuse Froelich. În următoarele cinci ore şi patruzeci şi patru de minute nu se mai întâmplă nimic. Apoi, am schimbat din nou casetele şi nu am mai găsit nimic, de la şase, până la opt dimineaţa, la sosirea secretarei, iar atunci totul s-a întâmplat exact aşa cum au povestit ea şi Stuyvesant.

— Aşa cum era şi de aşteptat, spuse o voce din pragul uşii. Cred că ceea ce spunem noi poate fi crezut. În definitiv, mă aflu în serviciul guvernului de douăzeci şi cinci de ani, iar secretara mea cred că de şi mai mult timp.

CINCI.

Omul din uşă era Stuyvesant, fără doar şi poate. Reacher îl recunoscu din apariţia lui pe casetă. Era un bărbat înalt, lat în umeri, trecut de cincizeci de ani, dar încă într-o formă fizică acceptabilă. Avea o faţă frumoasă, cu ochi obosiţi. Purta un costum şi cravată, deşi era duminică. Froelich îl privea îngrijorată. În schimb, Stuyvesant se uita la Neagley.

— Tu eşti femeia de pe casetă, zise el. Din sala de bal, de joi seara.

Era evident că gândea intens. Trase câteva concluzii în minte, aprobând din cap, imperceptibil, pentru sine, de câte ori acestea păreau raţionale. După o clipă, îşi mută privirea de la Neagley la Reacher şi păşi în cameră.

— Iar tu eşti fratele lui Joe Reacher, zise Stuyvesant. Semeni perfect cu el.

Reacher aprobă din cap.

— Jack Reacher, zise el, întinzându-i mâna.

Stuyvesant i-o strânse.

— Condoleanţe, spuse el. Cu cinci ani întârziere, ştiu, dar să ştii că Departamentul Trezoreriei încă îşi aminteşte cu afecţiune de fratele tău.

Reacher înclină din cap.

— Ea este Frances Neagley, spuse el.

— Reacher a adus-o ca ajutor în problema auditului, completă Froelich.

Stuyvesant zâmbi scurt.

— Am bănuit, spuse el. Inteligentă mişcare. Care au fost rezultatele?

În birou se lăsă tăcere.

— Îmi pare rău dacă v-am jignit, domnule, spuse Froelich. Mai devreme. Când am vorbit în felul acela despre casetă. Nu făceam altceva decât să le explic situaţia.

— Care au fost rezultatele auditului? repetă Stuyvesant întrebarea.

Froelich nu răspunse nimic.

— Atât de rele? i se adresă Stuyvesant. Ei bine, sper să fie aşa. L-am cunoscut şi eu pe Joe Reacher. Nu atât de bine ca tine, dar am intrat în contact, din când în când. Era impresionant. Presupun că fratele lui este cel puţin pe jumătate la fel de inteligent. Iar doamna Neagley, probabil şi mai inteligentă. Caz în care sunt sigur că au găsit modalităţi de a pătrunde. Am dreptate?

— Trei absolut sigure, zise Froelich.

Stuyvesant aprobă din cap.

— În sala de bal, asta e clar, spuse el. Probabil că şi la locuinţa familială şi la acel blestemat de eveniment în aer liber, din Bismarck. Am dreptate?

— Da, zise Froelich.

— Niveluri de performanţă diferite, spuse Neagley. Puţin probabil să poată fi repetate.

Stuyvesant ridică o mână şi o opri.

— Să mergem în sala de şedinţe, zise el. Vreau să discutăm despre baseball.

Îi conduse pe nişte coridoare înguste şi şerpuite, până într-o cameră relativ spaţioasă, plasată în centrul complexului. Înăuntru era o masă lungă, cu zece scaune, câte cinci pe fiecare latură. Nu erau ferestre. Aceeaşi mochetă sintetică cenuşie pe podea şi acelaşi tavan acustic deasupra capului. Aceeaşi lumină puternică, de la lămpile cu halogen. Lipit de unul dintre pereţi era un dulap mic. Avea uşile închise şi pe el erau aşezate trei telefoane, două albe şi unul roşu. Stuyvesant se aşează şi făcu semn cu mâna spre scaunele din cealaltă parte a mesei. Reacher aruncă o privire spre un avizier uriaş, plin de notiţe cu menţiunea confidenţial.

— Voi fi neobişnuit de sincer, spuse Stuyvesant. Doar temporar, sper că înţelegeţi asta, deoarece sunt de părere că meritaţi nişte explicaţii, pentru că Froelich v-a implicat

având aprobarea mea iniţială şi pentru că fratele lui Joe Reacher face parte din familie, ca să spun aşa, iar colega lui, la fel.

— Am lucrat împreună în armată, zise Neagley.

Stuyvesant aprobă din cap, ca şi cum ar fi fost o concluzie pe care o trăsese demult.

— Haideţi să discutăm despre baseball. Urmăriţi meciurile?

Ceilalţi aşteptară.

— Washington Senators plecaseră deja, la venirea mea în oraş, continuă el. Aşa că a trebuit să mă mulţumesc cu Baltimore Orioles, care nu-s nici prea buni, nici prea răi, în materie de distracţie. Dar înţelegeţi care este caracteristica unică a acestui joc?

— Lungimea sezonului, spuse Reacher. Şansele de câştig.

Stuyvesant zâmbi, ca şi cum ar fi acordat o laudă.

— Poate că eşti mai mult de jumătate din cât era el de deştept, zise el. Caracteristica baseball-ului este faptul că un sezon obişnuit are o sută şaizeci şi două de meciuri. Cu mult mai mult decât orice alte sporturi. Orice alt sport are cincisprezece, douăzeci sau treizeci şi ceva de meciuri. Baschetul, hocheiul, fotbalul american sau european, toate. În orice alt sport, jucătorii pot să se gândească, la un moment dat, că pot câştiga absolut toate meciurile dintr-un sezon. Este vorba de un obiectiv realist, care să-i motiveze. Chiar a şi fost atins, din când în când. Dar în baseball este imposibil. Cele mai bune echipe, cei mai mari campioni… chiar şi ei au pierdut cam o treime din meciurile disputate. Şi ei pierd cel puţin cincizeci sau şaizeci de meciuri pe an. Imaginaţi-vă ce efect are asta, din perspectivă psihologică. Eşti un sportiv perfect, ai o competitivitate dusă până la fanatism, dar ştii sigur că vei pierde, de mai multe ori chiar. Trebuie să fii dispus să faci o anumită adaptare mentală, altfel nu ai suporta. În cazul protecţiei prezidenţiale, este vorba de acelaşi lucru. Asta vreau să spun. Nu putem câştiga în fiecare zi. Aşa că ne-am obişnuit cu asta.

— Aţi pierdut doar o dată, zise Neagley. În 1963.

— Nu e adevărat, spuse Stuyvesant. Pierdem în mod repetat. Dar nu fiecare înfrângere este importantă. La fel ca în baseball. Nu toate loviturile reuşite de ei se transformă în puncte, aşa cum nu toate meciurile pierdute te vor face să pierzi campionatul. La fel şi în cazul nostru, nu fiecare greşeală duce la uciderea celui protejat.

— Deci, ce vreţi să spuneţi, de fapt? întrebă Neagley.

Stuyvesant se aplecă în faţă.

— Vreau să spun că, în ciuda celor relevate de auditul vostru, ar trebui să aveţi multă încredere în noi. Nu toate erorile ne costă puncte. Înţeleg perfect că această încredere în sine nonşalantă poate părea deplasată cuiva din exterior. Dar voi trebuie să înţelegeţi că suntem forţaţi să gândim aşa. Auditul vostru ne-a arătat câteva scăpări, iar noi trebuie, acum, să vedem dacă este posibil să le acoperim. Dacă este rezonabil să o facem. Voi lăsa asta la aprecierea lui Froelich. Ea conduce spectacolul ăsta. Însă ceea ce vreau să sugerez este faptul că trebuie să scăpaţi de orice neîncredere pe care aţi putea-o simţi faţă de noi. În calitatea voastră de cetăţeni. De impresia că noi am dat greş. Pentru că nu este adevărat. Întotdeauna vor exista scăpări. Asta face parte din meseria noastră. Asta este democraţia. Obişnuiţi-vă cu ea.

Apoi se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi terminat.

— Cum rămâne totuşi cu această ameninţare? îl întrebă Reacher.

Stuyvesant făcu o pauză, apoi clătină din cap. Se schimbă la faţă. Întreaga atmosferă se schimbă.

— Exact acesta este momentul în care voi înceta să mai fiu deschis, zise el. V-am spus că a fost doar un răsfăţ de moment. Iar dezvăluirea existenţei unei ameninţări a fost o greşeală foarte gravă din partea lui Froelich. Tot ce pot spune este că interceptăm o mulţime de ameninţări. Apoi, ne ocupăm de ele. Cum o facem, este absolut confidenţial. În consecinţă, vă voi cere să înţelegeţi că aveţi obligaţia

absolută de a nu pomeni niciodată despre această situaţie altcuiva, după ce veţi pleca de aici. La fel, nimic referitor la procedurile noastre. Această interdicţie se bazează pe statutul federal. Există sancţiuni pe care le pot aplica.

Se lăsă tăcere. Reacher nu spuse nimic.

Neagley rămase tăcută. Froelich părea supărată. Stuyvesant o ignoră total şi îi privi pe Reacher şi Neagley, la început ostil, apoi gânditor. Începu din nou să gândească intens. Se ridică şi se duse la dulapul mic, cel cu telefoanele. Se aplecă în faţa lui. Deschise uşile şi scoase două foi galbene şi două pixuri. Se întoarse şi puse o foaie şi un pix în faţa lui Reacher, iar pe celelalte în faţa lui Neagley. Ocoli din nou masa şi se aşează pe scaunul lui.

— Scrieţi-vă numele complet, zise el. Toate celelalte nume folosite, data naşterii, numărul de asigurări sociale, numerele militare de identificare şi adresa curentă.

— Pentru ce? întrebă Reacher.

— Faceţi cum v-am spus, spuse Stuyvesant.

Reacher avu o ezitare, după care apucă pixul.

Froelich îl privea neliniştită. Neagley îi aruncă şi ea o privire, ridică din umeri şi începu să scrie. Reacher aşteptă o secundă, apoi îi urmă exemplul. Termină cu mult înaintea ei. Nu avea decât un prenume şi nici o adresă curentă. Stuyvesant veni în spatele lor şi luă foile de pe masă. Nu spuse nimic şi ieşi din cameră, cu foile strânse sub braţ. Uşa se trânti cu zgomot în urma lui.

— Am dat de belea, spuse Froelich. Şi v-am făcut probleme şi vouă.

— Nu-ţi face griji, zise Reacher. Ne va pune să semnăm un gen de acord de confidenţialitate, asta e tot. Presupun că s-a dus să le dea la printat.

— Dar ce-o să-mi facă mie?

— Probabil că nimic.

— Mă retrogradează? Sau mă concediază?

— Stuyvesant a autorizat auditul. Care a fost necesar, din cauza ameninţărilor. Cele două lucruri sunt interconectate.

Îi vom spune că noi te-am presat cu întrebări.

— O să mă retrogradeze, spuse Froelich. Nu i-a plăcut de la început ideea auditului. Mi-a spus că trădează o lipsă de încredere în propriile puteri.

— Prostii, zise Reacher. Noi făceam tot timpul chestii de genul acesta.

— Auditurile ajută la creşterea încrederii în propriile puteri, spuse Neagley, cel puţin asta a rezultat din experienţa noastră. E mai bine să ştii ceva sigur, decât să speri că va fi bine.

Froelich îşi îndepărtă privirea şi nu răspunse. În cameră se lăsă liniştea. Aşteptară cu toţii, cinci minute, apoi zece, cincisprezece. Reacher se ridică şi se întinse. Se duse la dulăpior şi se uită la telefonul roşu. Îl ridică şi îl duse la ureche. Nu avea ton. Îl puse înapoi şi examină notiţele confidenţiale de pe tablă. Tavanul era jos şi simţea căldură în creştetul capului, de la lămpile cu halogen. Se aşeză din nou, îşi răsuci scaunul, îl înclină pe spate şi îşi aşeză picioarele pe scaunul de alături. Se uită la ceas. Stuyvesant plecase de douăzeci de minute.

— Ce naiba face? zise Reacher. Le bate la maşină chiar el?

— Şi-o fi chemând agenţii, spuse Neagley. Poate ne bagă pe toţi la puşcărie, ca să fie sigur c-o să tăcem pentru eternitate.

Reacher căscă şi zâmbi.

— Îi mai acordăm zece minute. Dacă nu vine, plecăm. Mergem cu toţii undeva să mâncăm.

Stuyvesant se întoarse după alte cinci minute. Intră în cameră şi închise uşa. Nu avea nici o hârtie în mână. Se aşeză pe scaunul pe care stătuse şi înainte şi se sprijini cu palmele pe masă. Începu să bată un mic ritm rapid, cu degetele.

— OK, zise el. Unde rămăseserăm? Cred că Reacher pusese o întrebare.

Reacher îşi coborî picioarele de pe scaun şi se întoarse spre Stuyvesant.

— Da? întrebă el.

Stuyvesant aprobă din cap.

— Ai întrebat cum rămâne cu această ameninţare anume. Ei bine, e vorba de ceva care vine fie din interior, fie din exterior. E clar că altă variantă nu există.

— Acum discutăm despre asta?

— Da, replică Stuyvesant.

— De ce? Ce s-a schimbat?

Stuyvesant ignoră întrebarea.

— Dacă treaba asta vine din interior, are vreun rost să ne facem probleme? Poate că nu, pentru că este ca şi în baseball. Dacă Yankees vin în oraş şi se laudă c-or să-i bată pe Orioles, asta nu-nseamnă că e şi adevărat, nu? Să te lauzi că faci ceva nu-i totuna cu a face acel ceva.

Nimeni nu spuse nimic.

— Vă cer părerea, spuse Stuyvesant.

Reacher ridică din umeri.

— OK, zise el. Deci, crezi că e o ameninţare din exterior?

— Nu, eu cred că-i o intimidare din interior, cu scopul de a afecta cariera lui Froelich. Şi acum, întrebaţi-mă ce voi face în privinţa asta.

Reacher îi aruncă o privire. Se uită la ceas. Se uită la perete. Douăzeci şi cinci de minute, într-o seară de duminică, în interiorul triunghiului D. C.

— Maryland – Virginia.

— Ştiu ce-o să faceţi în privinţa asta, zise el.

— Ştii?

— O să ne angajezi, pe mine şi pe Neagley, pentru o investigaţie internă.

— Asta voi face?

Reacher aprobă din cap.

— Dacă eşti îngrijorat în legătură cu o intimidare din interior, atunci ai nevoie de o investigaţie internă. Asta e clar. Şi nu-ţi poţi folosi oamenii proprii, pentru că este posibil să dai chiar peste personajul negativ. În plus, nu vrei să implici FBI-ul, pentru că nu aşa se lucrează în

Washington. Nimeni nu-şi spală rufele murdare în public. Aşa că ai nevoie de cineva din exterior. Şi ai doi astfel de oameni chiar în faţa ta, deja implicaţi, pentru că i-a implicat Froelich. Aşa că fie pui capăt acestei implicări, fie hotărăşti să o extinzi. Ai prefera să o extinzi, pentru că în felul ăsta nu trebuie să retrogradezi un agent excelent, pe care tocmai l-ai promovat. Dar poţi să ne foloseşti? Sigur că poţi. Cine ar fi mai potrivit, decât fratele lui Joe Reacher? Joe Reacher este practic un sfânt, în Trezorerie. Aşa că eşti acoperit. La fel şi eu. Datorită lui Joe, eu mă bucur de o credibilitate automată, încă de la început. Şi am fost un bun investigator, în armată. La fel şi Neagley. Ştii asta, pentru că tocmai ai verificat. Presupun că tocmai ai petrecut douăzeci şi cinci de minute discutând la Pentagon şi la Agenţia Naţională de Securitate. De aceea ai vrut acele detalii. Ne-au verificat în computerele lor şi am ieşit curaţi. Mai mult decât curaţi, probabil, pentru că sunt convins că aprobările noastre de acces la informaţii secrete există încă la dosar şi sunt sigur că sunt de un nivel mult mai mare decât ai fi avut nevoie.

Stuyvesant aprobă din cap. Părea satisfăcut.

— Iată o analiză excelentă, spuse el. Veţi primi slujba, imediat ce primesc nişte copii fizice ale acelor aprobări de acces. Ar trebui să ajungă aici într-o oră, două.

— Poţi să faci asta? întrebă Froelich.

— Pot să fac ce vreau, zise Stuyvesant. Preşedinţii dau multă autoritate celor de la care se aşteaptă să-i menţină în viaţă.

Linişte.

— Eu voi fi suspect? întrebă Stuyvesant.

— Nu, spuse Reacher.

— Poate că ar trebui să fiu. Poate că eu ar trebui să fiu primul suspect. Poate că m-am simţit obligat să promovez o femeie, din cauza presiunilor specifice acestor vremuri, dar, de fapt, nu-mi place asta, aşa că o lucrez pe la spate, ca s-o fac să intre în panică şi să se discrediteze.

Reacher nu spuse nimic.

— Aş fi putut să găsesc un prieten sau o rudă, ale cărei amprente nu au fost luate niciodată. Aş fi putut să plasez hârtia pe birou la şapte şi jumătate, miercuri seara, şi să-i dau instrucţiuni secretarei să nu o observe. Ea mi-ar fi urmat ordinul. Sau aş fi putut să le ordon îngrijitorilor să o strecoare, în acea noapte. Şi ei ar fi urmat acest ordin. Dar ar fi urmat, la fel de bine, şi ordinele lui Froelich. Ea ar trebui să fie, probabil, a doua pe lista suspecţilor. Poate că şi ea are un prieten sau o rudă ale cărei amprente nu au fost luate niciodată şi poate că a pus totul la cale ca să rezolve problema în mod spectaculos şi să câştige mai multă credibilitate.

— Numai că nu eu am pus totul la cale, replică Froelich.

— Niciunul dintre voi nu este suspect, zise Reacher.

— De ce? întrebă Stuyvesant.

— Pentru că Froelich a venit la mine de bunăvoie şi pentru că ştia câte ceva despre mine, de la fratele meu. Tu ne-ai angajat imediat după ce ne-ai verificat dosarele militare. Niciunul dintre voi nu ar fi făcut aşa ceva dacă ar fi avut ceva de ascuns. Riscul e prea mare.

— Poate că ne credem mai deştepţi decât tine. O investigaţie internă care să nu ne ia în calcul şi pe noi ar fi cea mai bună acoperire.

Reacher clătină din cap.

— Niciunul dintre voi nu este atât de prost.

— Bine, replică Stuyvesant, pe un ton satisfăcut. Atunci, să conchidem că e vorba de un rival gelos, din departament. Să presupunem că ar fi conspirat cu îngrijitorii.

— Poate fi vorba de o „ea”, zise Froelich.

— Unde sunt îngrijitorii acum? întrebă Reacher.

— Sunt suspendaţi, răspunse Stuyvesant. Sunt acasă, în concediu cu plată. Locuiesc împreună. Una dintre femei este soţia bărbatului, iar cealaltă este cumnata lui. A doua echipă lucrează ore suplimentare, ca să compenseze, iar chestia asta mă costă o avere.

— Care e versiunea lor?

— Nu ştiu nimic, despre nimic. N-au adus nici o hârtie, n-au văzut-o, nu era acolo atunci când au fost ei în birou.

— Dar tu nu-i crezi.

Stuyvesant rămase tăcut câteva clipe lungi. Se jucă cu manşetele cămăşii şi apoi îşi puse din nou palmele pe masă.

— Sunt angajaţi de încredere, zise el. Sunt foarte agitaţi pentru că sunt suspectaţi. Foarte supăraţi. Chiar speriaţi. Dar, în acelaşi timp, sunt calmi. De parc-ar şti că n-o să putem dovedi nimic, pentru că n-au făcut nimic. Sunt puţin nedumeriţi. Au trecut un test cu detectorul de minciuni. Toţi trei.

— Atunci, îi crezi.

Stuyvesant clătină din cap.

— Nu pot să-i cred. Cum aş putea? Aţi văzut casetele. Cine altcineva ar fi putut să pună acolo foaia aia blestemată? O fantomă?

— În concluzie, care e părerea dumitale?

— Cred că cineva din birou, o persoană pe care ei o cunosc, le-a cerut să facă asta, explicându-le că este o procedură de testare de rutină, ca un joc de strategie sau o misiune secretă, le-a spus că nu e vorba de nimic rău şi i-a pregătit pentru ceea ce avea să se întâmple în continuare, în legătură cu înregistrarea video, interogatoriul şi detectorul de minciuni. Cred că asta poate face pe cineva să fie suficient de calm ca să poată trece de poligraf. Dacă sunt convinşi că nu au făcut nimic rău şi că nu vor exista consecinţe neplăcute, pot trece testul. Dacă sunt convinşi că, în acest fel, ajută departamentul.

— Ai mers pe pista asta cu ei?

Stuyvesant clătină din cap.

— Asta o să fie sarcina voastră, zise el. Eu nu mă pricep la interogatorii.

Plecă la fel de brusc cum venise. Se ridică şi ieşi, pur şi simplu, din cameră. Uşa se închise în urma lui, lăsându-i pe

Reacher, Neagley şi Froelich la masă, în lumina strălucitoare şi în linişte.

— N-o să fiţi prea populari, spuse Froelich. Cei care se ocupă de investigaţii interne nu sunt niciodată populari.

— Nu mă interesează să fiu popular, replică Reacher.

— Iar eu am deja o slujbă, zise Neagley.

— Ia-ţi un concediu, spuse Reacher. Rămâi aici, să fii lipsită de popularitate, alături de minte.

— Bani o să primesc pentru chestia asta?

— Sunt sigură că va exista un onorariu, spuse Froelich.

Neagley ridică din umeri.

— OK. Cred că partenerii mei vor considera asta o chestie de prestigiu. Doar e o misiune guvernamentală, nu? Ar trebui să mă întorc la hotel, să dau câteva telefoane, să văd dacă se pot descurca fără mine, o vreme.

— Vrei să mergem mai întâi să mâncăm? întrebă Froelich.

Neagley neagă din cap.

— Nu, o să mănânc în cameră. Mergeţi voi doi.

Se întoarseră pe coridoare la biroul lui Froelich, iar ea chemă un şofer pentru Neagley. Apoi o conduse la garaj, după care urcă din nou la etaj, unde îl găsi pe Reacher stând tăcut, la biroul ei.

— Între voi doi e ceva? întrebă ea.

— Între cine?

— Între tine şi Neagley.

— Ce fel de întrebare e asta?

— S-a comportat cam ciudat când am vorbit despre cină.

El clătină din cap.

— Nu, nu e nimic între noi.

— A existat vreodată? Păreţi extrem de apropiaţi.

— Da?

— E evident că te place şi e la fel de evident că şi tu o placi pe ea. Şi mai e şi drăguţă.

El aprobă din cap.

— Chiar îmi place de ea. Şi e drăguţă. Dar nu a existat niciodată între noi ceva de genul acesta.

— De ce nu?

— De ce nu? Pur şi simplu, nu s-a întâmplat. Ştii cum e, nu?

— Cred că da.

— Oricum, nu văd de ce te interesează asta. Eşti fosta prietenă a fratelui meu, nu a mea. Nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— M. E., spuse ea.

— Marta Enid? întrebă Reacher. Mildred Eliza?

— Să mergem, replică Froelich. Cină, acasă la mine.

— La tine?

— Restaurantele sunt imposibile aici, duminică seara. Şi, oricum, nu mi-aş putea permite. În plus, încă mai am unele lucruri de-ale lui Joe la mine. Poate că ar trebui să le iei tu.

Froelich locuia într-o căsuţă călduroasă, într-un cartier lipsit de strălucire, dincolo de Anacostia River, în apropiere de Baza Boiling a Forţelor Aeriene. Era una dintre acele case de oraş în care tragi draperiile şi te concentrezi numai asupra interiorului. Maşinile se parcau pe stradă, iar în spatele uşii de lemn de la intrare era un hol mic, care dădea direct în camera de zi. Era un spaţiu confortabil. Podele de lemn, un covor, mobilă demodată. Un televizor mic, la care era legată o cutie mare de conectare la cablu. Câteva cărţi pe un sertar, un mic sistem audio, cu un vraf înalt de CD-uri sprijinit de el. Caloriferele erau pornite, aşa că Reacher îşi scoase haina neagră şi o aruncă pe spătarul unui scaun.

— N-aş vrea să fie cineva din interior, spuse Froelich.

— Dacă stai să te gândeşti, ar fi mai bine aşa, decât să existe o ameninţare exterioară reală.

Ea încuviinţă din cap şi se duse spre partea din spate a camerei, unde o arcadă se deschidea în bucătăria folosită şi pe post de sufragerie. Froelich se uită în jur, puţin nedumerită, ca şi cum se întreba la ce foloseau toate acele aparate şi dulăpioare.

— Am putea să comandăm mâncare chinezească, strigă Reacher.

Froelich îşi scoase haina, o împături în două şi o aşeză pe un taburet.

— Poate că ar fi mai bine, zise ea.

Purta o bluză albă şi fără haină părea mai blândă şi mai feminină. Bucătăria era luminată cu becuri obişnuite, de intensitate redusă, mai puţin aspre cu tenul ei, în comparaţie cu lămpile puternice cu halogen din birou. Reacher o privi şi văzu ceea ce văzuse probabil şi Joe, cu opt ani în urmă. Froelich găsi într-un sertar un meniu de la o firmă ce făcea livrări la domiciliu, formă un număr la telefon şi dădu comanda. Supă fierbinte cu smântână şi pui General Tso, două porţii.

— E bine? întrebă ea.

— Nu-mi spune, replică el. Asta îi plăcea lui Joe.

— Încă mai am o parte din lucrurile lui, zise ea. Ar trebui să vii să le vezi.

Froelich porni în faţa lui, conducându-l înapoi în hol şi apoi în sus, pe scări. În partea din faţă a casei era o cameră de oaspeţi. În ea, un dulap adânc, cu o singură uşă. Un bec se aprinse automat când Froelich deschise uşa. Dulapul era plin cu tot felul de chestii, dar pe bară era un şir lung de costume şi cămăşi, încă împachetate în plasticul de la curăţătorie, puţin îngălbenit şi sfărâmicios din cauza trecerii timpului.

— Sunt ale lui, spuse Froelich.

— Le-a lăsat aici? întrebă Reacher.

Ea atinse umărul unuia dintre costume, prin plastic.

— Am crezut că se va întoarce după ele, zise ea. Dar nu s-a întors, tot anul. Cred că n-a avut nevoie de ele.

— Presupun că avea multe costume.

— Vreo două duzini.

— Cum poate un om să aibă douăzeci şi patru de costume?

— Îi plăcea să se îmbrace elegant. Sunt sigură că-ţi aminteşti asta.

Reacher rămase nemişcat. Aşa cum îşi amintea el, Joe purta o singură pereche de pantaloni scurţi şi un tricou.

Iernile purta pantaloni kaki. Când era foarte frig, îşi mai punea o jachetă uzată de pilot, din piele. Asta era tot. La înmormântarea mamei lor, purtase un costum negru foarte protocolar, iar Reacher crezuse că era de împrumut. Dar poate că nu era. Poate că munca în Washington îi schimbase stilul.

— Ar trebui să le iei tu, zise Froelich. Sunt proprietatea ta, de fapt. Presupun că tu erai ruda lui cea mai apropiată.

— Cred că da.

— Mai am şi o cutie. Lucruri pe care le-a lăsat aici şi după care nu s-a mai întors.

Reacher îi urmă privirea spre podeaua dulapului şi văzu o cutie de carton, aşezată sub şina pentru haine. Părţile laterale erau împăturite una peste cealaltă.

— Povesteşte-mi despre Molly Beth Gordon, zise Reacher.

— Ce e cu ea?

— După ce au murit, am presupus că exista ceva între ei.

Froelich clătină din cap.

— Erau apropiaţi. Asta nu se poate nega. Dar lucrau împreună. Ea era asistenta lui. Joe nu s-ar fi încurcat niciodată cu cineva din biroul lui.

— De ce v-aţi despărţit? întrebă el.

La parter se auzi soneria de la uşă. Sunetul era puternic, în liniştea de duminică.

— Mâncarea, spuse Froelich.

Coborâră şi mâncară împreună la masa din bucătărie, în tăcere. Părea o scenă curios de intimă, dar şi distantă. Ca doi străini care stăteau alături, într-o călătorie lungă cu avionul. Se simţea o legătură între ei, dar şi lipsa unei astfel de legături.

— Poţi rămâne aici peste noapte, zise ea. Dacă vrei.

— Nu mi-am eliberat camera de la hotel.

Ea aprobă din cap.

— O poţi face mâine. Iar apoi, poţi să te stabileşti aici.

— Dar Neagley?

Tăcere, pentru o secundă.

— Şi ea, dacă vrea. Mai există un dormitor, la etajul trei.
— OK, spuse el.
Terminară masa, iar Reacher aruncă cutiile la gunoi şi goli farfuriile. Ea porni maşina de spălat vase. Apoi, sună telefonul. Froelich se duse în camera de zi, ca să răspundă. Vorbi câteva clipe, închise şi se întoarse în bucătărie.
— Era Stuyvesant, zise ea. V-a dat aprobarea oficială.
Reacher încuviinţă din cap.
— Atunci, sun-o pe Neagley şi spune-i să se pregătească.
— Acum?
— Când ai o problemă, o rezolvi, spuse el. Ăsta e stilul meu. Spune-i să iasă în faţa hotelului, peste treizeci de minute.
— Cu ce începi?
— Cu înregistrarea video, răspunse Reacher. Vreau să văd din nou casetele. Şi vreau să discut cu omul care se ocupă de această parte a operaţiunii.
Treizeci de minute mai târziu o luară pe Neagley de pe trotuar, din faţa hotelului. Se schimbase într-un costum negru, cu o jachetă scurtă. Pantalonii erau croiţi strâmt. Arăta destul de bine din spate, după părerea lui Reacher. Văzu că şi Froelich era de aceeaşi părere, chiar dacă nu spuse nimic. Conduse în tăcere, cinci minute, şi ajunseră înapoi la birourile Serviciului Secret. Froelich porni direct spre biroul ei şi îi lăsă pe Reacher şi Neagley cu agentul care se ocupa de supravegherea video. Era un individ slab, micuţ şi agitat, în haine de duminică, care venise imediat ce fusese anunţat că trebuie să se întâlnească cu ei. Părea puţin nedumerit. Îi conduse într-o cameră de mărimea unei debarale, plină cu şiruri de aparate de înregistrare. Un perete era ocupat de o bibliotecă cu rafturi până la tavan, pe care erau aranjate frumos sute de casete VHS, în cutii negre de plastic. Aparatele de înregistrare video erau unităţi simple, cenuşii. Tot spaţiul acela strâmt era plin de cabluri întinse îngrijit şi manuale cu proceduri prinse pe pereţi. Se auzea sunetul scăzut al motoraşelor în funcţiune,

se simţea un miros de plăci cu circuite încălzite, iar afişajele cu LED-uri verzi clipeau neîncetat.

— Sistemul lucrează practic singur, spuse omul. Există patru aparate de înregistrare subordonate fiecărei camere video, câte şase ore pe o casetă, aşa că schimbăm toate casetele o dată pe zi, le înregistrăm, le păstrăm trei luni şi apoi le reutilizăm.

— Unde sunt originalele pentru noaptea respectivă? întrebă Reacher.

— Chiar aici, zise omul.

Căută în buzunar şi scoase un grup de chei mici de alamă, prinse pe un inel. Se lăsă pe vine, în spaţiul strâmt, şi deschise un dulăpior mic. Scoase trei casete.

— Acestea sunt cele trei după care am făcut copii pentru Froelich, spuse el, stând în genunchi.

— E vreun loc în care putem să ne uităm la ele?

— Nu există nici o diferenţă faţă de copii.

— Ei, se mai pierd detalii prin copiere, zise Reacher. Regula numărul unu: foloseşte originalele.

— OK, spuse omul. Cred că puteţi să le vedeţi chiar aici.

Se ridică stângaci, împinse şi trase de nişte echipamente de pe un birou, întoarse un monitor mic spre exterior şi porni un aparat de redare. Pe ecran apăru un pătrat cenuşiu.

— Chestiile astea nu au telecomandă, zise el. Va trebui să folosiţi butoanele.

Puse cele trei casete în ordine cronologică.

— Nişte scaune găsim? întrebă Reacher.

Tipul ieşi şi se întoarse trăgând după el două scaune. Acestea se încurcară în cadrul uşii şi se chinui ceva până reuşi să le aşeze pe amândouă în faţa biroului îngust. Apoi se uită în jur, nu foarte împăcat cu gândul că lăsa singuri nişte străini pe micul lui domeniu.

— Cred c-o să aştept jos, spuse el. Chemaţi-mă când terminaţi.

— Cum te numeşti? întrebă Neagley.

— Nendick, răspunse bărbatul, timid.
— OK, Nendick, zise ea. Fii sigur c-o să te chemăm.
Omul ieşi din cameră şi Reacher puse a treia casetă în aparat.
— Ştii ceva? spuse Neagley. Tipul n-a aruncat nici măcar o privire spre fundul meu.
— Nu?
— Aşa fac bărbaţii, de obicei, când port pantalonii ăştia.
— Da?
— De obicei.
Reacher privea fix ecranul video negru.
— Poate că e homosexual, spuse el.
— Avea verighetă.
— Atunci, poate că încearcă să evite orice tentaţii nepotrivite. Sau poate e obosit.
— Sau poate că îmbătrânesc eu, zise Neagley.
Reacher apăsă butonul de derulare rapidă înapoi. Motorul începu să se învârtă.
— Caseta a treia, spuse el. Joi dimineaţă. O s-o luăm de la sfârşit spre început.
Aparatul derula rapid. Reacher urmări contorul, apăsă butonul de redare şi pe ecran apăru un birou gol, peste imagine fiind suprapuse indicaţiile cronometrului, care arăta data acelei zile de joi şi ora 7:55 a.m. Apăsă pe derulare înainte şi apoi opri pe ecran imaginea, în momentul în care intră secretara, exact la opt dimineaţa. Reacher se aşează mai bine pe scaun, apăsă tasta de redare şi o urmări pe secretară, care intră în spaţiul pătrat, îşi scoase haina şi o agăţă pe cuier. Trecu la o distanţă de un metru de uşa lui Stuyvesant şi se aplecă în spatele biroului ei.
— Îşi aşează geanta, zise Neagley. Pe podea, în spaţiul pentru picioare.
Secretara era o femeie de vreo şaizeci de ani. Pentru o clipă, se întoarse cu faţa spre camera video. Avea o figură

de persoană respectabilă. Severă, dar blândă. Se aşeză greoi, îşi aranjă scaunul şi deschise o agendă de pe birou.

— Verifică programul zilei, spuse Neagley.

Secretara rămase pe scaun, prinsă cu agenda de lucru. Apoi se ocupă de un vraf înalt de rapoarte. O parte le puse într-un sertar, iar pe altele aplică ştampila ei, mutându-le din partea dreaptă în partea stângă a biroului.

— Ai văzut vreodată atâta hârţogăraie? întrebă Reacher. E mai rău ca în armată.

Secretara se întrerupse din lucrul la teancul de hârtii de două ori, ca să răspundă la telefon. Dar nu se mişcă de pe scaun. Reacher derulă rapid până ce Stuyvesant intră în birou, la opt şi zece. Purta un palton închis la culoare, negru sau cenuşiu închis. Avea în mână o servietă îngustă. Îşi scoase paltonul şi îl agăţă în cuier. Înainta în zona pătrată şi capul secretarei se mişcă, de parcă ar fi vorbit cu el. Stuyvesant îşi aşează servieta pe birou într-un unghi perfect şi îi reglă poziţia. Se aplecă să discute cu ea. Înclină o dată din cap, apoi îşi îndreptă spatele şi porni spre uşa lui, fără servietă. Dispăru în birou. Cronometrul numără patru secunde. Stuyvesant apăru din nou în pragul uşii şi îşi chemă secretara.

— A găsit-o, spuse Reacher.

— Chestia cu servieta este ciudată, zise Neagley. De ce a lăsat-o acolo?

— Poate că avea o întâlnire la prima oră, răspunse Reacher. Poate că a lăsat-o acolo pentru că ştia că urma să plece imediat.

Reacher derulă cu viteză înainte, pe durata orei următoare. Oameni intrau şi ieşeau rapid din birou. Froelich apăru de două ori. Apoi sosi o echipă de criminalişti, care plecă douăzeci de minute mai târziu, cu scrisoarea într-o pungă de plastic specială pentru păstrarea probelor. Apăsă pe derulare înapoi. Toată activitatea de dimineaţă se desfăşură din nou pe ecran, în sens invers. Echipa de investigatori plecă şi apoi sosi, Froelich ieşi şi

intră de două ori, Stuyvesant plecă şi sosi, iar apoi secretara lui făcu acelaşi lucru.

— Şi acum, partea plictisitoare, zise Reacher. Ore întregi în care nu se întâmplă nimic.

Imaginea se stabiliză pe o reprezentare fixă a zonei goale, în timp ce cronometrul se derula rapid în sens invers. Nu se întâmpla absolut nimic. Nivelul detaliilor de pe caseta originală era mai bun decât în cazul copiei, însă nu ajuta cu nimic. Imaginea era cenuşie şi lăptoasă. Suficientă pentru o supraveghere video, dar nu ar fi câştigat nici un premiu de calitate, din punct de vedere tehnic.

— Ştii ceva? zise Reacher. Am fost poliţist timp de treisprezece ani şi nu am găsit niciodată ceva semnificativ pe o casetă de supraveghere. Nici măcar o dată.

— Nici eu, spuse Neagley. Şi câte ore am petrecut aşa.

La şase dimineaţa, caseta se opri. Reacher o scoase şi derulă rapid a doua casetă până la final, după care începură cercetarea răbdătoare, în sens invers. Cronometrul trecu de ora cinci şi se îndreptă rapid spre patru. Nu se întâmpla nimic. Biroul era tot acolo, nemişcat, cenuşiu şi gol.

— De ce facem chestia asta acum? întrebă Neagley.

— Pentru că eu sunt un tip nerăbdător, răspunse Reacher.

— Vrei să punctezi pentru armată, nu? Vrei să le arăţi acestor civili cum lucrează adevăraţii profesionişti.

— Nu mai e nimic de dovedit, spuse Reacher. Am punctat deja de trei ori şi jumătate.

Se aplecă mai aproape de ecran. Se strădui să-şi menţină privirea concentrată. Patru dimineaţa. Nu se întâmpla nimic. Nimeni nu plasa nici o scrisoare.

— Sau poate că altul e motivul pentru care facem asta acum? zise Neagley. Poate că încerci să-l întreci pe fratele tău.

— Nu e nevoie să fac asta. Ştiu exact care era raportul dintre noi. Şi nu mă interesează ce cred alţii referitor la asta.

— Ce s-a întâmplat cu el?
— A murit.
— Asta am înţeles, într-un târziu. Dar cum?
— A fost ucis. La datorie. Imediat după ce am părăsit eu armata. În Georgia, la sud de Atlanta. O întâlnire clandestină cu un informator, într-o operaţiune de falsificare de bani. Li s-a întins o cursă. A fost împuşcat de două ori, în cap.
— I-au prins pe tipii care au făcut-o?
— Nu.
— Groaznic.
— Nu chiar. În schimb, i-am prins eu.
— Şi ce-ai făcut?
— Tu ce crezi?
— OK, cum s-a întâmplat?
— Erau o echipă tată-fiu. L-am înecat pe fiu în piscină. Pe tată l-am ars de viu, într-un incendiu. După ce l-am împuşcat în piept cu un glonţ cu vârf găurit, calibru 44.
— Mi se pare suficient.
— Morala poveştii: nu te pune cu mine sau cu ai mei. Mi-aş fi dorit doar ca ei să fi ştiut asta dinainte.
— Vreo urmare?
— M-am retras rapid. Am stat retras. Am fost obligat să nu particip la înmormântare.
— Urâtă afacere.
— Tipul cu care se întâlnea a fost ucis şi el. A sângerat până a murit, sub rampa unei autostrăzi. A mai fost implicată şi o femeie. Din biroul lui Joe. Asistenta lui, Molly Beth Gordon. Au ucis-o cu cuţitul, pe aeroportul din Atlanta.
— I-am văzut numele. Pe panoul de onoare.
Reacher rămase tăcut. Caseta video se derula rapid, în sens invers. Trei dimineaţa, apoi două cincizeci şi ceva. Apoi două patruzeci. Nu se întâmpla nimic.
— Toată afacerea era un fel de cutie a Pandorei, zise el. De fapt, a fost vina lui.
— Eşti aspru.

— A fost o chestie care l-a depăşit. Tu, de exemplu, te-ai fi lăsat prinsă în cursă, la o întâlnire?

— Nu.

— Nici eu.

— Aş aplica procedura de rutină, zise Neagley. Aş veni cu trei ore mai devreme, aş sta la pândă, aş supraveghea, aş bloca căile de acces.

— Dar Joe n-a făcut nimic din toate astea. Nu era domeniul lui. Joe părea un tip dur. Avea 1,95 înălţime, 120 kg, era construit ca un bloc de granit. Nişte mâini ca lopeţile, faţa ca o mănuşă de baseball. Eram ca nişte clone, din punct de vedere fizic. Dar aveam creiere diferite. El era un tip cerebral. Pur. Chiar naiv. Nu se gândea niciodată la lucruri murdare. Pentru el, totul era un meci de şah. A primit un telefon, a stabilit o întâlnire, s-a dus acolo. Ca şi cum şi-ar fi mutat calul sau nebunul. Pur şi simplu nu se aştepta să vină cineva şi să răstoarne tabla de şah.

Neagley nu spuse nimic. Caseta se derula cu viteză. Nu se întâmpla nimic. Biroul pătrat era acelaşi, întunecat şi neschimbat.

— După aceea, am fost furios pe el pentru că a fost atât de neglijent, zise Reacher. Dar mi-am dat seama că nu puteam să-l condamn pentru asta. Ca să fii neatent, trebuie mai întâi să ştii la ce să fii atent. Iar el nu ştia. Nu vedea astfel de lucruri. Nu gândea aşa.

— Şi atunci?

— Şi atunci am fost furios că n-am făcut-o eu pentru el.

— Ai fi putut să o faci?

Reacher negă din cap.

— Nu-l mai văzusem de şapte ani. Habar n-aveam pe unde era. Nici el nu ştia unde eram eu. Dar cineva ca mine ar fi trebuit să o facă în locul lui. Ar fi trebuit să ceară ajutor.

— Era prea mândru?

— Nu, prea naiv. Asta e concluzia.

— Ar fi putut să reacţioneze? La locul faptei?

Reacher se strâmbă.

— Cred că indivizii erau destul de buni. Semiprofesionişti, după standardele noastre. Trebuie să fi existat o şansă. Dar a fost o chestie de o fracţiune de secundă, probabil, ceva pur instinctiv. Iar instinctele lui Joe erau îngropate complet

sub învelişul cerebral. Probabil că s-a oprit să gândească. Întotdeauna făcea asta. Suficient de mult ca să-l facă să pară timid.

— Naiv şi timid, spuse Neagley. Cei de aici nu sunt de aceeaşi părere.

— Aici probabil că părea un adevărat sălbatic. Totul e relativ.

Neagley se foi pe scaun şi cercetă ecranul.

— Pregăteşte-te, zise ea. Se apropie ora vrăjitoarelor.

Cronometrul se derulă înapoi, dincolo de douăsprezece şi jumătate. Biroul era lipsit de orice mişcare. Apoi, la şaisprezece minute după miezul nopţii, echipa de curăţenie apăru repede, cu spatele, din întunericul coridorului de ieşire. Reacher îi urmări la viteză mare, până ce intrară cu spatele în biroul lui Stuyvesant, la şapte minute după miezul nopţii. Apoi trecu caseta pe viteză normală şi îi privi ieşind din nou din birou şi făcând curăţenie în spaţiul secretariatului.

— Ce crezi? întrebă el.

— Par destul de normali, comentă Neagley.

— Dacă tocmai ar fi lăsat scrisoarea înăuntru, ar mai fi părut la fel de liniştiţi?

Nu se grăbeau. Nu se fereau, nu erau neliniştiţi, stresaţi sau agitaţi. Nu aruncau priviri furişe spre uşa biroului lui Stuyvesant. Nu făceau altceva decât curăţenie, cu eficienţă şi rapiditate. Reacher derulă din nou caseta înapoi şi trecu în viteză peste ora 0:07, până când caseta se opri, fix la miezul nopţii. O scoase şi introduse prima casetă. O derulă până la sfârşit şi apoi o porni în sens invers, până când echipa de curăţenie apăru pentru prima dată pe ecran, chiar înainte de 23:52. Rulă caseta în sens normal şi îi privi intrând în cadru, după care „îngheţă” imaginea într-un moment în care toţi trei se vedeau clar.

— Deci, unde ar fi putut fi? întrebă Reacher.

— Aşa cum a spus Froelich, ar putea fi oriunde, zise Neagley.

Reacher încuviinţă din cap. Neagley avea dreptate. Cei trei ar fi putut ascunde o duzină de scrisori, în haine sau în cărucior.

— Par îngrijoraţi? întrebă el.

Neagley ridică din umeri.

— Derulează caseta. Să vedem cum se mişcă.

Reacher lăsă caseta să se deruleze. Cei trei porniră direct spre biroul lui Stuyvesant şi dispărură din imagine, fix la 23:52.

— Mai arată-mi o dată, zise Neagley.

Reacher rulă din nou acelaşi segment. Neagley se lăsă pe spate şi închise ochii, pe jumătate.

— Nivelul lor de energie este puţin diferit faţă de când au ieşit, spuse ea.

— Crezi?

Neagley aprobă din cap.

— Parcă-s un pic mai înceţi? Ca şi cum ar ezita?

— Sau ca şi cum s-ar teme că trebuie să facă ceva rău acolo, înăuntru?

Reacher rulă din nou fragmentul de bandă.

— Nu ştiu, spuse el. E destul de greu de interpretat. Şi e clar că nu există nici un fel de dovadă. Doar o senzaţie subiectivă.

Derulă din nou. Nu exista nici o diferenţă reală. Poate că păreau mai puţin agitaţi, atunci când intrau, faţă de când ieşeau. Sau mai obosiţi. Dar, pe de altă parte, petrecuseră cincisprezece minute înăuntru. Şi era un birou relativ mic. Deja destul de curat şi ordonat. Poate că aveau obiceiul să ia o pauză de zece minute acolo, nevăzuţi de camera video. Îngrijitorii nu erau proşti. Poate că-şi puseseră pe birou picioarele, nu o scrisoare.

— Nu ştiu ce să zic, repetă Neagley.

— Neconcludent? întrebă Reacher.

— Bineînţeles. Dar pe cine altcineva avem?

— Pe absolut nimeni.

Apăsă tasta pentru derulare rapidă înapoi şi priviră camera goală, până ajunseră la opt seara. Secretara se ridică de la biroul ei, băgă capul în biroul lui Stuyvesant şi plecă acasă. Derulă până la 7:31 şi îl priviră pe Stuyvesant plecând.

— OK, spuse Reacher. Cei de la curăţenie au făcut-o. Din proprie iniţiativă?

— Mă îndoiesc foarte tare.

— Atunci, cine le-a spus să o facă?

Se opriră în foaier, îl găsiră pe Nendick şi îl trimiseră să-şi facă ordine în camera de echipamente. Apoi porniră în căutarea lui Froelich şi o găsiră îngropată într-un vraf de hârtii, la biroul ei, vorbind la telefon şi coordonând întoarcerea lui Armstrong de la Camp David.

— Trebuie să vorbim cu echipa de curăţenie, spuse Reacher.

— Acum? întrebă Froelich.

— Nici n-ar exista un moment mai bun. Interogatoriile de la miezul nopţii dau întotdeauna cele mai bune rezultate.

Îl privi nedumerită.

— OK. Vă duc eu cu maşina.

— Ar fi mai bine să nu fii acolo, zise Neagley.

— De ce?

— Ştii, noi venim din armată. Poate că va fi nevoie să-i pocnim puţin.

Froelich o privi lung.

— Nu puteţi face asta. Sunt şi ei membri ai departamentului, la fel ca şi mine.

— Glumea, spuse Reacher. Dar se vor simţi mai în largul lor să vorbească cu noi, dacă nu mai există nimeni altcineva din departament în cameră.

— OK. Vă aştept afară. Dar merg cu voi.

Îşi termină convorbirile telefonice, făcu ordine în hârtii şi apoi îi conduse înapoi la lift şi în garaj. Urcară în Suburban şi Reacher închise ochii pe timpul celor douăzeci de minute ale călătoriei. Era obosit. Muncise din greu, şase zile

întregi. Maşina se opri, iar Reacher deschise din nou ochii, descoperind un cartier de nivel mediu, plin de maşini vechi de zece ani şi de garduri de protecţie contra uraganelor. Lămpile de iluminat de pe stradă aveau o strălucire portocalie, din loc în loc. Asfaltul era peticit, cu buruieni crescute prin crăpături, pe trotuar. Duduitul unui casetofon de maşină dat la maxim se auzea la câteva intersecţii depărtare.

— Aici e, zise Froelich. Numărul 2301.

Numărul 2301 era pe partea stângă a unei case duplex. O clădire joasă, din lemn, cu uşile din faţă plasate în centru şi cu ferestre simetrice de ambele părţi ale acestora. Un gard mic de sârmă delimita curtea din faţă, care avea o peluză uscată pe alocuri. Fără tufişuri, flori sau arbuşti. Destul de curată, însă. Nu se vedeau gunoaie. Treptele până la uşă erau măturate.

— Vă aştept aici, spuse Froelich.

Reacher şi Neagley coborâră din maşină. Noaptea era răcoroasă, iar sunetul îndepărtat al casetofonului deveni mai puternic. Intrară pe poartă. Înaintară pe o alee crăpată până la uşă. Reacher apăsă butonul soneriei şi auziră un sunet în interiorul casei. Aşteptară. Se auzi lipăitul unor paşi pe o podea ce părea neacoperită şi apoi cum ceva metalic era dat la o parte. Uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat, cu mâna pe clanţă. Era îngrijitorul de pe casetă, fără doar şi poate. Îl văzuseră câteva ore întregi. Nu era nici tânăr, nici bătrân. Nici scund, nici înalt. Un individ absolut obişnuit. Purta pantaloni de lână şi un tricou Redskins. Avea pielea închisă la culoare, iar pometii obrajilor erau înalţi şi teşiţi. Părul era negru şi lucios, cu o tunsoare demodată, încă ţepos şi tuns la margini.

— Da? zise el.

— Trebuie să discutăm cu tine despre problema de la serviciu, spuse Reacher.

Omul nu puse nici o întrebare. Nu ceru acte de identitate. Se uită la faţa lui Reacher, făcu un pas în spate şi păşi peste

lucrul pe care-l mişcase ca să deschidă uşa. Era un balansoar de copil, făcut din tuburi de metal curbate şi viu colorate. Avea nişte scăunele la ambele capete, ca al unei triciclete, şi nişte capete de cai din plastic, cu mânere mici ieşind în lateral, de sub urechi.

— Nu pot să-l las afară noaptea, că-l fură, spuse bărbatul.

Neagley şi Reacher păşiră şi ei peste balansoar, în holul micuţ. Pe rafturi erau alte jucării, aranjate frumos. Nişte desene şcolăreşti erau lipite pe uşa frigiderului din bucătărie. Miros de mâncare. Dincolo de hol era o cameră de zi, în care văzură două femei tăcute şi speriate. Purtau rochii de duminică, foarte diferite de salopetele lor de la lucru.

— Spuneţi-ne cum vă numiţi, spuse Neagley.

Vocea ei se situa undeva între amabilitate caldă şi un dangăt funerar rece. Reacher zâmbi în gând. Ăsta era stilul lui Neagley. Şi-l amintea bine. Nimeni n-o contrazicea vreodată. Era unul dintre punctele ei tari.

— Julio, spuse bărbatul.

— Anita, zise prima femeie.

Judecând după privirea pe care i-o aruncase lui Julio înainte să răspundă, Reacher presupuse că ea era soţia acestuia.

— Maria, spuse a doua femeie. Eu sunt sora Anitei.

În camera de zi erau o canapea mică şi două fotolii. Anita şi Maria se strânseră ca să-i facă loc lui Julio pe canapea, lângă ele. Reacher luă asta drept o invitaţie şi se aşeză pe unul dintre fotolii. Neagley se aşeză pe celălalt. În felul acesta, erau într-un unghi simetric, ca şi cum canapeaua ar fi fost un ecran de televizor, iar ei s-ar fi uitat la el.

— Noi credem că voi aţi pus scrisoarea în birou, spuse Neagley.

Nu primi nici un răspuns. Absolut nici o reacţie. Nici o expresie pe cele trei feţe. Doar un gen de stoicism tăcut şi indiferent.

— Aşa este? întrebă Neagley.

Nici un răspuns.
— Copiii s-au culcat? întrebă Reacher.
— Nu sunt aici, zise Anita.
— Sunt ai tăi sau ai Mariei?
— Ai mei.
— Băieţi sau fete?
— Două fete.
— Unde sunt?
Ea făcu o pauză.
— La nişte veri.
— De ce?
— Pentru că noi lucrăm noaptea.
— N-o să mai lucraţi prea mult, interveni Neagley. N-o să mai lucraţi deloc, dacă nu ne spuneţi ceva.
Nici un răspuns.
— S-a zis cu asigurările de sănătate, gata cu celelalte beneficii.
Nici un răspuns.
— Aţi putea chiar să ajungeţi la puşcărie.
Tăcere.
— Ce o fi, o fi, zise Julio.
— V-a cerut cineva să o puneţi acolo? Cineva pe care îl cunoaşteţi de la birou?
Absolut nici un răspuns.
— Cineva pe care îl cunoaşteţi, din afara biroului?
— Nu am făcut nimic, cu nici o scrisoare.
— Dar ce-aţi făcut? întrebă Reacher.
— Am făcut curăţenie. De-aia ne aflam acolo.
— Aţi stat înăuntru foarte mult timp.
Julio se uită la soţia lui, ca şi cum n-ar fi înţeles.
— Am văzut caseta, spuse Reacher.
— Ştim despre camerele video, zise Julio.
— Vă ţineţi după acelaşi tipic în fiecare noapte?
— N-avem încotro.
— La fel de mult timp petreceţi acolo în fiecare noapte?
Julio ridică din umeri.

— Cred că da.
— În birou, vă odihniţi?
— Nu, facem curăţenie.
— La fel, în fiecare noapte?
— Totul e la fel în fiecare noapte. Cu excepţia cazului în care cineva a vărsat nişte cafea sau a lăsat mult gunoi. Asta ar putea să ne încetinească puţin.
— Exista ceva de genul acesta în biroul lui Stuyvesant în noaptea aceea?
— Nu, zise Julio. Domnul Stuyvesant este un om curat.
— Aţi petrecut cam mult timp în birou.
— Nu mai mult ca de obicei.
— Aveţi o rutină specială?
— Cred că da. Dăm cu aspiratorul, ştergem praful, golim gunoiul, aşezăm lucrurile în ordine, trecem la biroul următor.
Tăcere. Se auzea doar duduitul îndepărtat al casetofonului de maşină, mult atenuat de pereţi şi ferestre.
— OK, zise Neagley. Fiţi atenţi, oameni buni. Am văzut pe casetă cum intraţi în birou. După aceea, pe birou a apărut o scrisoare. Noi credem că voi aţi pus-o acolo pentru că v-a cerut-o cineva. Poate că vi s-a spus că este o glumă sau o farsă. Poate că vi s-a spus că nu este nici o problemă să faceţi asta. Şi aşa şi este. Nu s-a întâmplat nimic rău. Dar trebuie să ştim cine v-a cerut să faceţi asta. Pentru că şi asta face parte din joc, să încercăm să aflăm despre cine este vorba. Iar acum va trebui să ne spuneţi, pentru că altfel jocul se termină şi va trebui să deducem că aţi pus scrisoarea acolo din proprie iniţiativă. Iar asta nu ar mai fi în regulă. Ar fi foarte rău. Asta ar însemna o ameninţare împotriva vicepreşedintelui Statelor Unite. Şi riscaţi să înfundaţi puşcăria pentru asta.
Nici o reacţie. O altă tăcere lungă.
— O să fim concediaţi? întrebă Maria.
— N-ai auzit? spuse Neagley. Dacă nu ne spuneţi despre cine este vorba, o s-ajungeţi la închisoare.

Faţa Mariei deveni imobilă, ca o piatră. La fel şi faţa Anitei, la fel şi a lui Julio. Feţe imobile, ochi ficşi, expresii stoice şi nefericite, provenite din experienţa de o mie de ani a ţăranului: Mai devreme sau mai târziu, recolta se strică.

— Să mergem, spuse Reacher.

Se ridicară şi se duseră în hol. Trecură peste balansoar şi ieşiră în noapte. Se întoarseră la Suburban la timp ca să o vadă pe Froelich închizându-şi telefonul. În ochii ei se citea panica.

— Ce este? întrebă Reacher.

— Am mai primit una, zise ea. Acum zece minute. Şi e şi mai rău.

ŞASE.

Îi aştepta în centrul mesei lungi din sala de şedinţe. Un mic grup de oameni se adunase în jurul său. Spoturile cu halogen de pe tavan îl luminau perfect. Era un plic maroniu de 22 pe 30 centimetri, cu sistem de închidere metalic şi clapa ruptă. Alături o foaie de hârtie. Pe ea erau imprimate nouă cuvinte: Ziua în care va muri Armstrong se apropie rapid. Mesajul era scris pe două rânduri, centrat pe orizontală şi puţin deasupra mijlocului paginii, pe verticală. Nu se mai vedea nimic altceva. Oamenii îl priveau în tăcere. Bărbatul în costum de la biroul de recepţie îşi făcu loc prin mulţime şi îi spuse lui Froelich:

— Eu am umblat cu plicul, zise el. N-am atins scrisoarea. Doar am lăsat-o să cadă afară.

— Cum a sosit? întrebă ea.

— Paznicul de la garaj a luat o pauză ca să se ducă la toaletă. S-a întors şi a găsit plicul pe policioară, în cabina lui. Mi l-a adus imediat. Aşa că e posibil ca şi amprentele lui să fie pe plic.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu o jumătate de oră în urmă.

— Cum procedează paznicul de la garaj în momentul în care trebuie să facă pauză? întrebă Reacher.

În cameră se lăsă tăcerea. Oamenii se întoarseră spre vocea nouă. Omul de la recepţie îşi luă o privire dură, gen: Tu cine naiba mai eşti? Dar văzu apoi expresia de pe faţa lui Froelich, ridică din umeri şi răspunse, supus.

— Lasă bariera şi o blochează, zise el. Asta e tot. Fuge la baie, apoi se-ntoarce repede la post. Cam de două-trei ori, într-un schimb. Stă acolo opt ore în şir.

Froelich încuviinţă din cap.

— Nu-l acuză nimeni. I-a chemat cineva pe cei de la criminalistică?

— Te-am aşteptat pe tine.

— OK, lăsaţi scrisoarea pe masă. Să n-o atingă nimeni. Şi încuiaţi această cameră.

— Există o cameră video în garaj? întrebă Reacher.

— Da.

— Atunci spune-i lui Nendick să ne aducă chiar acum caseta din noaptea asta.

Neagley se aplecă peste masă.

— O exprimare destul de pompoasă, nu vi se pare? Iar cuvântul „rapid” elimină prudenţa. Transformă totul într-o ameninţare deschisă.

Froelich aprobă din cap.

— Aşa e, zise ea încet. Dacă aşa înţelege cineva să facă glume sau farse, în momentul ăsta jocul s-a transformat dintr-odată în ceva foarte serios.

O spuse tare şi răspicat iar Reacher îi înţelese scopul suficient de rapid ca să urmărească feţele celor din cameră. Nu observă absolut nici o reacţie. Froelich se uită la ceas.

— Armstrong e în avion, spuse ea. În drum spre casă.

Tăcu o clipă şi continuă.

— Formaţi o echipă suplimentară. Jumătate la Andrews, jumătate acasă la Armstrong. Mai puneţi un vehicul în convoi. Şi mergeţi pe o rută indirectă.

După o fracţiune de secundă de ezitare, oamenii începură să se mişte cu eficienţa exersată a unei echipe de elită care se pregătea de acţiune. Reacher îi privi cu atenţie şi îi plăcu

ceea ce vedea. Apoi, el şi Neagley o urmară pe Froelich înapoi în biroul ei. Froelich formă un număr de la FBI şi ceru urgent o echipă de criminalişti. Ascultă răspunsul şi închise.

— Deşi nu există prea multe îndoieli asupra a ceea ce vor găsi, comentă ea, fără să se adreseze cuiva anume.

În clipa aceea, Nendick ciocăni şi intră, aducând două casete video.

— Două camere video, zise el. Una în interiorul barăcii, sus, privind în jos şi spre lateral, teoretic folosind la identificarea şoferilor din maşini. Cealaltă este afară, privind direct spre alee, pentru reperarea vehiculelor care se apropie.

Puse amândouă casetele pe birou şi ieşi. Froelich ridică prima casetă şi îşi apropie scaunul de televizor. Introduse caseta şi apăsă butonul de redare. Era vederea laterală, din interiorul gheretei. Unghiul era mare, dar suficient de bine ales ca să prindă imaginea şoferului, încadrată de geamul maşinii. Froelich derulă înapoi treizeci şi cinci de minute. Apăsă din nou butonul de redare. Paznicul stătea pe scaunul lui, cu partea din spate a umărului stâng în imagine. Nu făcea nimic. Froelich derulă rapid până ce omul se ridică, atinse câteva butoane şi dispăru. Timp de treizeci de secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi un braţ se strecură în câmpul vizual al camerei, din partea dreaptă a imaginii. Doar un braţ, într-o mânecă groasă şi moale. Probabil un palton de tweed. Mâna de la capătul mânecii purta o mănuşă de piele. În mână era un plic. Acesta fu împins prin geamul culisant pe jumătate deschis şi ateriză pe poliţă. Apoi, braţul dispăru.

— Ştia despre cameră, spuse Froelich.

— În mod sigur, zise Neagley. A stat la un metru de gheretă şi s-a întins cât a putut de mult.

— Dar ştia şi despre cealaltă cameră? întrebă Reacher.

Froelich scoase prima casetă şi o introduse pe a doua. Derulă înapoi treizeci şi cinci de minute. Apăsă butonul de

redare. În imagine apăru aleea. Calitatea imaginii era slabă, cu pete de lumină de la felinarele de afară, iar contrastul cu zonele întunecate era puternic. În zonele umbrite nu se puteau distinge detalii. Unghiul era înalt şi strâmt. Marginea de sus a imaginii se oprea mult înainte de capătul dinspre stradă al aleii. Marginea de jos se oprea cam cu doi metri în faţa gheretei. Dar lăţimea era bună. Foarte bună. Ambii pereţi ai aleii se vedeau clar. Nu aveai cum să te apropii de intrarea în garaj fără să treci prin câmpul vizual al camerei.

Caseta începu să ruleze. Nu se întâmpla nimic. Urmăriră cronometrul până ajunse cu douăzeci de secunde înainte de apariţia braţului. Se uitară atenţi la ecran. O siluetă apăru în partea de sus. În mod cert, un bărbat. Nu încăpea nici o îndoială. Felul cum călca şi mişcarea umerilor nu puteau fi confundate. Purta un palton de tweed gros, cenuşiu sau maroniu închis. Pantaloni negri, ghete, un fular în jurul gâtului. Şi o pălărie pe cap. O pălărie cu boruri largi, închisă la culoare, înclinată mult în faţă. Mergea cu bărbia lăsată în jos. Camera video prinse o imagine perfectă a calotei pălăriei, tot timpul cât înaintă pe alee.

— Ştia şi despre a doua cameră, zise Reacher.

Caseta rula în continuare. Individul mergea repede, dar hotărât, fără să se grăbească, fără să alerge, fără să fie agitat. Ţinea plicul în mâna dreaptă lipit de corp. Dispăru prin partea de jos a imaginii şi reapăru trei secunde mai târziu. Parcurse cu acelaşi pas hotărât aleea şi ieşi din imagine, prin partea de sus a ecranului.

Froelich opri caseta.

— O descriere?

— Imposibilă, spuse Neagley. Bărbat, puţin cam scund şi lat în umeri. Dreptaci, probabil. Nu se observă nici un şchiopătat. În afară de asta, nu ştim nimic. Nu am văzut nimic.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de lat în umeri, interveni Reacher. Unghiul deformează puţin dimensiunile.

— Avea cunoştinţe din interior, zise Froelich. Ştia despre camere şi despre pauzele de mers la toaletă. Aşadar, e unul dintre noi.

— Nu neapărat, spuse Reacher. Ar putea fi cineva din exterior, care v-a ţinut sub supraveghere. Camera din exterior este vizibilă, probabil, dacă încerci s-o identifici. Şi putea să deducă amplasarea camerei din interior. Cea mai mare parte a instituţiilor au aşa ceva. Câteva supravegheri de noapte i-ar fi oferit informaţiile despre procedura de mers la toaletă. Dar, ştii ceva? Indiferent dacă e din interior sau din exterior, am trecut cu maşina chiar pe lângă el. În mod sigur. Atunci când am plecat să-i vedem pe cei de la curăţenie. Pentru că, chiar dacă era cineva din interior, trebuia să prindă exact momentul pauzei de toaletă. Aşa că a fost nevoit să supravegheze locul. Probabil că a stat pe partea cealaltă a străzii câteva ore, privind în jos, pe alee. Poate cu un binoclu.

În birou se lăsă tăcere.

— Eu n-am văzut pe nimeni, spuse Froelich.

— Nici eu, zise Neagley.

— Eu închisesem ochii, spuse Reacher.

— Probabil că nici n-aveam cum să-l vedem, comentă Froelich. În mod sigur se ascundea, când auzea un vehicul urcând pe alee.

— Presupun că da, spuse Reacher. Dar am fost foarte aproape de el, la un anumit moment.

— Fir-ar să fie! zise Froelich.

— Chiar aşa, fir-ar să fie, repetă Neagley.

— Şi atunci, ce facem? întrebă Froelich.

— Nimic, spuse Reacher. Nu putem face nimic. Asta s-a întâmplat cu peste patruzeci de minute în urmă. Dacă este cineva din interior, acum e deja acasă. Poate chiar în pat. Dacă e din exterior, atunci clar a ajuns pe I-95 sau pe alt drum, spre vest, nord sau sud, posibil la vreo cincizeci de kilometri depărtare. Nu putem apela poliţia din patru state,

ca să le cerem să caute un bărbat dreptaci, într-o maşină, şi care nu şchiopătează. Altă descriere mai bună nu avem.

— Ar putea să se uite după un palton şi o pălărie pe scaunul din spate sau în portbagaj.

— Suntem în noiembrie, Froelich. Toată lumea are o pălărie şi un palton.

— Şi atunci, ce facem? întrebă ea din nou.

— Sperăm să fie bine şi ne pregătim pentru ce-i mai rău. Ne concentrăm asupra lui Armstrong, pentru eventualitatea în care toată chestia asta e reală. Îl protejăm cât mai strict. Aşa cum spune Stuyvesant, una e să ameninţi, alta e să şi reuşeşti.

— Ce program are? întrebă Neagley.

— Astă-seară, acasă, mâine, pe Colină, spuse Froelich.

— Atunci, totul va fi bine. V-aţi descurcat perfect în jurul Capitoliului. Dacă Reacher şi cu mine nu am reuşit să ajungem până la el acolo, nici un individ lat în umeri, în palton, nu va reuşi să o facă. Presupunând că individul lat în umeri, în palton, vrea să o facă, şi nu doar să te pună pe jar, ca să se amuze.

— Crezi?

— Cum zicea Stuyvesant, inspiră adânc şi îndură. Ai încredere în tine.

— Nu e-n regulă. Trebuie să ştiu cine e tipul ăsta.

— Vom afla cine este, mai devreme sau mai târziu. Până atunci, dacă nu poţi să ataci, trebuie să te aperi.

— Are dreptate, zise Reacher. Concentrează-te asupra lui Armstrong, pentru orice eventualitate.

Froelich înclină din cap, scoase caseta din aparatul video şi o puse din nou pe prima. O porni şi se uită fix la ecran, până în clipa în care paznicul de la garaj se întoarse din pauza de toaletă, observă plicul, îl luă şi dispăru repede din imagine, cu el în mână.

— Nu e-n regulă, repetă ea.

O echipă de criminalişti de la FBI sosi o oră mai târziu şi fotografie foaia de hârtie de pe masa din sala de şedinţe.

Folosiră o riglă de birou ca scală de referinţă şi apoi o pereche de cleşti sterili din plastic, ca să pună hârtia şi plicul în pungi de probe separate. Froelich semnă un formular, pentru a păstra evidenţa probelor, iar cei de la FBI luară articolele pentru examinare. Apoi, Froelich vorbi douăzeci de minute la telefon şi îl urmări pe Armstrong de la coborârea din elicopterul infanteriei marine până acasă.

— În regulă, suntem în siguranţă, zise ea. Pentru moment.

Neagley căscă şi se întinse.

— Atunci, ia o pauză. Pregăteşte-te pentru o săptămână grea.

— Mă simt ca o proastă, spuse Froelich. Nu ştiu dacă toată chestia asta e un joc sau ceva real.

— Simţi prea mult, zise Neagley.

Froelich se uită spre tavan.

— Oare ce-ar face Joe acum?

Reacher tăcu o clipă şi zâmbi.

— Probabil că s-ar duce la magazin şi şi-ar cumpăra un costum.

— Nu, serios vorbind.

— Ar închide ochii pentru un minut şi ar rezolva totul ca şi cum ar fi o problemă de şah. L-a citit pe Karl Marx, ştiai? Spunea că Marx avea un truc, explica totul printr-o singură întrebare, şi anume: Cine are de câştigat?

— Şi?

— Să spunem că individul care face asta e din interior. Karl Marx ar spune: OK, omul din interior va avea de câştigat din asta. Iar Joe ar întreba: Bine, dar cum are de gând să câştige ceva din asta?

— Făcându-mă pe mine să pic prost în faţa lui Stuyvesant.

— Şi să fii retrogradată sau concediată, pentru că asta îi aduce lui beneficii, într-un anumit mod. Ăsta ar fi scopul lui. Dar ar fi singurul lui scop. Într-o astfel de situaţie, nu există nici o ameninţare serioasă împotriva lui Armstrong. Ceea ce reprezintă un punct important. Iar apoi, Joe ar spune: OK,

să presupunem că nu e o persoană din interior, să spunem că e din exterior. Cum are de gând să câştige din asta?

— Asasinându-l pe Armstrong.

— Ceea ce i-ar aduce nişte beneficii. Aşa că Joe ar spune că trebuie să continui ca şi cum ar fi o persoană din exterior, să continui cu calm şi fără panică şi, mai presus de orice, cu succes. Asta înseamnă să împuşti doi iepuri dintr-un singur foc. Dacă eşti calmă, dejoci planurile persoanei din interior. Dacă ai succes, dejoci planurile persoanei din exterior.

Froelich aprobă din cap, frustrată.

— Dar care dintre variante e cea adevărată? Ce v-au spus cei de la curăţenie?

— Nimic, zise Reacher. Părerea mea e că o persoană pe care o cunosc i-a convins să strecoare scrisoarea, dar ei nu recunosc nimic.

— Îi voi spune lui Armstrong să stea acasă mâine.

Reacher clătină din cap.

— Nu poţi face asta. Dacă o faci, vei vedea umbre în fiecare zi, iar Armstrong va sta ascuns următorii patru ani. Rămâi calmă şi îndură.

— Uşor de spus.

— Şi de făcut. Inspiră adânc. Asta e tot.

Froelich rămase nemişcată şi tăcută pentru o clipă. Apoi, încuviinţă din cap.

— În regulă, zise ea. O să chem un şofer pentru voi. Să fiţi înapoi aici la nouă dimineaţa. Va fi o nouă şedinţă strategică. La exact o săptămână după ultima.

Dimineaţa era umedă şi foarte friguroasă, ca şi cum natura ar fi vrut să termine cu toamna şi să înceapă iarna. Aburii de la ţevile de eşapament pluteau pe străzi, în nori albi, iar pietonii înaintau grăbiţi pe trotuare, cu feţele ascunse adânc în fulare. Neagley şi Reacher se întâlniră la 8.40 la coada de taxiuri din faţa hotelului şi găsiră o Town Car a Serviciului Secret aşteptându-i. Era parcată în paralel cu celelalte maşini, avea motorul pornit, iar şoferul aştepta

lângă ea. Avea cam treizeci de ani, era îmbrăcat într-un palton negru şi purta mănuşi. Era agitat, cercetând nerăbdător din priviri mulţimea. Respira cu greutate, aburii produşi pluteau în aer.

— Pare îngrijorat, zise Neagley.

În maşină era cald. Şoferul nu deschise gura pe toată durata drumului. Nici măcar nu se prezentă. Conduse repede prin traficul de dimineaţă şi intră în garajul subteran cu scrâşnet de cauciucuri. Îi conduse rapid în foaierul interior şi apoi la lift. Urcară trei etaje şi se îndreptară spre biroul de recepţie. Acolo se afla alt individ, care făcu semn în lungul coridorului, spre camera de şedinţe.

— Au început fără voi, spuse el. Grăbiţi pasul.

În sala de şedinţe nu erau decât Froelich şi Stuyvesant, care stăteau faţă în faţă, pe laturile lungi ale mesei. Erau amândoi nemişcaţi şi tăcuţi. Amândoi palizi. Pe suprafaţa lustruită dintre ei erau două fotografii. Una dintre ele reproducea mesajul de nouă cuvinte din ziua precedentă: Ziua în care va muri Armstrong se apropie rapid. Cealaltă era o fotografie Polaroid a unei alte foi. Reacher se apropie şi se aplecă să o privească.

— La naiba! zise el.

În fotografie se vedea o foaie de hârtie identică cu celelalte trei. Avea acelaşi format, un mesaj pe două rânduri centrat pe orizontală şi aproape de mijloc, pe verticală. Unsprezece cuvinte: O demonstraţie a vulnerabilităţii voastre va fi pusă în scenă astăzi.

— Când a venit? întrebă el.

— Azi-dimineaţă, spuse Froelich. Prin poştă. Adresată lui Armstrong, la biroul lui. Dar acum aducem aici toată corespondenţa lui.

— De unde a fost trimisă?

— Orlando, Florida, ştampila poştei e de joi.

— O altă destinaţie foarte căutată de turişti, spuse Stuyvesant.

Reacher încuviinţă din cap.

— Rezultatele analizelor pentru scrisoarea de ieri?

— Tocmai am primit un telefon de avertizare, spuse Froelich. Totul este identic, amprenta şi restul. Sunt sigură că la fel va fi şi în cazul acesteia. Acum lucrează la ea.

Reacher se uită lung la poze. Amprentele erau complet invizibile, dar avea senzaţia că le poate vedea, ca şi cum ar fi strălucit în întuneric.

— Am ordonat să fie arestaţi îngrijitorii, spuse Stuyvesant.

Nimeni nu comentă.

— Instinctul vă spune ceva? întrebă Stuyvesant. E o glumă sau e real?

— Real, zise Neagley. Aşa cred.

— Încă nu contează, spuse Reacher. Pentru că încă nu s-a întâmplat nimic. Dar vom acţiona ca şi cum ar fi ceva real, până ce vom şti sigur.

Stuyvesant aprobă din cap.

— Asta a fost şi recomandarea lui Froelich. Mi-a citat din Marx. Manifestul Comunist.

— Capitalul, de fapt, spuse Reacher.

Ridică fotografia Polaroid şi se uită din nou la ea. Focalizarea era cam slabă, iar hârtia era foarte albă din pricina bliţului, dar nu te puteai înşela asupra înţelesului mesajului.

— Două întrebări, zise el. Prima: cât de bine sunt asigurate deplasările lui de astăzi?

— Cât de bine se poate, răspunse Froelich. I-am dublat garda personală. Plecarea de acasă e programată la unsprezece. Folosesc limuzina blindată, în locul maşinii de oraş. Coloană de maşini completă. Folosim corturi pe trotuare, la ambele capete. Nu va fi în aer liber nici o clipă. Lui îi vom spune că este o repetiţie.

— Tot nu ştie nimic despre asta?

— Nu, spuse Froelich.

— Procedura standard, adăugă Stuyvesant. Nu le spunem.

— Mii de ameninţări anual, spuse Neagley.

Stuyvesant aprobă din cap.

— Exact. Majoritatea sunt doar zgomot de fond. Aşteptăm până suntem absolut siguri. Şi chiar şi atunci, nu facem mare vâlvă. Ei au lucruri mai bune de făcut. Este treaba noastră să ne facem griji.

— OK, a doua întrebare, zise Reacher. Unde e soţia lui? Şi are şi un copil mare, nu? Trebuie să presupunem că atacarea familiei poate fi o demonstraţie destul de elocventă a vulnerabilităţii lui.

Froelich aprobă din cap.

— Soţia lui este aici, în D. C. A venit ieri din Dakota de Nord. Atâta timp cât stă în casă sau în apropierea ei, este în regulă. Fiica lui face muncă de cercetare, în Antarctica. Ceva legat de meteorologie. Este într-o colibă, înconjurată de sute de mii de kilometri pătraţi de gheaţă. O protecţie mult mai bună decât ce i-am putea oferi noi.

Reacher aşează poza înapoi pe masă.

— Eşti încrezătoare? întrebă el. În legătură cu ziua de azi?

— Sunt al naibii de agitată.

— Dar?

— Mai încrezătoare de-atât nu pot să fiu.

— Vreau ca eu şi Neagley să fim la faţa locului, ca observatori.

— Crezi că o vom da în bară?

— Nu, dar cred că tu vei fi ocupată până peste cap. Dacă tipul bântuie prin zonă, e posibil să fii prea prinsă ca să-l reperezi. Şi va trebui să fie în zonă, dacă ameninţarea este reală şi dacă vrea să facă o demonstraţie sau ceva de genul acesta.

— OK, zise Stuyvesant. Tu şi domnişoara Neagley, pe teren, ca observatori.

Froelich îi duse în Georgetown în Suburban-ul ei. Ajunseră exact înainte de ora zece. Coborâră la o distanţă de trei cvartale de locuinţa lui Armstrong, iar Froelich porni mai departe, cu maşina. Era o zi rece, dar soarele apos îşi

dădea toată silinţa. Neagley rămase nemişcată şi se uită repede în jur, în toate cele patru direcţii.

— Cum ne desfăşurăm? întrebă ea.

— Circular, pe o rază de trei cvartale. Tu mergi în sensul acelor de ceasornic, iar eu în sens invers. Apoi, tu te vei plasa la sud şi eu voi sta la nord. Ne întâlnim la casă, după plecarea lui.

Neagley aprobă din cap şi porni spre vest. Reacher porni spre est, în lumina soarelui slab de dimineaţă.

Nu cunoştea prea bine zona Georgetown. În afară de perioadele scurte din weekendul anterior, pe care le petrecuse supraveghind casa lui Armstrong, mai fusese acolo o singură dată, pentru puţin timp, chiar după ce se retrăsese din armată. Era familiarizat cu atmosfera de colegiu, cu cafenelele şi casele mici. Dar nu cunoştea zona aşa cum îşi cunoaşte un poliţist teritoriul. Poliţistul se bazează pe senzaţia de nepotrivire. Ce e nepotrivit? Ce pare anormal? Care sunt feţele sau maşinile care nu se potrivesc cu cartierul? Era imposibil să răspunzi la astfel de întrebări fără să stai mult în locul respectiv. Şi poate că era imposibil să răspunzi, într-un loc ca Georgetown. Toţi cei care trăiau acolo veneau din alte zone. Se aflau acolo pentru un anumit motiv, ca să studieze la universitate sau ca să lucreze pentru guvern. Era un loc de tranziţie cu o populaţie de moment, în permanentă schimbare. Terminai facultatea, plecai. Nu mai erai votat, te mutai în altă parte. Te îmbogăţeai, te mutai la Chevy Chase6. Dădeai faliment, te duceai să dormi în parc.

Aşa că aproape toţi cei pe care-i vedea păreau suspecţi. Ar fi putut construi un caz împotriva oricăruia dintre ei. Cine părea de-al locului? Un Porsche vechi, cu toba de eşapament spartă trecu zgomotos pe lângă el. Numere de înmatriculare din Oklahoma. Un şofer nebărbierit. Cine era individul? Un Mercury Sable nou-nouţ era parcat în faţa unui Wolkswagen Rabbit mâncat de rugină. Automobilul Sabre era roşu şi aproape sigur închiriat. Cine îl folosea?

Cineva care tocmai venise, pentru un scop special? Dădu ocol maşinii şi aruncă o privire, prin geamuri, la canapeaua din spate. Nici un palton, nici o pălărie. Nici un top de hârtie desfăcut, produs de Georgia-Pacific. Nici o cutie cu mănuşi din latex medical. Şi cine era proprietarul Rabbitului? Un student? Sau vreun anarhist, cu o imprimantă Hewlett-Packard acasă?

Erau oameni şi pe trotuare. În orice moment puteai să vezi vreo patru-cinci, în orice direcţie te-ai fi uitat. Tineri, bătrâni, albi, negri, mulatri. Bărbaţi, femei, tineri cărând rucsacuri pline cu cărţi. Unii grăbiţi, alţii plimbându-se agale. Unii mergeau în mod clar la piaţă, iar alţii în mod limpede întorcându-se de acolo. Unii lăsau impresia că nu se îndreptau spre un loc anume. Îi examină pe toţi, cu coada ochiului, dar nimic special nu-i atrase atenţia.

Din când în când, în timp ce mergea, examina ferestrele de la etajele superioare. Erau multe. Un teritoriu foarte bun pentru un lunetist. Un cartier de case, intrări lăturalnice, alei înguste. Dar o carabină nu era de nici un folos împotriva unei limuzine blindate. Tipul ar fi avut nevoie de un aruncător de grenade antitanc, ca să reuşească. Şi existau o mulţime dintre care să aleagă. Cel mai bun ar fi fost un AT-4. Acesta era un tub de aproape un metru lungime, detaşabil, din fibră de sticlă, pe trepied, care putea lansa un proiectil de trei kilograme, capabil să treacă printr-un blindaj gros de 27 de centimetri. Apoi, intervenea principiul ESSB. Efectul secundar din spatele blindajului. Gaura de intrare rămânea mică şi îngustă, aşa încât întreaga explozie era menţinută în interiorul vehiculului. Armstrong ar fi fost transformat în bucăţi mici de carbon plutitor, cu foarte puţin mai mari decât nişte confeti. Reacher aruncă o privire în sus, spre geamuri. Se îndoia că limuzina avea acoperişul blindat. Îşi notă în minte să o întrebe asta pe Froelich. Şi dacă mergea deseori în aceeaşi maşină cu cel pe care-l proteja. Se uită din nou la ferestrele superioare. Pentru o simplă demonstraţie, n-ar fi fost nevoie

chiar de o rachetă. O carabină ar fi fost ineficientă, dar ar fi subliniat ideea. Câteva focuri în geamul antiglonţ al limuzinei ar fi atras atenţia. Era bună şi o puşcă cu bile cu vopsea. Nişte pete roşii pe lunetă ar fi reprezentat un mesaj. Dar ferestrele de la etajele superioare erau libere, atât cât vedea cu ochii. Curate, acoperite cu draperii şi închise din cauza frigului. Casele păreau şi ele liniştite, calme şi prospere.

Un mic grup de curioşi urmărea modul în care echipa Serviciului Secret ridica o tendă între casa lui Armstrong şi trotuar. Arăta ca un cort alb, lung şi îngust. Nişte prelate grele, albe, total opace. Capătul dinspre casă se lipea perfect de cărămida din jurul uşii din faţă a casei lui Armstrong. Capătul dinspre trotuar avea o curbură, ca un culoar de aeroport. Era loc pentru profilul unei limuzine. Portiera limuzinei avea să se deschidă în interiorul cortului, iar Armstrong putea trece din siguranţa casei sale direct în maşina blindată, fără să fie nici o clipă vizibil pentru un observator.

Reacher dădu ocol grupului de curioşi. Nu păreau ameninţători. Îşi închipui că sunt vecini, în marea majoritate. Îmbrăcaţi ca şi cum n-aveau de gând să meargă prea departe. Se întoarse în stradă şi continuă să caute ferestre deschise la etajele superioare. O astfel de fereastră ar fi atras atenţia, ţinând cont de vreme. Dar nu era niciuna deschisă. Se uită după oameni care pierdeau vremea, hoinărind. Erau o mulţime. În zonă, cafenelele erau foarte dese şi în fiecare erau oameni care pierdeau timpul. Sorbind câte-un espresso, citind ziare, vorbind la telefoane mobile, scriind la laptopuri de mici dimensiuni, jucându-se cu agendele lor electronice.

Alese un bar care îi oferea o imagine bună spre sud, în lungul străzii, şi o vedere laterală spre est şi spre vest. Îşi luă o cafea mare, simplă, neagră şi alese o masă. Se aşează, ca să aştepte şi să supravegheze. La zece cincizeci şi cinci, un Suburban negru urcă pe stradă şi parcă aproape de

trotuar, la nord de cort. Era urmat de o limuzină Cadillac neagră, care parcă exact lângă deschiderea cortului. În spate era o Town Car neagră. Toate cele trei vehicule păreau foarte greoaie. Toate trei aveau geamuri blindate cu sticlă reflectorizantă, spre exterior. Din Suburbanul din faţă ieşiră patru agenţi, care ocupară poziţii pe trotuar, doi la nordul casei şi doi la sud. Două maşini de patrulă ale Poliţiei Metropolitane urcau pe stradă. Prima se opri exact în centrul drumului, la mare distanţă în faţa convoiului Serviciului Secret, iar a doua rămase mult în spatele acestuia. Îşi aprinseră barele luminoase, ca să oprească traficul, de altfel nu prea intens. Un Chevy Malibu albastru şi un SUV Lexus auriu aşteptau să treacă. Reacher nu mai văzuse niciunul dintre vehicule înainte. Niciunul dintre ele nu mai trecuseră prin zonă. Se uită la cort şi încercă să ghicească momentul în care Armstrong avea să treacă prin acesta. Era imposibil. Încă se mai uita la capătul dinspre casă, când auzi pocnitura slabă produsă de închiderea unei portiere blindate, după care cei patru agenţi se întoarseră în Suburbanul lor şi întregul convoi porni. Maşina de patrulă din faţă ţâşni înainte, urmată îndeaproape de Suburban, Cadillac şi Town Car. A doua maşină de poliţie încheia coloana. Toate vehiculele cotiră spre est în faţa barului în care se afla Reacher. Cauciucurile scrâşniră pe asfalt. Maşinile accelerară. Reacher le privi până dispărură. Apoi se întoarse şi se uită la mica mulţime cum se dispersa. Întreg cartierul deveni liniştit şi nemişcat.

Urmăriră plecarea coloanei de maşini dintr-un punct aflat cam la optzeci de metri de locul în care se afla Reacher. Supravegherea le confirmă ceea ce ştiau deja. Mândria profesională îi împiedică să elimine deplasarea lui de acasă la muncă ca pe o variantă practic imposibilă, dar ca ocazie viabilă avea să fie plasată undeva la baza listei lor. Foarte, foarte jos pe listă. Chiar ultima. Şi, din această cauză, faptul că site-ul web al perioadei de tranziţie le oferea atât de multe alte variante tentante reprezenta un adevărat noroc.

Parcurseră un traseu ocolit pe străzi şi se întoarseră la maşina lor roşie Sabre închiriată, fără nici un incident.

Reacher bău ultima gură de cafea şi porni spre casa lui Armstrong. Coborî de pe trotuar în locul în care acesta era blocat de cort. Un tunel alb de pânză conducea direct la uşa din faţă a casei lui Armstrong. Uşa era închisă. Păşi din nou pe trotuar şi se întâlni cu Neagley, care venea din direcţie opusă.

— OK? o întrebă el.

— Posibilităţi există, spuse ea. Dar nu am văzut pe nimeni care să încerce să profite de ele.

— Nici eu.

— Îmi plac cortul şi maşina blindată.

Reacher aprobă din cap.

— Scoate carabinele din ecuaţie.

— Nu în întregime, spuse Neagley. O carabină de 0,50, cu lunetă, ar fi trecut prin blindaj. Cu un cartuş Browning AP sau API.

Reacher se strâmbă. Ambele cartuşe reprezentau o propunere formidabilă. Cel standard, penetrant de blindaje, trecea pur şi simplu prin placa de oţel, iar alternativa incendiară penetrantă de blindaje şi-ar fi făcut loc prin aceasta arzând. Dar, în cele din urmă, clătină din cap.

— Imposibil de ochit, spuse el. Mai întâi trebuie să aştepţi ca maşina să se pună în mişcare, ca să fii sigur că individul este înăuntru. Apoi, trebuie să tragi un glonţ într-un vehicul mare, cu geamuri reflectorizante. Ai şanse de unu la sută să îl nimereşti pe Armstrong, în interior.

— Aşa că ai avea nevoie de un AT-4.

— La asta m-am gândit şi eu.

— Fie ca să loveşti maşina cu un proiectil exploziv, fie ca să plasezi o bombă cu fosfor în casă.

— De unde?

— Eu aş folosi o fereastră de la etajul superior al unei case din spatele celei a lui Armstrong. De dincolo de alee.

Sistemul lor de apărare se concentrează asupra părţii din faţă.

— Cum ai ajunge acolo?

— M-aş da drept instalator, cineva de la compania de apă sau de la cea de electricitate. Orice tip care ar putea pătrunde cu o cutie de scule mare.

Reacher aprobă din cap şi nu spuse nimic.

— Vor fi patru ani al naibii de grei, zise Neagley.

— Sau opt.

În clipa aceea se auziră un fâsâit de cauciucuri şi huruitul unui motor puternic în spatele lor. Se întoarseră şi văzură Suburbanul lui Froelich încetinind. Froelich opri alături de ei, la douăzeci de metri de casa lui Armstrong. Le făcu semn să urce. Neagley se urcă în faţă, iar Reacher se tolăni în spate.

— Aţi văzut pe cineva? întrebă Froelich.

— O mulţime de oameni, răspunse Reacher. N-aş fi cumpărat un ceas ieftin de la niciunul dintre ei.

Froelich ridică piciorul de pe frână şi lăsă maşina să ruleze cu viteză mică, de-a lungul drumului. Trase aproape de trotuar şi opri din nou, în momentul în care portiera din spate se afla exact la capătul cortului. Ridică mâna de pe volan şi vorbi în microfonul de la încheietură.

— Unu, gata, zise ea.

Reacher se uită în dreapta, în lungul tunelului de pânză, şi văzu uşa casei deschizându-se şi un bărbat păşind afară. Era Brook Armstrong. Nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. Fotografia lui apărea în toate ziarele de cinci luni încoace, iar Reacher petrecuse patru zile urmărindu-i fiecare mişcare. Purta un impermeabil kaki şi avea în mână o servietă de piele. Înainta prin cort, nici prea rapid, nici prea încet. Un agent în costum îl privea din pragul uşii.

— Convoiul a fost o momeală, zise Froelich. Facem asta din când în când.

— Pe mine m-aţi păcălit, spuse Reacher.

— Nu-i spuneţi că asta n-a fost o repetiţie, zise Froelich. Nu uitaţi că el nu ştie nimic încă.

Reacher se îndreptă pe scaun şi se trase într-o parte, ca să-i facă loc. Armstrong deschise uşa şi urcă lângă el.

— Neaţa, M. E., zise el.

— Bună dimineaţa, domnule, replică ea. Ei sunt asociaţii mei, Jack Reacher şi Frances Neagley.

Neagley se întoarse pe jumătate şi Armstrong întinse braţul peste spătarul scaunului, ca să-i strângă mâna.

— Vă cunosc, zise el. V-am văzut la petrecerea de joi seara. Sunteţi un contribuabil, nu-i aşa?

— De fapt, se ocupă cu problemele de securitate, zise Froelich. Am pus la cale o mică manevră secretă acolo. Pentru o analiză a eficacităţii.

— Am fost impresionată, spuse Neagley.

— Excelent, replică Armstrong. Credeţi-mă, doamnă, sunt foarte recunoscător pentru grija pe care mi-o poartă toată lumea. Mult mai multă decât merit, de fapt.

Era fermecător, îşi spuse Reacher. Vocea, faţa şi ochii lui exprimau o fascinaţie nemărginită faţă de Neagley. Ca şi cum ar fi preferat să vorbească cu ea, în locul oricărei alte persoane din lume. Şi avea o memorie vizuală fantastică, dacă recunoscuse o faţă văzută o dată cu alte o mie, cu patru zile în urmă, clar. Era un politician înnăscut. Armstrong se întoarse şi-i strânse mâna lui Reacher, iar un zâmbet de reală plăcere lumină maşina.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnule Reacher, zise el.

— Plăcerea este de partea mea, replică Reacher şi se pomeni răspunzându-i cu un zâmbet.

Îi plăcea tipul. Era plin de şarm. Carisma răbufnea din el ca un val de căldură. Şi chiar dacă socoteai că 99 la sută din ea era doar o fandoseală politică, tot îţi plăcea şi fracţiunea rămasă. Îţi plăcea chiar foarte mult.

— Şi dumneavoastră vă ocupaţi de securitate? îl întrebă Armstrong.

— Consilier, răspunse Reacher.

— Ei bine, pot să spun că faceţi o treabă excelentă. Mă bucur să vă am alături.

Se auzi un sunet slab dinspre casca lui Froelich şi aceasta porni maşina, îndreptându-se spre Wisconsin Avenue. Intră în trafic şi o luă spre sud şi est, pentru a ajunge în centru. Soarele dispăruse din nou, iar oraşul părea cenuşiu, dincolo de geamurile fumurii. Armstrong scoase un sunet ce semăna cu un oftat fericit, uitându-se la oraş, ca şi cum părea încă fermecat de el. Sub pardesiu avea un costum impecabil şi o cămaşă fină de bumbac, cu cravată de mătase. Părea de-a dreptul ireal. Reacher era mai în vârstă cu cinci ani, mai înalt cu şapte centimetri şi mai greu cu douăzeci de kilograme faţă de Armstrong, dar se simţea mic, anost şi jerpelit, prin comparaţie. Dar tipul părea şi real, în acelaşi timp. Foarte autentic. Puteai să uiţi de costum şi cravată şi să ţi-l închipui într-o jachetă împletită veche, spărgând lemne în curtea lui. Arăta ca un politician foarte serios, dar şi ca un tip agreabil. Era înalt şi plin de energie. Ochi albaştri, trăsături simple, păr răvăşit, presărat cu smocuri aurii. Părea într-o formă fizică bună. Nu cu genul de muşchi pe care ţi-i modelează sala de sport, ci ca şi cum s-ar fi născut puternic. Avea mâini solide. O verighetă de aur subţire şi nimic altceva. Unghii crăpate, neîngrijite.

— Fost militar, nu? întrebă el.

— Eu? zise Neagley.

— Până la urmă, cred că amândoi. Sunteţi puţin cam prea circumspecţi. El mă cercetează pe mine din priviri, iar dumneata te uiţi cu atenţie la geamuri, mai ales la semafoare. Recunosc semnele. Tata a fost militar.

— De carieră?

Armstrong zâmbi.

— Nu mi-aţi citit biografia pentru campanie? Avea de gând să devină militar de carieră, dar a fost pensionat din cauza unei invalidităţi, înainte de naşterea mea, aşa că şi-a făcut o

firmă de cherestea. Totuşi, nu şi-a pierdut nici o clipă înfăţişarea. Fără doar şi poate, era un om dintr-o bucată.

Froelich ieşi de pe M Street şi porni paralel cu Pennsylvania Avenue, trecând pe lângă Sediul Biroului Executiv şi prin faţa Casei Albe. Armstrong se aplecă să o privească. Zâmbi şi nişte riduri mici i se adânciră în jurul ochilor.

— De necrezut, nu-i aşa? zise el. Dintre toţi cei surprinşi că voi face parte din asta, eu sunt cel mai surprins, credeţi-mă!

Froelich conduse maşina pe lângă biroul ei din Sediul Trezoreriei şi se îndreptă spre cupola Capitoliului, care se vedea în depărtare.

— Nu a existat un Reacher şi la Trezorerie? întrebă Armstrong.

„Are şi o excelentă memorie a numelor”, îşi spuse Reacher.

— Era fratele meu mai mare, răspunse el.

— Ce mică e lumea, zise Armstrong.

Froelich intră pe Constitution Avenue şi conduse pe lângă Capitoliu. Făcu la stânga pe First Street şi se îndreptă spre un cort alb, care conducea la o uşă laterală a Birourilor Senatului. De o parte şi de alta a cortului erau două Town Car ale Serviciului Secret. Patru agenţi stăteau pe trotuar, atenţi şi înfriguraţi. Froelich conduse direct spre cort şi opri foarte aproape de bordură. Îşi verifică poziţia şi mai înaintă o jumătate de metru, aşa încât portiera lui Armstrong să ajungă în interiorul adăpostului de pânză. Reacher văzu un grup de trei agenţi aşteptând în interiorul tunelului. Unul dintre ei înaintă şi deschise portiera Suburbanului. Armstrong îşi ridică sprâncenele, ca şi cum ar fi fost uimit de toată acea atenţie care i se acorda.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise el. Mulţumesc, M. E.

Apoi, păşi în penumbra prelatei, închise portiera, iar agenţii îl înconjurară şi îl conduseră pe toată lungimea cortului, până la clădire. Reacher zări în treacăt oamenii în

uniformă, din securitatea Capitoliului, care aşteptau înăuntru. Armstrong intră şi uşa se închise în spatele lui. Froelich se îndepărtă de bordură, ocoli maşinile parcate şi porni spre nord, în direcţia Union Station.

— OK, zise ea, ca şi cum s-ar fi simţit foarte uşurată. Până acum, a fost bine.

— Ai riscat, spuse Reacher.

— Un risc cu o probabilitate de doi la două sute optzeci şi unu de milioane, zise Neagley.

— Ce vrei să spui?

— Era posibil ca unul dintre noi să fi trimis scrisorile.

Froelich zâmbi.

— Am presupus că nu este cazul. Ce părere aveţi despre el?

— Mie mi-a plăcut, spuse Reacher. Sincer.

— Şi mie mi-a plăcut, zise Neagley. Încă de joi. Şi acum?

— Va sta aici toată ziua, în şedinţe. Prânzul în sala de mese. O să-l ducem acasă pe la şapte. Soţia lui e acasă. Aşa c-o să le închiriem o casetă video sau ceva de genul ăsta. O să-i ţinem închişi toată seara.

— Avem nevoie de informaţii, spuse Reacher. Nu ştim exact ce formă poate lua această demonstraţie. Sau unde se va desfăşura. Poate fi orice, chiar şi simple graffiti. Nu vrem să o lăsăm să treacă pe lângă noi, neobservată. Dacă se va întâmpla.

Froelich încuviinţă din cap.

— O să verificăm la miezul nopţii. Presupunând că apucăm miezul nopţii.

— Şi vreau ca Neagley să-i interogheze din nou pe îngrijitori. Dacă aflăm ceea ce vrem de la ei, putem să ne relaxăm.

— Mi-ar plăcea să fac asta, zise Froelich.

O lăsară pe Neagley la închisoarea federală şi se întoarseră cu maşina la biroul lui Froelich. Acolo îi aşteptau rapoartele criminalistice ale FBI-ului referitoare la ultimele două mesaje. Erau identice cu primele două, în toate

privinţele. Dar mai exista şi un raport suplimentar, de la un chimist al Biroului. Acesta detectase ceva neobişnuit la amprente.

— Squalen, zise Froelich. Ai mai auzit de chestia asta?

Reacher negă din cap.

— Este o hidrocarbură aciclică. Un tip de ulei. Există urme de aşa ceva în amprente. Puţin mai mult pe a treia şi a patra scrisoare, faţă de primele două.

— Amprentele conţin întotdeauna ulei. Aşa sunt şi detectate.

— Dar de obicei e vorba de grăsimea obişnuită a pielii. Chestia asta e diferită. C30H50. Este ulei de peşte. Ulei de ficat de rechin, în esenţă.

Întinse hârtia peste birou. Era acoperită în întregime cu chestii complicate din chimia organică. Squalenul era un ulei natural folosit ca lubrifiant pentru mecanisme fine, de genul ceasurilor mecanice. La baza foii era o notiţă care spunea că, atunci când este hidrogenat, squalenul devine squalan.

— Cum adică, „hidrogenat”? întrebă Reacher.

— O fi însemnând să adaugi apă? zise Froelich. Ca energia hidroelectrică?

El ridică din umeri. Froelich scoase un dicţionar de pe raft şi îl deschise la litera H.

— Nu, zise ea. Înseamnă să adaugi moleculei atomi de hidrogen suplimentari.

— Ei bine, acum chiar că m-ai băgat în ceaţă. Nu prea m-am împăcat cu chimia la şcoală.

— Asta înseamnă că tipul s-ar putea să se ocupe cu pescuitul de rechini.

— Sau îşi câştigă existenţa eviscerând peşti, zise Reacher. Sau lucrează într-o pescărie. Sau e un ceasornicar care se murdăreşte pe degete de ulei când îşi unge mecanismele.

Froelich deschise un sertar, răsfoi printr-un dosar şi scoase o foaie. I-o întinse lui Reacher. Era fotografia fluoroscopică a unei amprente, în mărime naturală.

— E tipul nostru? întrebă Reacher.

Froelich aprobă din cap. Era o amprentă foarte clară, poate cea mai clară pe care o văzuse Reacher vreodată. Toate şănţuleţele erau marcate clar. Era accentuată şi uimitor de provocatoare. Şi era mare. Foarte mare. Buricul degetului avea aproape patru centimetri diametru. Reacher îşi apăsă degetul mare lângă ea. Al lui era mai mic, deşi nu avea cele mai delicate mâini din lume.

— Ăsta nu-i un deget de ceasornicar, zise Froelich.

Reacher aprobă încet din cap. Probabil că tipul avea mâinile ca nişte mănunchiuri de banane. Şi o piele aspră, ca să lase o amprentă atât de clară.

— Lucrător manual, spuse el.

— Pescar de rechini, zise Froelich. Unde se prind mulţi rechini?

— Parcă-n Florida?

— Orlando e în Florida.

Telefonul ei sună. Îl ridică de pe masă şi se schimbă la faţă. Ridică privirea spre tavan şi apăsă receptorul pe umăr.

— Armstrong vrea să meargă la Departamentul Muncii, zise ea. Şi vrea să meargă pe jos.

ŞAPTE.

Erau exact trei kilometri între Trezorerie şi birourile Senatului, iar Froelich conduse tot drumul cu o singură mână, în timp ce vorbea la telefon. Vremea era întunecată, traficul intens şi viteza de deplasare mică. Parcă la gura cortului alb de pe First Street, opri motorul şi îşi închise telefonul, toate în acelaşi timp.

— Cei de la Departamentul Muncii nu pot să vină ei aici? întrebă Reacher.

Froelich negă din cap.

— E o chestie politică. Se vor produce schimbări acolo şi este mai politicos ca Armstrong să facă chiar el efortul.

— Şi de ce vrea să meargă pe jos?

— Pentru că-i place să stea afară. Îi place aerul liber. Şi e încăpăţânat.

— Unde trebuie să meargă, mai exact?

Froelich arătă cu mâna spre vest.

— La mai puţin de 800 de metri, într-acolo. Să zicem, şase-şapte sute de metri, dacă traversezi Capitol Plaza.

— El i-a contactat pe ei sau invers?

— El i-a contactat. O să se afle, aşa că încearcă să preîntâmpine veştile rele.

— Poţi să-l împiedici să se ducă?

— Teoretic, spuse ea. Dar nu prea vreau să o fac. Nu e genul de discuţie în contradictoriu pe care să mi-o doresc în clipa asta.

Reacher răsuci capul şi se uită la strada din spatele lor. Nu se vedea nimic, cu excepţia vremii cenuşii şi a maşinilor care treceau în viteză pe Constitution Avenue.

— Arunci, lasă-l să o facă, spuse. El i-a contactat pe ei. Nu l-a atras altcineva în spaţiu liber. Nu e o capcană.

Froelich aruncă o privire în faţă, prin parbriz. Apoi se răsuci şi se uită pe lângă Reacher, prin geamul din lateralul acestuia, în lungul cortului. Îşi deschise telefonul şi vorbi din nou cu cei din biroul ei. Folosi abrevieri şi un torent de elemente de jargon pe care Reacher nu reuşi să le urmărească. Froelich încheie convorbirea şi închise telefonul.

— Vom aduce un elicopter de trafic al Poliţiei Metropolitane, zise ea. Va zbura suficient de jos ca să fie vizibil. Armstrong trebuie să treacă pe lângă Ambasada Armeniei, aşa că vom pune câţiva poliţişti suplimentari acolo. Nu vor fi vizibili. Eu îl voi urma cu maşina, pe D Street, la cincizeci de metri distanţă. Vreau ca tu să mergi în faţa lui, cu ochii bine deschişi.

— Când vom face asta?

— Peste zece minute. Mergi înainte pe stradă şi apoi la stânga.

— OK, zise Reacher.

Froelich reporni maşina şi o duse puţin mai în faţă, pentru ca Reacher să poată coborî pe trotuar, în afara cortului. Se

dădu jos, îşi încheie jacheta şi se îndepărtă prin frig. Înaintă pe First Street şi apoi la stânga, pe C Street. În faţa lui se vedea traficul de pe Delaware Avenue, iar dincolo de acesta, Capitol Plaza. Arbori mici, golaşi şi peluze deschise, maronii.

Poteci din gresie sfărâmată. O fântână în centru. Un bazin în dreapta. În stânga, ceva mai departe, un fel de obelisc ridicat în memoria cuiva.

Traversă Delaware în fugă, ferindu-se de maşini. Intră în piaţă. Pietrişul scârţâia sub pantofii lui. Era foarte frig, iar tălpile pantofilor erau subţiri. Avea senzaţia că în piatra sfărâmată de sub picioare erau amestecate cristale de gheaţă. Se opri chiar lângă fântână. Privi în jur. Perimetrul era bun. În nord era un teren deschis, apoi un semicerc de steaguri ale statelor, un alt monument şi clădirea lui Union Station. La sud nu era nimic, cu excepţia Capitoliului, mai departe, dincolo de Constitution Avenue. În faţă, la vest, era o clădire despre care presupuse că era Departamentul Muncii. Ocoli fântâna, cu vederea focalizată la distanţă medie, dar nu văzu nimic îngrijorător. Acoperire proastă, nici o fereastră în apropiere. În parc erau oameni, dar nici un asasin nu se învârte fără rost prin zonă, doar-doar s-o schimba pe neaşteptate programul.

Merse mai departe. C Street continua în celălalt capăt al pieţii, exact vizavi de obelisc. Care era, de fapt, o lespede verticală. Pe semnul indicator îndreptat spre ea scria: Memorialul Taft. C Street traversa New Jersey Avenue şi apoi Louisiana Avenue. Erau două treceri de pietoni. Trafic rapid. Armstrong avea să piardă ceva timp, stând pe loc şi aşteptând schimbarea semaforului. Ambasada Armeniei era în faţă, pe stânga. O maşină de patrulă a Poliţiei opri în faţa ei. Parcă lângă bordură şi din ea coborâră patru poliţişti. Auzi în depărtare un elicopter. Se întoarse şi îl văzu zburând jos, la nord şi la vest, ocolind spaţiul aerian interzis din jurul Casei Albe. Departamentul Muncii era exact în faţă. Avea o mulţime de uşi laterale convenabile.

Traversă C Street pe trotuarul îndepărtat. Se întoarse cincizeci de metri, până într-un loc de unde putea să vadă piaţa. Şi aşteptă. Elicopterul staţiona în aer, suficient de jos ca să fie vizibil, dar suficient de sus ca să nu fie asurzitor. Văzu Suburbanul lui Froelich în depărtare, mic, cotind pe după colţ, trăgând lângă bordură şi oprindu-se. Jack se uită la oameni. Majoritatea erau grăbiţi. Era prea frig pentru plimbare. Văzu un grup de oameni în partea îndepărtată a fântânii. Şase bărbaţi în paltoane negre, înconjurându-l pe un al şaptelea, într-un pardesiu kaki. Mergeau pe mijlocul potecii din gresie sfărâmată. Cei doi agenţi din faţă erau în stare de alertă. Ceilalţi stăteau aproape unul de celălalt, ca o grămadă de rugby în mişcare. Trecură pe lângă fântână şi se îndreptară spre New Jersey Avenue. Aşteptară schimbarea semaforului. Armstrong avea capul descoperit. Vântul îi răvăşea părul. Maşinile treceau pe lângă ei. Nimeni nu le dădea atenţie. Şoferii şi pietonii ocupau lumi diferite, bazate pe relativitatea timpului şi a spaţiului. Froelich păstra distanţa. Suburbanul ei înainta încet pe lângă trotuar, la cincizeci de metri distanţă. Culoarea semaforului se schimbă, iar Armstrong şi echipa lui înaintară. Până acum, totul era în regulă. Operaţiunea se desfăşura bine.

Apoi, totul se schimbă.

Mai întâi, vântul împinse puţin din poziţie elicopterul poliţiei. Apoi, când Armstrong şi echipa lui se aflau la jumătatea porţiunii triunghiulare înguste dintre New Jersey Avenue şi Louisiana Avenue, un trecător făcu o manevră surprinzătoare perfectă, la zece metri depărtare. Era un individ între două vârste, slab de nemâncare, bărbos, cu părul lung, neîngrijit. Purta un impermeabil cu cordon, unsuros din cauza vechimii. Rămase perfect nemişcat o fracţiune de secundă, după care se aruncă asupra lui Armstrong, în salturi lungi, în timp ce braţele i se învârteau inutil, ca braţele unei mori de vânt, iar gura îi era larg deschisă, într-un urlet. Cei doi agenţi aflaţi cel mai aproape

de vicepreşedinte ţâşniră în faţă ca să-l intercepteze, iar ceilalţi patru se retraseră şi se strânseră în jurul lui Armstrong. Se deplasară şi se aranjară până când ajunseră toţi şase între nebun şi Armstrong. Ceea ce îl lăsă pe Armstrong total descoperit din direcţia opusă.

În mintea lui Reacher răsări cuvântul diversiune şi se învârti pe loc. Nu era nimic acolo. Nu era nimic în nici o direcţie. Doar peisajul oraşului, nemişcat, rece şi indiferent. Se uită la ferestre, căutând mişcare. Căută sclipirea soarelui pe sticlă. Nimic. Absolut nimic. Se uită la maşinile de pe stradă. Indiferente, acestea se deplasau rapid. Niciuna nu încetinise. Se întoarse şi îl descoperi pe nebun ţintuit la pământ de doi agenţi, în timp ce alţi doi îl ţineau sub ameninţarea armelor. Văzu Suburbanul lui Froelich ţâşnind şi virând rapid. Opri scurt lângă bordură şi doi agenţi îl împinseră pe Armstrong pe trecerea de pietoni şi apoi pe bancheta din spate a maşinii.

Dar Suburbanul nu plecă de pe loc. Rămase acolo, celelalte maşini din trafic fiind nevoite să-l ocolească. Elicopterul reveni pe poziţie şi coborî puţin, ca să vadă totul mai de aproape. Elicele se învârteau zgomotos. Nu se întâmplă nimic. Apoi, Armstrong ieşi din maşină. Cei doi agenţi coborâră şi ei şi îl conduseră la nebunul întins la pământ. Armstrong se lăsă pe vine, lângă el. Îşi puse coatele pe genunchi. Părea să-i vorbească. Froelich lăsă motorul în funcţiune şi îl însoţi pe trotuar. Îşi ridică mâna şi vorbi în microfonul de la încheietură. După câteva clipe lungi, o maşină de patrulă a Poliţiei Metropolitane coti după colţ şi opri în spatele Suburbanului. Armstrong se ridică şi se uită cum cei doi agenţi cu armele în mâini îl urcau pe individ în partea din spate a maşinii de poliţie. Aceasta se îndepărtă, Froelich se întoarse la Suburbanul ei, iar Armstrong trecu din nou în mijlocul escortei sale şi porniră spre Departamentul Muncii. Elicopterul plana deasupra lor. Când traversară în sfârşit Louisiana Avenue într-un sens, Reacher traversă în sens opus şi alergă spre maşina lui

Froelich. Aceasta stătea pe scaunul şoferului, cu capul întors ca să-l vadă pe Armstrong îndepărtându-se. Reacher bătu în geam şi Froelich întoarse capul rapid, surprinsă. Văzu cine era şi coborî geamul.

— Eşti bine? o întrebă el.

Froelich întoarse din nou capul, ca să se uite după Armstrong.

— Cred că sunt nebună.

— Cine era tipul?

— Doar un om de pe stradă. Vom urmări această pistă, dar sunt absolut sigură că nu are nici o legătură. E imposibil. Dacă el ar fi trimis scrisorile, am fi simţit încă mirosul de bourbon pe hârtie. Armstrong a vrut să discute cu el. A spus că-i e milă de el. Şi a insistat să continue drumul pe jos. E nebun. Iar eu sunt şi mai nebună că i-am dat voie.

— O să meargă pe jos şi la întoarcere?

— Probabil. Mi-ar prinde bine o ploaie, Reacher. De ce nu plouă niciodată atunci când vrei? O ploaie zdravănă, peste o oră, mi-ar fi de mare ajutor.

Reacher se uită spre cer. Era cenuşiu şi rece, dar toţi norii erau la mare înălţime şi neameninţători. Nu se apropia nici o ploaie.

— Ar trebui să-i spuneţi, zise el.

Ea clătină din cap şi-şi întoarse faţa.

— Pur şi simplu, noi nu facem asta.

— Atunci ar trebui să pui pe cineva din personalul lui să-l cheme înapoi urgent. Ca şi cum ar fi vorba de ceva foarte important. Va trebui să ia maşina.

Ea clătină din nou din cap.

— El conduce tranziţia. El stabileşte ritmul. Nimic nu e urgent, decât dacă el spune că este.

— Atunci, spune-i că e vorba de o altă repetiţie. O tactică nouă sau ceva de genul acesta.

Froelich îi aruncă o privire.

— Presupun că aş putea să fac asta. Suntem încă în perioada anterioară numirii oficiale. Avem dreptul să facem

repetiţii cu el. Posibil.

— Încearcă, zise Reacher. Întoarcerea e mai periculoasă decât mersul pe jos la dus. Vor trece câteva ore, în care cineva poate să afle ce vrea să facă.

— Urcă, spuse ea. Cred c-ai îngheţat.

Reacher ocoli Suburbanul şi urcă pe scaunul din dreapta. Îşi descheie fermoarul jachetei şi o lăsă deschisă, ca să permită aerului cald al radiatorului să pătrundă în interiorul ei. Continuară să privească până ce Armstrong şi agenţii dispărură în interiorul sediului Departamentului Muncii. Froelich sună imediat la biroul ei. Dădu instrucţiuni să fie informată înainte ca Armstrong să plece din nou. Apoi băgă maşina în viteză şi porni spre sud şi spre vest, îndreptându-se spre Aripa Estică a National Gallery. Coti la stânga şi trecu pe lângă oglinda lacului de lângă clădirea Capitoliului. Apoi coti la dreapta, pe Independence Avenue.

— Unde mergem? întrebă Reacher.

— Nicăieri, zise ea. Încerc doar să îmi umplu timpul. Şi să decid dacă ar trebui să-mi dau demisia azi sau să continui să-mi storc creierii.

Conduse pe lângă toate muzeele şi coti la stânga, pe Strada 14. Biroul Gravurilor şi Imprimeriei se înălţa în dreapta lor, între ei şi Tidal Basin. Era o clădire înaltă şi cenuşie. Froelich opri lângă trotuar, vizavi de intrarea principală. Lăsă motorul pornit, ţinând piciorul pe frână. Ridică privirea spre una dintre ferestrele înalte, de birou.

— Joe a petrecut ceva timp acolo, zise ea. Pe vremea când proiectau noua bancnotă de o sută de dolari. Zicea că, dacă va trebui să o protejeze, trebuia să ştie câte ceva despre ea. A trecut mult timp de atunci.

Avea capul ridicat. Reacher putea să îi vadă curba gâtului. Putea să vadă modul în care se întâlnea cu deschiderea cămăşii. Nu zise nimic.

— Obişnuiam să mă întâlnesc cu el aici, uneori, spuse ea. Sau pe treptele Memorialului Jefferson. Ne plimbam în jurul lacului, seara târziu. Primăvara sau vara.

Reacher privi în dreapta lui. Memorialul părea mic printre copacii goi şi se reflecta în apa nemişcată.

— L-am iubit, să ştii, spuse Froelich.

Reacher nu zise nimic. Se uită la mâna pe care o ţinea pe volan. Şi la încheietura ei. Subţire, cu pielea perfectă. Se mai vedea o amintire a bronzului de vară.

— Iar tu semeni foarte mult cu el, zise ea.

— Unde locuia?

Froelich îi aruncă o privire.

— Nu ştii?

— Nu cred că mi-a spus vreodată.

Tăcere în maşina cu motorul la ralanti.

— Avea un apartament în Watergate, spuse ea.

— Închiriat?

Ea aprobă din cap.

— Era foarte sumar mobilat. Ca şi cum ar fi fost doar o locuinţă temporară.

— Normal. Cei din familia Reacher nu au proprietăţi. Cred că nu am avut niciodată.

— Familia mamei tale avea. Aveau o proprietate în Franţa.

— Da?

— Nici asta nu ştiai?

El ridică din umeri.

— Ştiam că erau francezi, bineînţeles. Dar nu cred că am auzit vreodată ceva despre situaţia lor imobiliară.

Froelich ridică piciorul de pe frână, privi în oglinda retrovizoare, ambală motorul şi reintră în trafic.

— Pot să zic că ideea voastră despre familie era foarte ciudată, zise ea. Asta e clar.

— Părea ceva normal, la vremea respectivă, replică el. Noi credeam că aşa se întâmplă în toate familiile.

Celularul ei sună. Un tril electronic redus, în liniştea din maşină. Froelich îl deschise. Ascultă o clipă şi spuse:

— OK.

Şi închise.

— Era Neagley. A terminat cu îngrijitorii.

— A aflat ceva?

— Nu mi-a spus. Ne aşteaptă la birou.

Ocoli prin partea sudică a Mall-ului şi porni spre nord, pe Strada 14. Telefonul sună din nou. Îl deschise cu o mână şi ascultă, continuând să conducă. Nu spuse nimic şi îl închise. Aruncă o privire spre traficul din faţa lor.

— Armstrong e gata să se întoarcă, zise ea. Mă duc să încerc să-l conving să meargă cu maşina mea. Te las la garaj.

Coborî cu maşina pe rampă şi staţionă atât cât Reacher să aibă timp să sară jos. Apoi viră în spaţiul îngust şi urcă înapoi spre stradă. Reacher găsi uşa cu hublou din sticlă armată şi urcă scările până în holul cu un singur lift. Urcă la etajul trei şi o găsi pe Neagley aşteptându-l în anticameră. Stătea dreaptă, pe un fotoliu de piele.

— Stuyvesant e pe aici? o întrebă Reacher.

Ea negă din cap.

— S-a dus alături. La Casa Albă.

— Vreau să merg să mă uit la camera aia video. Trecură împreună pe lângă recepţie, spre partea din spate a etajului, şi ajunseră la zona pătrată din faţa biroului lui Stuyvesant. Secretara lui era la birou, cu poşeta deschisă. Avea în mâini o oglindă micuţă cu ramă din baga şi un ruj de buze. Postura o făcea să pară umană. Eficientă, desigur, dar în acelaşi timp o bătrânică de treabă. Îi văzu venind şi băgă repede la loc ustensilele cosmetice, ca şi cum s-ar fi jenat că fusese prinsă cu ele. Reacher se uită peste capul ei, la camera de supraveghere. Neagley se uită la uşa ce dădea spre biroul lui Stuyvesant. Apoi se uită la secretară.

— Vă amintiţi de dimineaţa în care a apărut mesajul aici? întrebă Neagley.

— Sigur că da, spuse secretara.

— De ce şi-a lăsat domnul Stuyvesant servieta pe masă?

Secretara se gândi câteva clipe.

— Pentru că era joi.

— Ce se întâmplă joia? Are vreo şedinţă dimineaţa?

— Nu. Soţia lui merge la Baltimore, marţea şi joia.

— Ce legătură are asta?

— Ea lucrează ca voluntar, la un spital de acolo.

Neagley o privi în ochi.

— Ce legătură are asta cu servieta soţului ei?

— Ea conduce, spuse secretara. Pleacă cu maşina familiei. Nu au decât una. Nu au nici maşină de serviciu, pentru că domnul Stuyvesant nu mai este operaţional. Aşa că dumnealui e nevoit să vină la muncă cu metroul.

Neagley o privi nedumerită.

— Cu metroul?

Secretara aprobă din cap.

— Are o servietă specială pentru zilele de marţi şi de joi, pentru că e obligat să o pună pe podea, în vagonul de metrou. N-ar face asta cu servieta lui obişnuită, pentru că ar murdări-o.

Neagley rămase nemişcată. Reacher se gândi la casetele de supraveghere, în care îl văzuse pe Stuyvesant plecând miercuri seara târziu şi apoi întorcându-se joi dimineaţa, devreme.

— Eu n-am observat nici o diferenţă, zise el. Mi s-a părut că e aceeaşi servietă.

Secretara aprobă din cap.

— Sunt identice, spuse ea. Acelaşi producător, aceeaşi marcă. Nu-i place ca oamenii să observe asta. Dar una este pentru maşina lui, iar cealaltă, pentru metrou.

— De ce?

— Urăşte murdăria. Cred că se teme de ea. Marţea şi joia nu-şi duce deloc servieta de metrou în birou. O lasă aici toată ziua, iar eu trebuie să-i duc ce are în ea. Dacă plouă, îşi lasă aici şi pantofii. Ca şi cum biroul lui ar fi un templu japonez.

Neagley îi aruncă o privire lui Reacher şi făcu o grimasă.

— E o excentricitate inofensivă, zise secretara. Apoi îşi coborî vocea, ca şi cum ar fi putut fi auzită tocmai de la Casa Albă.

— Şi total inutilă, după părerea mea. Metroul din Washington este renumit ca fiind cel mai curat metrou din lume.

— OK, spuse Neagley. Dar e ciudat.

— E inofensivă, repetă secretara.

Reacher îşi pierdu interesul, păşi în spatele ei şi se uită la ieşirea de incendiu. Avea o bară din oţel lustruit, la înălţimea taliei, aşa cum cereau, fără îndoială, normele de construcţie ale oraşului. Îşi puse degetele pe ea şi o apăsă cu atenţie. Împinse puţin mai tare şi bara se plie spre lemnul vopsit, iar uşa se deschise în spate. Era o uşă solidă, ignifugă, greutatea ei fiind susţinută de trei balamale mari din oţel. Trecu dincolo de prag, pe o platformă mică şi pătrată a scării. Treptele erau din beton şi mai noi decât structura din piatră a clădirii principale. Urcau la etajele superioare şi coborau până la nivelul străzii. Aveau balustrade din oţel. Existau şi nişte becuri slabe, de urgenţă, protejate de apărători din sârmă. Era clar că un spaţiu îngust fusese reamenajat în spatele clădirii, în timpul modernizării, şi fusese dedicat unui sistem de ieşire în caz de incendiu.

Pe partea cealaltă a uşii era o clanţă obişnuită, care acţiona acelaşi zăvor ca şi bara. Avea o gaură pentru cheie, dar nu era încuiată. Se răsucea cu uşurinţă. Normal, îşi spuse Reacher. Clădirea era sigură, ca întreg. Nu era necesar să fie izolat şi fiecare etaj. Lăsă uşa să se închidă în spatele lui şi rămase o secundă în întunericul de pe scară. Răsuci din nou clanţa şi redeschise uşa, intrând dintr-un singur pas în secretariat. Se răsuci şi ridică privirea spre camera de supraveghere. Era exact acolo, deasupra capului lui, plasată aşa încât să îl repereze când făcea al doilea pas. Avansă încă puţin şi lăsă uşa să se închidă în spatele lui. Se uită din nou la camera video. Era deja în raza ei. Şi mai avea alţi doi metri şi jumătate de parcurs, înainte să ajungă la uşa lui Stuyvesant.

— Îngrijitorii au pus mesajul acolo, zise secretara. Nu există nici o altă explicaţie posibilă.

Telefonul de pe birou sună, iar secretara se scuză politicos şi răspunse. Reacher şi Neagley se întoarseră prin labirintul de coridoare şi găsiră biroul lui Froelich. Era liniştit, întunecat şi gol. Neagley aprinse becurile cu halogen şi se aşeză la birou. Nu mai exista alt scaun, aşa că Reacher se aşeză pe podea, cu picioarele întinse şi spatele rezemat de un fişet.

— Spune-mi cum e cu îngrijitorii, spuse el.

Neagley începu să bată cu degetele în tăblia biroului. Clinchetul unghiilor ei alterna cu mici bătăi mai slabe ale buricelor degetelor.

— Au avocaţi, zise ea. Departamentul le-a trimis avocaţi, câte unul pentru fiecare. Şi li s-a spus care le sunt drepturile. Drepturile lor umane sunt protejate pe deplin. Nu-i aşa că-i minunată lumea asta a civililor?

— E nemaipomenită. Ce au spus?

— Mai nimic. Şi-au pus lacăt la gură. Sunt al naibii de încăpăţânaţi. Dar şi al naibii de îngrijoraţi. Sunt prinşi între ciocan şi nicovală. E clar că le e foarte teamă să dezvăluie cine le-a spus să pună hârtia acolo, dar la fel de teamă le e şi că-şi vor pierde slujbele şi că este posibil să ajungă la închisoare. Nu au cum să câştige. Nu a fost deloc plăcut.

— Ai pomenit numele lui Stuyvesant?

— Tare şi răspicat. E clar că ei cunosc numele, dar nu sunt sigură că ştiu exact cine este el. Lucrează în schimbul de noapte. Nu văd altceva decât o grămadă de birouri. Ei nu văd oameni. Nu au reacţionat în nici un fel la numele lui. Nu au reacţionat la nimic, de altfel. Au stat acolo, speriaţi de moarte, uitându-se la avocaţii lor, fără să spună nimic.

— Începi să dai rateuri. Din câte îmi amintesc, oamenii îţi mâncau din palmă, pe vremuri.

Ea încuviinţă din cap.

— Ţi-am spus că îmbătrânesc. Nu am reuşit să-i clintesc nici un pic. De fapt, avocaţii nu m-ar fi lăsat să o fac.

Sistemul justiţiar civil e foarte ciudat. Nu m-am mai simţit niciodată atât de nelalocul meu.

Reacher nu spuse nimic. Se uită la ceas.

— Şi acum, ce facem? întrebă Neagley.

— Aşteptăm, răspunse el.

Aşteptarea trecu greu. Froelich se întoarse după o oră şi jumătate şi le spuse că Armstrong era în siguranţă, înapoi în biroul lui. Îl convinsese să meargă cu ea, cu maşina. Îi spusese că înţelegea că el prefera să meargă pe jos, dar subliniase că echipa ei avea nevoie de o reglare operaţională şi că acela era cel mai bun moment ca să o facă. Insistase până la punctul în care un refuz ar fi părut un moft de primadonă, iar Armstrong nu era aşa ceva, aşa că urcase chiar mulţumit în Suburbanul ei. Transferul prin cortul de la Senat decursese fără incidente.

— Acum dă nişte telefoane, spuse Reacher. Vezi dacă s-a întâmplat ceva ce trebuie să ştim şi noi.

Froelich luă legătura mai întâi cu poliţiştii din D. C. Primi lista normală de infracţiuni urbane, dar ar fi fost o exagerare să clasifice vreuna dintre ele ca fiind o demonstraţie a vulnerabilităţii lui Armstrong. Froelich sună apoi la secţia la care era reţinut nebunul şi primi un raport verbal lung referitor la starea lui. Închise şi clătină din cap.

— N-are nici o legătură, spuse ea. Cei de acolo îl cunosc. Coeficient de inteligenţă sub 80, alcoolic, doarme pe stradă, abia dacă ştie să citească, iar amprentele lui nu se potrivesc. În cazierul lui lung de un metru scrie că se repede asupra oricărei persoane a cărei imagine o vede în ziarele sub care doarme. Un fel de personalitate maniaco-depresivă. Părerea mea este că putem să-l dăm uitării.

— OK, zise Reacher.

Apoi, Froelich deschise baza de date a Centrului Naţional de Informaţii asupra Infracţiunilor şi căută datele recente. Acestea apărură, din toate colţurile ţării, succedându-se mai repede de una pe secundă. Mai repede decât le putea citi.

— N-are nici un rost, spuse ea. Va trebui să aşteptăm până la miezul nopţii.

— Sau până la ora unu, interveni Neagley. Se poate întâmpla după ora centrală, în Bismarck. E posibil să tragă asupra casei lui. Sau să arunce o piatră prin fereastră.

Aşa că Froelich sună la poliţiştii din Bismarck şi le ceru să fie anunţată imediat dacă se întâmpla ceva ce avea o legătură cât de mică cu Armstrong. Apoi repetă aceeaşi cerere Poliţiei Statale din Dakota de Nord şi FBI-ului din întreaga ţară.

— Poate că n-o să se-ntâmple nimic, spuse ea.

Reacher se uită într-o parte. Ar fi bine să speri c-o să se întâmple, îşi zise el.

Pe la ora şapte seara, în complexul de birouri începu să se lase liniştea. Majoritatea celor vizibili pe coridoare se retrăgeau în aceeaşi direcţie, spre partea frontală a clădirii. Purtau paltoane şi aveau în mâini genţi şi serviete.

— V-aţi anulat rezervarea de la hotel? întrebă Froelich.

— Da, spuse Reacher.

— Eu nu, zise Neagley. Sunt un musafir groaznic.

Froelich se opri o clipă, puţin luată pe nepregătite. Dar Reacher nu era surprins. Lui Neagley îi plăcea singurătatea. Aşa fusese întotdeauna. Îi plăcea să stea singură. Nu ştia de ce.

— OK, spuse Froelich. Dar ar trebui să ne luăm puţin timp liber. Să ne odihnim şi să ne regrupăm mai târziu. Vă las pe voi şi apoi încerc să-l duc pe Armstrong acasă, în siguranţă.

Merseră împreună la garaj, iar Froelich îşi porni Suburbanul şi o duse pe Neagley la hotel. Reacher intră cu ea până la ghişeul băieţilor de serviciu şi îşi ceru hainele din Atlantic City. Erau împachetate, la un loc cu pantofii lui vechi, cu periuţa de dinţi şi aparatul de ras, şi puse într-un sac negru de gunoi pe care îl luase din căruciorul menajerei. Pachetul nu-l impresionă deloc pe băiatul de serviciu, care i-l cără totuşi până la maşină, unde Reacher îl luă şi îi dădu un dolar. Apoi se urcă lângă Froelich şi

aceasta porni. Era frig, întuneric şi umed, iar traficul era groaznic. Blocaje de circulaţie peste tot. Şiruri lungi de luminiţe roşii de frână se întindeau în faţa lor, şiruri lungi de lumini puternice de faruri se apropiau de ei. Merseră spre sud, traversară podul de pe Strada 11 şi îşi croiră drum pe un labirint de străzi, până acasă la Froelich. Aceasta parcă lângă altă maşină, lăsând motorul să meargă, şi bâjbâi pe lângă volan ca să scoată de pe inel cheia de la uşă. I-o întinse lui Reacher.

— Mă întorc în vreo două ore, spuse ea. Fă-te comod.

Reacher îşi luă sacul, coborî şi o privi plecând. Froelich viră la dreapta, ca să se întoarcă pe un alt pod, şi dispăru. Reacher traversă trotuarul şi descuie uşa de la intrare. Casa era întunecată şi caldă. Simţi parfumul ei înăuntru. Închise uşa în spatele lui şi orbecăi după întrerupător. Un bec de putere mică se aprinse sub abajurul unei lămpi, pe un dulăpior mic, cu sertare. Oferea o lumină blândă, atenuată. Puse cheia lângă veioză, îşi lăsă sacul la picioarele scării şi intră în camera de zi. Aprinse lumina. Intră în bucătărie. Se uită în jur.

Văzu scările de la pivniţă, în spatele unei uşi. Rămase nemişcat pentru o clipă, în timp ce curiozitatea îi dădea ghes. Era un reflex adânc înrădăcinat, ca şi respiraţia. Era politicos să cerceteze casa gazdei lui? Din obişnuinţă? Bineînţeles că nu. Dar nu se putu opune tentaţiei. Coborî pe scări, aprinzând luminile. Pivniţa era un spaţiu întunecat, cu ziduri din ciment vechi şi neted. Văzu o sobă şi un filtru de apă. O maşină de spălat şi un uscător electric. Rafturi. Valize vechi. O mulţime de prostii îngrămădite peste tot, dar nimic important. Urcă din nou. Stinse toate luminile. Vizavi de capul scărilor era un spaţiu închis, chiar lângă bucătărie, mai mare decât un dulap, dar mai mic decât o cameră. Poate că fusese o cămară, iniţial. Dar acum era amenajat ca un mic birou. Văzu un scaun pe rotile, un birou şi rafturi, toate vechi de câţiva ani. Păreau versiunea ieftină a mobilierului de birou real, cu o mulţime de urme de uzură.

Poate că erau luate la mâna a doua. Era şi un computer, destul de vechi, la care era conectată cu un cablu gros o imprimantă cu cerneală. Se întoarse în bucătărie.

Căută în locurile obişnuite în care o femeie ascunde lucrurile în bucătărie şi găsi 500 de dolari în diverse bancnote, în interiorul unei caserole de lut, pe raftul de sus al unui bufet. Bani pentru situaţii neprevăzute. Poate o măsură de prevedere precum cea de la graniţa dintre milenii, pe care ea decisese să o păstreze. Găsi un Beretta M9 de nouă milimetri într-un sertar, ascuns cu atenţie sub un teanc de suporturi de masă. Era vechi, zgâriat şi pătat cu ulei uscat. Probabil un surplus al armatei, redistribuit la alt departament guvernamental. Fără nici o îndoială, un articol din generaţia trecută a Serviciului Secret. Nu era încărcat. Încărcătorul lipsea. Deschise următorul sertar din stânga şi găsi patru încărcătoare aliniate sub o mănuşă de cuptor. Erau toate încărcate cu cartuşe standard. Părţi bune şi părţi rele. Aşezarea era inteligentă. Iei arma cu mâna dreaptă şi încărcătoarele, cu mâna stângă. Ergonomie. Dar să ţii încărcătoarele pline cu gloanţe nu e o idee bună. Dacă le laşi suficient de mult, arcul din încărcător preia forma comprimată şi nu-şi mai face treaba. Deformarea arcurilor din încărcătoare era motivul cel mai frecvent al blocării armelor. E mai bine să ţii arma cu un singur cartuş pe ţeavă şi toate celelalte gloanţe separat. În felul ăsta, poţi să tragi un foc cu mâna dreaptă, în timp ce bagi cartuşele în încărcător cu mâna stângă. E mai lent decât ar fi ideal, dar mult mai bine decât să apeşi pe trăgaci şi să nu auzi altceva decât un clinchet sec.

Închise sertarele din bucătărie şi se întoarse în camera de zi. Acolo nu era nimic, doar pe un raft o carte cu o cavitate decupată în blocul de pagini, dar înăuntru nu era nimic. Porni televizorul, care funcţiona. Cunoscuse odată un tip care îşi ascundea lucrurile în interiorul unui televizor golit. Casa lui a fost percheziţionată de opt ori, până să aibă cineva ideea să verifice dacă totul era aşa cum părea.

În hol nu era nimic. Nimic lipit sub sertare, în dulăpior. Nimic în băi. Nimic important în dormitoare, cu excepţia unei cutii de pantofi, sub patul lui Froelich. Era plină cu scrisori, cu scrisul lui Joe. Le puse înapoi, fără să le citească. Se întoarse la parter şi îşi duse sacul de gunoi în camera de oaspeţi. Decise să aştepte o oră, după care să mănânce singur, dacă ea nu se întorcea. Avea să comande din nou felurile acelea chinezeşti. Fuseseră destul de bune. Îşi puse articolele de toaletă lângă chiuvetă. Îşi agăţă hainele din Atlantic City în dulapul de lângă cel în care se aflau costumele abandonate ale lui Joe. Se uită la ele, rămase nemişcat câteva clipe lungi şi apoi luă unul la nimereală şi îl scoase din dulap.

Rupse sacul din plastic, care devenise rigid şi sfărâmicios. Eticheta din interiorul sacoului avea brodat cu un scris înflorit un singur cuvânt italian. O marcă de care nu auzise. Materialul era un fel de lână fină, de un cenuşiu foarte închis şi cu puţin luciu. Căptuşeala era acetat de celuloză, făcută să semene cu o mătase roşu închis. Sau poate chiar era mătase. Avea un fel de filigran imprimat în ţesătură. Nu avea fantă la spate. Puse sacoul pe pat şi întinse pantalonii alături. Erau foarte simpli. Fără pliuri, fără manşetă.

Se întoarse la dulap şi scoase o cămaşă. Ridică plasticul de pe ea. Era albă, din bumbac fin. Fără nasturi pe guler. O etichetă mică din interiorul benzii de la gât, cu două nume scrise cu litere înflorite de mână, prea neclare ca să le poată citi. Cutare & Cutărescu. Fie vreun fabricant de cămăşi londonez cunoscut, fie vreun fals fabricat în cine ştie ce atelier obscur. Materialul era rezistent. Nu la fel de gros ca materialul de salopetă, dar destul de greu. Îşi desfăcu şireturile de la pantofi. Îşi scoase jacheta şi blugii şi le împături pe un scaun. Peste ele aşeză tricoul şi lenjeria de corp. Intră în baie şi porni duşul. Păşi în cabină. Găsi acolo săpun şi şampon. Săpunul era uscat şi întărit, iar dopul sticlei de şampon se înţepenise. Era clar că Froelich nu primea prea des musafiri. Înmuie sticla sub şuvoiul de apă

fierbinte şi o deschise cu greu. Se spălă pe cap şi îşi săpuni corpul. Se întinse, luă aparatul de ras şi se bărbieri cu grijă. Se clăti bine, ieşi de sub duş şi începu să caute un prosop, în timp ce apa de pe corp picura pe podea. Găsi unul într-un dulăpior. Era gros şi nou. Prea nou ca să se şteargă bine cu el. Nu făcea altceva decât să întindă apa pe piele. Se strădui să se usuce cât mai bine, apoi şi-l înfăşură în jurul taliei şi îşi pieptănă părul cu degetele.

Se întoarse în dormitor şi luă cămaşa lui Joe. Ezită o clipă, apoi şi-o puse. Ridică gulerul şi se încheie la gât, apoi şi restul nasturilor. Deschise uşa dulapului şi se uită în oglindă, să vadă cum îi venea. Perfect, sau aproape. Parcă ar fi fost croită pentru el. Se încheie la manşete. Lungimea mânecilor era excelentă. Se învârti la dreapta şi la stânga. Zări un raft în spatele şinei de haine. Îl văzu prin spaţiul produs de scoaterea costumului şi cămăşii. Acolo erau cravate, rulate cu grijă şi aşezate una lângă cealaltă. Pachete de hârtie de la o spălătorie, sigilate cu etichete lipite. Desfăcu unul şi găsi un teanc de chiloţi boxer albi curaţi. Desfăcu un altul şi găsi ciorapi negri împăturiţi în perechi.

Se întoarse la pat şi se îmbrăcă cu hainele fratelui său. Alese o cravată maro, cu un model discret. Englezesc, ca şi cum reprezenta o asociaţie militară sau vreunul dintre acele licee scumpe. Şi-o puse la gât şi răsfrânse gulerul cămăşii peste ea. Îşi puse o pereche de chiloţi şi una de şosete. Apoi pantalonii de la costum. Îmbrăcă sacoul. Se încălţă cu pantofii noi şi folosi un şervet de hârtie ca să-i şteargă. Se ridică şi se întoarse la oglindă. Costumul îi venea foarte bine. Era poate cu o idee prea lung la mâini şi picioare, pentru că el era cu o idee mai scund decât Joe. Şi cu o idee cam strâmt, pentru că el era puţin mai solid. Dar, una peste alta, arăta foarte impresionant, în el. O cu totul altă persoană. Mai în vârstă. Mai serios. Mai asemănător cu Joe.

Se aplecă şi ridică cutia de carton de pe podeaua dulapului. Era grea. Apoi auzi un sunet jos, în hol. Cineva pe trepte, ciocănind la uşă. Puse cutia înapoi sub şina de haine şi coborî scările. Deschise. Era Froelich. Stătea în ceaţa serii, cu mâna ridicată, ca să ciocănească din nou. Lumina din stradă, venindu-i din spate, îi punea faţa în umbră.

— Ţi-am dat cheia mea, spuse ea.

Reacher făcu un pas înapoi, dându-i voie să intre. Femeia ridică privirea şi îngheţă. Întinse o mână în spate, închise uşa şi se sprijini nesigură de ea. Se uita ţintă la el. Era ceva în ochii ei. Şoc, teamă, panică, dor, nu-şi dădea seama ce.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Mi s-a părut că eşti Joe, zise ea. Pentru o clipă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi sprijini capul de uşă. Alungă lacrimile clipind, se uită din nou la el şi începu să plângă în hohote. Reacher rămase nemişcat un moment, apoi păşi în faţă şi o luă în braţe. Froelich lăsă poşeta să-i cadă şi îşi îngropă faţa în pieptul lui.

— Îmi pare rău, spuse Reacher. Am probat costumul lui.

Ea nu zise nimic, continuând să plângă.

— Cred c-a fost o prostie, zise el.

Ea dădu din cap, dar Reacher reuşi să-şi dea seama dacă spunea da, aşa e sau nu, deloc. Froelich îl strânse în braţe. Reacher îi puse o mână pe şale, iar cu cealaltă îi netezi părul. O ţinu aşa câteva minute.

Froelich luptă cu lacrimile, apoi înghiţi în sec de două ori şi se desprinse. Îşi şterse ochii cu dosul palmei.

— Nu e vina ta, spuse ea.

Reacher nu zise nimic.

— Părea atât de adevărat. Eu i-am cumpărat cravata aia.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse Reacher.

Ea se aplecă spre poşetă şi se ridică, cu un şerveţel în mână. Îşi suflă nasul şi îşi aranjă părul.

— O, Dumnezeule, zise ea.

— Îmi pare rău, spuse el din nou.

— Nu-ţi face griji. O să-mi revin.

Reacher nu spuse nimic.

— Arătai foarte bine, asta e tot, zise ea. Cum stăteai în prag.

Îl privea fix, fără să se ascundă. Apoi întinse mâna şi îi îndreptă cravata. Atinse un punct de pe cămaşa lui, unde lacrimile ei o umeziseră. Îşi trecu degetele pe sub reverele sacoului. Păşi în faţă, pe vârfuri, îşi împreună mâinile la ceafa lui şi îl sărută pe gură.

— Atât de bine, spuse ea şi îl sărută din nou, apăsat.

Reacher rămase neclintit o clipă, apoi o sărută şi el. Apăsat. Gura ei era rece, iar limba iute. Avea un gust vag de ruj. Dinţii îi erau mici şi netezi. Îi simţea parfumul pe piele şi în păr. Îşi lăsă o mână jos, pe şold, iar cealaltă, în spatele capului. Îi simţea sânii lipiţi de pieptul lui. Coastele ei, mişcându-se puţin sub mâna lui. Părul ei, răsfirat printre degetele lui. Palma ei rece şi nerăbdătoare pe ceafa lui. Degetele ei urcând prin părul scurt de pe ceafă. Îi simţea unghiile pe piele. Îşi mişcă mâna în sus, pe spatele ei. Apoi, ea nu mai făcu nici o mişcare. Rămase încremenită. Se dădu înapoi. Respira greu. Şi avea ochii închişi. Îşi atinse dosul palmei cu gura.

— Nu e bine ce facem, spuse Froelich.

Se uită la ea şi spuse:

— Cred că nu.

Ea deschise ochii şi nu spuse nimic.

— Şi atunci, ce ar trebui să facem? întrebă el.

Froelich se mişcă într-o parte şi intră în camera ei de zi.

— Nu ştiu. Poate c-ar trebui să mâncăm. M-ai aşteptat?

El veni după ea în cameră.

— Da. Te-am aşteptat.

— Semeni foarte mult cu el.

— Ştiu.

— Înţelegi ce vreau să spun?

El aprobă din cap.

— Ceea ce ai văzut în el vezi şi în mine, puţin.

— Dar eşti ca el?

Reacher înţelese exact ce întrebase ea. Vezi lucrurile la fel? Ai aceleaşi gusturi? Eşti atras de aceleaşi femei?

— Aşa cum ţi-am spus, există asemănări, zise el. Şi există diferenţe.

— Ăsta nu e un răspuns.

— El e mort, spuse Reacher. Ăsta e un răspuns.

— Şi dacă nu era?

— Atunci multe lucruri ar fi fost diferite.

— Să presupunem că nu l-aş fi cunoscut. Să presupunem că ţi-aş fi aflat numele în alt mod.

— Atunci poate că n-aş fi fost deloc aici.

— Să presupunem că ai fi fost.

Reacher se uită la ea. Inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia şi apoi expiră.

— Atunci mă îndoiesc că am sta aici, discutând despre cină, zise el.

— Poate că n-ai fi un înlocuitor, spuse ea. Poate că tu ai fi cel real, iar Joe ar fi fost înlocuitorul.

El nu spuse nimic.

— E prea ciudat, zise ea. Nu putem să facem asta.

— Nu, nu putem.

— A fost cu mult timp în urmă, spuse ea. Şase ani.

— Armstrong e bine?

— Da, e bine.

Reacher nu mai zise nimic.

— Ne-am despărţit, îţi aminteşti? zise ea. Cu un an înainte să moară. Nu sunt văduva lui îndurerată, sau ceva de genul ăsta.

Reacher nu zise nimic.

— Şi nici tu nu prea eşti un frate îndurerat, continuă ea. Abia dacă-l cunoşteai.

— Eşti supărată pe mine din cauza asta?

Ea aprobă din cap.

— Era un om singuratic. Avea nevoie de cineva. Aşa că sunt puţin supărată.

— Nici pe jumătate faţă de cât sunt eu.

Ea nu spuse nimic. Doar îşi mişcă încheietura şi se uită la ceas. Era un gest ciudat, aşa că se uită şi el la al lui. Minutarul ajunse exact la nouă şi jumătate. Telefonul ei mobil sună în geanta deschisă, pe hol. Se auzi tare, în tăcerea din casă.

— Oamenii mei, zise ea. De acasă de la Armstrong.

Se întoarse în hol, se aplecă şi răspunse la telefon. Închise, fără nici un comentariu.

— E linişte, zise ea. Le-am spus să sune din oră în oră.

El aprobă din cap. Froelich se uita în orice altă parte, numai să nu-l privească direct. Momentul trecuse.

— Mâncare chinezească, din nou? întrebă ea.

— Mie îmi convine, spuse el. La fel ca data trecută.

Froelich sună de la telefonul din bucătărie şi dispăru la etaj, ca să facă un duş. El aşteptă în camera de zi şi luă mâncarea de la băiatul de la livrări, când acesta apăru, într-un târziu. Froelich coborî din nou şi mâncară la masa din bucătărie, faţă în faţă. Ea făcu cafea şi băură câte două ceşti fiecare, încet, fără să vorbească. Telefonul ei sună din nou, fix la zece şi jumătate. Froelich îl pusese lângă ea, pe masă, şi răspunse imediat. Doar un mesaj scurt.

— Linişte, spuse ea. Până acum, e bine.

— Nu-ţi mai face griji, zise el. Ar fi nevoie de un atac aerian ca să-l omoare în casă.

Ea zâmbi brusc.

— Ţi-l aminteşti pe Harry Truman?

— Preşedintele meu preferat, răspunse Reacher. Din ceea ce ştiu despre el.

— Şi al nostru, la fel. Din ceea ce ştim noi despre el. Odată, prin 1950, Casa Albă era renovată şi el locuia în Blair House, pe Pennsylvania Avenue. Doi bărbaţi au venit să-l ucidă. Unul a fost doborât de poliţişti pe stradă, dar celălalt a ajuns la uşă. Oamenii noştri au fost nevoiţi să îl tragă pe Truman de pe asasin. Spunea că vrea să-i ia arma şi să i-o înfigă-n dos.

— Ăsta era stilul lui.

— Chiar aşa. Ar trebui să auzi câteva poveşti de pe vremuri.

— Aşa o fi şi Armstrong?

— Poate. Depinde de cum ar reacţiona pe moment. E destul de firav, din punct de vedere fizic, dar nu e un laş. Şi l-am văzut cum face când e foarte supărat.

— Şi pare destul de dur.

Froelich aprobă din cap. Se uită la ceas.

— Ar trebui să ne întoarcem la birou. Să vedem dacă s-a întâmplat ceva, în altă parte. Sun-o pe Neagley, cât strâng eu aici. Spune-i să fie gata de plecare în 20 de minute.

Ajunseră înapoi în birou înainte de unsprezece şi un sfert. Registrele de mesaje erau goale. Nimic important de la poliţia din Washington D. C. Nimic din Dakota de Nord, nimic de la FBI. Rapoarte noi continuau să intre în baza de date a Centrului Naţional de Informaţii asupra Infracţiunilor. Froelich începu să se uite prin rapoartele din acea zi. Nu găsi nimic interesant. Telefonul ei sună la unsprezece şi jumătate. Totul era liniştit şi calm în Georgetown. Se întoarse la computer. Nu era nimic de făcut. Veni miezul nopţii. Ziua de luni se termină şi începu cea de marţi. Stuyvesant apăru din nou. Apăru, pur şi simplu, în pragul uşii, la fel cum o făcuse şi înainte. Nu spuse nimic. Singurul scaun din cameră era cel al lui Froelich. Stuyvesant se sprijini de pragul uşii. Reacher stătea pe podea. Neagley se cocoţase pe un fişet mic.

Froelich aşteptă zece minute, apoi îi sună pe poliţiştii din D. C. Nu aveau nimic de raportat. Sună la Hoover Building, iar FBI-ul îi spuse că nu se întâmplase nimic important înainte de miezul nopţii, în est. Se întoarse din nou spre ecranul computerului. Apelă diverse rapoarte primite, dar nici Stuyvesant, nici Reacher, nici Neagley nu reuşiră să găsească vreo legătură între acestea şi o posibilă ameninţare împotriva lui Armstrong. Ceasul ajunse la ora unu dimineaţa. Miezul nopţii, ora centrală. Froelich sună la departamentul de poliţie din Bismarck. Nu aveau nimic

pentru ea. Sună la Poliţia Statală din Dakota de Nord. Nimic. Încercă din nou la FBI. Nimic de raportat de la birourile lor din teren, în ultimele şaizeci de minute. Puse telefonul jos şi îşi trase scaunul înapoi, de la birou. Răsuflă adânc.

— Ei bine, asta este, zise ea. Nu s-a întâmplat nimic.

— Excelent, spuse Stuyvesant.

— Nu, interveni Reacher. Nu e excelent. Nu e excelent deloc. E cea mai proastă veste pe care o puteam primi.

OPT.

Stuyvesant îi conduse înapoi în sala de şedinţe. Neagley mergea alături de Reacher, aproape de umărul lui, pe coridoarele înguste.

— Grozav costum, şopti ea.

— Primul pe care l-am purtat vreodată, şopti el. Suntem de aceeaşi părere, cu chestia asta?

— De aceeaşi părere şi şomeri, probabil, zise ea. Asta dacă şi tu te gândeşti la acelaşi lucru.

Cotiră pe coridor. Continuară să meargă. Stuyvesant se opri, le făcu loc să intre în camera de conferinţe, intră după ei, aprinse luminile şi închise uşa. Reacher şi Neagley se aşezară unul lângă celălalt, pe o latură a mesei lungi, iar Stuyvesant se aşează lângă Froelich, pe cealaltă latură, ca şi cum ar fi prevăzut o conversaţie de pe poziţii adverse.

— Explicaţii, zise el.

Tăcere, pentru o secundă.

— E limpede că asta nu e o treabă din interior, spuse Neagley.

Reacher aprobă din cap.

— Deşi ne-am amăgit singuri, dacă am crezut vreo clipă că este în întregime o variantă sau cealaltă. Tot timpul a fost ceva combinat. Dar a fost util să simplificăm. Adevărata întrebare este în ce parte înclină balanţa. A fost în primul rând o treabă din interior, cu un ajutor nesemnificativ din exterior? Sau a fost în principal o misiune din exterior, cu un ajutor nesemnificativ din interior?

— Ajutorul nesemnificativ fiind…? întrebă Stuyvesant.

— Un potenţial om din interior ar fi avut nevoie de o amprentă ce nu era a lui. Un potenţial om din exterior ar fi avut nevoie de un mod de a introduce al doilea mesaj în această clădire.

— Iar voi aţi ajuns la concluzia că e vorba de cineva din exterior?

Reacher aprobă din nou din cap.

— Iar asta e cea mai proastă veste pe care o puteam primi. Pentru că un om din interior care se prosteşte e doar un junghi în coaste, dar un om din exterior este cu adevărat primejdios.

Stuyvesant se uită într-o parte.

— Cine?

— Habar n-am, răspunse Reacher. Un om din exterior, care a avut o legătură unică cu cineva din interior, suficientă ca să introducă mesajul, şi nimic mai mult.

— Cel din interior fiind unul dintre îngrijitori.

— Sau toţi, zise Froelich.

— Da, aşa cred, spuse Reacher.

— Eşti sigur de asta?

— Absolut.

— De ce? întrebă Stuyvesant.

Reacher ridică din umeri.

— Dintr-o grămadă de motive. Unele mici, altele mari.

— Explică, zise din nou Stuyvesant.

— Eu caut simplitatea, spuse Reacher.

Stuyvesant aprobă din cap.

— La fel şi eu. Dacă aud tropot de copite, mă gândesc la cai, nu la zebre. Dar explicaţia cea mai simplă, în acest caz, e un om din interior care îi vrea capul lui Froelich.

— Nu prea, replică Reacher. Metoda aleasă este mult prea complexă pentru aşa ceva. Ar fi putut face multe alte chestii obişnuite, în loc de asta. Chestii uşoare. Sunt sigur că le-am văzut cu toţii, până acum. Erori misterioase de comunicaţii, defectări ale computerelor, alarme false la adrese

inexistente, în partea rău-famată a oraşului, ea soseşte, cheamă întăriri, nu apare nimeni, se sperie, intră în panică în timpul comunicaţiilor radio, este făcută o înregistrare, care apoi începe să circule. Orice departament de apărare a legii are un ditamai teancul de exemple în acest sens.

— Inclusiv poliţia militară?

— Bineînţeles. Mai ales în cazul femeilor ofiţer.

Stuyvesant clătină din cap.

— Nu, spuse el. Astea-s supoziţii. Te-am întrebat de unde ştii.

— Ştiu pentru că nu s-a întâmplat nimic azi.

— Explică, zise Stuyvesant, pentru a treia oară.

— Este vorba de un adversar inteligent, spuse Reacher. Deştept şi încrezător în sine. El are comanda. Dar a ameninţat că va face ceva şi nu a făcut-o.

— Şi atunci? Pur şi simplu nu a reuşit.

— Nu, zise Reacher. Nici măcar nu a încercat. Pentru că nu ştia că trebuie să o facă. Pentru că nu ştia că scrisoarea lui a sosit azi.

Tăcere în cameră.

— El se aştepta să sosească mâine, spuse Reacher. A fost pusă la poştă vineri. De vineri până luni este un interval destul de scurt pentru poşta americană. A fost o întâmplare. El se baza pe faptul că va ajunge marţi.

Nimeni nu spuse nimic.

— E o persoană din exterior, continuă Reacher. Nu are o legătură directă cu departamentul şi, prin urmare, nu ştie că ameninţarea lui a ajuns cu o zi mai devreme, altfel ar fi făcut-o azi, asta e sigur. Pentru că e un nemernic arogant şi nu ar fi acceptat să pice prost. Puteţi fi siguri de asta. Aşa că sunt sigur că el este undeva acolo, aşteptând să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea mâine, adică exact la data la care a planificat totul.

— Grozav, zise Froelich. Mâine are loc o altă recepţie a contribuabililor.

Stuyvesant rămase tăcut o clipă.

— Şi ce sugeraţi? întrebă el.
— Va trebui să anulăm, zise Froelich.
— Nu, mă refeream la strategia pe termen lung, spuse Stuyvesant. Şi nu putem anula nimic. Nu putem să renunţăm şi să spunem că nu ne putem apăra subiectul principal.
— Trebuie să rezistaţi, zise Reacher. Va fi doar o demonstraţie. Destinată să vă facă zile fripte. Eu cred că îl va evita în mod special pe Armstrong. Va pătrunde undeva unde a fost Armstrong sau unde va ajunge, la un moment dat.
— De exemplu? întrebă Froelich.
— Casa lui, poate, răspunse Reacher. Fie aici, fie în Bismarck. Biroul lui. Undeva. Va fi ceva teatral, la fel ca blestematele astea de mesaje. Va fi ceva spectaculos, într-un loc prin care a trecut Armstrong sau spre care se va îndrepta. Pentru că, pentru moment, toată chestia asta e un concurs, iar tipul a promis o demonstraţie, şi eu cred că se va ţine de cuvânt, dar pariez că următoarea mişcare va fi cumva paralelă. Altfel, de ce ar fi formulat mesajul aşa cum a făcut-o? De ce ar fi vorbit despre o demonstraţie? De ce nu ar fi mers până la capăt, spunând pur şi simplu: Armstrong, vei muri azi?
Froelich nu spuse nimic.
— Trebuie să-l identificăm pe acest individ, zise Stuyvesant. Ce ştim despre el?
Tăcere.
— Ei bine, ştim că iar ne amăgim singuri, interveni Reacher. Sau, altfel spus, iar vorbim simplificat. Pentru că nu este vorba de un el. Ci de nişte ei. Este o echipă. Aşa a fost tot timpul. E vorba de doi oameni.
— Asta e doar o presupunere, spuse Stuyvesant.
— Ai vrea tu, ripostă Reacher. Se poate dovedi.
— Cum?
— M-a deranjat încă de la început faptul că pe scrisoare apăreau atât o amprentă, cât şi urme clare ale folosirii unor

mănuşi de latex. De ce să o facă în ambele moduri? Fie are amprentele înregistrate, fie nu. Dar e vorba de doi oameni. Tipului cu amprenta nu i s-au luat niciodată amprentele. Celui cu mănuşi, da. Sunt doi oameni, care lucrează împreună.

Stuyvesant părea foarte obosit. Era aproape două dimineaţa.

— Nu mai aveţi nevoie de noi, zise Neagley. Asta nu mai este o investigaţie în interior. Este ceva din exterior.

— Ba nu, replică Stuyvesant. Este încă internă, atâta timp cât se poate afla ceva de la îngrijitori. Ei trebuie să-i fi întâlnit pe aceşti oameni. Trebuie să ştie cine sunt.

Neagley ridică din umeri.

— Voi le-aţi dat avocaţi. Voi aţi făcut ca totul să fie foarte dificil.

— Trebuia să aibă avocaţi, pentru Dumnezeu, spuse Stuyvesant. Au fost arestaţi. Asta este legea. E dreptul lor, prin Amendamentul VI.

— Presupun că aşa este, zise Neagley. Dar, spune-mi, există vreo lege pentru cazul în care vicepreşedintele este ucis înainte de numirea sa oficială?

— Da, există, răspunse încet Froelich. Amendamentul XX. Congresul alege un altul.

Neagley încuviinţă din cap.

— Ei bine, sper că au lista pregătită.

Tăcere în cameră.

— Ar trebui să chemaţi FBI-ul, zise Reacher.

— O voi face, replică Stuyvesant. Când o să avem nişte nume, nu înainte.

— Dar au văzut deja scrisorile.

— Numai în laborator. La ei, mâna stângă nu ştie ce face mâna dreaptă.

— Aveţi nevoie de ajutorul lor.

— Şi am să-l cer. Imediat ce-o să avem nişte nume, le voi trimite Biroului, pe o tavă de argint. Dar nu le voi spune de unde le-am aflat. Nu le voi spune că am fost compromişi din

interior. Şi în mod sigur nu îi voi chema, atâta timp cât suntem compromişi din interior.

— Contează chiar atât de mult?

— Glumeşti? CIA a trecut acum câţiva ani prin povestea cu agentul ăla, Ames, vă amintiţi? FBI-ul l-a prins pe tip şi au râs de ei ani de zile. Apoi au avut şi ei problemele lor, cu Hanssen, şi dup-aia n-au mai părut chiar atât de inteligenţi. Aici discutăm de echipele din prima ligă, Reacher. În clipa asta, Serviciul Secret e pe primul loc, la o distanţă foarte liniştitoare. Am înregistrat un singur eşec în toată istoria noastră, iar asta a fost cu aproape patruzeci de ani în urmă. Aşa că n-o să ne prăbuşim în clasament doar aşa, de amorul artei.

Reacher nu zise nimic.

— Şi n-o face pe superiorul cu mine, continuă Stuyvesant. Nu-mi spune că armata reacţionează altfel. Nu-mi aduc aminte ca voi să fi alergat la Birou pentru ajutor. Nu-mi amintesc să fi citit micile voastre secrete stânjenitoare în Washington Post.

Reacher aprobă din cap. Cea mai mare parte a secretelor stânjenitoare ale armatei erau incinerate. Sau îngropate adânc. Sau stăteau în vreo închisoare militară, prea speriaţi să deschidă măcar gura. Sau erau acasă, prea speriaţi ca să spună ceva chiar şi mamelor lor. Aranjase chiar el o parte dintre aceste situaţii.

— Aşa că o vom lua pas cu pas, zise Stuyvesant. Dovediţi că aceşti tipi sunt din exterior. Aflaţi-le numele de la îngrijitori. Cu avocaţi sau fără.

Froelich clătină din cap.

— Prima prioritate este ca Armstrong să fie în viaţă la miezul nopţii.

— Nu va fi decât o demonstraţie, spuse Reacher.

— Te-am auzit când ai spus asta, zise ea. Dar răspunderea îmi aparţine. Iar tu nu faci altceva decât presupuneri. Tot ce avem sunt unsprezece cuvinte pe o foaie de hârtie. Iar interpretările tale s-ar putea să fie totalmente greşite. Ce

demonstraţie mai bună există decât să o facă efectiv? Dacă ar ajunge cu adevărat la el, i-ar demonstra vulnerabilitatea, nu? Ce mod mai bun de a o demonstra există?

Neagley aprobă din cap.

— Şi ar fi şi un mod de a ieşi elegant dintr-un eventual eşec. O încercare eşuată poate fi dată drept o demonstraţie. Ca să salveze aparenţele.

— Asta dacă aveţi dreptate, în primul rând, zise Stuyvesant.

Reacher nu comentă. Întâlnirea se încheie câteva minute mai târziu. Stuyvesant o puse pe Froelich să recapituleze programul lui Armstrong de a doua zi. Era un amalgam de părţi familiare. Mai întâi, instructajul de la CIA, acasă, ca şi vineri dimineaţa. Apoi, şedinţele de tranziţie de după-amiază, de pe Colină, aceleaşi ca în majoritatea zilelor. După aceea, recepţia de seară, la acelaşi hotel ca joi. Stuyvesant notă totul şi plecă acasă, cu câteva clipe înainte de două şi jumătate dimineaţa. O lăsă pe Froelich singură la masa lungă, în lumina strălucitoare şi în tăcere, faţă în faţă cu Reacher şi Neagley.

— Sfaturi? întrebă ea.

— Du-te acasă şi culcă-te, spuse Reacher.

— Grozav.

— Şi apoi fă exact ceea ce faci de obicei, zise Neagley. Omul e în siguranţă acasă la el. E în siguranţă la biroul lui. Menţine corturile pe poziţie şi manevrele de transfer vor fi şi ele în regulă.

— Cum rămâne cu recepţia de la hotel?

— Scurteaz-o cât mai mult şi fii cu ochii-n patru.

Froelich aprobă din cap.

— Presupun că e tot ce pot să fac.

— Te pricepi la ceea ce faci? întrebă Neagley.

Froelich tăcu o clipă.

— Da, sunt destul de bună.

— Nu, nu eşti, spuse Reacher. Eşti cea mai bună. Eşti cea mai bună dintre toţi cei care au existat vreodată. Eşti

neînchipuit de bună.

— Aşa trebuie să gândeşti, aprobă Neagley. Să te mobilizezi singură. Să ajungi la punctul în care va fi imposibil să-ţi imaginezi că nenorociţii ăştia, cu bileţelele lor stupide, se vor putea apropia chiar şi la un milion de kilometri de tine.

Froelich zâmbi scurt.

— Ăsta e antrenamentul în stil militar?

— Pentru mine, da, spuse Neagley. Reacher s-a născut cu convingerea asta.

Froelich zâmbi din nou.

— OK, zise ea. Acasă şi la culcare. Mâine e o zi mare.

Washington D. C. Era liniştit şi pustiu la miezul nopţii şi avură nevoie doar de două minute să ajungă la hotelul lui Neagley şi de alte zece până acasă la Froelich. Strada ei era plină de maşini parcate.

Păreau adormite, întunecate, nemişcare, inerte şi acoperite de brumă. Suburbanul avea aproape şase metri lungime şi fură nevoiţi să meargă alte două cvartale, înainte să găsească un spaţiu suficient de mare pentru el. Încuiară maşina şi se întoarseră pe jos, prin ger. Ajunseră acasă, deschiseră uşa şi intrară. Luminile erau încă aprinse. Căldura era dată la maxim. Froelich se opri în hol.

— Totul e în regulă între noi? În legătură cu mai devreme? întrebă ea.

— Da, zise el.

— Nu vreau să ne înţelegem greşit semnalele.

— Cred că nu există un pericol în acest sens.

— Îmi pare rău că te-am contrazis, zise ea. În legătură cu demonstraţia.

— E responsabilitatea ta, spuse el. Numai tu poţi să ţi-o asumi.

— Am mai avut şi alţi prieteni, zise ea. Ştii, după aceea.

Reacher nu spuse nimic.

— Şi Joe a mai avut alte prietene, continuă ea. Nu era chiar atât de timid.

— Dar şi-a lăsat lucrurile aici.
— Contează?
— Nu ştiu. Trebuie să însemne ceva.
— E mort, Reacher. Nimic nu-l mai poate afecta acum.
— Ştiu.
Ea rămase tăcută pentru o secundă.
— Mă duc să fac nişte ceai, zise ea. Vrei şi tu?
El negă din cap.
— Mă duc să mă culc.
Froelich trecu prin camera de zi, îndreptându-se spre bucătărie, iar el urcă la etaj. Închise încet în urma lui uşa camerei de oaspeţi şi deschise dulapul. Îşi scoase costumul lui Joe şi îl puse înapoi pe umeraşul de la curăţătorie. Îl atârnă pe bară. Îşi scoase cravata, o rulă şi o puse înapoi pe raft. Cămaşa o aruncă pe podeaua dulapului. Nu era nevoie să o păstreze. Mai erau încă patru pe bară şi chiar nu credea că va zăbovi mai mult de patru zile. Îşi scoase ciorapii şi îi aruncă peste cămaşă. Intră în baie purtând numai boxerii.
Nu se grăbi, iar când ieşi, Froelich stătea în pragul uşii. Purta o cămaşă de noapte albă, din bumbac. Ceva mai lungă decât un tricou, dar nu cu mult. Lumina din hol, care venea din spate, o făcea transparentă. Avea părul răvăşit. Fără pantofi, părea mai mică. Fără machiaj, părea mai tânără. Avea nişte picioare grozave. Şi o siluetă minunată. Părea blândă şi fermă, în acelaşi timp.
— El s-a despărţit de mine, spuse ea. A fost hotărârea lui, nu a mea.
— De ce?
— A cunoscut o femeie care i-a plăcut mai mult.
— Cine?
— Nu contează. Nu e cineva de care să fi auzit tu. Cineva.
— De ce nu mi-ai spus asta?
— Faza de negare, cred, zise ea. Încercam să mă protejez, probabil. Şi încercam să-i protejez amintirea, în faţa fratelui său.

— N-a făcut-o frumos?
— Nu prea.
— Cum s-a întâmplat?
— Mi-a spus-o direct, într-o zi.
— Şi a plecat?
— Nu locuiam împreună permanent. El stătea uneori aici, eu rămâneam uneori la el, dar ne-am păstrat întotdeauna locuinţe separate. Lucrurile lui sunt încă aici pentru că nu i-aş fi permis să vină să le ia. Nu l-aş fi lăsat să intre. Eram rănită şi furioasă pe el.
— Mi se pare normal.
Ea ridică din umeri. Marginea cămăşii de noapte se ridică doi centimetri pe coapsa ei.
— Nu, a fost o prostie din partea mea. Doar se întâmplă mereu astfel de lucruri, nu? A fost doar o relaţie care a început şi apoi s-a încheiat. Nu prea e ceva unic în istoria omenirii. Nu prea e ceva unic nici în istoria mea. Nemaipunând la socoteală că, în jumătate dintre cazuri, eu am fost cea care a plecat.
— De ce îmi spui toate astea?
— Ştii de ce, zise ea.
El aprobă din cap. Nu spuse nimic.
— Aşa că putem începe o pagină nouă, zise ea. Modul în care reacţionezi faţă de mine poate avea legătură cu noi doi, nu cu noi doi şi cu Joe. El a ieşit singur din peisaj. A fost alegerea lui. Aşa că n-ar fi treaba lui, chiar dacă ar mai fi în viaţă.
Reacher aprobă din cap.
— Dar cât de nouă ar fi pagina ta? întrebă el.
— A fost un tip grozav, zise ea. L-am iubit, pe vremuri. Dar tu nu eşti el. Tu eşti o persoană diferită. Ştiu asta. Nu încerc să-l obţin pe el înapoi. Nu vreau o fantomă.
Făcu un pas în cameră.
— Asta e bine, zise el. Pentru că eu nu sunt ca el. Absolut deloc. Trebuie să-ţi fie foarte clar asta, de la început.
— Îmi este clar, spuse ea. De la începutul a ce?

Făcu un alt pas în cameră şi apoi rămase nemişcată.

— Indiferent ce vom începe, spuse el. Dar, la final, va fi acelaşi lucru. Trebuie să-ţi fie clar şi asta. Voi pleca, la fel cum a făcut şi el. Asta fac întotdeauna.

Ea se apropie mai mult. Erau la un metru depărtare unul de celălalt.

— Curând? întrebă ea.

— Poate că da, poate că nu.

— Îmi asum riscul, spuse ea. Nimic nu durează la infinit.

— Nu mi se pare corect, zise el.

Ea îl privi în ochi.

— Ce anume?

— Stau aici, purtând hainele fostului tău iubit.

— Nu prea multe haine, zise ea. Şi este o situaţie care poate fi remediată cu uşurinţă.

El se opri.

— Da? spuse apoi. Vrei să îmi arăţi cum?

El făcu un pas în faţă şi ea îi puse mâinile pe şolduri. Îşi strecură degetele sub banda elastică a boxerilor lui şi remedie situaţia. Se trase puţin în spate şi îşi ridică braţele deasupra capului. Cămaşa de noapte alunecă foarte uşor. Căzu pe podea. Abia dacă reuşiră să ajungă în pat.

Reuşiră să doarmă trei ore şi se treziră la ora şapte, când ceasul cu alarmă al lui Froelich începu să sune în camera ei. Se auzea îndepărtat şi slab, prin peretele camerei de oaspeţi. Reacher stătea pe spate, iar ea era încolăcită sub braţul lui. Coapsa ei era peste a lui. Capul i se sprijinea pe umărul lui. Părul ei îi atingea faţa. Reacher se simţea bine în acea poziţie. Şi îi era cald. Cald şi bine. Şi era obosit. Încălzit, comod şi suficient de obosit ca să dorească să ignore zgomotul şi să rămână pe loc. Dar ea se desprinse şi se ridică în capul oaselor, ameţită şi somnoroasă.

— Bună dimineaţa, zise el.

Pe fereastră intra o lumină cenuşie. Ea zâmbi, căscă, îşi trase coatele înapoi şi se întinse. Ceasul din camera vecină continua să facă zgomot. Apoi trecu la un alt semnal, mai

zgomotos. Reacher îşi întinse mâna pe stomacul ei. O ridică spre sâni. Froelich căscă din nou, zâmbi din nou, se învârti, îşi înclină capul şi îşi frecă nasul de gâtul lui.

— Bună dimineaţa şi ţie, zise ea.

Alarma urla prin perete. Era setată astfel încât să devină din ce în ce mai gălăgioasă, dacă era ignorată. Reacher o trase deasupra lui. Îi îndepărtă părul de pe faţă şi o sărută. Ceasul începu să urle ca o maşină de poliţie. Reacher se bucură că nu era în aceeaşi cameră cu el.

— Trebuie să ne sculăm, zise ea.

— Las' că ne sculăm, spuse el. Curând.

O luă în braţe. Ea încetă să se mai zbată. Făcură dragoste pe nerăsuflate, ca şi cum ceasul cu alarmă îi stimula, ca şi cum ar fi fost într-un buncăr nuclear, în timp ce sirenele rachetelor le marcau ultimele clipe ale vieţii. Terminară gâfâind, iar ea se ridică din pat, alergă în camera ei şi opri soneria. Liniştea era asurzitoare. Reacher se întinse pe spate pe perne şi se uită la tavan. O dungă oblică de lumină cenuşie de la fereastră dezvăluia câteva imperfecţiuni ale zugrăvelii. Ea reveni, goală, mergând încet.

— Întoarce-te în pat, zise el.

— Nu pot. Trebuie să merg la lucru.

— Armstrong va fi bine, pentru o vreme. Iar dacă nu va fi, pot numi oricând altul. Chestia aia cu Al Douăzecilea Amendament. O să-i vezi înşiraţi la coadă, ca să primească postul.

— Iar eu voi sta la coadă pentru o slujbă nouă. Poate la prăjit hamburgeri.

— Ai făcut vreodată asta?

— Ce anume? Să prăjesc hamburgeri?

— Să n-ai serviciu?

Ea clătină din cap.

— Niciodată.

Reacher zâmbi.

— Eu n-am mai lucrat de cinci ani.

Froelich zâmbi şi ea.

— Ştiu. Am verificat pe computer. Dar lucrezi astăzi. Aşa că mişcă-ţi fundul din pat.

Îi oferi o imagine frumoasă a propriului fund, în timp ce pleca spre baia ei.

Reacher mai rămase întins încă o secundă, în minte cu vechiul cântec al lui Dawn Penn. Nu mă iubeşti, da, ştiu asta acum. Îl alungă din cap, aruncă într-o parte cuverturile, se ridică şi se întinse. Cu un braţ spre tavan, apoi cu celălalt. Îşi arcui spatele. Îşi îndreptă degetele şi îşi întinse picioarele. Asta era toată gimnastica lui de dimineaţă. Se duse în baia camerei de oaspeţi şi parcurse toată secvenţa rituală de spălare, de douăzeci şi două de minute. Dinţi, bărbierit, păr, duş. Se îmbrăcă în alt costum de-al lui Joe. Acesta era negru, dar era de la aceeaşi firmă, cu aceleaşi detalii de croire. Îl asortă cu o altă cămaşă curată, cu aceeaşi etichetă Cutare & Cutărescu, acelaşi bumbac alb pur. Chiloţi curaţi, ciorapi curaţi, o cravată albastru închis, cu mici paraşute argintii pe ea. Avea eticheta unui producător britanic. Poate că era de la Forţele Aeriene Regale. Se uită în oglindă şi apoi distruse tot aspectul punându-şi peste costum paltonul cumpărat în Atlantic City. Acesta era aspru şi grosolan, prin comparaţie, iar culorile nu se potriveau, dar îşi spuse că avea să petreacă ceva ore în frig în acea zi, iar Joe se părea că nu lăsase nici un palton acolo. Probabil că plecase vara.

Se întâlni cu Froelich la baza scărilor. Purta versiunea feminină a costumului lui, un costum negru cu pantaloni şi o bluză albă deschisă la guler. Dar paltonul ei era mai bun, din lână cenuşie, foarte protocolar. Tocmai îşi punea casca. Aceasta avea un fir încolăcit care se îndrepta, după ce cobora cincisprezece centimetri pe spatele ei.

— Vrei să mă ajuţi? zise ea.

Îşi trase coatele în spate, cu acelaşi gest pe care-l făcuse când se sculase. Îşi împinse gulerul jachetei în spate, de pe ceafă. Reacher lăsă firul să cadă printre sacou şi bluză. Mufa mică de la capăt acţionă ca o contragreutate şi duse

firul până la talie. Froelich îşi trase într-o parte paltonul şi sacoul, iar el găsi o unitate radio neagră prinsă la cureaua ei, chiar la spate. Mufa microfonului era deja conectată şi urca pe spatele ei, iar apoi cobora pe mâneca stângă. Conectă şi casca. Froelich îşi lăsă sacoul şi paltonul să cadă la loc, iar Reacher îi văzu pistolul într-un toc prins la curea, aproape de şoldul stâng, dar ceva mai în faţă, ca să îl poată scoate uşor cu mâna dreaptă. Era un SIG-Sauer P226 mare, iar Reacher se bucură văzându-l. Era o alegere mult mai bună decât revolverul Beretta din sertarul din bucătărie.

— OK, zise ea.

Apoi inspiră adânc. Se uită la ceas. Reacher făcu acelaşi lucru. Era aproape opt fără un sfert.

— Mai avem şaisprezece ore şi şaisprezece minute, spuse ea. Sun-o pe Neagley şi spune-i că venim.

Reacher folosi mobilul ei, în timp ce se îndreptau spre Suburban. Dimineaţa era umedă şi rece, exact cum fusese şi noaptea, cu excepţia luminii cenuşii neplăcute de pe cer. Geamurile Suburbanului erau acoperite de brumă, dar maşina porni la prima cheie, iar radiatorul acţionă repede şi interiorul deveni cald şi confortabil, până la urcarea lui Neagley.

Armstrong îşi puse o jachetă de piele peste pulover şi ieşi pe uşa din spate. Vântul îi răvăşi părul şi îşi încheie haina, în timp ce se îndrepta spre poartă. Cu doi paşi înainte să ajungă acolo, fu prins în obiectivul lunetei, o Hensoldt 1,5-6x42BL, furnizată iniţial cu o carabină SIG SSG3000, dar care fusese adaptată de armurierul din Baltimore ca să se potrivească la noul ei loc, adică deasupra unei Vaime Mk2. Vaime era o denumire înregistrată de Oy Vaimennin Metalli Ab, adică de un fabricant finlandez de arme, care se gândise, în mod corect, că va avea nevoie de un nume mai simplu, dacă voia să-şi vândă excelentele produse în Occident. Iar Mk2 chiar era un produs excelent. Era o carabină cu amortizor, care folosea o versiune cu putere redusă a cartuşului NATO standard de 7,62 milimetri. Cu

putere redusă, deoarece glonţul trebuia să zboare la viteze subsonice pentru a păstra liniştea asigurată de amortizor. Iar din cauza puterii reduse şi a schemei complexe de management a gazului evacuat, avea un recul foarte mic. Aproape inexistent. Doar cel mai mic zvâcnet imaginabil. Era o carabină bună. Cu o lunetă bună, ca Hensoldt, ucidea garantat la orice distanţă până în o sută optzeci şi cinci de metri. Iar omul care îşi ţinea ochiul în vizorul lunetei era la numai o sută cincisprezece metri de poarta din spate a lui Armstrong. Ştia asta sigur, pentru că tocmai verificase distanţa cu un telemetru cu laser. Se expunea frigului de afară, dar era pregătit cum se cuvine. Ştia cum să facă asta. Purta un palton lung, verde închis şi o pălărie neagră, din lână sintetică. Avea mănuşi din acelaşi material, cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă tăiate, pentru a avea control. Stătea întins, ferit de vânt, motiv pentru care nu lăcrima. Nu se aştepta la nici un fel de problemă.

Întotdeauna când un om trece printr-o poartă se întâmplă acelaşi lucru: se opreşte o clipă din mers. Rămâne nemişcat. Trebuie să facă asta, indiferent în ce parte se deschide poarta. Dacă se deschide spre el, întinde mâna spre zăvor, îl trage, aduce poarta spre el şi stă puţin aplecat pe vârfuri, arcuindu-şi picioarele, ca să facă loc porţii. Dacă se deschide în sens invers, stă nemişcat pentru a găsi zăvorul şi a-l trage. În acest caz durează mai puţin, dar tot există un moment în care nu se produce o înaintare reală. Iar acea poartă se deschidea spre interior, se vedea clar prin Hensoldt. Urma un interval de două secunde care reprezenta ocazia perfectă.

Armstrong ajunse la poartă. Se opri din mers. La o sută cincisprezece metri depărtare, bărbatul cu ochiul în vizorul lunetei deplasă carabina o fracţiune la stânga, până ce ţinta ajunse exact în centru. Îşi ţinu respiraţia. Trase degetul în spate. Atinse trăgaciul. Apoi apăsă până la capăt. Carabina pufni zgomotos şi zvâcni uşor. Glonţul avu nevoie de puţin peste patru zecimi de secundă ca să parcurgă cei o sută

cincisprezece metri. Îl lovi pe Armstrong, cu un pocnet umed, exact în partea de sus a frunţii. Îi penetră craniul şi urmă un unghi descendent, prin lobul lui frontal, prin ventriculele centrale, prin cerebel. Îi zdrobi prima vertebră şi ieşi pe la baza gâtului, prin ţesutul moale din partea de sus a coloanei vertebrale. Continuă să zboare şi lovi solul la trei metri mai în spate, intrând adânc în pământ.

Armstrong a murit înainte să atingă pământul. Traseul glonţului a produs o traumă cerebrală masivă, iar energia cinetică a proiectilului s-a împrăştiat prin ţesutul cerebral, fiind reflectată apoi de oasele craniului, ca un val uriaş într-o piscină mică. Rezultatul a fost catastrofal. Toate funcţiile cerebrale au încetat înainte ca gravitatea să doboare corpul.

La o sută cincisprezece metri depărtare, bărbatul cu ochiul în vizorul lunetei rămase perfect nemişcat pentru o secundă, apoi îşi lipi carabina de piept şi se rostogoli într-o parte, până într-un punct în care se putea ridica în siguranţă. Manevră percutorul carabinei şi prinse cămaşa fierbinte a glonţului în mâna cu mănuşă, vârând-o în buzunar. Se retrase cu spatele, la adăpost, şi apoi se îndepărtă, complet nevăzut.

În maşină, Neagley rămase neobişnuit de tăcută. Poate era îngrijorată de ziua care urma sau putea simţi chimia modificată dintre cei doi. Reacher nu-şi dădea seama despre ce era vorba dar, oricare ar fi fost concluzia, nu era nerăbdător să o afle. Rămase şi el tăcut, în timp ce Froelich se războia cu traficul. Ocoli spre nord-vest şi folosi Podul Whitney Young ca să treacă râul, iar apoi conduse pe lângă stadionul RFK. O luă pe Massachusetts Avenue şi se menţinu departe de aglomeraţia din jurul părţii guvernamentale a oraşului. Dar Mass Avenue era şi ea aglomerată, aşa că se făcuse aproape ora nouă când ajunseră pe strada locuinţei lui Armstrong din Georgetown. Parcă în spatele unui alt Suburban, aproape de gura

cortului. Un agent coborî de pe trotuar şi ocoli maşina, ca să discute cu ea.

— Agentul CIA tocmai a ajuns aici, zise el. Cred că sunt deja la paragraful 101 al cursului de spionaj.

— Ar trebui să fi ajuns deja la 201, spuse Froelich. Face asta deja de destul de mult timp.

— Nu, chestiile CIA-ului sunt îngrozitor de complicate, spuse tipul. Cel puţin pentru oamenii de rând.

Froelich zâmbi şi omul se îndepărtă, reluându-şi poziţia pe trotuar. Froelich îşi ridică geamul şi se întoarse pe jumătate, ca să se adreseze în acelaşi timp lui Reacher şi Neagley.

— Patrulă pedestră? întrebă ea.

— De-aia mi-am luat paltonul, spuse Reacher.

— Patru ochi văd mai bine decât doi, zise Neagley.

Coborâră împreună şi o lăsară pe Froelich în căldura maşinii. Partea dinspre stradă a casei era liniştită şi bine acoperită, aşa că porniră spre nord şi cotiră la dreapta, ca să arunce o privire în spate. La ambele capete ale aleii erau maşini de poliţie. Nu se întâmpla nimic. Totul era închis cu grijă, împotriva frigului. Merseră în continuare, pe strada următoare. Şi acolo erau maşini de poliţie.

— Pierdere de timp, zise Neagley. Nimeni nu are cum să ajungă la el, în casă. Presupun că poliţia ar observa dacă ar căra cineva după el o piesă de artilerie.

— Atunci, să mergem să luăm micul dejun, spuse Reacher.

Se întoarseră la strada transversală şi găsiră o gogoşerie. Cumpărară cafea şi un fel de scovergi şi se aşezară pe nişte scaune, în faţa unei tejghele lungi, lipite de vitrina magazinului. Geamul era aburit. Neagley folosi un şervet ca să îl şteargă, aşa încât să poată vedea afară.

— Altă cravată, zise ea.

Reacher se uită în jos, la cravată.

— Şi alt costum, continuă ea.

— Îţi place?

— Mi-ar plăcea, dacă am fi încă în anii '90.

El nu spuse nimic. Neagley zâmbi.

— Deci, zise ea.

— Ce este?

— Domnişoara Froelich şi-a întregit perechea.

— Ţi-ai dat seama?

— E imposibil să nu observi.

— Cu participarea mea benevolă, zise Reacher.

Neagley zâmbi din nou.

— Nici nu m-am gândit că te-ar fi violat.

— Ai de gând să mă judeci acum?

— Hei, e decizia ta. E o tipă drăguţă. Dar la fel sunt şi eu. Şi niciodată nu te-ai dat la mine.

— Ai vrut vreodată să o fac?

— Nu.

— Exact asta e ideea. Îmi place ca interesul meu să fie bine primit.

— Ceea ce îţi cam limitează opţiunile.

— Puţin, spuse el. Dar nu total.

— Se pare că nu, zise Neagley.

— Dezaprobi asta?

— Nu, la naiba. Chiar te rog să o faci. De ce crezi că am rămas la hotel? N-am vrut să-i stau în cale, asta e tot.

— Să-i stai în cale? Era atât de evident?

— Oh, te rog, spuse Neagley.

Reacher îşi sorbi cafeaua. Mâncă o scovergă. Îi era foame şi avea un gust grozav. Crocantă la exterior, moale la interior. Mai mâncă una şi apoi îşi linse degetele. Simţi cum cofeina şi zahărul îi pătrundeau în sânge.

— Cine sunt tipii ăştia? întrebă Neagley. Intuiţia îţi spune ceva?

— Oarecum, zise Reacher. Ar trebui să mă concentrez puternic ca să-i descriu. Şi n-are rost să începem s-o facem, atâta timp cât nu ştim dacă rămânem în funcţie.

— N-o să rămânem, spuse Neagley. Treaba noastră se limitează la îngrijitori. Iar asta e o pierdere de timp. În nici un caz n-or să ne dea vreun nume. Sau, dacă or să ne dea, o

să fie unul fals. În cel mai bun caz, vom obţine o descriere. Care, în mod sigur, va fi inutilă.

Reacher aprobă din cap. Îşi termină cafeaua.

— Să mergem, spuse el. Încă o tură, de formă.

Merseră cât de încet puteau suporta, în frigul acela. Nu se întâmpla nimic. Totul era liniştit. Pe fiecare stradă erau maşini de poliţie sau ale Serviciului Secret. Gazele lor de eşapament formau nori albi ce pluteau în aerul nemişcat. În afară de asta, nimic nu se mişca. Cotiră şi intrară pe strada lui Armstrong dinspre sud. Cortul alb era în faţa lor, pe dreapta. Froelich coborâse din maşină şi le făcea semn să se apropie repede. Înaintară rapid pe trotuar.

— Schimbare de plan, zise ea. A fost o problemă pe Colină. Armstrong a întrerupt şedinţa CIA şi a plecat acolo.

— A plecat deja? întrebă Reacher.

Froelich aprobă din cap.

— Este în mişcare chiar acum.

Apoi se opri şi ascultă o voce din cască.

— A ajuns, zise ea.

Ridică încheietura în dreptul gurii şi vorbi în microfon.

— Raportaţi situaţia, terminat, zise ea şi ascultă din nou.

Aşteptară. Treizeci de secunde. Patruzeci.

— OK, e înăuntru, spuse ea. În siguranţă.

— Şi acum? întrebă Reacher.

Froelich ridică din umeri.

— Acum aşteptăm. În asta constă meseria noastră. În aşteptare.

Se întoarseră cu maşina la birou şi aşteptară tot restul dimineţii şi cea mai mare parte a după-amiezii. Froelich primea rapoarte regulate asupra situaţiei. Reacher îşi formă o imagine destul de clară asupra modului în care erau organizate lucrurile. Poliţiştii erau staţionaţi în faţa clădirilor Senatului, în maşini. Agenţii Serviciului Secret păzeau trotuarul. Dincolo de uşile de la stradă erau membri ai forţei poliţieneşti a Capitoliului, un ofiţer cu un detector de metale şi mulţi alţii patrulând pe holuri. Printre ei erau

amestecaţi mulţi agenţi ai Serviciului Secret. Tranziţia avea loc în birourile de la etaj, cu perechi de agenţi în faţa fiecărei uşi. Garda personală a lui Armstrong stătea cu el tot timpul. Rapoartele prin staţia radio descriau o zi destul de statică. Erau multe şedinţe şi discuţii. Se încheiau multe înţelegeri, asta era clar. Reacher îşi aminti expresia camere pline de fum, presupunând însă că acum nimănui nu i se mai permitea să fumeze.

La ora patru merseră la hotelul lui Neagley, care era folosit din nou pentru recepţia contribuabililor. Evenimentul era programat să înceapă la şapte seara, ceea ce le oferea un interval de trei ore ca să asigure clădirea. Froelich avea un protocol dinainte planificat, care includea o percheziţie simultană în compartimentul de aprovizionare al bucătăriei şi în apartamentele de la mansardă. Poliţişti cu câini erau însoţiţi de agenţi ai Serviciului Secret şi lucrau cu răbdare, etaj cu etaj. Pe măsură ce fiecare etaj era verificat, trei poliţişti rămâneau acolo, câte unul la fiecare capăt al coridorului cu dormitoare şi unul păzind lifturile şi scările de incendiu. Cele două echipe de verificare se întâlniră la etajul nouă la ora şase, oră la care detectoarele temporare de metal erau deja amplasate în interiorul foaierului şi la uşa sălii de recepţii. Camerele video erau pornite şi înregistrau.

— Cereţi două tipuri de acte de identitate, de data aceasta, zise Neagley. Permisul de conducere şi o carte de credit, de exemplu.

— Fii fără grijă, spuse Froelich. Aşa aveam de gând să fac.

Reacher se opri în uşa sălii de recepţii şi examină camera. Era un spaţiu larg, dar o mie de oameni urmau să se înghesuie acolo.

Armstrong coborî cu liftul din biroul lui şi coti scurt la stânga, în hol. Trecu printr-o uşă nemarcată ce ducea la o ieşire din spate. Purta un pardesiu şi avea în mână o servietă. Coridorul din spatele uşii nemarcate era un spaţiu îngust, care mirosea a produse de curăţat. Un fel de

detergent puternic. Fu nevoit să se strecoare pe lângă două mormane de cutii. Unul dintre ele era aranjat şi nou, livrări recente.

Celălalt era instabil şi format din cutii goale şi rupte care aşteptau să fie luate de gunoieri. Îşi întoarse corpul în lateral, ca să treacă pe lângă al doilea morman. Îşi ţinea servieta în faţă, dirijând-o cu antebraţul drept. Deschise uşa de la exterior şi ieşi în frig.

Ajunse într-o curte interioară mică, de formă pătrată, deschisă parţial spre partea nordică, un spaţiu lipsit de strălucire. Coloana metalică a sistemului de ventilaţie al clădirii era prinsă de ziduri, deasupra capului. La nivelul tibiei erau nişte conducte vopsite în roşu şi robinete cu manşoane din alamă, care alimentau stropitoarele de incendiu. Mai era şi un şir de trei containere de gunoi vopsite în albastru închis. Nişte cutii mari de oţel, de mărimea unor automobile. Armstrong fu nevoit să treacă pe lângă ele, ca să ajungă pe strada din spate. Trecu de primul. Trecu de al doilea. În clipa aceea, o voce îl strigă încet.

— Hei.

Se răsuci şi văzu un bărbat înghesuit în spaţiul mic dintre al doilea şi al treilea container. Remarcă un palton închis la culoare, o pălărie şi un fel de armă urâtă, scurtă, groasă şi neagră. Arma se ridică în sus şi pufni.

Era o mitralieră Heckler&Koch MP5SD6 cu amortizor, reglată să tragă salve de câte trei cartuşe. Folosea gloanţe Parabellum standard, de nouă milimetri. Nu era nevoie de versiunea cu putere redusă, deoarece ţeava unui SD6 are treizeci de găuri pentru evacuarea gazului şi pentru reducerea vitezei la ieşire la o valoare subsonică. Trage cu o rată ciclică de 800 de cartuşe pe minut, aşa că fiecare rafală de trei gloanţe fu expulzată în ceva mai mult de o cincime de secundă. Prima rafală îl izbi pe Armstrong în mijlocul pieptului. A doua îl lovi în mijlocul feţei.

Mitraliera H&K MP5 de bază are o mulţime de avantaje, inclusiv o fiabilitate extremă şi o precizie absolută. Varianta cu amortizor lucrează chiar şi mai bine, deoarece greutatea amortizorului integrat se opune tendinţei naturale a tuturor mitralierelor de a-şi ridica vârful ţevii în timpul operării. Singurul neajuns este forţa cu care aruncă tuburile goale de cartuş. Acestea ţâşnesc în lateral aproape la fel de rapid cum ies gloanţele pe ţeavă. Şi parcurg o distanţă mare. Ceea ce nu reprezintă o problemă adevărată în zonele în care se presupune că este folosită, adică în operaţiuni ale elitei militare şi ale unităţilor paramilitare. Dar reprezenta o problemă în această situaţie, căci trăgătorul fu nevoit să lase şase tuburi de cartuş în urmă când îşi ascunse arma sub pardesiu şi păşi peste cadavrul lui Armstrong, ieşind din curtea mică şi îndreptându-se spre maşină.

La şase şi patruzeci de minute se adunaseră aproape 700 de invitaţi în foaierul hotelului, formând o coadă lungă, de la uşa din stradă, la garderobă şi la intrarea în sala de recepţii. În aer se intersectau conversaţii agitate şi mirosul puternic al parfumurilor amestecate. Se vedeau rochii noi, smochinguri albe şi costume negre, cravate colorate, poşetuţe şi mici aparate foto în huse din piele. Pantofi de firmă şi diamantele sclipind. Coafuri proaspăt date cu fixativ, umeri goi şi multă agitaţie.

Reacher privea totul, sprijinit de o coloană de lângă lifturi. Putea să vadă trei agenţi, prin geamul de la stradă. Doi la uşă, folosind un detector de metale. Îi setaseră sensibilitatea la un nivel înalt, pentru că piuia la fiecare al patrulea sau al cincilea invitat. Agenţii căutau în genţi şi pipăiau buzunarele. Zâmbeau conspirativ în timp ce făceau asta. Nimeni nu se arăta însă deranjat. Opt agenţi se învârteau prin hol, cu feţele inexpresive şi ochii în permanentă mişcare. Trei agenţi stăteau la uşa sălii de recepţii, verificând actele de identitate şi invitaţiile. Detectorul lor de metale era la fel de sensibil. Unii invitaţi erau percheziţionaţi pentru a doua oară. Din sală se auzea

deja muzică, în valuri, în funcţie de creşterea sau scăderea zgomotului făcut de mulţime.

Neagley stătea în partea cealaltă a foaierului, pe a doua treaptă a scării ce ducea spre mezanin. Privirea ei se deplasa ca un radar, înainte şi înapoi, peste marea de oameni. La fiecare a treia parcurgere a mulţimii, îşi încrucişa privirea cu Reacher şi înclina foarte puţin din cap. Reacher o vedea pe Froelich, care se deplasa fără un traseu exact. Arăta bine. Costumul ei negru era suficient de elegant pentru acea seară, dar nu ar fi putut fi confundată cu un invitat. Emana din plin autoritate. Din când în când, discuta faţă în faţă cu câte unul dintre agenţii ei. Alteori vorbea la încheietură. Reacher ajunsese să-şi dea seama exact când asculta mesaje în cască. Mişcările ei îşi pierdeau puţin din concentrare, atunci când era atentă să înţeleagă ce i se spunea.

La ora şapte, majoritatea invitaţilor erau în sala de recepţii. Un mic grup de întârziaţi se aliniau pentru primul detector de metale, iar alţii aşteptau la uşa sălii de recepţii. Invitaţii care se cazaseră peste noapte la hotel ieşeau din lifturi, câte doi sau câte patru. Neagley era izolată acum pe scară. Froelich îşi trimisese agenţii în sala de recepţii, unul câte unul, pe măsură ce mulţimea se subţia. Aceştia se alăturaseră celor opt care erau deja înăuntru. Froelich voia ca toţi şaisprezece să fie acolo, în momentul în care începea acţiunea. Plus cei trei din garda personală, trei la uşa sălii de recepţii şi doi la uşa de la stradă. Plus poliţiştii din bucătărie, poliţiştii din zona de aprovizionare, poliţişti pe toate cele şaptesprezece etaje, poliţişti pe stradă.

— Cât costă toate astea? o întrebă Reacher.

— Nu vrei să ştii, zise ea. Chiar nu vrei.

Neagley coborî de pe scară şi veni la ei, lângă coloană.

— A ajuns? întrebă ea.

Froelich negă din cap.

— I-am redus timpul de expunere. Va sosi mai târziu şi va pleca mai devreme.

În clipa următoare înlemni şi ascultă în cască. Puse un deget pe ea, ca să elimine zgomotul de fundal. Ridică cealaltă încheietură şi vorbi în microfon.

— Înţeles, terminat, zise ea.

— Ce este? întrebă Reacher.

Froelich îl ignoră. Se învârti pe loc şi îl strigă pe ultimul agent rămas liber în hol. Îi spuse că el va acţiona ca şef de echipă în teren, pentru restul nopţii. Repetă în microfon informaţia către toţi agenţii din reţeaua locală. Le spuse să-şi dubleze vigilenţa, să-şi reducă la jumătate perimetrele şi să comprime cât mai mult posibil timpul de expunere.

— Ce este? întrebă din nou Reacher.

— Ne întoarcem la bază, zise Froelich. Acum. Era Stuyvesant. Se pare ca avem o problemă cu adevărat serioasă.

NOUĂ.

Folosi luminile roşii stroboscopice din spate ale Suburbanului şi goniră prin traficul de seară ca şi cum ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte. Porni sirena la toate semafoarele. Forţă şi acceleră puternic, prin spaţiile libere. Nu vorbi deloc. Reacher rămase perfect nemişcat pe scaunul de lângă şofer, iar Neagley se aplecă în faţă, de pe canapeaua din spate, cu ochii ţintuiţi asupra drumului. Vehiculul de trei tone se opintea şi se legăna. Pneurile se străduiau să facă priză pe asfaltul alunecos. Ajunseră la garaj în mai puţin de patru minute. Treizeci de secunde mai târziu erau în lift, iar în biroul lui Stuyvesant, în mai puţin de un minut. Acesta stătea nemişcat, în spatele biroului său imaculat. Prăbuşit pe scaun, ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Ţinea în mână un teanc de hârtii. Lumina pătrundea prin ele, făcând vizibile capetele de foaie codificate ce apar atunci când tipăreşti dintr-o bază de date. Sub acestea erau două blocuri de text dens. Secretara, albă la faţă stătea lângă el, întinzându-i alte foi, una după alta. Plecă din cameră, fără să spună nici un cuvânt. Închise uşa, ceea ce adânci şi mai mult liniştea.

— Ce este? întrebă Reacher.

Stuyvesant ridică privirea spre el.

— Acum sunt şi eu sigur.

— În ce privinţă?

— Că e o treabă din exterior. E sigur. Fără cea mai mică îndoială.

— De ce?

— Ai prezis ceva teatral, spuse Stuyvesant. Sau spectaculos. Astea au fost predicţiile tale. Şi aş putea adăuga dramatice, incredibile sau cum vrei tu.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştii care este rata criminalităţii, la nivel naţional?

Reacher ridică din umeri.

— Mare, presupun.

— Aproape douăzeci de mii de cazuri pe an.

— OK.

— Asta înseamnă cam cincizeci şi patru de crime zilnic.

Reacher calculă în minte.

— Aproape cincizeci şi cinci, zise el. Cu excepţia anilor bisecţi.

— Vreţi să vă vorbesc despre două dintre cele comise azi? întrebă Stuyvesant.

— Cine? întrebă Froelich.

— O mică fermă de sfeclă de zahăr din Minnesota, zise Stuyvesant. Fermierul iese pe poarta din spate, azi-dimineaţă, şi este împuşcat în cap. Fără nici un motiv aparent. Apoi, azi după-amiază, la un mic complex de birouri de lângă Boulder, Colorado. Un birou de contabilitate, într-una dintre camerele de la etaj. Tipul coboară, iese pe uşa din spate şi este ucis cu o mitralieră, în curtea de serviciu. Din nou, fără nici un motiv aparent.

— Şi?

— Numele fermierului era Bruce Armstrong. Numele contabilului era Brian Armstrong. Amândoi bărbaţi albi, cam de vârsta lui Brook Armstrong, cam de aceeaşi

greutate şi înălţime cu el, trăsături asemănătoare, aceeaşi culoare a ochilor şi părului.

— Sunt membri ai familiei? Rude?

— Nu, spuse Stuyvesant. Nu au nici o legătură. Nici între ei, nici cu vicepreşedintele. Aşa că mă întreb care e probabilitatea să se întâmple aşa ceva. Ca doi oameni oarecare, al căror nume de familie este Armstrong, iar al căror prenume începe cu Br, să fie ucişi fără motiv, în aceeaşi zi în care noi suntem confruntaţi cu o ameninţare serioasă împotriva omului nostru? Şi cred că răspunsul este de unu la un catralion de miliarde.

Tăcere în birou.

— Demonstraţia, spuse Reacher.

— Da, zise Stuyvesant. Aceasta a fost demonstraţia. Crimă cu sânge rece. Doi oameni nevinovaţi. Aşa că sunt de acord cu tine. Nu e vorba de cineva din interior, care să fi pus la cale o farsă.

Neagley şi Froelich se îndreptară spre scaunele pentru invitaţi ale lui Stuyvesant şi se aşezară, fără să mai aştepte o invitaţie. Reacher se sprijini de un fişet înalt şi se uită pe fereastră. Obloanele erau încă deschise, dar afară era întuneric deplin. Strălucirea de noapte portocalie a Washingtonului era singurul lucru pe care putea să-l vadă.

— Cum ai fost anunţat? întrebă el. Au sunat ei şi au revendicat crimele?

Stuyvesant negă din cap.

— Ne-a alertat FBI-ul. Ei au programe software care scanează rapoartele CNII. Armstrong este unul dintre numele pe care le verifică.

— Aşa că acum ei sunt implicaţi, oricum.

Stuyvesant clătină din nou din cap.

— Au transmis informaţia şi atât, fără să-i cunoască semnificaţia.

În cameră se lăsă tăcerea. Patru oameni respirând greu, pierduţi în gânduri sumbre.

— Avem ceva detalii de la scenele crimelor? întrebă Neagley.

— Câte ceva, spuse Stuyvesant. În cazul primului tip, a fost un singur glonţ, în cap. L-a ucis pe loc. N-au putut găsi glonţul. Soţia lui n-a auzit nimic.

— Ea unde era?

— Cam la douăzeci de metri distanţă, în bucătărie. Uşile şi ferestrele erau închise, din cauza vremii. Dar ar fi trebuit să audă ceva. Îi aude tot timpul pe vânători.

— Cât de mare era gaura din cap? întrebă Reacher.

— Mai mare decât un 0.22, spuse Stuyvesant. Dacă la asta te gândeşti.

Reacher încuviinţă din cap. Singurul pistol ce nu putea fi auzit de la douăzeci de metri era un revolver cu amortizor, de calibrul 0.22. Orice armă mai puternică ar fi trebuit să fie auzită, indiferent dacă se folosea sau nu un amortizor, indiferent dacă geamurile erau închise sau nu.

— Atunci, a fost o carabină, zise el.

— Aşa se pare, după traiectorie, spuse Stuyvesant. Medicul legist crede că glonţul a pătruns de sus. A trecut prin capul lui, din faţă în spate, de sus în jos.

— Un ţinut deluros?

— Peste tot, în jur.

— Aşa că a fost fie o carabină de la distanţă foarte mare, fie una cu amortizor. Şi nu îmi place niciuna dintre variante. O carabină de la distanţă înseamnă un lunetist experimentat, iar una cu amortizor înseamnă o persoană care are arme exotice.

— Dar al doilea individ? întrebă Neagley.

— Cu mai puţin de opt ore mai târziu, răspunse Stuyvesant. Dar la peste o mie trei sute de kilometri depărtare. Aşa că este probabil ca echipa să se fi despărţit, pe durata zilei.

— Detalii?

— Vin pe rând. Prima impresie a agenţilor locali este că a fost un fel de mitralieră. Dar, din nou, nimeni n-a auzit

nimic.

— O mitralieră cu amortizor? întrebă Reacher. Sunt siguri?

— Nu încape nici o îndoială că a fost o mitralieră, zise Stuyvesant. Cadavrul a fost ciuruit. Două rafale, cap şi piept. Au făcut prăpăd.

— Asta da demonstraţie, spuse Froelich.

Reacher se uită pe fereastră. În aer era o ceaţă uşoară.

— Dar ce demonstrează, de fapt? întrebă el.

— Că nu sunt nişte oameni cumsecade.

El aprobă din cap.

— Şi cam atât, nu-i aşa? Nu demonstrează totuşi vulnerabilitatea lui Armstrong, dacă cele două victime nu au nici o legătură cu el. Suntem siguri că nu sunt rude? Veri foarte îndepărtaţi sau ceva de genul acesta? Măcar fermierul? Minnesota este aproape de Dakota de Nord, nu?

Stuyvesant negă din cap.

— Acesta a fost şi primul meu gând, bineînţeles, zise el. Am verificat de două ori. În primul rând, vicepreşedintele nu s-a născut în Dakota de Nord. S-a mutat acolo din Oregon. În plus, avem verificarea completă a trecutului lui, făcută de FBI, atunci când a fost nominalizat. Este destul de cuprinzătoare. Şi nu are nici o rudă în viaţă cunoscută, cu excepţia unei surori mai mari, care locuieşte în California. Soţia lui are o grămadă de veri, dar pe niciunul nu îl cheamă Armstrong şi majoritatea sunt mai tineri. Copii, mai exact.

— OK, spuse Reacher.

Copii. Prin minte îi trecură fulgerător imaginea unui balansoar, nişte jucării de pluş şi desene prinse de un frigider, cu magneţi. Veri.

— E ciudat, zise el. Uciderea a două persoane care nu au nici o legătură, dar care seamănă cu el şi se numesc Armstrong este destul de dramatică, cred, dar nu dovedeşte cine ştie ce ingeniozitate. Nu dovedeşte nimic.

Nu ne face să ne îngrijorăm în legătură cu securitatea de aici.

— Ne face să ne pară rău pentru ei, spuse Froelich. Şi pentru familiile lor.

— Fără îndoială, zise Reacher. Dar doi provinciali omorâţi pe te miri ce coclauri nu ne pun cu adevărat pe jar, nu? Doar nu îi protejăm şi pe ei. Nu ne scade încrederea în noi înşine. Credeam că o să fie ceva mai personal. Mai complicat. Ca un echivalent al scrisorii apărute pe biroul tău.

— Pari dezamăgit, spuse Stuyvesant.

— Sunt dezamăgit. Speram să se apropie suficient de mult ca să ne dea o şansă să-i prindem. Dar ei au stat la distanţă. Sunt nişte laşi.

Nimeni nu spuse nimic.

— Laşii sunt nişte oameni brutali, zise Reacher. Oamenii brutali sunt laşi.

Neagley îi aruncă o privire. Îl cunoştea suficient de mult ca să-şi dea seama când era cazul să insiste.

— Şi? întrebă ea.

— Aşa că trebuie să ne întoarcem şi să regândim câteva lucruri. Informaţia se acumulează rapid, iar noi nu o prelucrăm. De exemplu, acum ştim sigur că indivizii sunt din exterior. Acum ştim că nu este un joc amabil, de interior.

— Şi? întrebă din nou Neagley.

— Iar ceea ce s-a întâmplat în Minnesota şi în Colorado ne arată că indivizii sunt pregătiţi să facă orice.

— Şi?

— Îngrijitorii. Ce ştim despre ei?

— Că sunt implicaţi. Că sunt speriaţi. Că nu spun nimic.

— Corect, zise Reacher. Dar de ce sunt speriaţi? De ce nu spun nimic? Înainte, credeam că este posibil să facă jocul cuiva din interior. Însă ei nu fac asta. Pentru că tipii aceştia nu sunt din interior. Şi nu sunt oameni drăguţi. Iar acesta nu e un joc.

— Şi?

— Şi atunci, ei au fost siliţi s-o facă, într-un mod foarte serios. Sunt speriaţi şi reduşi la tăcere. De nişte oameni serioşi.
— În regulă. Cum?
— Spune-mi tu. Cum sperii pe cineva, fără să laşi nici un semn?
— Ameninţi cu ceva plauzibil. Cu ceva foarte rău, ceva ce se va întâmpla în viitor.
Reacher aprobă din cap.
— Îndreptat asupra lor sau asupra cuiva la care ei ţin. Atât de mult, încât sunt paralizaţi de groază.
— OK.
— Unde ai mai auzit cuvântul veri înainte?
— Într-o grămadă de locuri. Şi eu am veri.
— Recent, voiam să spun.
Neagley se uită pe fereastră.
— Îngrijitorii, zise ea. Copiii lor sunt la nişte veri. Aşa ne-au spus.
— Dar au ezitat puţin, înainte să o spună, îţi aminteşti?
— Da?
Reacher aprobă din cap.
— Au făcut o pauză de o secundă şi s-au uitat unul la celălalt.
— Şi?
— Poate că aceşti copii nu sunt la verii lor.
— De ce-ar fi minţit?
Reacher se uită la ea.
— Există vreun mod mai bun de a sili pe cineva să facă ceva decât să-i iei copiii, ca garanţie?
Se mişcară rapid, dar Stuyvesant se asigură că o făceau aşa cum trebuia. Îi sună pe avocaţii îngrijitorilor şi le spuse că avea nevoie de un răspuns la o singură întrebare: numele şi adresa celor la care stăteau copiii. Le spuse că un răspuns rapid era mult mai bun decât o amânare. Primi răspunsul rapid. Avocaţii îl sunară înapoi peste un sfert de

oră. Numele era Galvez, iar adresa era a unei case aflate la un kilometru şi jumătate de locuinţa îngrijitorilor.

Atunci, Froelich le făcu semn să păstreze liniştea, intră pe reţeaua radio şi ceru un raport complet asupra situaţiei de la hotel. Vorbi cu cel pe care îl lăsase în locul ei şi cu alţi patru agenţi aflaţi în poziţii-cheie. Nu erau probleme. Totul era calm. Armstrong făcea turul camerei. Perimetrele erau acoperite. Ordonă agenţilor să-l însoţească pe Armstrong prin rampa de aprovizionare, la încheierea seratei. Ceru un zid uman pe tot drumul până la limuzină.

— Şi cât mai repede, zise ea. Reduceţi timpul de expunere.

Apoi se îngrămădiră în liftul unic şi coborâră la garaj. Urcară în Suburbanul lui Froelich, ca să parcurgă din nou traseul pe care Reacher dormise, prima dată. De data asta rămase treaz, în timp ce Froelich gonea prin trafic spre zona săracă a oraşului. Trecură exact pe lângă casa îngrijitorilor. Merseră încă un kilometru şi jumătate pe străzi întunecate, îngustate din cauza maşinilor parcate, şi opriră în faţa unui duplex înalt şi îngust. Casa era încercuită de un gard de sârmă şi avea nişte coşuri de gunoi legate de stâlpul porţii. Era înghesuită într-o parte de un depozit de cutii, iar în cealaltă de un şir de case identice. În faţă era parcat un Cadillac rablagit, vechi de douăzeci de ani. Lumina galbenă a felinarelor străpungea ceaţa.

— Şi acum ce facem? întrebă Stuyvesant.

Reacher se uită pe geam.

— Trebuie să vorbim cu aceşti oameni. Dar nu vrem să ne aruncăm asupra lor. Sunt deja speriaţi. Nu vrem să intre în panică. Ar putea crede că s-au întors băieţii răi. Aşa că Neagley ar trebui să meargă prima.

Stuyvesant vru să obiecteze, dar Neagley coborî imediat din maşină şi se îndreptă spre poartă. Reacher o urmări întorcându-se scurt pe trotuar, înainte să intre, ca să verifice împrejurimile. O văzu privind în stânga şi în dreapta, în timp ce mergea pe alee. Nu era nimeni în jur.

Era prea frig. Neagley ajunse la uşă. Căută o sonerie. Nu găsi niciuna, aşa că bătu.

Aşteptă un minut, după care uşa se deschise atât cât permise un lanţ. Un fascicul de lumină caldă ieşi afară. Urmă o conversaţie scurtă. Uşa fu împinsă puţin în faţă, ca să poată fi scos lanţul. Fasciculul de lumină se îngustă şi apoi se lărgi din nou. Neagley se întoarse şi le făcu semn cu mâna. Froelich, Stuyvesant şi Reacher coborâră din Suburban şi înaintară pe alee. În pragul uşii îi aştepta un individ mic şi negricios, zâmbind sfios.

— Dânsul este domnul Galvez, zise Neagley.

Ceilalţi se prezentară, iar Galvez se retrase cu spatele în hol şi făcu un semn cu braţul, ca un ospătar, pentru ca ei să îl urmeze. Era un bărbat scund, îmbrăcat în pantaloni de costum şi cu un pulover tricotat cu model. Era proaspăt tuns şi avea o expresie deschisă. Îl urmară înăuntru. Casa era mică şi clar suprapopulată, dar foarte curată. Şapte hăinuţe de copii erau atârnate frumos pe un rând de cuiere, în apropierea uşii. Unele dintre ele erau mici, altele puţin mai mari. Pe podea, sub ele, erau aliniate şapte ghiozdane. Şapte perechi de pantofi. Din loc în loc erau jucării strânse frumos. În bucătărie văzură trei femei şi nişte copii timizi uitându-se la ei, de după fustele lor. Alţii scoteau capul de după uşa camerei de zi. Se mişcau încontinuu. Apăreau şi dispăreau, în secvenţe aleatorii. Semănau toţi între ei. Reacher nu reuşi să îi numere. Peste tot vedeai ochi negri, larg deschişi.

Stuyvesant părea puţin depăşit de situaţie, parcă neştiind cum să abordeze subiectul. Reacher trecu pe lângă el şi porni spre bucătărie. Se opri în prag. Aici erau aliniate pe un bufet şapte gentuţe pentru mâncarea pe care o luau la şcoală. Capacele erau ridicate, ca şi cum ar fi fost pregătite pe linia de asamblare, ca să fie umplute dimineaţa, la prima oră. Se întoarse în hol. Trecu pe lângă Neagley şi se uită la hăinuţe. Erau toate din nailon, colorate, ca nişte versiuni mai mici ale celor la care se uitase în magazinul din Atlantic

City. Ridică una din cuier. Avea un petic alb în interiorul gulerului. Cineva folosise un marker de spălătorie şi scrisese J. Galvez, cu un scris îngrijit. Puse hăinuţa la loc şi le cercetă pe celelalte şase. Pe fiecare era scris câte un nume de familie şi o iniţială. În total, cinci Galvez şi două Alvarez. Nimeni nu spunea nimic. Stuyvesant părea stânjenit. Reacher prinse privirea domnului Galvez şi îi făcu semn să intre în camera de zi. Doi copii fugiră afară, la apariţia lor.

— Aveţi cinci copii? întrebă Reacher.

Galvez aprobă din cap.

— Sunt un bărbat norocos.

— Şi atunci, ale cui sunt cele două paltoane pe care scrie Alvarez?

— Ale copiilor vărului soţiei mele, Julio.

— Ai lui Julio şi ai Anitei?

Galvez aprobă din cap, fără să spună nimic.

— Trebuie să-i văd, zise Reacher.

— Nu sunt aici.

Reacher îşi îndepărtă privirea.

— Unde sunt? întrebă el încet.

— Nu ştiu, spuse Galvez. La muncă, cred. Ei lucrează noaptea. Pentru Guvernul Federal.

Reacher îl privi din nou.

— Nu, vorbeam de copiii lor. Nu de părinţi. Trebuie să-i văd pe copii.

Galvez îl privi nedumerit.

— Să-i vedeţi pe copii?

— Ca să verificăm dacă sunt bine.

— Tocmai i-aţi văzut. În bucătărie.

— Trebuie să văd exact care sunt ei.

— Nu primim bani, zise Galvez. Doar pentru mâncarea lor.

Reacher aprobă din cap.

— Nu este vorba de permise sau de altceva. Nu ne interesează chestiile astea. Trebuie doar să vedem dacă sunt bine.

Galvez părea în continuare nedumerit. Dar strigă o propoziţie lungă şi rapidă în spaniolă şi doi copii mici se desprinseră din grupul din bucătărie, trecură printre Stuyvesant şi Froelich şi intrară în cameră. Se opriră aproape de uşă şi rămaseră perfect nemişcaţi, unul lângă celălalt. Două fetiţe, foarte frumoase, cu nişte ochi negri uriaşi, păr negru moale şi expresii serioase. De cinci şi şapte ani. Poate de patru şi şase, Reacher nu-şi dădea seama exact.

— Bună, copii, zise el. Arătaţi-mi paltoanele voastre. Fetele făcură exact ceea ce li se spusese, aşa cum fac copiii câteodată. Reacher le urmă pe hol şi le privi ridicându-se pe vârfuri şi punând mâna pe cele două paltoane mici, pe care el ştia că era marcat Alvarez.

— În regulă, spuse el. Şi acum, mergeţi să mâncaţi o prăjitură, ceva.

Fetiţele fugiră înapoi în bucătărie. Reacher le privi. Rămase nemişcat şi tăcut o secundă, după care se întoarse în camera de zi. Se apropie de Galvez şi îşi coborî din nou vocea.

— A mai întrebat cineva de ele? întrebă el.

Galvez negă din cap.

— Sunteţi sigur? întrebă Reacher. Nu le-a urmărit nimeni, n-a apărut nici un străin în zonă?

Galvez negă din nou din cap.

— Putem să rezolvăm, spuse Reacher. Dacă eşti îngrijorat din vreo cauză, ar trebui să ne spui chiar acum. Ne vom ocupa noi de problemă.

Galvez îl privea la fel de nedumerit. Reacher îi privi ochii. Îşi petrecuse cariera uitându-se în ochii oamenilor, iar ochii din faţa lui erau inocenţi. Puţin nedumeriţi, puţin confuzi, dar acel om nu ascundea nimic. Nu avea secrete.

— În regulă, zise Reacher. Ne pare rău că v-am întrerupt seara.

Rămase foarte tăcut tot drumul spre birou.

Folosiră din nou sala de şedinţe. Părea să fie singura încăpere în care existau mai mult de trei scaune. Neagley o lăsă pe Froelich să se aşeze lângă Reacher. Ea se aşează alături de Stuyvesant, pe partea opusă a mesei. Froelich intră pe reţeaua radio şi află că Armstrong era gata să plece de la hotel. Scurtase seara. Nimănui părea să nu-i pese. Era bine şi-aşa, şi-aşa. Dacă stătea mult cu ei, erau fericiţi, bineînţeles. Dacă stătea puţin, erau la fel de fericiţi că un tip atât de ocupat şi de important găsise timp şi pentru ei. Froelich ascultă în cască şi îl urmări pe tot drumul de ieşire din sala de recepţii, prin bucătării, în zona de aprovizionare, în limuzină. Apoi se relaxă. Mai rămăsese doar drumul într-un convoi, în mare viteză, spre Georgetown şi transferul prin cort, pe întuneric. Umblă la spate şi reduse puţin volumul căştii. Se lăsă pe spate şi îi privi pe ceilalţi, cu întrebări în ochi.

— Nu mai înţeleg nimic, zise Neagley. Înseamnă că există ceva care îi îngrijorează mai mult decât copiii.

— Ce-ar putea fi? întrebă Froelich.

— Cartea verde? Stau aici legal?

Stuyvesant aprobă din cap.

— Bineînţeles. Sunt angajaţi ai Serviciului Secret al Statelor Unite, la fel ca toţi ceilalţi din această clădire. Trecutul lor a fost cercetat în amănunt. Le-am verificat situaţia financiară şi tot restul. Erau curaţi, din câte ştiam noi.

Reacher nu dădu atenţie discuţiei, lăsând-o să se piardă în fundal. Îşi masă ceafa cu palma. Părul începuse să-i crească. Îl simţea mai moale. Îi aruncă o privire lui Neagley. Se uită lung la covor. Era cenuşiu, nici prea moale, nici prea tare. Putea să vadă smocuri de păr izolate sclipind în lumina de halogen. Era un covor impecabil de curat. Închise ochii. Începu să gândească. Revăzu în minte casetele de supraveghere. Le revăzu ca şi cum ar fi avut un ecran pe partea interioară a pleoapelor. Cu opt minute înaintea miezului nopţii, îngrijitorii pătrunseseră în scenă. Intraseră

în biroul lui Stuyvesant. Ieşiseră la şapte minute după miezul nopţii. Petrecuseră nouă minute curăţând secretariatul. Dispăruseră pe acelaşi drum pe care veniseră, la şaisprezece minute după miezul nopţii. O luă iar de la capăt, apoi derulă totul în sens invers. Se concentră asupra fiecărui cadru. Asupra fiecărei mişcări. Apoi deschise ochii. Toată lumea se holba la el, ca şi cum le-ar fi ignorat întrebările. Se uită la ceas. Era aproape ora nouă. Zâmbi. Un zâmbet larg şi fericit.

— Mi-a plăcut domnul Galvez, zise el. Părea foarte fericit că este tată, nu? Toate acele gentuţe pentru mâncare aliniate? Pun pariu că primesc pâine integrală. Şi fructe, probabil. Tot felul de alimente sănătoase.

Ceilalţi îl priveau cu toţii.

— Eu am fost copil de trupă, spuse Reacher. Aveam şi eu o gentuţă pentru mâncare. A mea era dintr-o cutie veche de muniţie. Cu toţii aveam aşa ceva. Era considerată cea mai tare chestie, pe vremea aceea. Mi-am scris numele pe ea, cu un şablon militar adevărat. Mamei nu i-a plăcut deloc. I s-a părut mult prea militărească, pentru un copil. Dar îmi dădea totuşi mâncare bună.

Neagley se holba la el.

— Reacher, avem probleme mari aici, doi oameni sunt morţi, iar tu vorbeşti despre gentuţe pentru mâncare?

El aprobă din cap.

— Vorbesc despre gentuţe pentru mâncare şi mă gândesc la tunsori. Domnul Galvez tocmai fusese la frizer, ai observat asta?

— Şi?

— Şi, cu cel mai profund respect, Neagley, mă gândesc la fundul tău.

Froelich se holbă la el. Neagley roşi.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Vreau să spun că nu cred că există ceva mai important pentru Julio şi Anita decât copiii lor.

— Şi atunci, de ce tac încă?

Froelich se aplecă în faţă şi îşi apăsă degetul pe cască. Ascultă o secundă şi îşi ridică încheietura mâinii.

— Recepţionat, zise ea. Bună treabă, terminat.

Apoi zâmbi.

— Armstrong e acasă, spuse ea. În siguranţă.

Reacher se uită din nou la ceas. Era ora nouă fix. Se uită la Stuyvesant.

— Pot să văd din nou biroul tău? Chiar acum?

Stuyvesant îl privi nedumerit, dar se ridică şi ieşi primul din cameră. Traversară coridoarele şi ajunseră în partea din spate a etajului. Secretariatul era liniştit şi pustiu. Uşa lui Stuyvesant era închisă. O deschise şi aprinse luminile.

Pe birou era o foaie de hârtie.

O văzură cu toţii. Stuyvesant rămase perfect nemişcat o secundă, apoi traversă biroul şi se uită la ea. Înghiţi în sec. Expiră lung. O ridică.

— Un fax de la poliţia din Boulder, zise el. Raportul balistic preliminar. Probabil că l-a lăsat secretara mea.

Zâmbi uşurat.

— Şi acum, verificaţi, spuse Reacher. Concentraţi-vă. Aşa arată biroul dumneavoastră, de obicei?

Stuyvesant ridică faxul şi se uită în jur.

— Da, zise el.

— Deci aşa îl văd îngrijitorii, în fiecare noapte.

— Hm, de obicei pe birou nu e nimic, spuse Stuyvesant. Dar în rest, da.

— În regulă, zise Reacher. Să mergem.

Se întoarseră în camera de şedinţe. Stuyvesant citi faxul.

— Au găsit şase tuburi de cartuş, spuse el. Parabellum, de nouă milimetri. Semne ciudate de impact pe margini. Au trimis un desen.

Îi întinse hârtia lui Neagley. Ea o citi. Se strâmbă. I-o întinse lui Reacher. Acesta se uită la desen şi aprobă din cap.

— Heckler&Koch MP5, zise Reacher. Azvârle ca naiba tuburile de cartuşe. Tipul a reglat-o pe rafale de câte trei.

Două rafale, şase tuburi. Probabil că au ajuns la vreo douăzeci de metri depărtare.

— Probabil versiunea SD6, spuse Neagley. Dacă a avut amortizor. Este o armă frumoasă. O mitralieră de calitate. Scumpă. Şi rară.

— De ce ai vrut să îmi vezi biroul? întrebă Stuyvesant.

— Ne-am înşelat în privinţa îngrijitorilor, zise Reacher.

În cameră se lăsă tăcere.

— În ce sens? întrebă Neagley.

— În toate sensurile, răspunse Reacher. În toate sensurile posibile. Ce s-a întâmplat, când am vorbit cu ei?

— Au refuzat cu înverşunare să coopereze.

El aprobă din cap.

— Aşa am crezut şi eu. Au intrat într-un gen de tăcere stoică. Toţi trei. Aproape o transă. Am interpretat asta ca o reacţie la un gen de pericol. Ca şi cum ar fi săpat o groapă adâncă ca să se ascundă în ea, împotriva unei ameninţări proferate de cineva. Ca şi cum ar fi fost ceva de importanţă vitală. Ca şi cum ar fi ştiut că nu-şi pot permite să spună vreun cuvânt. Dar, ştii ceva?

— Ce?

— De fapt, ei pur şi simplu habar nu aveau despre ce vorbeam noi. Absolut deloc. Eram doi albi nebuni care le puneau întrebări imposibile, asta e tot. Erau prea politicoşi şi prea inhibaţi ca să ne spună să plimbăm ursul. Aşa că au rămas pe loc, răbdători, în timp ce noi turuiam înainte.

— Ce vrei să spui?

— Gândiţi-vă la celelalte elemente pe care le ştim. Există o succesiune ciudată a faptelor pe casetă. Păreau puţin obosiţi când au intrat în biroul lui Stuyvesant, şi mai puţin obosiţi, când au ieşit. Păreau destul de aranjaţi când au intrat, şi puţin răvăşiţi când au ieşit. Au petrecut înăuntru cincisprezece minute, şi numai nouă în secretariat.

— Şi? întrebă Stuyvesant.

Reacher zâmbi.

— Biroul dumitale e probabil cea mai curată cameră din lume. Ai putea să faci operaţii aici. Îl păstrezi aşa în mod conştient. Apropo, ştim despre treaba cu servieta şi pantofii uzi.

Froelich îl privi nedumerită. Stuyvesant începu să roşească.

— Este curat până la limita obsesiei, continuă Reacher. Şi totuşi, îngrijitorii au petrecut aici cincisprezece minute. De ce?

— Au despachetat scrisoarea, zise Stuyvesant. Au aşezat-o pe birou.

— Nu, n-au făcut asta.

— A fost numai Maria? Julio şi Anita au ieşit primii?

— Nu.

— Şi atunci, cine a pus-o acolo? Secretara mea?

— Nu.

În cameră se lăsă tăcere.

— Vrei să spui că eu am făcut-o? întrebă Stuyvesant.

Reacher negă din cap.

— Nu întreb decât de ce au petrecut îngrijitorii cincisprezece minute într-un birou care era deja foarte curat.

— S-au odihnit? întrebă Neagley.

Reacher negă din nou din cap. Froelich zâmbi brusc.

— Au făcut ceva care le-a răvăşit aspectul? întrebă ea.

Reacher zâmbi şi el.

— Cum ar fi?

— Au făcut sex?

Stuyvesant păli.

— Sincer, sper că nu, zise el. Şi au fost trei, oricum.

— S-au mai văzut cazuri, spuse Neagley.

— Locuiesc împreună, zise Stuyvesant. Dacă vor să facă asta, o pot face acasă, nu?

— Poate fi o fantezie erotică, spuse Froelich. Să-şi facă de cap la serviciu.

— Uitaţi de sex, zise Reacher. Gândiţi-vă la răvăşire. Ce ne-a creat această impresie?

Ridicară cu toţii din umeri. Stuyvesant era încă palid. Reacher zâmbi.

— Încă un amănunt de pe bandă, spuse el. Când au intrat, sacul de gunoi era destul de gol. La ieşire, era mult mai plin. Ce să credem, că a fost mult gunoi în birou?

— Nu, zise Stuyvesant, aproape jignit. Eu nu las niciodată gunoi aici.

Froelich se aplecă în faţă.

— Şi atunci, ce era în sac?

— Gunoi, zise Reacher.

— Nu înţeleg, spuse Froelich.

— Cincisprezece minute înseamnă foarte mult, oameni buni. Au lucrat eficient şi meticulos în secretariat şi au terminat în nouă minute. Iar aceea este o zonă ceva mai mare şi puţin mai aglomerată. Sunt lucruri peste tot. Acum, comparaţi cele două zone, comparaţi complexitatea, presupuneţi că ei lucrează la fel de meticulos peste tot, şi spuneţi-mi cât ar fi trebuit să stea în birou.

Froelich ridică din umeri.

— Şapte minute? Opt? Cam atât?

Neagley aprobă din cap.

— Eu aş spune cel mult nouă minute.

— Îmi place să fie curat, zise Stuyvesant. Am lăsat instrucţiuni în acest sens. Eu mi-aş dori ca ei să stea aici cel puţin zece minute.

— Dar nu cincisprezece, spuse Reacher. E mult prea mult. Iar noi i-am întrebat despre asta. I-am întrebat de ce au stat aşa mult aici. Şi ei ce au spus?

— Nu au răspuns, zise Neagley. Păreau nedumeriţi.

— Apoi i-am întrebat dacă petrec aici acelaşi timp, în fiecare noapte. Şi ei au spus că da.

Stuyvesant se uită la Neagley, pentru confirmare. Ea aprobă din cap.

— OK, zise Reacher. Am redus variabilele. Discutăm despre cincisprezece minute anume. Aţi văzut cu toţii casetele. Şi acum, spuneţi-mi cum au petrecut acest timp?

Nimeni nu zise nimic.

— Există două posibilităţi, continuă Reacher. Fie nu au stat atât, fie şi-au petrecut timpul făcându-şi părul să crească.

— Cum? întrebă Froelich.

— Asta îi face să pară răvăşiţi. Mai ales pe Julio. Părul lui e puţin mai lung la ieşire, decât la intrare.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Este posibil, pentru că nu am văzut activităţile din aceeaşi noapte. Ne-am uitat la două nopţi distincte, legate împreună. Două jumătăţi a două nopţi diferite.

Tăcere în cameră.

— Două casete, spuse Reacher. Schimbul de casete de la miezul nopţii este cheia. Prima casetă e bună. Trebuie să fie, pentru că pe ea i-am văzut pe Stuyvesant şi pe secretară plecând acasă. Asta a fost real. Ziua reală de miercuri. Îngrijitorii au apărut la unsprezece cincizeci şi doi. Păreau obosiţi, poate pentru că era prima noapte din tură. Poate că fuseseră ocupaţi toată ziua, cu chestiile normale pe care le fac de obicei. Dar, până acum, a fost o noapte obişnuită, la serviciu. Se încadrau în orar. Nu era cafea vărsată pe nicăieri, nu erau cantităţi uriaşe de gunoi nicăieri. Sacul de gunoi era destul de gol. Eu zic că au terminat biroul cam în nouă minute. Ceea ce reprezintă, probabil, viteza lor normală. Şi este rezonabil de rapid. De aceea erau atât de nedumeriţi când le-am spus că au făcut-o prea încet. Eu cred că, în realitate, au ieşit cam la un minut după miezul nopţii şi au petrecut alte nouă minute în secretariat, după care au plecat din zonă cam la zece minute după miezul nopţii.

— Dar? întrebă Froelich.

— Dar, după miezul nopţii, ne-am uitat la caseta dintr-o cu totul altă noapte. Poate cu două săptămâni mai veche, dinainte ca tipul să se tundă. O noapte când au ajuns acolo

mai târziu şi, în consecinţă, au plecat mai târziu. Din cauza unor probleme din vreun alt birou. Poate vreo grămadă de gunoi, care le-a umplut sacul. Par mai agitaţi la ieşire, deoarece se grăbeau să recupereze. Şi poate că era o noapte din mijlocul săptămânii lor de lucru, aşa că se obişnuiseră cu orarul şi dormiseră cum trebuie. Concluzia: i-am văzut intrând miercuri şi ieşind în o cu totul altă noapte.

— Dar data era corectă, spuse Froelich. Era în mod sigur data de joi.

Reacher aprobă din cap.

— Nendick a plănuit totul din timp.

— Nendick?

— Tipul cu casetele, spuse Reacher. Eu cred că avea pregătită de o săptămână caseta cu perioada dintre miezul nopţii şi şase, aranjată cu data din acea zi de joi. Poate chiar de două săptămâni. Pentru că avea nevoie de trei opţiuni. Fie îngrijitorii intrau şi ieşeau înainte de miezul nopţii, fie intrau înainte de miezul nopţii şi ieşeau după, fie intrau şi ieşeau după miezul nopţii. Trebuia să aştepte ca să îşi potrivească variantele. Dacă intrau şi ieşeau înainte de miezul nopţii, ne-ar fi arătat o casetă în care nu se vedea nimic între miezul nopţii şi şase. Dacă intrau şi ieşeau după miezul nopţii, asta am fi văzut. Dar, aşa cum s-a întâmplat, a trebuit să o folosească pe cea în care îi vedem doar plecând.

— Nendick a lăsat scrisoarea? întrebă Stuyvesant.

Reacher aprobă din cap.

— Nendick este omul din interior. Nu îngrijitorii. Ceea ce era înregistrat cu adevărat pe caseta din acea noapte era plecarea îngrijitorilor, imediat după miezul nopţii, iar apoi, cândva înainte de şase dimineaţa, Nendick intrând pe uşa de incendiu, cu mănuşile puse şi cu scrisoarea în mână. Probabil în jur de cinci şi jumătate, aş zice, aşa încât să nu trebuiască să aştepte prea mult înainte să arunce caseta reală şi să o înlocuiască.

— Dar pe casetă apar eu, sosind dimineaţa. Şi secretara mea.

— Aceea era a treia casetă. A mai avut loc un schimb, la şase dimineaţa, când a revenit la cea reală. Numai caseta din mijloc a fost schimbată.

Tăcere în cameră.

— Probabil că tot el le-a spus şi despre camerele video din garaj, spuse Reacher. Pentru livrarea de duminică noaptea.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă Stuyvesant. Părul?

— Parţial. De fapt, a fost vorba de fundul lui Neagley. Nendick era atât de agitat când umbla cu casetele, încât nu a dat nici o atenţie dosului lui Neagley. Ea a observat asta. Şi mi-a spus că e ceva foarte neobişnuit.

Stuyvesant roşi din nou, poate pentru că putea să adeverească personal asta.

— Aşa că ar trebui să-i lăsăm pe îngrijitori să plece, zise Reacher. Şi apoi ar trebui să vorbim cu Nendick. El este cel care s-a întâlnit cu aceşti indivizi.

Stuyvesant aprobă din cap.

— Şi probabil că a fost ameninţat de ei.

— Sper, spuse Reacher. Sper că nu este implicat din proprie voinţă.

Stuyvesant folosi cheia lui universală şi intrară în camera cu casete, cu ofiţerul de serviciu ca martor. Descoperiră că lipseau zece casete consecutive cu intervalul dintre miezul nopţii şi ora şase, dinainte de ziua de joi în chestiune. Nendick le trecuse în jurnal ca fiind înregistrări defectuoase. Apoi luară o duzină de casete la întâmplare, din ultimele trei luni, şi urmăriră părţi din ele. Acestea confirmară că îngrijitorii nu petrecuseră niciodată mai mult de nouă minute în biroul lui Stuyvesant. Aşa că acesta dădu un telefon şi ordonă eliberarea lor imediată.

Acum aveau trei variante. Să îl cheme pe Nendick, sub un pretext oarecare, să trimită agenţii să îl aresteze sau să meargă chiar ei acasă la el şi să înceapă un interogatoriu,

înainte de aplicarea celui de-al şaselea Amendament şi înainte ca lucrurile să înceapă să se complice.

— Ar trebui să mergem acum, zise Reacher. Să profităm de elementul surpriză.

Se aştepta la opoziţii, dar Stuyvesant aprobă din cap, apatic. Părea palid şi obosit. Arăta ca un om cu probleme. Ca un om în care se ducea lupta între sentimentul că fusese trădat, furia îndreptăţită şi instinctul standard de muşamalizare a faptelor. Iar instinctul de muşamalizare era mult mai puternic în cazul unui tip ca Nendick, decât în cazul îngrijitorilor. Aceştia ar fi fost priviţi ca nişte nimeni. Mai devreme sau mai târziu, cineva putea spune: Hei, erau doar nişte îngrijitori, ce poţi face? Dar un tip ca Nendick era cu totul altceva. Un om ca el fusese o componentă principală într-o organizaţie care nu ar fi trebuit să greşească. Aşa că Stuyvesant porni computerul secretarei sale şi află adresa la care locuia Nendick. Era într-o suburbie aflată cam la cincisprezece kilometri depărtare, în Virginia. Avură nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă acolo. Nendick locuia pe o stradă liniştită, şerpuită. Cartierul era destul de vechi ca pomii şi plantele să fie mature, dar nu într-atât de vechi ca locul să nu mai pară elegant şi bine întreţinut. Era o zonă cu preţuri medii. Pe majoritatea aleilor erau maşini străine, dar nu modele de anul acela. Curate, dar puţin obosite. Casa lui Nendick era lungă şi joasă, cu un acoperiş kaki şi un coş de cărămidă. Era întunecată, cu excepţia licăritului albastru al unui televizor, la una dintre ferestre.

Froelich vină direct pe alee şi parcă în faţa garajului. Coborâră în frig şi merseră la uşa din faţă. Stuyvesant puse degetul pe sonerie şi îl lăsă acolo. Treizeci de secunde mai târziu, o lumină se aprinse în hol. Strălucea portocaliu, prin geamul în formă de evantai de deasupra uşii. Un bec galben se aprinse în verandă, deasupra capetelor lor. Uşa se deschise, iar Nendick apăru în hol, fără să spună nimic. Era îmbrăcat în costum, ca şi cum abia se întorsese de la

serviciu. Părea amorţit de teamă, ca şi cum un nou chin urma să se adauge peste cel vechi. Stuyvesant îl privi, se opri o clipă şi păşi înăuntru. Froelich îl urmă. Apoi Reacher. Şi Neagley. Aceasta închise uşa şi se aşează în faţa ei, ca o santinelă, cu picioarele depărtate, cu mâinile împreunate la spate.

Nendick tot nu spunea nimic. Stătea acolo, amorţit, cu o privire fixă. Stuyvesant îi puse o mână pe umăr şi îl învârti pe loc. Îl împinse spre bucătărie. Omul nu se opuse. Doar înaintă, împleticit şi moale, spre partea din spate a casei. Stuyvesant îl urmă, atinse un întrerupător şi tuburile fluorescente se treziră la viaţă, deasupra bufetelor.

— Şezi, spuse el, ca şi cum ar fi vorbit cu un câine. Nendick se duse şi se aşează pe un scaun, la masa folosită pentru micul dejun. Nu spuse nimic. Doar îşi încrucişă braţele, ca un om care avea febră.

— Numele, zise Stuyvesant.

Nendick nu zise nimic. Se chinuia să nu spună nimic. Se uita fix în faţă, la peretele îndepărtat. Un neon era defect. Se chinuia să pornească. Starterul scotea un bâzâit furios, în liniştea din cameră. Mâinile lui Nendick începură să tremure, aşa că şi le băgă sub braţe, ca să le oprească, şi începu să se legene în faţă şi în spate, pe scaun. Acesta scârţâia încet, sub greutatea lui. Reacher aruncă o privire în jur, în bucătărie. Era o cameră frumoasă. Draperii galbene la fereastră, tavanul vopsit asortat, flori în vază. Toate muriseră. Chiuveta era plină cu vase. Vase de câteva săptămâni. Unele dintre ele prinseseră crustă.

Reacher se întoarse în hol. Intră în camera de zi. Televizorul era o chestie uriaşă, de câţiva ani vechime. Era pornit pe o reţea comercială. Programul părea să fie format din fragmente ale casetelor de supraveghere ale poliţiei de trafic, vechi de câţiva ani. Sunetul era dat foarte încet. Doar un murmur constant care sugera o agitaţie extremă şi susţinută. O telecomandă era pusă în echilibru pe braţul unui fotoliu, vizavi de televizor. Deasupra căminului era o

poliţă joasă, cu şase fotografii în rame de alamă. În toate şase apăreau Nendick şi o femeie. Fotografiile urmăreau cuplul de la nuntă, prin câteva vacanţe şi evenimente nespecificate. Nici o fotografie a vreunui copil. Iar aceea nu era o casă în care locuiau copii. Nu se vedeau jucării nicăieri. Nu era dezordine. Totul era elegant, gândit, asortat şi matur.

Pe telecomanda de pe braţul fotoliului scria Video, nu TV. Reacher aruncă o privire la ecran şi apăsă pe play. Sunetul staţiei radio de poliţie încetă imediat, aparatul video scoase un clinchet şi, o secundă mai târziu, imaginea dispăru şi fu înlocuită de o filmare de amator a unei nunţi. Nendick şi soţia lui zâmbeau spre cameră, de la câţiva ani depărtare, din trecut. Capetele lor erau apropiate. Păreau fericiţi. Ea era îmbrăcată în alb. El purta un costum. Erau pe o peluză. O zi cu vânt. Părul ei flutura, iar fundalul sonor era dominat de zgomotul vântului. Femeia avea un zâmbet frumos. Ochi luminoşi. Spunea ceva pentru posteritate, dar Reacher nu reuşi să audă cuvintele.

Apăsă butonul de oprire şi urmărirea nocturnă de maşini reîncepu. Se întoarse în bucătărie. Nendick continua să tremure şi să se legene. Avea în continuare mâinile prinse sub braţe. Şi tot nu vorbea. Reacher aruncă din nou o privire spre vasele murdare şi spre florile moarte.

— Noi putem să o aducem înapoi, spuse el.

Nendick nu zise nimic.

— Spune-ne cine a făcut-o şi o vom aduce înapoi imediat.

Nici un răspuns.

— Cu cât ne spui mai repede, cu atât mai bine, continuă Reacher. Într-o astfel de situaţie, nu vrem ca ea să aştepte mai mult decât este necesar, nu?

Nendick se uita fix la peretele îndepărtat, cu o concentrare totală.

— Când au venit după ea? întrebă Reacher. Acum două săptămâni?

Nendick nu zise nimic. Nu scotea nici un sunet. Neagley veni şi ea, din hol. Intră în jumătatea de bucătărie care era amenajată ca o cameră familială. De-a lungul unui perete era aranjat un set asortat de mobilă masivă, bibliotecă, bufet, altă bibliotecă.

— Putem să te ajutăm, zise Reacher. Dar trebuie să ştim de unde să începem.

Nendick nu răspunse. Nu zise nimic. Continua să privească fix, să tremure, să se legene şi să se strângă tare în braţe.

— Reacher, strigă Neagley, cu o voce joasă, dar încordată.

Reacher se depărtă de Nendick şi se duse la ea, lângă bufet. Neagley îi întinse ceva. Era un plic. În el, o fotografie Polaroid. Fotografia înfăţişa o femeie pe un scaun. Avea faţa albă şi panicată, ochii deschişi larg, părul murdar. Era soţia lui Nendick, arătând cu o sută de ani mai bătrână decât în pozele din camera de zi. Ţinea în mână un exemplar din USA Today. Titlul principal era chiar sub bărbie. Neagley îi întinse un alt plic. O altă fotografie Polaroid şi în acesta. Aceeaşi femeie. Aceeaşi poziţie. Acelaşi ziar, dar din altă zi.

— Dovezi că e în viaţă, spuse Reacher.

Neagley aprobă din cap.

— Dar uită-te la asta. Asta ce dovedeşte?

Îi întinse un alt plic. Un plic maroniu căptuşit. Ceva moale şi alb în el. Chiloţi. O pereche. Decoloraţi. Puţin murdari.

— Grozav, zise Reacher.

Apoi, ea îi întinse un al patrulea plic. Tot maroniu şi căptuşit. Mai mic. În el era o cutie. O cutie micuţă de carton, de genul celor în care bijutierii pun cercei cu o bucăţică de vată în ea. Vata era maronie din cauza sângelui închegat, pentru că peste ea era vârful unui deget.

Fusese tăiat la prima articulaţie, cu ceva tare şi ascuţit. Foarfece de grădină, probabil. Era de la degetul mic al mâinii stângi, judecând după mărime şi curbură. Pe unghie încă mai era ojă. Reacher îl privi câteva clipe lungi. Înclină din cap şi i-l înapoie lui Neagley. Se întoarse din nou şi îl

privi pe Nendick, peste masa de mic dejun. Se uită direct în ochii lui. Juca la cacealma.

— Stuyvesant, strigă el. Şi Froelich. Mergeţi şi aşteptaţi în hol.

Cei doi rămaseră nemişcaţi pentru o secundă, surprinşi. Reacher se încruntă la ei. Stuyvesant şi Froelich ieşiră din cameră, ascultători.

— Neagley, strigă Reacher. Vino aici.

Ea ocoli barul şi veni tăcută lângă el. Reacher se aplecă şi îşi sprijini coatele pe masă. Îşi aduse faţa la acelaşi nivel cu a lui Nendick. Vorbi încet.

— OK, au plecat, spuse el. Acum suntem numai noi aici. Şi noi nu suntem de la Serviciul Secret. Ştii asta, nu? Nu ne-ai mai văzut niciodată, până ieri. Aşa că poţi să ai încredere în noi. Noi n-o vom da în bară, aşa cum o fac ei. Venim dintr-un loc unde nu ţi se permite să o dai în bară. Şi venim dintr-un loc unde nu există reguli. Aşa că noi putem să o aducem înapoi. Ştim cum să facem asta. O să-i prindem pe ticăloşi şi o s-o aducem înapoi. În siguranţă. Nu vom da greş. Îţi promit. Personal.

Nendick îşi lăsă capul pe spate şi deschise gura. Avea buzele uscate. Pătate de spumă lipicioasă. Apoi o închise. Strâns. Îşi încleştă fălcile. Atât de tare, încât buzele i se comprimară într-o linie subţire, lipsită de sânge. Scoase o mână tremurătoare de sub braţ şi îşi uni degetul mare şi arătătorul, ca şi cum ar fi ţinut între ele ceva mic. Trecu acel lucru mic imaginar peste buze, în lateral, încet, ca şi cum ar fi închis un fermoar. Îşi băgă mâna înapoi sub braţ. Se cutremură. Se holbă la perete. În ochii lui se citea o frică nebunească. Un fel de groază absolută, necontrolată. Începu din nou să se legene. Începu să tuşească. Tuşea şi se îneca. Nu voia să deschidă gura. Continua să-şi ţină buzele încleştate. Se clătina şi tremura pe taburet. Strângându-se în braţe. Icnind disperat, în interiorul gurii închise. Ochii lui erau holbaţi şi înnebuniţi. Plini de groază. Apoi, ochii se

rostogoliră în cap, apăru zona lor albă, iar Nendick se prăbuşi de pe taburet, pe spate.

ZECE.

Făcură tot ce era posibil, dar era inutil. Nendick zăcea pe podeaua bucătăriei, fără să se mişte, fără să fie cu adevărat conştient, dar şi fără să fie complet inconştient. Intrase într-un fel de stare de absenţă. Ca şi cum funcţiile vitale i-ar fi încetat brusc. Era palid şi ud de transpiraţie. Respira lent. Avea pulsul slab. Răspundea la atingere şi lumină, dar la nimic altceva. O oră mai târziu, se afla într-o rezervă păzită de la Centrul Medical „Walter Reed" al Armatei, cu un diagnostic provizoriu de catatonie indusă prin psihoză.

— Paralizat de frică, mai pe-nţelesul tuturor, zise doctorul. Este o boală medicală autentică. O întâlnim mai des la populaţiile superstiţioase, cum ar fi cea din Haiti, sau în anumite părţi ale Louisianei. În ţinuturile Voodoo, cu alte cuvinte. Victimele prezintă transpiraţie rece, paloare, scăderea tensiunii arteriale, stare aproape de inconştienţă. Inima îşi încetineşte ritmul, vasele mari de sânge din abdomen preiau sângele de la creier, majoritatea funcţiilor voluntare se opresc.

— Ce fel de ameninţare poate face asta unui om? întrebă Froelich încet.

— O ameninţare pe care persoana respectivă o crede cu adevărat, răspunse doctorul. Aceasta e cheia. Victima trebuie să fie convinsă. Eu cred că cei care i-au răpit soţia i-au descris ce îi vor face, dacă spune ceva. În acest caz, sosirea voastră a declanşat o criză, pentru că el s-a temut că ar putea să vorbească. Poate chiar a vrut să vorbească, dar ştia că nu îşi poate permite să o facă. N-aş vrea să fac speculaţii asupra naturii exacte a ameninţării asupra soţiei lui.

— Se va face bine? întrebă Stuyvesant.

— Depinde de starea inimii lui. Dacă e predispus la afecţiuni cardiace, poate avea probleme serioase. Stresul cardiac este cu adevărat enorm.

— Când vom putea vorbi cu el?

— Nu prea curând. De fapt, depinde numai de el. Trebuie să-şi revină.

— Este foarte important. Deţine nişte informaţii esenţiale.

Doctorul clătină din cap.

— Poate fi vorba de zile, spuse el. La fel de bine cum e posibil să nu-şi mai revină niciodată.

Aşteptară inutil încă o oră lungă, în care nimic nu se schimbă. Nendick zăcea inert, înconjurat de maşinării care piuiau. Respira, dar asta era tot. Aşa că renunţară şi îl lăsară acolo, iar ei se întoarseră cu maşina la birou, în întuneric şi tăcere. Se regrupară în sala de şedinţe fără ferestre şi se confruntară cu următoarea decizie importantă.

— Armstrong trebuie pus în temă, zise Neagley. Şi-au pus în practică demonstraţia. Nu mai urmează decât să pună în practică şi ameninţarea reală.

Stuyvesant clătină din cap.

— Nu le spunem niciodată. Este o politică rigidă. Şi se aplică de o sută unu ani. Nu o vom schimba acum.

— Atunci, trebuie să-i limităm perioadele de expunere, zise Froelich.

— Nu, spuse Stuyvesant. Ar fi o recunoaştere a înfrângerii, iar asta este o pantă foarte alunecoasă. Dacă cedăm o dată, vom ceda mereu, la fiecare ameninţare pe care o vom primi. Iar asta nu trebuie să se întâmple. Ceea ce trebuie să facem este să-l apărăm cât de bine putem. Aşa că vom începe să facem planurile, acum. Împotriva a ce ne apărăm? Ce ştim?

— Că doi oameni sunt deja morţi, replică Froelich.

— Doi bărbaţi şi o femeie, spuse Reacher. Uitaţi-vă la statistici. „Răpit” e totuna cu „mort”, în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri.

— Fotografiile erau o dovadă că este în viaţă, spuse Stuyvesant.

— Până când bietul om îşi îndeplinea misiunea. Ceea ce a şi făcut, cu aproape două săptămâni în urmă.

— Încă o mai face. Nu vorbeşte. Aşa că eu voi continua să sper.

Reacher nu zise nimic.

— Ştim ceva despre ea? întrebă Neagley.

Stuyvesant negă din cap.

— N-am întâlnit-o niciodată. Nici măcar nu îi ştiu numele. Abia dacă-l cunosc pe Nendick, la drept vorbind. E doar un tehnician cu care mă întâlnesc uneori pe aici.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Trebuie să informăm FBI-ul, spuse Neagley. Acum nu mai e vorba doar de Armstrong. Există o victimă răpită, moartă sau într-un pericol grav. Aceasta este, fără îndoială, jurisdicţia Biroului. Plus crimele interstatale. Şi asta e tot în curtea lor.

Camera rămase foarte tăcută. Stuyvesant oftă şi îi privi pe ceilalţi pe rând, încet şi cu atenţie.

— Da, zise el. Sunt de acord. S-a ajuns prea departe. Trebuie să-i informăm. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să o fac, dar le voi spune. O să permit ca noi să încasăm lovitura. Le voi spune totul.

Din nou tăcere. Nimeni nu vorbea. Nu era nimic de spus. Era exact ceea ce trebuia făcut, în acele circumstanţe. O aprobare ar fi părut sarcastică, iar compasiunea nu era potrivită. Poate pentru cuplul Nendick şi pentru celelalte două familii Armstrong, dar nu pentru Stuyvesant.

— Între timp, ne vom concentra asupra lui Armstrong, spuse acesta. E tot ce putem face.

— Mâine merge din nou în Dakota de Nord, zise Froelich. Altă distracţie şi alte jocuri în aer liber. În acelaşi loc ca înainte. Nu este foarte sigur. Plecăm la zece.

— Iar joi?

— Joi este Ziua Recunoştinţei. Serveşte curcan într-un adăpost pentru cei fără casă, aici, în D. C. Va fi foarte expus.

Urmă un moment lung de tăcere. Stuyvesant oftă din nou, din greu, şi îşi aşează palmele pe suprafaţa mesei lungi de lemn.

— OK, zise el. Să fiţi înapoi aici la şapte, mâine dimineaţă. Sunt sigur că Biroul va fi încântat să ne trimită un om de legătură.

Apoi se ridică şi ieşi din cameră, pentru a se duce în biroul lui, unde urma să dea nişte telefoane ce aveau să pună un asterisc permanent lângă cariera lui.

— Mă simt neajutorată, spuse Froelich. Aş vrea să fim mai ofensivi.

— Nu-ţi place să joci în apărare? întrebă el.

Erau în patul ei, în camera ei. Era mai mare decât camera de oaspeţi. Mai frumoasă. Şi mai liniştită, pentru că se afla în partea din spate a casei. Tavanul era mai neted. Deşi ar fi fost nevoie să fie luminat pieziş de soare, ca să-şi dea seama cu adevărat. Ceea ce avea să se întâmple la apus, nu dimineaţa, pentru că fereastra era orientată în cealaltă direcţie. Patul era cald. Casa era caldă. Un cocon de căldură, în noaptea rece şi cenuşie din oraş.

— E bine să joci în apărare, spuse ea. Dar şi atacul e o apărare, nu? într-o astfel de situaţie. Însă noi lăsăm tot timpul lucrurile să vină la noi. Apoi, pur şi simplu, fugim de ele. Suntem prea operaţionali. Nu investigăm suficient.

— Aveţi investigatori, zise el. De exemplu, tipul care urmăreşte filmele.

Ea aprobă din cap, pe umărul lui.

— Biroul de Cercetări pentru Protecţie. Este un rol ciudat. Mai mult academic, decât specific. Mai mult strategic, decât tactic.

— Atunci, fă-o chiar tu. Încearcă ceva.

— De exemplu?

— Ne-am întors la probele originale, cu Nendick cedând nervos. Aşa că acum trebuie să o luăm de la început. Ar trebui să te concentrezi asupra amprentei.

— Nu este la dosar.

— Dosarele au lipsuri. Dosarele sunt actualizate. Se adaugă amprente mereu. Ar trebui să încerci din nou, la câteva zile distanţă. Şi ar trebui să lărgeşti aria de cercetare. Încearcă în alte ţări. Încearcă la Interpol.

— Mă îndoiesc că tipii ăştia sunt străini.

— Poate că sunt americani care călătoresc. Poate că au avut probleme în Canada sau în Europa. Sau în Mexic, sau în America de Sud.

— Poate, zise ea.

— Şi ar trebui să cercetezi chestia asta cu amprenta şi ca mod de operare. Să verifici în bazele de date dacă a mai semnat cineva vreodată scrisori de ameninţare cu degetul. Cât de vechi sunt arhivele?

— De la începutul începuturilor.

— Atunci, pune o limită de douăzeci de ani. Presupun că, pe vremuri, la începutul începuturilor, o mulţime de oameni semnau cu degetul mare.

Ea zâmbi, somnoroasă. Reacher simţi asta, cum stătea pe umărul lui.

— Înainte să înveţe să scrie, zise el.

Froelich nu mai răspunse. Dormea buştean, respirând încet, cuibărită pe umărul lui. Reacher îşi schimbă puţin poziţia şi simţi o adâncitură în partea lui de saltea. Se întrebă dacă Joe o făcuse. Rămase liniştit o vreme, apoi ridică mâna şi stinse lumina.

Parcă după numai un minut şi jumătate, se treziră din nou, făcură duş şi se întoarseră în camera de şedinţe a Serviciului Secret, mâncând gogoşi şi bând cafea, împreună cu un agent de legătură al FBI-ului, pe nume Bannon. Reacher era îmbrăcat cu paltonul lui din Atlantic City şi cu un al treilea costum italienesc abandonat de Joe, cu o a treia cămaşă de la Cutare & Cutărescu şi cu o cravată albastră simplă. Froelich purta un alt costum negru cu pantaloni. Neagley era în aceleaşi haine pe care le purtase duminică seara. Cele care îi puneau în evidenţă silueta. Cele în care Nendick o ignorase. Îşi schimba ţinuta atât de

des cât îi permitea spălătoria hotelului. Stuyvesant era îmbrăcat impecabil, în obişnuitul lui costum Brooks Brothers. Poate că era unul nou, sau poate nu. Nu aveai cum să-ţi dai seama. Toate costumele lui erau identice. Părea foarte obosit. De fapt, toţi păreau foarte obosiţi, iar Reacher era puţin îngrijorat din cauza asta. Din experienţa lui ştia că oboseala afectează eficienţa operaţională la fel de mult cât îi afectează băutura pe unii.

— O să dormim în avion, zise Froelich. Vorbim cu pilotul să zboare încet.

Bannon era un bărbat la vreo patruzeci de ani. Purta o jachetă de tweed sport şi pantaloni cenuşii din flanelă. Părea un tip direct şi de o francheţe tipic irlandeză. Era înalt şi solid. Avea un ten roşiatic, pe care dimineaţa de iarnă nu-l ajutase defel. Dar era politicos şi vesel, şi adusese chiar el gogoşile şi cafeaua. De la două magazine diferite, fiecare ales pentru calitatea produsului respectiv. Fusese bine primit. Toate aceste nimicuri în valoare de douăzeci de dolari ajutaseră la spargerea gheţii dintre agenţii.

— Fără secrete, de nici o parte, zise el. Asta e propunerea noastră. Şi fără să se arunce vreo vină. Dar şi fără prostii. Cred că trebuie să acceptăm faptul că doamna Nendick este moartă. O vom căuta ca şi cum ar fi vie, dar nu trebuie să ne amăgim. Aşa că avem deja trei morţi. Ceva probe, dar nu prea multe. Presupunem că Nendick s-a întâlnit cu aceşti indivizi şi presupunem că ei au fost la el acasă, măcar ca să-i răpească soţia. Deci, aceasta este o scenă a crimei, aşa că o să mergem acolo azi şi-o să vă spunem ce-am găsit. Nendick ne va ajuta, dac-o să-şi revină. Dar, presupunând că asta nu se va întâmpla prea curând, vom ataca din trei direcţii diferite. În primul rând, mesajul care a venit aici, în D. C. Apoi, scena crimei din Minnesota. Şi, în al treilea rând, scena crimei din Colorado.

— Oamenii voştri au preluat conducerea acolo? întrebă Froelich.

— În ambele locuri, spuse Bannon. Cei de la balistică cred că arma din Colorado a fost o mitralieră Heckler&Koch, numită MP5.

— Am ajuns şi noi deja la această concluzie, zise Neagley. Şi a avut probabil amortizor, ceea ce înseamnă că este un MP5SD6.

Bannon aprobă din cap.

— Ai lucrat în armată, da? Caz în care ai mai văzut deja MP5-uri. La fel şi eu. Sunt arme militare şi paramilitare, folosite de echipele SWAT ale poliţiei şi de cele federale.

Apoi tăcu şi se uită la feţele celor din jur, ca şi cum spusele lui însemnau mai mult decât păreau.

— Cum e cu Minnesota? întrebă Neagley.

— Am găsit glonţul, spuse Bannon. Am verificat ferma cu un detector de metale. Era îngropat la zece centimetri în noroi. Corespunzător unui foc de pe un deal împădurit mic, aflat cam la o sută douăzeci de metri, spre nord. Cam la douăzeci şi patru de metri înălţime.

— Ce cartuş era? întrebă Neagley.

— NATO, 7,62 milimetri, zise Bannon.

Reacher încuviinţă din cap.

— L-aţi testat?

— Pentru ce?

— Ardere.

Bannon aprobă din cap.

— Putere redusă, încărcătură slabă.

— Muniţie subsonică, zise Reacher. La acest calibru, trebuie să fi fost o carabină Vaime Mk2, cu amortizor.

— Care e tot o armă a poliţiei şi paramilitară, spuse Bannon. Deseori furnizată unităţilor antiteroriste.

Se uită din nou în jurul camerei, ca şi cum ar fi aşteptat comentarii. Nimeni nu zise nimic. Aşa că o spuse singur.

— Ştiţi ceva? zise el.

— Ce?

— Faceţi o listă cu cine cumpără Heckler&Koch MP5-uri în America, de la un capăt la celălalt, şi o listă cu cine cumpără

Vaime Mk2-uri, şi veţi vedea un singur cumpărător oficial pe ambele liste.

— Care?

— Serviciul Secret al Statelor Unite.

În cameră se lăsă tăcerea. Nimeni nu spunea nimic. Se auzi un ciocănit la uşă. Ofiţerul de serviciu. Se opri pe loc, în pragul uşii.

— A venit poşta, zise el. Este ceva ce trebuie să vedeţi.

Îl puseră pe masa din sala de şedinţe. Era obişnuitul plic maroniu, clapetă lipită, închidere metalică. O etichetă autoadezivă, imprimată la computer. Brook Armstrong, Senatul Statelor Unite, Washington D. C. Litere clare, negru pe alb, Times New Roman. Bannon îşi deschise servieta şi scoase o pereche de mănuşi albe de bumbac. Şi le puse, mai întâi pe mâna dreaptă, apoi pe cea stângă. Şi le întinse bine pe degete.

— Le am de la laborator, zise el. Pentru circumstanţe speciale. Nu vrem să folosim latex. Nu trebuie să amestecăm urmele de talc.

Mănuşile erau incomode. Fu nevoit să aducă plicul la marginea mesei, ca să îl poată ridica. Îl ţinu cu o mână şi se uită în jur, după ceva cu care să-l deschidă. Reacher îşi scoase cuţitul ceramic din buzunar şi îl deschise. I-l întinse, cu mânerul înainte. Bannon îl luă şi băgă vârful lamei sub colţul clapei. Mişcă plicul în spate şi cuţitul în faţă. Lama tăie hârtia ca şi cum ar fi trecut prin aer. Îi întinse cuţitul înapoi lui Reacher şi apăsă pe marginile plicului, aşa încât acesta să se deschidă. Se uită înăuntru. Întoarse plicul şi îl bătu, până căzu ceva dinăuntru. Era o coală de hârtie format scrisoare. Albă şi groasă. Aterizâ şi alunecă vreo câţiva centimetri pe lemnul lustruit, după care rămase întinsă pe masă. Conţinea o întrebare, tipărită pe două rânduri, centrată între marginile laterale şi puţin mai sus de jumătatea foii. Patru cuvinte, în familiarul scris accentuat: V-a plăcut demonstraţia? Ultimul cuvânt era

singurul de pe al doilea rând. Acea izolare îi oferea o vigoare suplimentară.

Bannon întoarse plicul şi se uită la ştampila poştei.

— Din nou Vegas, zise el. Sâmbătă. Sunt foarte încrezători, nu-i aşa? Întreabă dacă ne-a plăcut demonstraţia cu trei zile înainte să o pună în practică.

— Trebuie să plecăm acum, spuse Froelich. Decolarea la ora zece. Îi vreau pe Reacher şi Neagley cu mine. Au mai fost acolo. Cunosc terenul.

Stuyvesant ridică o mână. Un gest vag. Putea însemna OK sau Cum vrei sau Nu mă deranja. Reacher nu-şi dădu seama care dintre ele.

— Vreau întâlniri de două ori pe zi, spuse Bannon. Aici, la şapte dimineaţa şi poate la zece seara?

— Dacă suntem în oraş, răspunse Froelich şi porni spre uşă.

Reacher şi Neagley o urmară afară din cameră. Reacher o prinse, o trase de cot şi o făcu să cotească la stânga, în loc de dreapta, pe coridorul spre biroul ei.

— Verifică baza de date, şopti el.

Froelich se uită la ceas.

— Mi-ar putea lua prea mult timp.

— Atunci, dă-i drumul acum şi lasă computerul să meargă toată ziua.

— N-o va face Bannon?

— Poate că da. Dar nu strică niciodată să verifici de două ori.

Ea se opri o clipă. Apoi se întoarse şi porni spre interiorul etajului. Aprinse lumina în biroul ei şi deschise computerul. Baza de date a CNII avea un protocol de căutare complex. Introduse parola, duse cursorul în căsuţă şi tastă amprentă.

— Fii mai specifică, spuse Reacher. Aşa vei obţine zece triliarde de cazuri legate de amprente.

Ea mută cursorul înapoi şi scrise: amprentă + document + scrisoare + semnătură.

— OK? întrebă.

El ridică din umeri.

— M-am născut înainte să se inventeze chestiile astea.

— E un început, zise Neagley. Putem rafina rezultatele mai târziu, dacă vrem.

Aşa că Froelich apăsă butonul pentru căutare, iar hard disk-ul începu să cârâie, făcând să dispară de pe ecran căsuţa de interogare.

— Să mergem, zise ea.

Mutarea unui vicepreşedinte aflat sub ameninţare din Districtul Columbia în măreţul stat Dakota de Nord era o sarcină complicată. Necesita opt vehicule separate ale Serviciului Secret, patru maşini de poliţie, un total de douăzeci de agenţi şi un avion. Pregătirea mitingului politic local necesita şi ea doisprezece agenţi, patruzeci de ofiţeri de poliţie locali, patru vehicule ale Poliţiei Statale şi două unităţi canine locale. Froelich petrecu un total de patru ore la staţia radio pentru a coordona întreaga operaţiune.

Îşi lăsă Suburbanul în garaj şi folosi o limuzină Town Car cu şofer, aşa încât să se poată concentra asupra ordinelor pe care le dădea. Reacher şi Neagley stăteau cu ea în spate şi merseră cu toţii în Georgetown, unde parcară în apropierea casei lui Armstrong. Treizeci de minute mai târziu, li se alătură maşina armată şi două Suburbanuri. Cincisprezece minute după aceea, apăru o limuzină Cadillac blindată, care opri cu uşa dinspre partea pasagerului lipită de cort. Apoi două maşini de patrulă ale Poliţiei Metropolitane închiseră strada la ambele capete. Luminile lor de semnalizare erau pornite. Toate vehiculele aveau farurile aprinse. Cerul era întunecat şi cădea o ploaie uşoară. Toată lumea avea motoarele la ralanti, pentru a alimenta radiatoarele, iar aburii din ţevile de eşapament pluteau şi se condensau lângă borduri.

Aşteptară. Froelich vorbi cu garda personală din casă şi cu echipa de la aeroport, de la Andrews. Discută cu poliţiştii din maşini. Ascultă rapoartele de trafic transmise de un elicopter de ştiri pentru radio.

Oraşul era aglomerat, din cauza vremii. Divizia de trafic a Poliţiei Metropolitane recomanda un ocol mare, pe linia de centură. Andrews raportă că mecanicii verificaseră avionul şi că piloţii erau la bord. Garda personală raportă că Armstrong îşi terminase cafeaua.

— Mutaţi-l, zise ea.

Transferul în interiorul cortului era invizibil, dar ea îl auzi în cască. Limuzina se depărtă de bordură şi un Suburban ţâşni în faţa ei şi se aşeză în spatele maşinii de poliţie din faţă. Urmară maşina armată, limuzina lui Froelich, al doilea Suburban şi maşina de poliţie din spate. Convoiul porni pe Wisconsin Avenue, prin Bethesda, depărtându-se de Andrews. Dar apoi coti la dreapta, intră pe linia de centură şi se încadră pentru un ocol rapid în sensul acelor de ceasornic. Froelich luă legătura cu Bismarck şi verifică aranjamentele pentru sosire. Ora locală estimată pentru sosire era unu, iar ea voia ca planurile să fie făcute, aşa încât să poată dormi în avion.

Convoiul folosi poarta nordică de intrare în Andrews şi intră direct pe pistă. Limuzina lui Armstrong se opri cu uşa pasagerului la şase metri de baza scării de urcare în avion. Avionul era un bimotor Gulf, vopsit în albastrul oficial al Statelor Unite ale Americii. Motoarele lui huruiau zgomotos şi măturau ploaia pe sol în valuri subţiri. Agenţii ieşiră din Suburbanuri şi Armstrong coborî din limuzina lui şi alergă cei şase metri, prin burniţă. Garda lui personală îl urmă, apoi Froelich, Neagley şi Reacher. Dintr-o furgonetă a presei, care aştepta alături, ieşiră doi reporteri. O a doua echipă de trei agenţi urcă ultima.

Echipa de la sol îndepărtă scara, iar un steward închise uşa avionului.

Interiorul nu semăna deloc cu avionul Air Force One pe care Reacher îl văzuse în filme. Era mai mult ca un fel de autobuz în care ar fi călătorit mai degrabă o trupă rock neînsemnată, un vehicul mic, nepretenţios, prevăzut cu douăsprezece fotolii de o calitate uşor peste medie. Opt dintre ele erau aranjate în două grupuri de câte patru, cu mese între perechile aşezate faţă în faţă, iar patru dintre ele erau orientate cu faţa spre botul avionului, unul lângă celălalt, exact în faţă. Scaunele erau din piele, iar mesele din lemn, dar păreau nelalocul lor în acel interior utilitar. Era clar că locurile urmau să fie distribuite într-o ordine

ierarhică. Oamenii se bulucirăă pe culoar până ce Armstrong îşi alese locul. Se aşează pe un scaun la geam, cu spatele în direcţia de mers, unul dintre cele patru aflate pe partea stângă. Cei doi reporteri se aşezară vizavi. Poate că aranjaseră un interviu, ca să treacă timpul mai repede. Froelich şi garda personală ocupară celălalt grup de patru scaune. Agenţii de rezervă şi Neagley ocupară rândul din faţă. Reacher nu avu de ales. Singurul scaun rămas liber îl plasa exact vizavi de Froelich, dar totodată exact lângă Armstrong.

Îşi îndesă paltonul în compartimentul de deasupra capului şi se aşează pe scaun. Armstrong îi aruncă o privire, ca şi cum ar fi fost deja prieteni vechi. Reporterii îl priviră şi ei. Le simţea privirea întrebătoare. Se uitau la costumul lui. Le citea gândurile: Prea bine îmbrăcat ca să fie un agent. Deci, cine e tipul acesta? Un aghiotant? Un proaspăt numit într-o funcţie? Îşi prinse centura de siguranţă, ca şi cum faptul că stătea lângă vicepreşedintele ales era ceva ce făcea la fiecare patru ani, regulat ca un ceas. Armstrong nu făcu nimic care să lămurească audienţa. Rămase pe scaun, pregătit, aşteptând prima întrebare.

Zgomotul motorului crescu şi avionul porni spre pistă. În momentul în care decolă şi reveni la orizontală, aproape toţi cei din avion adormiră rapid, cu excepţia celor de la masa lui Reacher. Trăseseră cu toţii obloanele, aşa cum fac profesioniştii atunci când au în faţă o fereastră între perioade de activitate intensă. Froelich era obişnuită să doarmă în avioane, asta era clar. Îşi lăsase capul mult pe umăr, iar braţele le ţinea încrucişate frumos în poală. Arăta bine. Cei trei agenţi din jurul ei stăteau întinşi mai puţin estetic. Erau nişte indivizi solizi. Cefe groase, umeri laţi, încheieturi zdravene. Unul dintre ei îşi întinsese piciorul pe culoar. Purta o mărime imensă la pantofi. Presupuse că şi Neagley adormise, în spatele lui. Ea putea dormi oriunde. O văzuse o dată dormind într-un copac, în timpul unei misiuni de filaj prelungite. Găsi butonul, îşi lăsă scaunul pe spate şi

se relaxă. Dar chiar atunci reporterii începură să vorbească. Cu Armstrong, dar despre el.

— Putem să aflăm un nume, domnule? zise unul dintre ei.

Armstrong negă din cap.

— Mă tem că identităţile trebuie să rămână confidenţiale, în acest moment, zise el.

— Dar putem presupune că suntem tot în zona securităţii naţionale?

Armstrong zâmbi. Aproape că le făcu cu ochiul.

— Nu vă pot opri să presupuneţi anumite lucruri, spuse el.

Reporterii notară ceva. Începură o conversaţie despre afaceri externe, cu un accent puternic pe resurse şi cheltuieli militare.

Reacher ignoră discuţia şi încercă să adoarmă. Redeveni atent când auzi o întrebare repetată şi simţi nişte ochi îndreptaţi spre el. Unul dintre reporteri se uita în direcţia lui.

— Dar susţineţi doctrina forţei extreme? îl întreba celălalt pe Armstrong.

Armstrong îi aruncă o privire lui Reacher.

— Vrei să comentezi tu subiectul acesta?

Reacher căscă.

— Da, susţin forţa extremă. Asta e sigur. O susţin cu toate puterile. Întotdeauna am făcut-o, credeţi-mă.

Reporterii îşi notară amândoi răspunsul. Armstrong încuviinţă din cap, cu înţelepciune. Reacher îşi lăsă scaunul pe spate şi mai mult şi se culcă.

Se trezi când coborau în Bismarck. Toţi cei din jur se treziseră deja. Froelich vorbea încet cu agenţii ei, dându-le instrucţiunile operaţionale standard. Neagley asculta, împreună cu cei trei tipi de pe rândul ei. Aruncă o privire pe geamul de lângă Armstrong şi văzu un cer albastru luminos şi fără nori. Pământul era maroniu şi adormit, la trei mii de metri mai jos. Văzu fluviul Missouri şerpuind de la nord la sud, printr-un şir nesfârşit de lacuri albastre strălucitoare. Putea să vadă şi panglica îngustă a autostrăzii

interstatale I-94 mergând de la est la vest. Pata urbană maronie a Bismarckului, în locul în care acestea se întâlneau.

— Lăsăm perimetrul în seama poliţiştilor locali, spunea Froelich. Avem patruzeci în teren, poate mai mulţi. Plus oamenii de la Poliţia Statală, în maşinile lor. Treaba noastră este să ţinem aproape. Intrăm şi ieşim rapid. Sosim după începerea evenimentului şi plecăm înainte să se termine.

— Îi lăsăm să-şi dorească mai mult, zise Armstrong, fără să se adreseze cuiva anume.

— Asta dă roade în lumea spectacolelor, spuse unul dintre reporteri.

Avionul viră, se înclină şi intră pe o traiectorie de apropiere lungă şi cu pantă mică. Pasagerii îşi ridicară spătarele fotoliilor şi-şi strânseră centurile de siguranţă. Reporterii îşi puseră la loc carneţelele. Ei rămâneau în avion. Un miting politic local în aer liber nu prezenta interes pentru nişte jurnalişti importanţi specializaţi în afaceri externe. Froelich se uită la Reacher şi zâmbi. Dar în ochii ei se citea îngrijorare.

Avionul ateriză lin şi rulă până într-un colţ al pistei, unde aştepta o coloană de cinci maşini. Erau câte o maşină de patrulă a Poliţiei Statale la fiecare capăt şi trei limuzine Town Car identice, prinse între ele. Un mic grup din echipa de la sol stătea în apropiere, lângă o scară mobilă. Armstrong merse, însoţit de garda lui de corp, în limuzina din centru. Echipa de rezervă urcă în cea din spate. Froelich, Reacher şi Neagley – în cea din faţă. Aerul era îngheţat, dar cerul era senin. Soarele era orbitor.

— Voi o să vă mişcaţi după bunul vostru plac, le spuse Froelich. Acolo unde credeţi voi că e necesar.

Nu era trafic. Parcă ar fi fost un ţinut pustiu. Urmă o călătorie rapidă şi scurtă pe drumurile asfaltate netede şi, deodată, Reacher văzu în depărtare turla familiară a bisericii şi grupul înconjurător de case. Nişte maşini erau parcate compact pe partea laterală a drumului, începând

de la un blocaj rutier amplasat de către Poliţia Statală la o sută de metri de intrarea în centrul comunitar. Coloana de maşini trecu pe lângă şi se îndreptă spre parcare. Gardurile erau decorate cu steaguri şi se adunase deja o mulţime mare, de aproximativ trei sute de persoane. Turla bisericii se înălţa deasupra tuturor, înaltă, pătrată, solidă şi cu sclipiri albe în lumina soarelui de iarnă.

— Sper că de data asta au verificat fiecare centimetru din el, zise Froelich.

Cele cinci maşini intrară pe pietriş şi opriră. Agenţii de rezervă coborâră primii. Se răspândiră în evantai în faţa maşinii lui Armstrong, examinând feţele din mulţime, şi aşteptară până când Froelich primi în cască mesajul de „totul liber” de la comandantul poliţiei. Retransmise imediat mesajul conducătorului echipei de rezervă. Acesta confirmă, se duse la portiera lui Armstrong şi o deschise ceremonios. Reacher era impresionat. Totul se desfăşură ca un balet. Cinci secunde liniştite, demne, fără grabă, fără nici o ezitare vizibilă, dar existaseră deja trei comunicaţii radio şi o confirmare vizuală a securităţii. Era o operaţiune bine pregătită.

Armstrong ieşi din maşina lui în frig. Avea deja pe faţă un zâmbet perfect, gen localnic stânjenit de toată agitaţia aceea, şi întinse mâna pentru a-şi saluta succesorul, aflat în capul şirului de primire. Avea capul descoperit. Garda lui personală se deplasa atât de aproape, încât aproape că-l îmbrâncea. Agenţii de rezervă erau şi ei aproape, mişcându-se astfel încât cei mai înalţi dintre cei trei să fie între Armstrong şi biserică. Feţele lor erau complet inexpresive. Aveau paltoanele deschise şi ochii în permanentă mişcare.

— Biserica aia blestemată, spuse Froelich. E ca un poligon de tir.

— Ar trebui să mergem s-o verificăm din nou, zise Reacher. Chiar noi, ca să fim siguri. Spune-i să circule în sens invers acelor de ceasornic, până facem asta.

— Asta l-ar aduce mai aproape de biserică.

— Este mai în siguranţă mai aproape de biserică. Intră într-un unghi prea ascuţit. Acolo, sus, există nişte deschizături de lemn în jurul clopotelor. Câmpul de foc începe cam la patruzeci de paşi de baza turnului. Dacă stă mai aproape de atât, intră în unghiul mort.

Froelich îşi ridică încheietura mâinii la gură şi vorbi cu agentul din frunte. Câteva secunde mai târziu, îl văzură pe acesta dirijându-l pe Armstrong spre dreapta, într-un ocol larg, în sens invers acelor de ceasornic. Noul senator îi urmă. Mulţimea îşi schimbă direcţia, rămânând alături de ei.

— Acum, găseşte-l pe omul cu cheile de la biserică, zise Reacher.

Froelich vorbi cu căpitanul poliţiei locale. Ascultă răspunsul acestuia în cască.

— Ţârcovnicul bisericii ne va aştepta acolo, spuse ea. Peste cinci minute.

Coborâră din maşină şi porniră pe pietriş spre poarta bisericii. Era foarte frig. Capul lui Armstrong era vizibil în mijlocul unei mări de oameni. Soarele îi scânteia în păr. Se depărtase mult, fiind acum la treizeci de paşi de turn. Noul senator era lângă el. Şase agenţi erau în apropiere. Mulţimea mergea odată cu ei, modificându-şi încet forma, ca o creatură în evoluţie. Peste tot se vedeau paltoane negre. Pălăriile femeilor, fulare, ochelari de soare. Iarba era maronie şi moartă, din cauza îngheţului de peste noapte.

Froelich înlemni. Îşi făcu mâna căuş la ureche. Ridică cealaltă mână şi vorbi în microfonul de la încheietură.

— Ţineţi-l aproape de biserică, zise ea.

Apoi îşi coborî mâna şi îşi deschise paltonul. Îşi eliberă pistolul, în toc.

— Au sunat poliţiştii statali din perimetrul exterior, spuse ea. Sunt îngrijoraţi din cauza unui tip care se deplasează pe jos.

— Unde? întrebă Reacher.

— În cartier.
— Descriere?
— N-am primit niciuna.
— Câţi poliţişti sunt în teren?
— Peste patruzeci, pe tot perimetrul.
— Spune-le să stea cu faţa spre exterior. Cu spatele la mulţime. Toţi ochii spre perimetrul apropiat.
Froelich luă legătura cu căpitanul de poliţie şi transmise ordinul. Ochii ei se mişcau în toate părţile.
— Trebuie să plec, spuse ea.
Reacher se întoarse spre Neagley.
— Verifică străzile, zise el. Toate punctele de acces pe care le-am găsit înainte.
Neagley aprobă din cap şi porni spre drumul de intrare. Paşi mari şi rapizi, ceva între mers şi alergat.
— Aţi găsit puncte de acces? întrebă Froelich.
— E ca un ciur.
Froelich îşi ridică încheietura.
— Mişcaţi-vă acum, mişcaţi-vă acum! Aduceţi-l lângă zidul turnului. Acoperiţi toate cele trei părţi. Staţi pe-aproape cu maşinile. Acum.
Ascultă răspunsul. Aprobă din cap. Armstrong se apropia de turlă din cealaltă parte, la treizeci de metri de ei, dar afară din câmpul lor vizual.
— Du-te, spuse Reacher. Verific eu biserica. Ea îşi ridică încheietura.
— Şi acum, ţineţi-l acolo, zise. Vin şi eu. Porni direct spre teren, fără nici un alt cuvânt.
Reacher rămase singur lângă poarta bisericii. Intră şi se îndreptă spre clădire. Aşteptă la uşă. Era masivă, din stejar sculptat, cam de zece centimetri grosime, întărită cu nişte benzi metalice, iar balamalele erau tot din metal. Capete mari de piron. Deasupra uşii, turla se înălţa douăzeci şi unu de metri spre cer. În vârf erau un steag, un paratrăsnet şi o giruetă. Aceasta nu se mişca. Steagul atârna moale. Aerul era total inert. Un aer rece şi dens, fără nici o adiere de

vânt. Genul de aer care preia un glonţ, se înfăşoară în jurul lui şi îl duce cu dragoste exact pe direcţia dorită.

Un minut mai târziu, auzi zgomotul unor pantofi pe pietriş. Întoarse capul spre poartă şi îl văzu pe ţârcovnic apropiindu-se. Era un bărbat scund, într-o sutană neagră care-i ajungea până aproape de tălpi. Deasupra avea un palton de caşmir. Capul îi era acoperit cu o căciulă îmblănită cu urechi, legată sub bărbie.

Ochelari cu lentile groase şi rame aurii. Un inel uriaş de sârmă în mână, cu o cheie imensă de fier atârnând de el. Era atât de mare, încât părea recuzita unei comedii despre închisorile medievale. Omul întinse cheia şi Reacher o luă.

— Este cheia originală, spuse ţârcovnicul. Din 1870.

— V-o aduc înapoi, zise Reacher. Mergeţi şi aşteptaţi-mă pe teren.

— Pot să aştept chiar aici, spuse tipul.

— Pe teren, repetă Reacher. E mai bine aşa.

Ochii omului erau amplificaţi, în spatele lentilelor. Se întoarse pe loc şi porni înapoi pe drumul pe care venise. Reacher cântări în palmă cheia mare şi veche. Se duse la uşă şi o ridică în dreptul găurii. O introduse în încuietoare. Răsuci tare. Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Nimic. Se opri. Încercă clanţa.

Uşa nu era încuiată.

O deschise preţ de o palmă, cu un scârţâit al balamalelor vechi de fier. Îşi aminti zgomotul. Se auzise mult mai puternic când deschisese el uşa, la cinci dimineaţa. Acum, se pierdea în murmurul scăzut produs de cei 300 de oameni de pe teren.

Deschise uşa complet. Se opri din nou şi apoi intră rapid în întunericul dinăuntru. Clădirea era o structură simplă din lemn, cu un acoperiş boltit. Zidurile erau pictate într-un alb gălbui, nuanţa pergamentului decolorat. Stranele erau uzate şi lustruite de vreme. Ferestrele aveau vitralii. La unul dintre capete erau un altar şi un pupitru înalt, la care

duceau nişte trepte. Uşi spre nişte camere mici. Sacristii, probabil. Nu era sigur care era terminologia exactă.

Închise uşa şi o încuie din interior. Ascunse cheia într-un dulap de lemn plin de cărţi cu imnuri. Se strecură în lungul culoarului, apoi rămase nemişcat şi ascultă. Nu se auzea nimic. Aerul mirosea a lemn vechi şi pânze prăfuite, a seu de lumânare şi a frig. Continuă să înainteze şi verifică toate cămăruţele din spatele altarului. Erau mici, cu podele de lemn neacoperite. Toate goale, cu excepţia grămezilor de cărţi vechi şi de veşminte bisericeşti.

Se strecură înapoi. Trecu prin uşa de la baza turnului. Urma o zonă pătrată, în mijlocul căreia atârnau trei frânghii de clopote. Frânghiile aveau un fel de mâneci din pânză brodată, lungi de un metru, cusute peste capetele aspre. Laturile zonei pătrate erau delimitate de o scară îngustă şi abruptă, care urca în întuneric. Se opri la baza ei şi ascultă cu atenţie. Nu se auzea nimic. Începu să urce. După trei cotituri consecutive în unghi drept, scările se terminară în capătul unui palier. Urma o scară de lemn, prinsă de partea interioară a zidului turnului. Urca şase metri, până la un chepeng spre tavan. Tavanul era din scânduri de lemn solide, cu excepţia unor găuri precise de douăzeci de centimetri, pentru frânghiile clopotelor. Dacă era cineva acolo, putea să vadă şi să audă prin găuri. Reacher ştia asta. Auzise câinii mişcându-se sub el, cu cinci zile în urmă.

Se opri la piciorul scării. Încerca să se mişte cât mai silenţios posibil. Scoase cuţitul ceramic din buzunar, îşi scoase paltonul şi sacoul şi le lăsă pe palier. Păşi pe scară. Aceasta scârţâi strident sub greutatea lui. Urcă pe treapta următoare. Scara scârţâi din nou.

Se opri. Luă o mână de pe treaptă şi se uită la palmă. Piper. Piperul pe care-l folosise cu cinci zile înainte era încă pe scară. Presărat şi întins pe trepte, poate de la coborârea lui, cu cinci zile în urmă, poate de la vreo urcare nouă, executată de poliţişti în acea zi. Sau poate de altcineva. Se opri. Urcă încă o treaptă. Scara scârţâi din nou.

Se opri iarăşi. Estimează şi evaluează. Stătea pe o scară zgomotoasă, de şase metri înălţime, sub un chepeng.

Deasupra chepengului era o situaţie nesigură. El era neînarmat, cu excepţia unui cuţit cu o lamă de nouă centimetri. Inspiră adânc. Deschise cuţitul şi îl ţinu între dinţi. Întinse mâna şi prinse şinele laterale ale scării, cât putu de sus. Se catapultă în sus. Parcurse ultimii doi metri ai scării în trei sau patru secunde. În vârf, menţinu un picior şi o mână pe scară şi îşi roti corpul în spaţiul liber. Se echilibră cu degetele întinse pe tavanul de deasupra. Încercă să simtă mişcare.

Nu simţea nimic. Întinse mâna şi împinse chepengul în sus doi centimetri, după care îl lăsă să cadă. Îşi puse din nou degetele pe tavan. Nici o mişcare sus. Nici un tremur, nici o vibraţie. Aşteptă treizeci de secunde. Tot nimic. Se întoarse pe scară şi împinse chepengul până la capăt, apoi se căţără în camera clopotelor.

Văzu clopotele, atârnând mute în lăcaşurile lor. Erau trei, cu nişte roţi de fier deasupra, dirijate de frânghii. Clopotele erau mici şi negre, turnate din fier. Nimic asemănător cu piesele uriaşe din bronz din catedralele străvechi din Europa. Erau doar nişte artefacte rurale simple, dintr-o istorie rurală simplă. Lumina soarelui intra prin deschizături şi arunca dungi de lumină peste clopote. Restul camerei era liber. Nu era nimic acolo. Arăta exact ca atunci când o părăsise el.

Ba nu.

Praful era deranjat. Erau dâre şi pete inexplicabile pe podea. Tocuri şi vârfuri, urme de genunchi şi coate. Nu erau cele făcute de el cu cinci zile în urmă. Era sigur de asta. Şi se simţea un miros slab în aer, abia sesizabil. Era un miros de transpiraţie, de tensiune, de ulei de armă şi de oţel, de încărcătoare noi de cartuşe. Se învârti puţin şi mirosul dispăru, ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo. Rămase nemişcat şi îşi puse degetele pe clopotele de fier, ordonându-le parcă să-i transmită vibraţiile lor secrete.

Prin deschizăturile din zid pătrundeau sunete şi lumina soarelui. Auzea oamenii adunaţi la baza turnului, cu douăzeci de metri mai jos. Se duse şi se uită în jos. Deschizăturile erau bucăţi de lemn uzate, cu spaţii între ele şi prinse într-un cadru, în unghiuri de aproximativ treizeci de grade. Se vedea marginea mulţimii. Cea mai mare parte era invizibilă. Se vedeau poliţiştii amplasaţi pe perimetrul terenului, la distanţe de câte treizeci de metri, stând cu faţa spre garduri. Putea să vadă clădirea centrului comunitar. Putea să vadă coloana de maşini ce aştepta răbdătoare în parcare, cu motoarele pornite şi gazele de eşapament formând nori albi în frig. Putea să vadă casele din jur. Putea să vadă multe lucruri. Era o poziţie de tragere bună. Câmp de vedere limitat, dar nu era nevoie decât de un foc.

Ridică privirea şi văzu un alt chepeng în tavanul camerei clopotelor şi o altă scară ce ducea la aceasta. Lângă scară erau nişte benzi groase de cupru înverzite de vreme, pentru împământare, care coborau de la paratrăsnet. La vizita lui precedentă ignorase tavanul. Nu simţise nici o dorinţă să urce acolo şi să aştepte opt ore în frig. Dar pentru cineva care dorea un câmp de foc nelimitat, într-o după-amiază însorită, acel chepeng putea fi atrăgător. Presupuse că se afla acolo pentru schimbarea steagului. Paratrăsnetul şi girueta erau acolo probabil din 1870, dar steagul nu. Avea mult mai multe stele adăugate, faţă de cel din 1870.

Băgă cuţitul înapoi între dinţi şi începu să urce scara. Era un urcuş de patru metri. Lemnul scârţâia şi ceda sub greutatea lui. Când ajunse la jumătate, se opri. Ţinea mâinile pe şinele laterale. Faţa lui era aproape de treptele superioare, vechi şi prăfuite. Cu excepţia unor pete, erau frecate şi perfect lustruite. Există două modalităţi de a urca o scară. Fie te ţii de şinele laterale, fie apuci fiecare treaptă, cu o prindere peste mână. Recapitulă în minte succesiunea mişcărilor. Trebuia să existe un contact, pe partea stângă şi pe cea dreaptă, pe trepte alternative. Îşi arcui corpul spre

exterior şi se uită în jos. Îşi îndoi gâtul şi se uită în sus. Putea să vadă porţiuni curate, exact în acel stil, pe stânga şi pe dreapta, pe trepte alternative. Cineva urcase scara. Recent. În acea zi sau în ziua precedentă. Poate în ultima oră sau în cea dinainte. Poate fusese ţârcovnicul, care atârnase un steag curat. Poate nu.

Rămase nemişcat. Zgomotul mulţimii ajungea la el prin fante. Stătea acum deasupra clopotelor. Fabricantul îşi gravase iniţialele pe partea de sus a fiecăruia dintre ele, în locul în care fierul se îngusta, la gât. Era scris AHB, de trei ori, în linii tremurate de cositor topit.

Urcă mai sus. Îşi plasă degetele ca înainte, pe lemnul de deasupra capului. Dar acestea erau nişte grinzi de cherestea, probabil acoperite cu plumb pe suprafaţa exterioară. Erau solide ca piatra. Un om ar fi putut să danseze o gigă deasupra, şi el nu ar fi simţit nimic. Urcă încă două trepte. Îşi încovoie umerii şi urcă încă o treaptă, până ce ajunse să stea încovrigat la capătul scării, cu chepengul presându-i spatele. Ştia că era greu, probabil la fel de gros ca şi tavanul, izolat cu plumb, împotriva intemperiilor. Cu un fel de sistem de etanşeizare deasupra, care să împiedice ploaia să se prelingă. Se răsuci ca să se uite la balamale. Erau din fier. Puţin ruginite. Poate puţin înţepenite.

Inspiră adânc pe lângă mânerul cuţitului, îşi îndreptă brusc picioarele şi ţâşni în sus, prin chepeng. Acesta se dădu pe spate, iar Reacher se căţără sus şi într-o parte, pe acoperiş, în lumina orbitoare a zilei. Scoase cuţitul dintre dinţi şi se rostogoli. Faţa îi atingea acoperişul. Era din plumb, găurit şi mat din cauza celor peste o sută treizeci de ierni. Se ridică în picioare şi se roti într-un cerc complet, cu cuţitul pregătit.

Nu era nimeni acolo.

Locul arăta ca o cutie strâmtă căptuşită cu plumb, deschisă spre cer în partea de sus. Pereţii aveau cam un metru înălţime. Podeaua era ridicată în centru, pentru

ancorarea catargului, a giruetei şi a paratrăsnetului. Văzute de aproape, erau uriaşe. Plumbul era aşternut în foi, bătătorit cu atenţie şi etanşeizat la îmbinări. La colţuri erau modelate nişte pâlnii pentru scurgerea apei de ploaie şi a zăpezii topite.

Se târî pe coate şi genunchi la margine. Nu voia să se ridice. Presupunea că agenţii de jos erau antrenaţi să urmărească mişcări bruşte ce aveau loc în puncte aflate deasupra lor. Îşi ridică încet capul peste parapet. Se înfioră în aerul îngheţat. Îl văzu pe Armstrong exact sub el, cu douăzeci şi unu de metri mai jos. Noul senator stătea lângă el. Cei şase agenţi îi înconjurau într-un cerc perfect. Apoi văzu mişcare cu colţul ochiului. La o sută de metri depărtare, dincolo de teren, poliţiştii alergau. Se strângeau într-un punct aflat aproape de colţul din spate al împrejmuirii. Se uitau în jos la ceva. Se învârteau pe loc şi vorbeau în staţiile de emisie. Se uită exact în jos şi o văzu pe Froelich croindu-şi drum prin mulţime. Avea degetul arătător apăsat pe cască. Se mişca repede, îndreptându-se spre poliţişti.

Se lăsă din nou pe vine şi coborî prin chepeng. Îl închise deasupra capului său şi coborî pe scară. Următorul chepeng şi următoarea scară. Îşi luă paltonul şi sacoul şi alergă pe treptele înguste, şerpuite. Trecu pe lângă capetele brodate ale frânghiilor clopotelor şi prin corpul principal al bisericii.

Uşa de stejar era deschisă.

Capacul cutiei cu cărţi de imnuri era ridicat, iar cheia era în încuietoare, pe dinăuntru. Înaintă şi se opri cu un metru înainte să iasă din clădire. Aşteptă. Ascultă. Ţâşni afară, în frig, şi se opri din nou, după ce parcurse doi metri pe cărare. Se învârti pe loc. Nu-l aştepta nimeni, ca să-l ia prin surprindere. Nu era absolut nimeni acolo. Zona era liniştită şi pustie. Auzea zgomot în depărtare, pe teren. Îşi puse paltonul şi porni în acea direcţie. Văzu un bărbat alergând spre el peste pietriş, repede şi grăbit. Purta un palton

maroniu lung, de fapt ceva între palton şi pardesiu, care flutura în spatele lui. Sub el avea un sacou de tweed şi pantaloni de flanel. Pantofi groşi. Avea mâna ridicată, ca într-un salut. În palmă ţinea o insignă aurie. Un detectiv din Bismarck. Poate chiar căpitanul poliţiei.

— Turnul e sigur? strigă el, de la douăzeci de paşi depărtare.

— E gol, strigă Reacher. Ce se întâmplă?

Poliţistul se opri şi se aplecă, gâfâind, cu mâinile pe genunchi.

— Nu ştiu încă, strigă el. Agitaţie mare.

Apoi se uită peste umărul lui Reacher, la biserică.

— La naiba, trebuia să încui uşa, strigă el. Nu putem să o lăsăm deschisă.

O luă la fugă spre biserică. Reacher alergă în cealaltă direcţie, spre teren. Se întâlni cu Neagley, care venea în fugă dinspre drumul de intrare.

— Ce este? strigă ea.

— Probleme, răspunse el.

Începură să alerge împreună. Ieşiră pe poartă şi ajunseră pe teren. Froelich se deplasa rapid spre maşini. Schimbară direcţia şi îi tăiară calea.

— O puşcă ascunsă la baza gardului, zise ea.

— A fost cineva în biserică, zise Reacher.

Avea respiraţia tăiată.

— În turn. Posibil chiar pe acoperiş. Probabil e încă pe aici, pe undeva.

Froelich îl privi fix şi rămase complet nemişcată pentru o secundă. Apoi îşi ridică mâna la gură şi vorbi în microfonul de la încheietură.

— Pregătiţi pentru anulare, zise ea. Extragere de urgenţă, când ajung la trei.

Avea o voce foarte calmă.

— Toate vehiculele pregătite. Maşina principală şi maşina armată la ţintă, la semnalul meu.

Făcu o pauză de o fracţiune de secundă.

— Unu, doi, trei, acţionaţi acum, acţionaţi acum!

Două lucruri se întâmplară simultan. Primul: huruitul motoarelor coloanei de maşini, care se desfăcu radial. Maşina de poliţie din faţă ţâşni înainte, cea din spate dădu în marşarier, iar primele două limuzine executară o întoarcere scurtă şi accelerară pe pietriş, intrând direct pe teren. În acelaşi timp, cei din garda personală săriră pe Armstrong şi efectiv îl „îngropară”, făcându-l invizibil. Un agent o luă înainte, alţi doi prinseră câte un cot fiecare, iar cei trei din spate se îngrămădiră şi îşi aruncară braţele peste capul lui Armstrong, din spate, şi îl împinseră hotărâţi prin mulţime. Ca o manevră de fotbal, plină de viteză şi forţă. Mulţimea se împrăştie panicată când maşinile ţâşniră pe iarbă, dintr-o parte, iar agenţii îi împinseră, din cealaltă parte.

Maşinile opriră scurt, iar garda personală îl împinse pe Armstrong direct în prima dintre ele, în timp ce echipa de rezervă se îngrămădi în a doua.

Maşina de poliţie din faţă avea deja luminile aprinse şi sirena pornită şi se îndrepta spre drumul de ieşire. Cele două limuzine pline derapară pe iarbă, cotiră pe teren şi se întoarseră spre ieşire. Se plasară exact în spatele maşinii de poliţie şi apoi toate trei vehiculele accelerară puternic şi ieşiră, în timp ce a treia limuzină venea spre Froelich.

— Putem să-i prindem pe tipii ăştia, zise Reacher. Sunt aici, acum.

Ea nu răspunse. Îi prinse pe el şi pe Neagley de braţe şi îi trase în limuzină, după ea. Maşina porni în viteză după vehiculele din faţă. A doua maşină de poliţie veni în spatele lor şi, la numai douăzeci de secunde scurte după comanda iniţială de acţiune, întreaga coloană se formase şi se îndepărta în viteză de locul de desfăşurare a mitingului, cu 110 kilometri pe oră, cu toate semnalele de avertizare acustică şi luminoasă pornite.

Froelich se lăsă pe spate, pe scaunul ei.

— Vezi? spuse ea. Nu suntem ofensivi. Dacă se întâmplă ceva, fugim.

UNSPREZECE.

Froelich stătea în frig şi discuta cu Armstrong, la baza scării avionului. Fu o conversaţie scurtă. Îi spuse despre descoperirea carabinei ascunse şi că asta fusese mai mult decât suficient pentru a justifica retragerea lui. Armstrong nu comentă. Nu puse nici o întrebare dificilă. Părea să nu conştientizeze imaginea de ansamblu şi total nepreocupat de propria securitate. Era mai interesat să evalueze cum avea să fie afectat succesorul său din punctul de vedere al relaţiilor publice. Privea în gol şi calcula în minte avantajele şi dezavantajele, în stilul clasic al politicienilor, după care zâmbi ezitant. Nu existau efecte negative. Apoi urcă în fugă treptele, spre căldura din interiorul avionului, pregătit să-şi reia programul, cu jurnaliştii care-l aşteptau.

De data aceasta, Reacher reuşi să-şi aleagă mai rapid fotoliul. Se aşeză pe rândul orientat spre faţa avionului, lângă Froelich şi de cealaltă parte a culoarului faţă de Neagley. Froelich folosi timpul în care avionul rula pe pistă ca să treacă pe rând pe la membrii echipei sale, felicitându-i discret pentru modul în care se descurcaseră. Discută cu fiecare pe rând, aplecându-se, vorbind, ascultând, încheind cu un contact discret pumn la pumn, ca nişte jucători de fotbal după o lovitură reuşită. Reacher o urmări cu privirea. Bun conducător, îşi spuse. Froelich se întoarse pe scaunul ei şi îşi puse centura. Îşi aranjă părul şi îşi apăsă degetele puternic pe tâmple, ca şi cum ar fi vrut să-şi elibereze mintea de tot ce se întâmplase şi să se pregătească să se concentreze asupra viitorului.

— Trebuia să fi rămas acolo, zise Reacher.

— Locul colcăie de poliţişti, spuse Froelich. Cei de la FBI se vor duce şi ei. E sarcina lor. Noi ne concentrăm asupra lui Armstrong. Şi nici mie nu-mi place mai mult decât ţie.

— Cum era carabina? Ai văzut-o?

Froelich negă din cap.

— Vom primi un raport. Au spus că era într-o geantă. Un fel de carcasă din vinilin.

— Ascunsă în iarbă?

Ea aprobă din cap.

— Pe latura lungă, la baza gardului.

— Când a fost încuiată biserica?

— Duminică, târziu. Cu peste şaizeci de ore în urmă.

— Atunci, înseamnă că oamenii noştri au forţat încuietoarea. E un mecanism vechi şi rudimentar. Gaura cheii e atât de mare, încât practic ai putea să-ţi bagi toată mâna înăuntru.

— Eşti sigur că nu i-ai văzut?

Reacher clătină din cap.

— Dar ei m-au văzut pe mine. Erau acolo, înăuntru. Au văzut unde am ascuns cheia. Aşa au ieşit.

— Probabil că i-ai salvat viaţa lui Armstrong. Şi pe mine. Deşi nu le înţeleg planul. Ei erau în biserică, iar puşca lor la o sută de metri depărtare?

— Aşteaptă să aflăm ce fel de puşcă era. Atunci poate-o să înţelegem.

Avionul viră la capătul pistei şi acceleră imediat. Decolă şi urcă abrupt. Zgomotul motorului se diminuă după câteva minute şi Reacher îi auzi pe jurnalişti reluând conversaţia despre afacerile externe. Nu puseră nici o întrebare referitor la faptul că se întorseseră mai devreme.

Aterizară la Andrews la şase treizeci, ora locală. Oraşul era liniştit. Weekendul prelungit de Thanksgiving Day începuse, la jumătatea după-amiezii. Coloana oficială intră direct pe Branch Avenue şi trecu prin inima capitalei, ieşind apoi din nou spre Georgetown. Armstrong fu însoţit în casa lui, prin cortul alb. Apoi, maşinile întoarseră şi reveniră la bază. Stuyvesant nu era acolo. Reacher şi Neagley o urmară pe Froelich în biroul ei, unde accesă rezultatele căutării în CNII. Nici o speranţă. În partea de sus a ecranului era o rubrică mică şi mândră, care informa că programul compilase timp de cinci ore şi douăzeci şi trei de

minute şi găsise nu mai puţin de 243791 de rezultate. Erau listate toate articolele care menţionau cel puţin două din cuvintele: amprentă, document, scrisoare sau semnătură. Secvenţa începea cu exact douăzeci de ani în urmă şi conţinea o medie de peste treizeci de articole pentru fiecare dintre cele 7305 de zile trecute între timp. Froelich căută în primele douăsprezece rapoarte, după care sări la întâmplare, la diverse date intermediare. Nu era nimic util acolo.

— Trebuie să ameliorăm parametrii de căutare, zise Neagley.

Se ghemui lângă Froelich şi trase tastatura mai aproape. Goli ecranul, apelă căsuţa de căutare şi scrise: amprentă-ca-semnătură. Întinse mâna după mouse şi apăsă butonul de căutare. Hard-drive-ul se învârti cu zgomot şi căsuţa de căutare dispăru. Telefonul sună şi Froelich ridică receptorul. Ascultă o clipă şi îl puse la loc.

— S-a întors Stuyvesant, zise ea. A primit raportul preliminar al FBI-ului referitor la puşcă. Vrea să mergem în sala de şedinţe.

— Era cât pe ce să pierdem azi, spuse Stuyvesant.

Stătea în capul mesei, cu nişte foi primite prin fax întinse în faţă. Foile erau acoperite cu un scris mărunt, puţin neclar în urma transmisiei. Reacher vedea antetul primei foi, cu capul în jos. În stânga era un sigiliu mic, iar în dreapta scria: Departamentul de Justiţie al SUA, Biroul Federal de Investigaţii.

— Primul factor este uşa descuiată, zise Stuyvesant. Cei de la FBI cred că încuietoarea a fost forţată azi-dimineaţă. Au spus că o putea face şi un copil, cu o andrea îndoită. Ar fi trebuit să o asigurăm, cu o încuietoare provizorie proprie.

— Nu se putea, spuse Froelich. E o clădire-monument. Nu poate fi atinsă.

— Atunci, ar fi trebuit să schimbăm locul de desfăşurare a mitingului.

— Am căutat alternative, încă de la primul tur. Toate celelalte locuri erau şi mai rele.
— Ar fi trebuit să aveţi un agent pe acoperiş, zise Neagley.
— Fonduri insuficiente, replică Stuyvesant. Până la inaugurare.
— Dacă ajungeţi până acolo, spuse Neagley.
— Ce fel de carabină era? întrebă Reacher, în tăcerea care se lăsase.
Stuyvesant trase foaia în faţa lui.
— Tu ce crezi?
— Ceva la care se poate renunţa, zise Reacher. Ceva ce nu aveau de gând să folosească cu adevărat. Din experienţa mea, un obiect e găsit cu uşurinţă atunci când se intenţionează acest lucru.
Stuyvesant aprobă din cap.
— Nici nu prea era o carabină. Era o puşcă amărâtă de calibrul 22. Prost întreţinută, ruginită, probabil nefolosită de peste o generaţie. Nu era încărcată şi nici cartuşe n-avea.
— Semne de identificare?
— Niciunul.
— Amprente?
— Bineînţeles că nu.
Reacher aprobă din cap.
— Momeală, zise el.
— Uşa descuiată este convingătoare, spuse Stuyvesant. Tu ce ai făcut când ai intrat, de exemplu?
— Am încuiat-o în urma mea.
— De ce?
— Aşa-mi place, pentru supraveghere.
— Dar dacă te-ai fi dus acolo ca să tragi?
— Atunci aş fi lăsat-o deschisă, mai ales dacă nu aveam cheia.
— De ce?
— Ca să pot ieşi repede, după aceea.
Stuyvesant aprobă din cap.

— Uşa descuiată înseamnă că se aflau acolo ca să tragă. Eu zic că aşteptau înăuntru, cu HP5-ul sau cu Vaime Mk2-ul. Poate chiar cu amândouă. Voiau ca puşca defectă să fie găsită lângă gard, mare parte a poliţiştilor să se deplaseze spre ea, noi să-l ducem pe Armstrong spre maşini, iar atunci ar fi avut câmp de tragere asupra lui.

— Mi se pare corect, spuse Reacher. Dar eu n-am văzut pe nimeni acolo.

— Există o mulţime de locuri în care să te ascunzi, într-o biserică de ţară, zise Stuyvesant. Ai verificat cripta?

— Nu.

— Balconul?

— Nu.

— O mulţime de locuri, repetă Stuyvesant.

— Am simţit pe cineva.

— Da, spuse Stuyvesant. Erau acolo. Asta e sigur.

Se lăsă tăcere.

— Vreun participant la miting care nu avea ce căuta acolo? întrebă Froelich.

Stuyvesant negă din cap.

— A fost un haos total. Poliţişti alergând în toate părţile, mulţimea care se împrăştia. Până să se restabilească ordinea, plecaseră cel puţin douăzeci de oameni. E de înţeles. Dacă eşti într-o mulţime, în câmp deschis, şi cineva găseşte o armă, fugi unde vezi cu ochii. Cum să nu faci una ca asta?

— Ce e cu omul care se plimba prin cartier?

— Doar un tip în palton, zise Stuyvesant. Poliţiştii nu au reuşit să găsească nimic mai mult de atât. Probabil doar un civil ieşit la plimbare. Probabil un nimeni. Eu cred că indivizii noştri erau deja în biserică, în momentul acela.

— Ceva trebuie să fi trezit suspiciunile poliţistului, spuse Neagley.

Stuyvesant ridică din umeri.

— Ştiţi cum e. Cum reacţionează un poliţist din Dakota de Nord, în preajma Serviciului Secret? E prins între ciocan şi

nicovală. Dacă cineva arată suspect, el trebuie să anunţe, chiar dacă după aceea nu poate să dea nici un motiv plauzibil. Şi nu putem să-l mustrăm pentru asta. Aş spune doar că a exagerat cu prudenţa. N-aş vrea să-l fac să se teamă să fie vigilent.

— În concluzie, tot n-avem nimic, spuse Froelich.

— Încă îl avem pe Armstrong, replică Stuyvesant. Iar Armstrong încă mai are puls. Aşa că mergeţi la masă şi întoarceţi-vă aici la ora zece, pentru şedinţa cu FBI-ul.

Merseră mai întâi în biroul lui Froelich, ca să verifice rezultatele căutării lui Neagley în CNII. Se terminase. De fapt, se terminase înainte ca ei să se îndepărteze de birou. Rubrica din partea de sus a ecranului spunea că acea căutare durase nouă sutimi de secundă şi nu găsise nici un rezultat. Froelich apelă din nou căsuţa de căutare şi scrise: amprentă pe scrisoare. Apăsă pe căutare şi se uită la ecran. Acesta reapăru imediat şi nu găsi nici un rezultat, în opt sutimi de secundă.

— Acum am ajuns nicăieri şi mai repede, zise ea. Încercă amprentă pe mesaj. Acelaşi rezultat, adică nimic, în opt sutimi de secundă. Încercă amprentă pe ameninţare. Rezultat identic, tot în opt sutimi de secundă. Oftă frustrată.

— Lasă-mă şi pe mine să încerc, zise Reacher.

Froelich se ridică, el se aşeză pe scaunul ei şi scrise: o scrisoare scurtă semnată cu amprenta degetului mare.

— Ce prostie, zise Neagley.

Reacher apăsă pe mouse. Ecranul reapăru instantaneu şi raportă că programul de căutare nu găsise nimic, în cele şapte sutimi de secundă petrecute.

— Dar avem un nou record de viteză, spuse Reacher şi zâmbi.

Neagley râse şi senzaţia de frustrare se mai disipă puţin. Reacher scrise: amprentă şi squalenă şi apăsă din nou pe căutare. O zecime de secundă mai târziu, ecranul reveni, fără nici un rezultat.

— Am încetinit, zise el.

Încercă numai squalen. Nici un rezultat, opt sutimi de secundă.

Scrise squalan. Nici un rezultat, opt sutimi de secundă.

— Asta e, zise el. Să mergem să mâncăm.

— Stai, spuse Neagley. Lasă-mă să încerc din nou. E ca un concurs olimpic.

Îl împinse de pe scaun şi scrise amprentă unică inexplicabilă. Apăsă căutare.

Nici un rezultat, şase sutimi de secundă. Zâmbi.

— Şase sutimi, zise ea. Oameni buni, avem un nou record mondial.

— Bravo, spuse Reacher.

Neagley scrise numai amprentă inexplicabilă singură. Apăsă căutare.

— E amuzant, zise ea.

Nici un rezultat, şase sutimi de secundă.

— Egalitate pe primul loc, spuse Froelich. E rândul meu.

Luă locul lui Neagley la tastatură şi se gândi câteva clipe.

— OK, spuse ea. Acum ori câştig medalia de aur, ori stăm aici toată noaptea.

Scrise doar: deget mare. Apăsă căutare. Căsuţa de interogare dispăru, ecranul făcu o pauză de o secundă întreagă şi apoi afişă un singur raport. Un paragraf scurt. Era un raport al poliţiei din Sacramento, California. Un doctor de la camera de urgenţă a unui spital orăşenesc anunţase departamentul local de poliţie, cu cinci săptămâni în urmă, că tratase un bărbat care îşi tăiase degetul mare într-un accident de tâmplărie. Dar doctorul era convins, după aspectul rănii, că aceasta fusese produsă deliberat, deşi de un chirurg amator. Poliţiştii interveniseră şi victima îi asigurase că fusese într-adevăr un accident, cu un ferăstrău electric. Caz închis, raport trecut la dosar.

— Ciudate lucruri mai găseşti în sistemul ăsta, spuse Froelich.

— Să mergem să mâncăm, propuse din nou Reacher.

— Poate ar trebui să încercăm un meniu vegetarian, zise Neagley.

Merseră cu maşina la Dupont Circle şi mâncară la un restaurant armenesc. Reacher comandă miel, iar Froelich şi Neagley diverse preparate cu năut. La desert, baclava şi câte trei ceşti mici, fiecare, cu o cafea tare şi groasă. Discutară mult, dar despre nimicuri. Nimeni nu voia să vorbească despre Armstrong, despre Nendick, despre soţia acestuia sau despre oameni capabili să înspăimânte de moarte pe cineva, şi care împuşcaseră apoi doi civili nevinovaţi, doar pentru că aveau un anumit nume de familie. Froelich nu voia să vorbească despre Joe în faţa lui Reacher, Neagley nu voia să vorbească despre Reacher în faţa lui Froelich. Aşa că discutară despre politică, la fel ca toţi ceilalţi din restaurant şi, probabil, la fel ca toţi ceilalţi din oraş. Dar discuţiile despre politică, la sfârşitul lui noiembrie, erau aproape imposibile fără să menţionezi noua administraţie, ceea ce îi aducea înapoi la Armstrong, aşa că se limitară la generalităţi despre vederi şi credinţe personale. Pentru asta, era nevoie de informaţii personale şi, nu după mult timp, Froelich o întrebă pe Neagley despre viaţa şi cariera ei.

Reacher nu mai fu atent. Ştia că Neagley nu avea să răspundă la întrebări despre viaţa ei. Niciodată nu o făcea. Niciodată nu o făcuse. O cunoştea de mulţi ani şi nu descoperise absolut nimic despre trecutul ei. Presupunea că existase ceva nefericit undeva. Se întâmpla destul de des, în rândul celor care lucrau în armată. Unii se înrolau pentru că aveau nevoie de o slujbă sau voiau să înveţe o meserie, alţii pentru că voiau să tragă cu armament greu şi să arunce diverse lucruri în aer. Alţii, ca Reacher, se înrolau pentru că aşa era stabilit dinainte. Dar majoritatea o făceau pentru că erau în căutare de coeziune, încredere, loialitate şi camaraderie. Căutau fraţii, surorile sau părinţii pe care nu-i aveau în altă parte.

Aşa că Neagley sări peste copilărie şi adolescenţă şi trecu la carieră, pentru urechile lui Froelich, iar Reacher o ignoră şi începu să se uite prin restaurant. Era aglomerat. O mulţime de cupluri şi familii.

Presupuse că cei care pregăteau mese mari de Thanksgiving pentru a doua zi nu voiau să mai gătească şi în acea seară. Erau câteva feţe pe care aproape le recunoscu. Poate că erau politicieni sau reporteri de televiziune. Redeveni atent la conversaţie, când Neagley începu să vorbească despre noua ei carieră, în Chicago. Părea destul de reuşită. Era parteneră cu mai mulţi oameni din servicii de securitate şi din armată, într-o firmă mare. Ofereau o gamă largă de servicii, de la securitate computerizată la protecţie împotriva răpirii, pentru persoane importante care călătoreau în străinătate. Dacă trebuie să trăieşti într-un singur loc şi să mergi la muncă în fiecare zi, probabil că aceea era cea mai bună alegere. Părea mulţumită de viaţa ei.

Tocmai se pregăteau să comande al patrulea rând de cafele, când telefonul lui Froelich sună. Era puţin peste ora nouă. Restaurantul devenise gălăgios şi nu auziră telefonul de prima dată. Apoi, sesizară ţârâitul scăzut şi insistent din geanta ei. Froelich scoase telefonul şi răspunse. Reacher îi urmări expresia. Văzu nedumerire şi apoi puţină îngrijorare.

— OK, spuse ea şi închise telefonul.

Se întoarse spre Reacher.

— Stuyvesant vrea să te întorci la birou, acum, imediat.

— Eu? întrebă Reacher. De ce?

— N-a spus.

Stuyvesant îi aştepta în spatele unuia dintre pupitrele de recepţie, imediat după intrarea principală. Ofiţerul de serviciu era ocupat, la celălalt capăt. Totul părea normal, cu excepţia unui telefon plasat exact în faţa lui Stuyvesant. Fusese mutat din poziţia lui şi era aşezat în partea din faţă

a pupitrului, cu faţa spre exterior şi firul în spate.
Stuyvesant se uita fix la el.
— Am primit un apel, zise el.
— De la cine? întrebă Froelich.
— Nu şi-a spus numele. Sau numărul. Identificarea apelantului era blocată. Voce masculină, fără vreun accent anume. A sunat la centrală şi a cerut să vorbească cu barosanul. Ceva din vocea lui l-a făcut pe ofiţerul de serviciu să ia apelul în serios, aşa că a făcut legătura, gândindu-se că barosanul eram eu, şeful. Dar nu era aşa. Cel de la telefon nu voia să vorbească cu mine. Îl voia pe barosanul care apăruse recent în zonă.
— Eu? întrebă Reacher.
— Eşti singurul barosan nou apărut.
— De ce ar vrea să vorbească cu mine?
— Vom afla în curând. A zis că sună iar la nouă şi jumătate.
Reacher se uită la ceas. Era şi douăzeci şi două.
— Ei sunt, spuse Froelich. Te-au văzut în biserică.
— Aşa cred şi eu, zise Stuyvesant. Acesta este primul nostru contact real. Am pregătit un aparat de înregistrare. Vom obţine o amprentă vocală. Şi vom identifica linia de apel. Trebuie să vorbeşti cu el cât mai mult posibil.
Reacher îi aruncă o privire lui Neagley. Ea se uită la ceas şi clătină din cap.
— Nu e destul timp, zise ea.
Reacher aprobă din cap.
— Putem primi un buletin meteorologic din Chicago?
— Aş putea să sun la Andrews, răspunse Froelich. Dar de ce?
— Fă-o şi atât, da?
Ea ieşi ca să folosească o altă linie telefonică. Meteorologii forţelor aeriene avură nevoie de patru minute ca să-i spună că în Chicago era frig, dar senin, şi că se aşteptau ca vremea să rămână aşa. Reacher se uită din nou la ceas. Nouă douăzeci şi şapte.
— OK, spuse el.

— Nu uita, vorbeşte cu ei cât de mult poţi, zise Stuyvesant. Tipii nu-şi dau seama ce e cu tine. Nu ştiu cine eşti. Iar asta îi îngrijorează.

— Chestia cu ziua de Thanksgiving e pe site-ul web? întrebă Reacher.

— Da, spuse Froelich.

— Se specifică locaţia precisă?

— Da, repetă ea. Nouă douăzeci şi opt.

— Ce altceva urmează? întrebă Reacher.

— Din nou Wall Street, peste zece zile, spuse ea. Atât.

— Dar în weekendul ăsta?

— În Dakota de Nord, cu soţia. Mâine seară.

— Şi asta este pe site-ul web?

Froelich negă din cap.

— Nu, asta e total confidenţial, zise ea. N-am anunţat nicăieri.

Nouă douăzeci şi nouă.

— OK, spuse din nou Reacher.

În clipa aceea sună telefonul, foarte puternic în tăcerea lăsată.

— Puţin mai devreme, zise Reacher. Cineva e nerăbdător.

— Vorbeşte cât de mult poţi, spuse Stuyvesant. Foloseşte-le curiozitatea împotriva lor. Nu întrerupe.

Reacher ridică telefonul.

— Alo, zise el.

— Data viitoare n-o să mai fii la fel de norocos, spuse o voce.

Reacher îl ignoră şi ascultă cu atenţie sunetele de fundal.

— Hei, zise vocea. Vreau să vorbesc cu tine.

— Dar eu nu vreau să vorbesc cu tine, idiotule, spuse Reacher şi închise.

Stuyvesant şi Froelich se holbară la el.

— Ce naiba faci? întrebă Stuyvesant.

— N-aveam chef de vorbă, răspunse Reacher.

— Ţi-am spus să vorbeşti cât mai mult posibil.

Reacher ridică din umeri.

— Dacă voiai altceva, trebuia să o faci chiar tu. Ai fi putut să pretinzi că tu eşti cel căutat. Şi să vorbeşti cât vrei de mult.

— Ăsta a fost un sabotaj deliberat.

— Nu. A fost o mutare într-un joc.

— Dar ăsta nu-i un joc, fir-ar să fie!

— Ba exact asta este.

— Aveam nevoie de informaţii.

— Fii serios, zise Reacher. N-ai fi obţinut nici un fel de informaţii.

Stuyvesant rămase tăcut.

— Vreau o ceaşcă de cafea, spuse Reacher. Ne-ai chemat de la restaurant înainte să terminăm.

— Rămânem aici, zise Stuyvesant. E posibil să sune din nou.

— N-or s-o facă, spuse Reacher.

Aşteptară cinci minute la recepţie, după care renunţară şi luară ceştile din plastic cu cafea în sala de şedinţe. Neagley nu spunea nimic. Froelich era foarte tăcută. Stuyvesant era foarte furios.

— Explică, zise el.

Reacher se aşează singur, la un capăt al mesei. Neagley ocupă un teritoriu neutru, la mijloc, pe o latură. Froelich şi Stuyvesant se aşezară la celălalt capăt.

— Tipii ăştia au folosit apă de la chiuvetă, ca să-şi lipească plicurile, spuse Reacher.

— Şi? întrebă Stuyvesant.

— Aşa că nu există nici măcar o şansă la un milion să dea un telefon care să poată fi interceptat la biroul principal al Serviciului Secret al Statelor Unite, pentru Dumnezeu. Ar fi întrerupt ei convorbirea, foarte repede. N-am vrut să le acord satisfacţia asta. Trebuie să ştie că, dacă se pun cu mine, eu controlez ostilităţile, nu ei.

— Ai distrus totul doar ca să le arăţi cine-i mai tare?

— N-am distrus nimic, zise Reacher. Oricum n-am fi obţinut mai multe informaţii decât avem acum.

— N-avem absolut nimic.

— Ba ai o amprentă vocală. Tipul a spus şaisprezece cuvinte. Toate vocalele, majoritatea consoanelor. Ai caracteristicile sibilantelor şi câteva fricative.

— Trebuia să aflăm unde sunt, idiotule.

— Erau la un telefon public, cu identitatea apelantului blocată. Undeva în Midwest. Gândeşte-te puţin, Stuyvesant. Au fost în Bismarck astăzi, cu armament greu. Prin urmare, sunt cu maşina. Sunt undeva pe o rază de 600 de kilometri, deja. Undeva, într-unul din şase state uriaşe, într-un bar sau un magazin local, folosind un telefon local. Şi oricine este suficient de inteligent să folosească apă de la chiuvetă ca să lipească un plic ştie exact cât de scurtă trebuie să fie o conversaţie telefonică, pentru a nu putea fi depistată.

— Nu poţi fi sigur că sunt cu maşina.

— Nu, zise Reacher. Ai dreptate. Nu pot fi sigur. Există o extrem de mică posibilitate ca ei să fie foarte nemulţumiţi din cauza rezultatului de azi. Chiar neliniştiţi. Şi ştiu de pe site-ul web că mai există o şansă mâine, chiar aici. Iar apoi nimic, pentru o vreme. Aşa că este posibil să-şi fi ascuns armele şi să vrea să ia avionul, la noapte. Caz în care este posibil să fie la O'Hare acum, aşteptând o legătură. Poate că ar fi meritat să pui nişte poliţişti acolo, ca să vezi cine foloseşte telefoanele publice. Dar eu nu am avut decât opt minute la dispoziţie. Dacă te-ai fi gândit mai devreme, am fi putut folosi asta. Ai avut o jumătate de oră. Te-au anunţat, pentru Dumnezeu. Ai fi putut aranja ceva, cu uşurinţă. Caz în care aş fi vorbit cu ei o grămadă, ca să le las timp poliţiştilor să caute în zonă. Dar tu nu te-ai gândit la asta. Nu ai aranjat nimic. Aşa că nu îmi vorbi mie despre sabotaje. Nu îmi spune că eu sunt cel care a distrus ceva aici.

Stuyvesant se uită în jos, fără să spună nimic.

— Şi acum, întreabă-l de ce a vrut buletinul meteo, zise Neagley.

Stuyvesant nu spuse nimic.

— De ce ai vrut buletinul meteo? întrebă Froelich.

— Pentru că poate ar mai fi fost timp să aranjăm ceva. Dacă vremea era rea, înainte de Thanksgiving, în Chicago, aeroportul ar fi fost atât de blocat, încât ar fi stat acolo ore întregi. Caz în care aş fi încercat să provoc un telefon mai târziu, ca să avem timp să trimitem poliţiştii. Dar vremea era bună. Deci nu existau întârzieri, prin urmare, nu aveam timp.

Stuyvesant nu zise nimic.

— Ai sesizat vreun accent? întrebă Froelich încet. Cele şaisprezece cuvinte pe care i-ai lăsat să le spună ţi-au dat şansa să reperezi ceva?

— Aveţi o înregistrare, spuse Reacher. Dar eu nu am sesizat nimic. Nu este străin. Nici sudist, nici de pe coasta de est. Probabil dintr-unul din celelalte locuri unde se vorbeşte fără accent.

Camera rămase tăcută pentru câteva clipe lungi.

— Îmi cer scuze, zise Stuyvesant. Probabil ai procedat corect.

Reacher clătină din cap. Expiră lung.

— Nici o problemă, spuse el. Ne agăţăm de orice pai. Era o şansă de unu la un milion să obţinem o locaţie. De fapt, a fost o decizie de o fracţiune de secundă. Ceva legat de instinct. Dacă erau atât de nedumeriţi din cauza mea, vreau să rămână aşa. Să-i lăsăm să facă presupuneri. Şi vreau să fie furioşi pe mine. Vreau să mai îndepărtez puţin atenţia lor dinspre Armstrong. E mai bine să se concentreze asupra mea, pentru o vreme!

— Vrei ca indivizii ăştia să te vâneze pe tine, personal?

— E mai bine decât să-l vâneze pe Armstrong, personal.

— Eşti nebun? El are Serviciul Secret ca să îl apere. Tu, nu.

Reacher zâmbi.

— Nu-mi fac prea multe griji din cauza lor.

Froelich se foi pe scaun.

— Deci este o competiţie care pe care, spuse ea. Dumnezeule, eşti exact ca Joe, ştii asta?

— Cu excepţia faptului că eu trăiesc, replică Reacher.

Se auzi un ciocănit la uşă. Ofiţerul de serviciu băgă capul în cameră.

— Agentul special Bannon e aici, zise el. Pentru şedinţa de seară.

Stuyvesant îl informă pe Bannon separat, în biroul lui, referitor la comunicaţiile telefonice. Se întoarseră împreună în sala de şedinţe, la zece şi zece. Bannon arăta din nou mai mult ca un poliţist de oraş, decât ca un agent federal. Sacou de tweed, pantaloni gri, pantofi groşi, faţă roşie. Ca un detectiv bătrân şi înţelept, din Chicago, Boston sau New York.

— Nendick e tot inconştient, spuse el.

Nimeni nu zise nimic.

— Nu e nici mai bine, nici mai rău, continuă Bannon. Încă sunt îngrijoraţi din cauza lui.

Se aşeză greoi pe scaunul de vizavi de Neagley. Îşi deschise dosarul şi scoase un teanc subţire de fotografii color. Le împărţi în jurul mesei, ca pe nişte cărţi de joc. Câte două pentru fiecare.

— Bruce şi Brian Armstrong, zise el. Răposaţii din Minnesota, respectiv Colorado.

Fotografiile erau pe format mare, imprimate cu cerneală, pe hârtie lucioasă. Nu erau faxuri. Probabil că fuseseră împrumutate originalele, de la familii, după care fuseseră scanate şi trimise pe e-mail. Erau practic nişte instantanee, mărite şi apoi tăiate într-un format util, cap şi umeri, probabil în laboratorul FBI local. Rezultatul părea artificial. Două feţe deschise, două zâmbete inocente, două priviri afectuoase îndreptate spre ceva ce ar fi trebuit să fie în poză, alături de ei. Numele erau scrise clar, cu pixul, pe marginea de jos. Poate chiar de către Bannon. Bruce Armstrong, Brian Armstrong.

Nu semănau unul cu celălalt. Şi niciunul dintre ei nu semăna foarte mult cu Brook Armstrong. Nimeni nu i-ar fi confundat nici o clipă. Nici pe întuneric, nici în grabă. Erau doar trei bărbaţi americani, blonzi şi cu ochi albaştri, la patruzeci şi ceva de ani, asta era tot. Dar semănau cumva, totuşi. Dacă voiai să separi populaţia umană a lumii, ai fi fost nevoit să foloseşti mai multe criterii, înainte să-i separi pe ei trei. Bărbat sau femeie, alb sau negru, asiatic, caucazian sau mongoloid, înalt, scund sau mediu, tânăr, bătrân sau între două vârste, brunet sau blond, ochi albaştri sau căprui. Ar fi trebuit să faci toate acele separări, înainte să poţi spune că cei trei Armstrong erau diferiţi unul de celălalt.

— Ce părere aveţi? întrebă Bannon.

— Suficient de asemănători ca să transmită un mesaj, zise Reacher.

— Suntem de acord, spuse Bannon. Două văduve şi cinci copii rămaşi fără tată. Amuzant, nu?

Nimeni nu răspunse.

— Mai ai şi altceva pentru noi? întrebă Stuyvesant.

— Lucrăm din greu, zise Bannon. Verificăm din nou amprenta. Încercăm toate bazele de date din lumea cunoscută. Nu suntem prea optimişti. I-am interogat pe vecinii soţilor Nendick. Se pare că nu primeau prea mulţi oaspeţi acasă. Aparent socializau mai mult la un bar aflat cam la cincisprezece kilometri de casa lor, spre Dulles. Un bar al poliţiştilor. Se pare că Nendick se folosea de situaţia lui ca angajat. Încercăm să dăm de cineva cu care a fost văzut vorbind mai mult decât era normal.

— Dar acum două săptămâni? întrebă Stuyvesant. Când a dispărut soţia? Trebuie să se fi produs ceva agitaţie.

Bannon negă din cap.

— Strada e destul de populată în timpul zilei. Mame cu copii, peste tot. Dar este o fundătură. Nimeni nu-şi aminteşte nimic. Bineînţeles, este posibil să se fi întâmplat noaptea.

— Nu, eu cred că Nendick a dus-o undeva, spuse Reacher. Cred că ei l-au obligat să o facă. Ca un rafinament al torturii. Ca să-i crească gradul de responsabilitate. Ca să-l înfricoşeze şi mai mult.

— Posibil, zise Bannon. Că-i e frică, nu-ncape nici o îndoială.

Reacher aprobă din cap.

— Cred că aceşti indivizi sunt foarte pricepuţi la nuanţele psihologice ale cruzimii. Probabil că ăsta este motivul pentru care unele mesaje au venit direct aici. Pentru Armstrong nu ar fi nimic mai rău decât să audă chiar de la oamenii plătiţi să îl apere că este în mare pericol.

— Numai că el n-a auzit nimic de la ei, spuse Neagley.

Bannon nu comentă. Stuyvesant făcu o pauză scurtă şi întrebă:

— Altceva?

— Am ajuns la concluzia că nu veţi mai primi alte mesaje, zise Bannon. Vor lovi în locul şi la momentul ales de ei, şi este clar că nu vă vor mai da nici un indiciu asupra acestor date. Reciproc, pentru eventualitatea în care vor da greş, nu vor ca voi să ştiţi dinainte momentul, altfel vor părea ineficienţi.

— Vreo deducţie referitor la loc şi moment?

— Vom discuta despre asta mâine dimineaţă. Lucrăm la o teorie chiar în clipa asta. Presupun că vom fi cu toţii aici mâine dimineaţă?

— De ce n-am fi?

— Fiindcă e Ziua Recunoştinţei.

— Armstrong lucrează, aşa că lucrăm şi noi.

— Ce are în program?

— Să facă pe omul cumsecade, la un adăpost pentru cei fără casă.

— E înţelept?

Stuyvesant doar ridică din umeri.

— N-avem de ales, spuse Froelich. Scrie şi în Constituţie că politicienii trebuie să servească curcan la cină, de

Thanksgiving Day, în partea cea mai rea a oraşului pe care o pot găsi.

— Atunci, aşteptaţi până la discuţia de dimineaţă, zise Bannon. Poate-o să vreţi să-l faceţi să se răzgândească. Sau să modificaţi Constituţia.

Apoi se ridică, ocoli masa şi luă fotografiile, ca şi cum ar fi fost preţioase pentru el.

Froelich o lăsă pe Neagley la hotel şi apoi îl duse pe Reacher acasă. Tăcu tot drumul. O tăcere forţată şi agresivă. Reacher o suportă până ce ajunseră la podul de peste râu, moment în care cedă.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic.

— Trebuie să fie ceva, zise el.

Froelich nu răspunse. Continuă să conducă şi opri cât mai aproape posibil de casa ei, adică la două străzi distanţă. Cartierul era liniştit. Era noaptea, târziu, înainte de o sărbătoare. Oamenii stăteau în casă, liniştiţi şi relaxaţi. Opri motorul, dar nu coborî din maşină. Rămase pe loc, privind drept în faţă prin parbriz, fără să spună nimic.

— Ce este? întrebă el din nou.

— Nu cred că pot suporta asta, zise ea.

— Ce anume?

— Vei reuşi să faci să fii ucis, spuse Froelich. La fel cum ai făcut să fie ucis şi Joe.

— Poftim?

— Ai auzit.

— Nu eu am făcut să fie ucis Joe.

— El nu era croit pentru aşa ceva. Dar a mers înainte şi a făcut-o. Pentru că făcea tot timpul o comparaţie. Era silit să o facă.

— Cu mine?

— Cu cine altcineva? Era fratele tău. A urmat cariera ta.

Reacher nu spuse nimic.

— De ce trebuie ca voi să fiţi aşa? întrebă ea.

— Noi? replică el. Cum anume?

— Voi, bărbaţii, zise ea. Voi, soldaţii. Vă aruncaţi întotdeauna cu capul înainte în lucruri prosteşti.
— Asta fac eu?
— Ştii că aşa este.
— Nu eu sunt cel care a jurat să sară în faţa glonţului pentru orice politician nevrednic.
— Nici eu. Este doar o figură de stil. Şi nu toţi politicienii sunt nevrednici.
— Dar ai încasa un glonţ în locul lui? Sau nu?
Ea ridică din umeri.
— Nu ştiu.
— Iar eu nu mă arunc cu capul înainte în orice situaţie.
— Ba da. Ai fost provocat. Şi Doamne fereşte să rămâi calm şi să pleci.
— Tu vrei ca eu să plec? Sau vrei să rezolvăm problema asta?
— Nu poţi să o faci luându-te în coarne cu ei, ca şi cum aţi fi cu toţii nişte cerbi în perioada de rut.
— De ce nu? Mai devreme sau mai târziu, lupta se va da între ei şi noi. Aşa se-ntâmplă. Aşa se-ntâmplă întotdeauna. De ce să ne prefacem că ar fi altfel?
— De ce să ne facem singuri probleme?
— Eu nu-mi fac singur probleme. Eu nu văd situaţia asta ca pe o problemă.
— Atunci, ce naiba este?
— Nu ştiu.
— Nu ştii?
El făcu o pauză.
— Cunoşti vreun avocat? întrebă apoi.
— Vreun ce?
— Ai auzit.
— Avocat? Glumeşti? În oraşul ăsta? E plin ochi cu avocaţi.
— OK, atunci, imaginează-ţi un avocat. Douăzeci de ani de Drept, o mare experienţă practică. Cineva îi cere să îi scrie un testament puţin mai complicat. El ce-o să-i răspundă? O să-nceapă să tremure de nervi? Va considera că a fost

provocat? Este o chestie legată de testosteron? Nu, el va spune doar: sigur, pot să fac asta. După care se-apucă de treabă şi-o face. Pentru că asta e meseria lui. Pur şi simplu.

— Dar asta nu este meseria ta, Reacher.

— Ba da, este. Sau e atât de apropiată, încât nu e nici o diferenţă. Unchiul Sam m-a plătit cu banii tăi din impozite ca să fac exact acest gen de lucruri, treisprezece ani la rând. Şi sunt sigur că Unchiul Sam nu se aşteaptă ca eu să o iau la fugă, să-mi pun probleme psihologice şi să mă autoanalizez pe tema asta. Ea continuă să privească prin parbriz.

Se aburea rapid, din cauza respiraţiei lor.

— Există sute de oameni în cealaltă parte a Serviciului Secret, zise ea. La Delicte Financiare. Sute. Nu ştiu exact cât de mulţi. Dar sunt o mulţime. Oameni buni. Noi nu suntem nişte investigatori adevăraţi, dar ei sunt. Asta sunt ei, de fapt. Pentru asta există ei. Joe ar fi putut să aleagă oricare zece dintre ei şi să-i trimită în Georgia. Ar fi putut să aleagă oricare cincizeci dintre ei. Dar nu a făcut-o. A trebuit să se ducă personal. A trebuit să se ducă singur. Pentru că fusese provocat. Nu putea da înapoi. Pentru că tot timpul se compara cu altcineva.

— Sunt de acord că nu trebuia să o facă, zise Reacher. La fel cum un doctor n-ar trebui să scrie un testament. La fel cum un avocat n-ar trebui să facă o operaţie chirurgicală.

— Dar din cauza ta a făcut-o.

El negă din cap.

— Nu, n-a făcut-o din cauza mea, zise el.

Ea rămase tăcută.

— Două aspecte, Froelich, spuse el. În primul rând, oamenii n-ar trebui să-şi aleagă cariera gândindu-se la ce-ar putea să creadă fraţii lor. Şi, în al doilea rând, ultima dată când eu şi Joe am avut vreo legătură reală, eu aveam şaisprezece ani. El avea optsprezece. El pleca la West Point. Eu eram un puşti. Ultimul lucru pe care-l avea în minte era să mă copieze pe mine? Eşti într-o ureche? Şi de atunci nu

l-am mai văzut cu adevărat. Decât la înmormântarea mamei. Pentru că, orice ai crede despre mine, ca frate, nici el nu era mai bun. Nu mi-a acordat nici o atenţie. Treceau ani în şir până primeam o veste de la el.

— El ţi-a urmărit cariera. Mama voastră îl ţinea la curent. Se compara mereu cu tine.

— Mama noastră a murit cu şapte ani înaintea lui. Iar pe vremea aceea nu aveam cine ştie ce carieră.

— Ai primit medalia Silver Star, în Beirut, chiar la început.

— Am fost aruncat în aer de o bombă, spuse el. Mi-au dat o medalie pentru că nu le-a trecut prin cap ce altceva ar fi putut să facă. Aşa e în armată. Joe ştia asta.

— Se compara cu cineva, zise ea.

Reacher se foi pe scaun. Privi micile rotocoale de condens formate pe parbriz.

— Poate, zise el. Dar nu cu mine.

— Atunci cu cine?

— Poate cu tatăl nostru.

Froelich ridică din umeri.

— Despre el n-a vorbit niciodată.

— E limpede, zise Reacher. Evitare. Negare.

— Crezi? Ce era atât de special la tatăl vostru?

Reacher îşi îndepărtă privirea. Închise ochii.

— A fost infanterist marin, spuse el. În Coreea şi Vietnam. Un tip foarte compartimentat. Un bărbat blând, timid, dulce, iubitor, dar şi un ucigaş cu sânge rece. Dur ca fierul. Pe lângă el, eu aş fi un fel de Liberace7.

— Tu te compari cu el?

Reacher negă din cap. Deschise ochii.

— Nu ar avea rost, spuse el. Pe lângă el, eu arăt ca Liberace. Şi aşa va fi mereu, orice s-ar întâmpla. Ceea ce nu e neapărat un lucru rău pentru lume.

— Nu-ţi plăcea de el?

— Era în regulă. Dar era un ciudat. Nu mai există loc pentru oameni ca el.

— Joe n-ar fi trebuit să meargă în Georgia, spuse Froelich.

Reacher aprobă din cap.

— Nu te contrazice nimeni în privinţa asta, zise el. Absolut deloc. Dar n-a fost vina nimănui, a fost doar vina lui. Ar fi trebuit să se gândească mai bine.

— La fel şi tu.

— Eu sunt foarte raţional. De exemplu, prin faptul că am intrat în Poliţia Militară, nu în Corpul de Infanterie Marină. Sau, de exemplu, prin faptul că nu mă simt obligat să proiectez o nouă bancnotă de o sută de dolari. Mă limitez la ceea ce mă pricep.

— Şi crezi că te pricepi să-i elimini pe aceşti indivizi?

— La fel cum un gunoier ştie să elimine gunoiul. Să fim serioşi, nu vorbim aici de fizică atomică.

— Asta sună a aroganţă.

El negă din cap.

— Ascultă, m-am săturat să mă tot justific. E ridicol. Îţi cunoşti vecinii? Îi cunoşti pe oamenii care locuiesc aici?

— Nu, nu prea.

El şterse aburul de pe parbriz şi arătă afară, cu degetul.

— Poate că unul dintre ei e o bătrână care tricotează pulovere. Te-ai duce la ea ca să-i spui: „Oh, Dumnezeule, ce e cu dumneata? Nu-mi vine să cred că ai curajul să ştii cum să tricotezi pulovere”.

— Pui semnul egalităţii între lupta înarmată şi tricotatul puloverelor?

— Spun că fiecare este bun la ceva. Iar eu la asta sunt bun. Poate că este singurul lucru la care sunt bun. Nu mă mândresc cu asta, dar nici nu mă ruşinez. Asta este. Nu am ce face. Sunt programat genetic să înving, asta e tot. De mai multe generaţii consecutive.

— Joe a avut aceleaşi gene.

— Nu, a avut aceiaşi părinţi. Este o diferenţă.

— Sper ca încrederea ta în tine să fie justificată.

— Este. În special acum, când este şi Neagley aici. Şi ea mă face să arăt ca Liberace.

Froelich îşi îndepărtă privirea. Rămase tăcută.

— Ce este? întrebă el.
— E îndrăgostită de tine.
— Prostii.
Froelich îl privi în ochi.
— De unde ştii?
— N-a fost niciodată interesată.
Froelich clătină din cap.
— Tocmai am vorbit cu ea despre asta, spuse Reacher. Ieri. Şi a spus că n-a fost niciodată interesată. Ea mi-a spus asta, cuvânt cu cuvânt.
— Şi tu ai crezut-o?
— Nu trebuia?
Froelich nu spuse nimic. Reacher zâmbi, încet.
— Zâmbeşti exact ca Joe, zise ea. Puţin timid, şi puţin într-o parte. Este zâmbetul cel mai incredibil de frumos pe care l-am văzut vreodată.
— Încă mai simţi ceva pentru el, nu-i aşa? întrebă Reacher. Cu riscul de a fi ultimul care îşi dă seama de asta. Cu riscul de a spune ceea ce este evident.
Froelich nu răspunse. Coborî din maşină şi începu să meargă. Reacher o urmă. Afară era frig şi umezeală. Aerul nopţii era încărcat. Simţea mirosul de râu şi de carburant de avion, de undeva. Ajunseră la casă. Froelich descuie. Intrară.
Pe podea, în hol, era o coală de hârtie.
DOISPREZECE.
Era obişnuita foaie albă lucioasă, format letter8 aruncată pe jos, perfect aliniată cu dungile parchetului. Se afla în centrul geometric al holului, aproape de baza scărilor, exact în locul în care Reacher îşi lăsase sacul cu haine, cu două nopţi înainte. Era o declaraţie simplă, tipărită frumos, cu aceleaşi caractere Times New Roman, corp de literă 14, aldine. Declaraţia era formată din patru cuvinte, separate pe două rânduri, în centrul paginii: Se va întâmpla curând. Primele trei cuvinte formau singure primul rând. Curând era pe al doilea rând. Ca şi cum ar fi fost împărţite pentru

obţinerea unui efect dramatic, ca şi cum ar fi fost o mică pauză între rânduri, o pauză de respiraţie sau un răpăit de tobe. Se va întâmpla… bam! curând. Reacher o privea fix. Efectul era hipnotic. Curând. Curând.

— Să n-o atingi, spuse Froelich.

— Nici n-aveam de gând, replică Reacher.

Scoase capul afară şi privi cu atenţie strada. Toate maşinile din apropiere erau goale. Toate geamurile din apropiere erau închise şi acoperite cu draperii. Nu se vedea nici un pieton. Nimeni nu se plimba în întuneric. Cartierul era liniştit. Se întoarse înăuntru şi închise uşa încet şi cu atenţie, aşa încât să nu producă un curent de aer care să mişte hârtia.

— Cum au intrat aici? întrebă Froelich.

— Pe uşă, spuse Reacher. Probabil prin spate.

Froelich îşi scoase revolverul SIG-Sauer din toc şi traversară împreună camera de zi, după care intrară în bucătărie. Uşa spre curtea din spate era închisă, dar nu era încuiată. Reacher o deschise puţin. Se uită afară şi nu văzu absolut nimic anormal. Deschise uşa complet, aşa încât lumina din interior să cadă pe suprafaţa exterioară. Se aplecă şi se uită la placa din jurul găurii cheii.

— Urme, zise el. Foarte mici. Sunt destul de buni.

— Sunt aici, în D. C., spuse ea. Chiar în clipa asta. Nu sunt în vreun bar din Midwest.

Se uită prin bucătărie, în camera de zi.

— Telefonul, zise Froelich.

Era tras din poziţia lui pe o masă, lângă fotoliul de lângă cămin.

— Au folosit telefonul meu, spuse ea.

— Ca să mă sune pe mine, probabil.

— Amprente?

El negă din cap.

— Mănuşi.

— Au fost în casa mea, spuse Froelich.

Se îndepărtă de uşa din spate şi se opri lângă bufet. Se uită în jos şi deschise un sertar.

— Mi-au luat pistolul. Aveam aici un pistol de rezervă.

— Ştiu, spuse Reacher. Un Beretta vechi.

Froelich deschise sertarul de lângă.

— Au dispărut şi încărcătoarele. Aveam muniţie aici.

— Ştiu, repetă Reacher. Sub o mănuşă de bucătărie.

— De unde ştii?

— Am verificat, luni seara.

— De ce?

— Obişnuinţa. Nu o lua ca pe un afront.

Froelich îl privi lung, apoi deschise dulapul suspendat, în care se afla ascunzătoarea de bani. O văzu verificând vasul de lut. Froelich nu spuse nimic, aşa că Reacher presupuse că banii erau încă acolo. Notă această observaţie în colţul profesional al minţii, ca o confirmare a unei convingeri mai vechi: Oamenilor nu le place să caute deasupra nivelului capului.

Apoi, ea înlemni. Un gând nou.

— E posibil să fie încă în casă, zise Froelich încet.

Dar nu făcu nici o mişcare. Era primul semn de frică pe care îl vedea la ea.

— Mă duc eu să verific, spuse Reacher. Doar dacă nu consideri că ar fi un răspuns nepotrivit la o provocare.

Froelich îi întinse pistolul, fără să spună nimic. Reacher stinse lumina din bucătărie, aşa încât să nu fie prea vizibil din pivniţă, şi coborî încet. Ascultă cu atenţie, dincolo de scârţâiturile casei, de zumzetul şi picuratul instalaţiei de încălzire. Rămase nemişcat în întuneric şi aşteptă ca ochii să i se obişnuiască. Nu era nimeni acolo. Nu era nimeni nici la etaj. Nu se ascundea nimeni şi nu aştepta nimeni. Oamenii care se ascund şi aşteaptă emit vibraţii specifice. Foşnete şi tremurături minuscule. Iar el nu simţea nimic. Casa era goală şi nederanjată, cu excepţia telefonului mutat de la locul lui, a pistolului Beretta lipsă şi a mesajului de pe

podeaua holului. Se întoarse în bucătărie şi îi întinse revolverul, cu patul înainte.

— E liber, zise el.

— Ar fi bine să dau câteva telefoane, spuse ea.

Agentul special Bannon apăru patruzeci de minute mai târziu, într-un Sedan al Biroului, cu trei membri ai echipei sale. Stuyvesant sosi cinci minute după ei, într-un Suburban al departamentului.

Lăsară cele două vehicule parcate în paralel cu celelalte, pe stradă, cu luminile stroboscopice pornite. Casele învecinate erau împroşcate aleatoriu de fleşuri albastre, roşii sau albe. Stuyvesant rămase nemişcat în pragul uşii.

— Parcă nu mai trebuia să primim nici un mesaj, spuse el.

Bannon era în genunchi, uitându-se la foaia de hârtie.

— E un mesaj generic, răspunse el. Noi am spus că nu vom primi nimic precis. Şi nu am primit. Cuvântul curând nu spune nimic referitor la timp sau loc. Este doar o provocare. Ca să fim impresionaţi de cât de deştepţi sunt ei.

— Eu eram deja impresionat de deşteptăciunea lor, zise Stuyvesant.

Bannon ridică privirea spre Froelich.

— Cât timp ai fost plecată?

— Toată ziua, răspunse ea. Am plecat amândoi la şase şi jumătate azi-dimineaţă, ca să ne întâlnim cu tine.

— Amândoi?

— Reacher stă aici, spuse ea.

— Nu mai stă, zise Bannon. Şi nici tu nu vei mai sta aici. E prea periculos. Vă mutăm într-o locaţie sigură.

Froelich nu comentă.

— Sunt în D. C. Chiar în clipa asta, continuă Bannon. Probabil se regrupează undeva. Probabil au revenit din Dakota de Nord la câteva ore după voi. Ştiau unde locuieşti. Iar noi avem de lucru aici. Aceasta e, în acest moment, o scenă a crimei.

— E casa mea! protestă Froelich.

— E o scenă a crimei, repetă Bannon. Au fost aici. Va trebui să răscolim puţin. Ar fi mai bine să nu fii aici până punem totul la loc.

Froelich nu zise nimic.

— Nu te opune, spuse Stuyvesant. Vreau să fiţi protejaţi. Te vom muta într-un motel. Cu câţiva poliţişti la uşă, până se termină totul.

— Şi pe Neagley la fel, zise Reacher.

Froelich îi aruncă o privire. Stuyvesant aprobă din cap.

— Fii liniştit. Am trimis deja pe cineva după ea.

— Vecinii? întrebă Bannon.

— Nu-i cunosc prea bine, răspunse Froelich.

— S-ar putea să fi văzut ceva, spuse Bannon şi se uită la ceas. E posibil să nu se fi culcat încă. Cel puţin, aşa sper. De obicei, dacă scoli martorii din pat, sunt foarte irascibili.

— Atunci, luaţi-vă ce vă trebuie de aici, strigă Stuyvesant. Plecăm chiar acum.

Reacher se duse în camera de oaspeţi a lui Froelich şi avu sentimentul puternic că nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo. Aşa că îşi luă lucrurile din baie şi sacul de gunoi cu hainele din Atlantic City, apoi toate costumele şi cămăşile lui Joe care erau încă curate. Băgă ciorapii şi chiloţii curaţi în buzunare. Luă toate hainele într-o mână şi cutia de carton a lui Joe sub celălalt braţ. Coborî scările, ieşi în aerul nopţii şi fu izbit de gândul că, pentru prima dată în ultimii cinci ani, pleca de undeva cu bagaje. Le puse în portbagajul Suburbanului, după care ocoli maşina şi se urcă în spate. Rămase pe loc, aşteptând-o pe Froelich. Aceasta ieşi din casă, ducând o valiză mică. Stuyvesant i-o luă din mână, o puse în maşină şi urcară amândoi pe scaunele din faţă. Maşina porni şi începu să ruleze pe şosea. Froelich nu se uită nici o clipă în spate.

Merseră spre nord şi apoi cotiră spre vest, traversară toate punctele de atracţie turistică şi ieşiră prin cealaltă parte a oraşului. Opriră la un motel din Georgetown, aflat cam la zece intersecţii de strada lui Armstrong. În faţă era

parcat un Crown Vic model vechi, iar lângă el, un Town Car nou, cu şoferul la volan. Crown Vicul era gol. Motelul era mic şi drăguţ, acoperit cu lemn negru. O firmă discretă. Era înconjurat de trei ambasade cu curţile îngrădite. Ambasadele aparţineau unor ţări noi, de care Reacher nu auzise, dar gardurile lor erau bune. Era o locaţie foarte bine protejată. O singură cale de acces şi un poliţist în hol, care urma să o apere. Un alt poliţist, pe coridor, era cireaşa de pe tort.

Stuyvesant rezervase trei camere. Neagley sosise deja. O găsiră în hol. Îşi cumpăra un suc de la un automat şi discuta cu un individ solid, într-un costum negru ieftin şi cu pantofi de poliţist. Un membru al forţelor de ordine, fără îndoială. Şoferul automobilului Crown Vic. Probabil că bugetul lor pentru vehicule este mai mic decât cel al Serviciului Secret, îşi spuse Reacher. La fel ca şi alocaţia pentru haine.

Stuyvesant se ocupă de acte, la recepţie, şi se întoarse cu trei carduri pentru uşi. Le întinse câte unul fiecăruia, într-o mică ceremonie stânjenitoare. Menţionă numerele celor trei camere. Erau consecutive. Apoi căută în buzunar şi scoase cheile Suburbanului. I le întinse lui Froelich.

— Eu mă întorc cu şoferul care a adus-o pe Neagley, zise el. Vă aştept pe toţi, mâine dimineaţă, la birou, pentru şedinţa cu Bannon.

Şi plecă. Neagley îşi luă cheia, sucul şi geanta pentru haine şi plecă să-şi caute camera. Froelich şi Reacher o urmară, fiecare cu câte un card de acces în mână. La capătul coridorului cu dormitoare era un alt poliţist. Stătea stângaci pe un scaun de restaurant. Îl înclinase spre spate, sprijinindu-l de perete, ca să fie mai comod. Reacher se strecură cu bagajul lui pe lângă poliţist şi se opri la uşa camerei. Froelich era deja cu două camere mai încolo, fără să se uite în direcţia lui.

Reacher intră şi găsi o versiune compactă a ceea ce mai văzuse de o mie de ori înainte. Un pat, un scaun, o masă, un telefon normal, un televizor cu ecran mic şi atât. Dar restul

era obişnuit. Draperii înflorate, deja trase. O cuvertură înflorată, scrobită până devenise practic rigidă. Diverse împletituri din bambus incolor pe pereţi. O reproducere ieftină deasupra patului, dorindu-se o schiţă arhitectonică colorată de mână a unui templu antic grecesc. Îşi aşează bagajul şi îşi aranjă articolele de baie pe poliţa de deasupra chiuvetei. Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii. Era deja Ziua Recunoştinţei. Îşi scoase sacoul lui Joe şi îl puse pe masă. Îşi slăbi nodul la cravată şi căscă. Se auzi un ciocănit la uşă. Deschise şi o văzu pe Froelich stând în prag.

— Intră, spuse Reacher.

— Numai pentru o clipă, zise ea.

Reacher se retrase şi se aşează pe marginea patului, ca să îi lase ei scaunul. Părul ei era ciufulit, ca şi cum tocmai îşi trecuse degetele prin el. Îi stătea bine. Părea mai tânără şi mai vulnerabilă, întrucâtva.

— Nu mai simt nimic pentru el, spuse Froelich.

— OK, zise Reacher.

— Dar îmi dau seama că ai putea să crezi că nu e aşa.

— OK, repetă el.

— Aşa că sunt de părere că ar trebui să stăm separaţi în noaptea asta. N-aş vrea să-ţi faci probleme în legătură cu motivul pentru care m-aş afla aici. Dacă m-aş afla aici.

— Cum vrei tu, spuse el.

— Numai că semeni atât de mult cu el. E imposibil să nu-mi amintesc. Înţelegi asta, nu? Dar nu ai fost niciodată doar un înlocuitor. Vreau să ştii asta.

— Tot mai crezi că a fost ucis din cauza mea?

Ea îşi îndepărtă privirea.

— A fost ucis dintr-o anumită cauză. Era ceva din mintea lui, din trecutul lui. Ceva l-a făcut să creadă că poate învinge pe cineva pe care nu-l putea învinge. Ceva l-a făcut să creadă că nu va păţi nimic, atunci când a păţit ceva. Şi acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi cu tine. Eşti un prost, dacă nu înţelegi asta.

Reacher aprobă din cap, fără să spună nimic. Ea se ridică şi trecu pe lângă el. Reacher îi simţi parfumul.

— Sună-mă, dacă ai nevoie de mine, zise el.

Froelich nu răspunse. Reacher nu se ridică. Jumătate de oră mai târziu, se auzi din nou un ciocănit la uşă şi el deschise, aşteptându-se să o vadă pe Froelich din nou. Dar era Neagley. Încă îmbrăcată complet, puţin obosită, dar calmă.

— Eşti singur? întrebă ea.

Reacher aprobă din cap.

— Ea unde e? întrebă Neagley.

— A plecat.

— Din cauza problemelor de serviciu sau pentru că nu avea chef?

— E confuză, spuse Reacher. Jumătate din timp ar vrea să fiu Joe, cealaltă jumătate ar vrea să mă condamne pe mine pentru moartea lui.

— Încă îl iubeşte.

— Evident.

— La şase ani după ce relaţia lor s-a terminat.

— E normal?

Neagley ridică din umeri.

— Pe mine mă întrebi? Presupun că unii oameni pot ţine aprinsă o torţă suficient de mult timp. Probabil că a fost un om de excepţie.

— Nu l-am cunoscut prea bine.

— Din cauza ta a murit?

— Sigur că nu. Eram la un milion de kilometri depărtare. Nu mai vorbisem cu el de şapte ani. Ţi-am spus asta.

— Şi atunci, ea de ce crede asta?

— Spune că a fost împins să fie nechibzuit de faptul că voia mereu să mă egaleze pe mine.

— Şi aşa era?

— Mă îndoiesc.

— Ai spus că te-ai simţit vinovat, după aceea. Mi-ai spus şi mie asta, când urmăream acele casete de supraveghere.

— Cred că am spus că m-am simţit furios, nu vinovat.

— Furios, vinovat, totuna. De ce să fii furios, dacă n-a fost vina ta?

— Acum spui şi tu că a fost vina mea?

— Te întreb doar ce e cu vina asta?

— El a crescut cu o impresie greşită, spuse Reacher, după care tăcu şi se întoarse în cameră.

Neagley îl urmă. El se aşează pe pat, cu braţele întinse şi palmele atârnând peste margini. Ea se aşează pe fotoliu, acolo unde stătuse Froelich.

— Vorbeşte-mi despre această impresie greşită, zise ea.

— Joe era solid, dar învăţa bine, spuse Reacher. La şcolile la care am fost, să înveţi bine era ca şi cum ţi-ai fi tatuat pe frunte: Trage-mi un şut în cur. Iar el nu era chiar atât de dur, deşi era solid. Aşa că primea şuturi în cur, în mod regulat.

— Şi?

— Eu eram cu doi ani mai mic, dar eram solid şi dur, şi nu învăţam prea bine. Aşa că am început să am grijă de el. Din loialitate, cred, şi pentru că îmi plăcea să mă bat. Aveam cam şase ani. Mă descurcam peste tot. Am învăţat o mulţime de lucruri. Am învăţat că ceea ce conta era stilul. Arată că eşti hotărât, şi ceilalţi se vor retrage. Uneori nu o făceau. În primul an, mă băteau toţi cei de opt ani. Apoi, am început să mă pricep. Îi răneam rău. Eram nebun. Ajunsese un obicei. Când soseam într-un loc nou, tipii aflau destul de repede că, dacă se luau de Joe, psihopatul venea după ei.

— Se pare că erai un băieţel adorabil.

— Eram în armată. În orice alt loc, m-ar fi trimis la şcoala de corecţie.

— Vrei să spui că Joe ajunsese să se bazeze pe asta?

Reacher încuviinţă din cap.

— Aşa a fost cam zece ani. Se mai întâmpla din când în când, şi din ce în ce mai puţin, pe măsură ce creşteam. Dar atunci când se întâmpla, era din ce în ce mai serios. Cred că el a interiorizat totul. Zece ani înseamnă foarte mult, atunci

când creşti interiorizând totul. Cred că ajunsese să i se pară normal să ignore pericolul, pentru că psihopatul îi apăra întotdeauna spatele. Aşa că Froelich are dreptate, într-un fel. Joe era imprudent. Nu pentru că încerca să concureze, ci pentru că, în adâncul sufletului, avea senzaţia că îşi poate permite asta. Pentru că eu aveam întotdeauna grijă de el, la fel cum mama lui îi dădea de mâncare, la fel cum armata îi oferise întotdeauna un cămin.

— Câţi ani avea când a murit?

— Treizeci şi opt.

— Asta înseamnă că trecuseră douăzeci de ani, Reacher. A avut douăzeci de ani ca să se adapteze. Cu toţii ne adaptăm.

— Crezi? Uneori eu simt ca am tot şase ani. Toată lumea se fereşte de psihopat.

— De exemplu?

— De exemplu, Froelich.

— A spus ceva?

— E evident că o deconcertez.

— Serviciul Secret este o organizaţie civilă. În cel mai bun caz, paramilitară. E aproape la fel de rău ca în cazul civililor obişnuiţi.

Reacher zâmbi, fără să spună nimic.

— Şi atunci, care e verdictul? întrebă Neagley. Ai de gând ca de acum încolo să trăieşti cu ideea că ţi-ai ucis fratele?

— Poate, puţin. Dar o să-mi treacă.

Neagley încuviinţă din cap.

— O să-ţi treacă. Aşa trebuie. N-a fost vina ta. Avea treizeci şi opt de ani. N-avea de ce să se aştepte c-o să apară fratele lui mai mic.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Despre ce?

— Despre altceva spus de Froelich.

— Se întreabă de ce n-o facem?

— Eşti ageră, zise el.

— Am simţit-o, spuse Neagley. Părea puţin îngrijorată. Şi puţin geloasă, chiar rece. Dar şi eu i-am cam tras-o cu

chestia cu auditul.

— Categoric.

— Ştii că noi doi nici măcar nu ne-am atins vreodată? N-am avut nici un contact fizic, de nici un fel. Nu m-ai bătut niciodată pe spate, nu mi-ai strâns niciodată mâna.

Reacher o privi şi se gândi la ultimii cincisprezece ani.

— Nu? zise el. Şi asta e bine sau rău?

— E bine. Dar nu mă întreba de ce.

— OK, spuse Reacher.

— Din motive personale. Nu mă întreba care sunt alea. Dar mie nu-mi place să fiu atinsă. Iar tu nu m-ai atins niciodată. Întotdeauna mi-am imaginat că ai simţit că nu trebuie să o faci. Şi întotdeauna am apreciat asta. Este unul dintre motivele pentru care-mi place atât de mult de tine.

Reacher nu spuse nimic.

— Chiar dacă ar fi trebuit să ajungi într-o şcoală de corecţie, zise ea.

— Probabil că şi tu ar fi trebuit să fii acolo, cu mine.

— Am fi făcut o echipă bună, spuse Froelich. Facem o echipă bună. Ar trebui să mergi la Chicago, cu mine.

— Eu sunt un hoinar, zise el.

— OK, nu vreau să insist. Iar în legătură cu Froelich, priveşte partea bună a lucrurilor. Fii puţin mai îngăduitor cu ea. Probabil că o merită. E o femeie cumsecade. Distrează-te puţin. Vă potriviţi.

— OK, zise el. Cred că da.

Neagley se ridică şi căscă.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Da.

Apoi plasă un sărut pe vârful degetelor şi îl suflă spre el, de la şase paşi depărtare. Ieşi din cameră fără să mai spună altceva.

Reacher era obosit, dar şi agitat, camera era rece, iar patul plin de cocoloaşe, aşa că nu reuşi să adoarmă. Îşi puse înapoi pantalonii şi cămaşa, se duse la dulap şi scoase cutia

lui Joe. Nu se aştepta să găsească ceva interesant în ea. Ceva lucruri abandonate, şi atâta tot. Nimeni nu lasă lucruri importante în casa prietenei, atunci când ştie că o va părăsi.

Puse cutia pe pat şi o deschise. Primul lucru pe care-l văzu fu o pereche de pantofi. Erau aranjaţi unul lângă celălalt, vârf la toc, pe laterale, la un capăt al cutiei. Erau pantofi negri, de ocazie, din piele bună, destul de solizi. Aveau cusături bune şi vârf întărit. Şireturi subţiri, în cinci găuri. Probabil de import. Dar nu italieneşti. Erau prea solizi. Poate englezeşti. Ca acea cravată de la forţele aeriene.

Îi puse pe cuvertură. Puse tocurile la cincisprezece centimetri depărtare unul de celălalt, iar vârfurile chiar puţin mai depărtate. Tocul drept era mai uzat decât cel stâng. Pantofii erau destul de vechi, destul de uzaţi. Putea să vadă în ei forma piciorului lui Joe. Forma întregului lui corp, înălţându-se deasupra lor, ca şi cum ar fi stat acolo, purtându-i, invizibil. Erau ca o mască mortuară.

În cutie mai erau trei cărţi, aşezate cu cotorul în sus. Una era Du coté de chez Swann, primul volum al operei Ŕ la recherche du temps perdu a lui Marcel Proust. Varianta franţuzească, cu o copertă austeră caracteristică. O răsfoi. Se descurca cu limba, dar înţelesul îl depăşea. A doua carte era un text de colegiu despre analiza statistică. Era greoaie şi densă. O răsfoi şi renunţă, atât din cauza limbii, cât şi a conţinutului. O puse peste Proust, pe pat.

Luă a treia carte. O privi lung. O recunoştea. El i-o cumpărase lui Joe, cu mult timp în urmă, la aniversarea de treizeci de ani a acestuia. Era Crimă şi pedeapsă, a lui Dostoievski. În engleză, dar o cumpărase la Paris, într-un anticariat. Îşi amintea chiar şi cât costase, adică nu prea mult. Anticarul din Paris o exilase la secţiunea de limbi străine, dar nu era o primă ediţie, sau ceva de genul acesta. Era doar un volum care arăta bine, şi o poveste grozavă.

O deschise la prima pagină. El scrisese acolo: Joe. Evită-le pe ambele, da? La mulţi ani. Jack. Folosise stiloul anticarului, iar cerneala se întinsese. Acum, se şterse

puţin. Apoi completase o etichetă pentru adresă, pentru că anticarul se oferise să o trimită el prin poştă. Adresa era Pentagonul, pe vremea aceea, pentru că Joe era încă la contrainformaţii militare, la treizeci de ani. Anticarul fusese foarte impresionat. Pentagon, Arlington, Virginia, SUA.

Trecu de pagina de titlu, la primul paragraf: La începutul lui iulie, într-o perioadă neobişnuit de caldă, spre seară, un tânăr coborî în stradă din odaia pe care o închiriase. Apoi răsfoi mai departe, căutând scena crimei cu toporul, şi o pagină îndoită căzu din carte. Era acolo ca semn de carte, cam la jumătate, la capitolul în care Raskolnikov se ceartă cu Svidrigailov.

Despături foaia. Era din dotarea standard a armatei. Îşi dădea seama după culoare şi textură. Crem mat, suprafaţă lucioasă. Era începutul unei scrisori, cu scrisul frumos şi familiar al lui Joe. Era datată la şase săptămâni după ziua lui de naştere.

Dragă Jack, mulţumesc pentru carte. A ajuns, în cele din urmă. O voi păstra mereu, cu mare grijă. Poate chiar o s-o citesc. Dar nu prea curând, probabil, pentru că e o perioadă destul de încărcată, aici. Mă gândesc să schimb corabia şi să mă duc la Trezorerie. Cineva (şi ai recunoaşte numele) mi-a oferit un post şi.

Asta era tot. Se termina brusc, la jumătatea paginii. O aşează, despăturită, lângă pantofi.

Puse toate cele trei cărţi înapoi în cutie. Se uită la pantofi şi la scrisoare, şi ascultă cu atenţie în interiorul propriului cap, aşa cum o balenă ascultă o altă balenă, aflată la mii de kilometri depărtare, în oceanul îngheţat. Dar nu auzi nimic. Nu era nimic acolo. Absolut nimic. Aşa că înghesui pantofii înapoi în cutie, împături scrisoarea şi o puse deasupra. Închise la loc cutia, o luă, traversă camera şi o puse pe capacul coşului de gunoi. Se întoarse la pat şi auzi un nou ciocănit la uşă.

Era Froelich, îmbrăcată cu pantalonii şi sacoul de la costum. Nu avea cămaşă pe sub sacou. Probabil nu avea

nimic pe dedesubt. Presupuse că se îmbrăcase repede, pentru că ştia că trebuia să treacă pe lângă poliţistul de pe coridor.

— Nu te-ai culcat încă? zise ea.

— Intră, spuse Reacher.

Froelich intră în cameră şi aşteptă ca el să închidă uşa.

— Nu sunt supărată pe tine, zise ea. Nu tu ai provocat moartea lui Joe. Nu cred asta cu adevărat. Şi nu sunt furioasă pe Joe pentru că a fost ucis. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— Eşti totuşi furioasă pe cineva, spuse el.

— Sunt furioasă pe el pentru că m-a părăsit.

Reacher se întoarse şi se aşeză pe marginea patului. De data aceasta, ea se aşeză lângă el.

— Am trecut peste acea perioadă. Complet. Te asigur de asta. Mi-a trecut de mult. Dar nu am uitat felul în care m-a părăsit.

Reacher nu zise nimic.

— Şi, prin urmare, sunt furioasă pe mine, spuse ea, încet. Pentru că i-am vrut răul. În adâncul sufletului, mi-am dorit tare mult să păţească ceva urât de tot. Şi uite că a păţit-o! Aşa că mă simt groaznic de vinovată. Iar acum sunt îngrijorată că tu mă judeci.

Reacher făcu o pauză scurtă.

— Nu e nimic de judecat, spuse el. Şi nici nu ai de ce să te simţi vinovată. Indiferent ce ţi-ai dorit, e de înţeles, şi nu a influenţat cu nimic ceea ce s-a întâmplat. Cum ar fi fost posibil?

Ea rămase tăcută.

— A făcut ceva ce îl depăşea, spuse Reacher. Asta e tot. A riscat şi a avut ghinion. Nu tu ai fost cauza. Şi nici eu. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Întâmplările au un anumit motiv.

El clătină din cap.

— Ba nu, nu au, spuse. Chiar nu au. Pur şi simplu aşa se întâmplă câteodată. Nu a fost vina ta. Nu tu eşti

responsabilă.
— Crezi?
— Nu tu eşti responsabilă, repetă el. Nimeni nu e. Singurul responsabil e tipul care a apăsat pe trăgaci.
— Mi-am dorit să păţească ceva rău, zise ea din nou. Am nevoie ca tu să mă ierţi pentru asta.
— Nu e nimic de iertat.
— Trebuie să spui aceste cuvinte.
— Nu pot, spuse Reacher. Şi n-am s-o fac. Nu ai nevoie de iertare. N-a fost vina ta. Nici a mea. Şi nici a lui Joe, de fapt. S-a întâmplat, şi-atât. Aşa cum se întâmplă toate.
Ea rămase tăcută câteva clipe. Apoi aprobă din cap, foarte încet, şi se trase puţin mai aproape de el.
— OK, zise ea.
— Porţi ceva pe sub costumul ăsta? întrebă el.
— Ştiai că aveam un pistol în bucătărie.
— Da, ştiam.
— De ce mi-ai percheziţionat casa?
— Pentru că eu am acea genă pe care Joe nu o avea. Mie nu mi se întâmplă nimic. Eu nu am ghinioane. Ai o armă asupra ta acum?
— Nu, nu am, spuse ea.
Tăcură.
— Şi nu am nimic sub costum, zise Froelich.
— Trebuie să verific singur lucrurile de genul ăsta, spuse el. E o chestie care ţine de prudenţă. La mine, e ceva pur genetic, înţelegi?
Îi descheie primul nasture de la sacou. Apoi pe al doilea. Îşi strecură mâna înăuntru. Pielea îi era caldă şi netedă.
Primiră un apel de trezire de la recepţie, la şase dimineaţa. „Probabil că Stuyvesant a aranjat asta, aseară”, îşi spuse Reacher. „Ce bine ar fi fost dacă uita.” Froelich se mişcă, lângă el. Apoi deschise brusc ochii şi se ridică, trează de-a binelea.
— Thanksgiving fericit, spuse el.

— Sper să fie aşa, zise ea. Am un sentiment ciudat în legătură cu ziua de azi. Cred că este ziua în care vom câştiga sau vom pierde.

— Îmi plac zilele de genul acesta.

— Da?

— Sigur, spuse Reacher. Înfrângerea iese din calcul, ceea ce înseamnă că e ziua în care vom câştiga.

Froelich împinse cuvertura la o parte. Temperatura în cameră trecuse de la prea rece la prea cald.

— Îmbracă-te sport, spuse ea. Costumele nu dau bine într-o zi de sărbătoare, într-o cantină. Îi spui tu lui Neagley?

— Spune-i tu. O să treci pe lângă uşa ei. N-o să te muşte.

— Sigur?

— Da, zise el.

Froelich îşi puse costumul şi ieşi. Reacher se duse la dulap şi scoase sacul cu hainele din Atlantic City. Le întinse pe pat şi încercă să îndrepte cutele. Apoi făcu un duş, fără să se bărbierească. Vrea să îmbrac o ţinută sport. O găsi pe Neagley aşteptând în hol. Purta nişte blugi, un tricou şi o jachetă uzată de piele. Era pregătită o masă stil bufet, cu cafea şi brioşe. Poliţiştii mâncaseră deja cea mai mare parte a lor.

— V-aţi pupat şi v-aţi împăcat? întrebă Neagley.

— Câte puţin din fiecare, cred, zise el.

Luă o ceaşcă şi îşi puse cafea. Alese o brioşă. Apăru şi Froelich, proaspăt ieşită de sub duş şi purtând nişte blugi negri, un tricou negru şi o jachetă neagră din nailon. Mâncară şi băură ce mai lăsaseră poliţiştii, după care ieşiră cu toţii la Suburbanul lui Stuyvesant. Era dimineaţa de Ziua Recunoştinţei, ceva înainte de ora şapte, şi oraşul arăta ca şi cum ar fi fost complet evacuat în noaptea precedentă. Linişte şi frig, dar aerul era nemişcat şi blând. Soarele apăruse, iar cerul era de un albastru deschis. Clădirile din piatră păreau aurite. Drumurile erau complet goale. Ajunseră la birou imediat. Stuyvesant îi aştepta în sala de şedinţe. Varianta lui de îmbrăcăminte sport era o pereche

de pantaloni gri largi şi un pulover roz, sub o jachetă de golf albastră. Reacher presupuse că pe toate etichetele scria Brook Brothers şi mai presupuse că doamna Stuyvesant mersese la spitalul din Baltimore, aşa cum făcea de obicei joia, chiar dacă era sărbătoare. Bannon stătea vizavi de Stuyvesant. Purta aceleaşi haine de tweed şi flanelă. Arăta ca un poliţist, indiferent ce zi era. Părea să nu aibă prea multe variante de ţinută în şifonier.

— Să trecem la treabă, spuse Stuyvesant. Avem o agendă încărcată.

— Primul punct, zise Bannon. FBI-ul solicită în mod oficial ca programul de azi să fie anulat. Ştim că asasinii sunt în oraş şi, în consecinţă, este normal să presupunem că va exista un atentat ostil iminent.

— Anularea iese din discuţie, spuse Stuyvesant. Chiar dacă pare o chestie banală să oferi gratuit friptură de curcan la un adăpost pentru amărâţii fără casă, acest oraş este condus pe baza simbolurilor. Dacă Armstrong nu se prezintă, efectul politic va fi catastrofal.

— OK. Atunci vom fi şi noi în teren, alături de voi, zise Bannon. Nu ca să vă controlăm. Vom sta deoparte, în tot ceea ce priveşte securitatea lui Armstrong. Dar dacă se întâmplă ceva, cu cât vom fi mai aproape, cu atât va fi mai bine.

— Aveţi informaţii specifice în acest sens? întrebă Froelich.

Bannon clătină din cap.

— Nimic, spuse el. Doar instinctul. Dar vă sfătuiesc să îl luaţi foarte în serios.

— Eu iau totul foarte în serios, zise Froelich. De fapt, voi schimba tot planul. Mut evenimentul în exterior.

— În exterior? întrebă Bannon. Asta nu e şi mai rău?

— Nu, spuse Froelich. Una peste alta, e chiar mai bine. În esenţă, e vorba de o cameră lungă şi joasă. Cu bucătăria în spate. Va fi o aglomeraţie foarte mare. Nu avem nici o şansă reală să folosim detectoare de metale la uşi. Este sfârşitul lui noiembrie şi toţi vor purta cinci straturi de haine şi

Dumnezeu ştie ce obiecte metalice. Nu putem să-i percheziţionăm. Ar dura o eternitate şi cine ştie ce boli ar putea lua oamenii mei. Nu putem purta mănuşi când facem asta, pentru că ar fi jignitor. Aşa că trebuie să fim de acord că există şanse mari ca asasinii să se amestece în mulţime şi să se apropie, şi trebuie să acceptăm că nu există nici o modalitate reală ca să împiedicăm asta.

— Şi de ce e mai bine afară?

— Există o curte laterală. Vom pune mesele într-un şir lung, în unghiuri drepte faţă de pereţii clădirii. Vom primi vasele prin fereastra bucătăriei. În spatele mesei de servit va fi zidul curţii. Îi vom aşeza pe Armstrong, pe soţia lui şi patru agenţi în şir, în spatele mesei, cu spatele la zid. Invitaţii se vor apropia din stânga, pe rând, printr-un cordon format din mai mulţi agenţi. Vor primi mâncarea, vor intra şi se vor aşeza să mănânce. O să le placă mai mult şi celor de la televiziune. Lor le place întotdeauna mai mult afară. Şi va exista o mişcare ordonată. De la stânga la dreapta, de-a lungul mesei. Curcan de la Armstrong, garnitură de la doamna Armstrong. Înaintezi, te aşezi să mănânci. E uşor de imaginat totul.

— Avantaje? întrebă Stuyvesant.

— Multe, răspunse Froelich. Un mult mai bun control al mulţimii. Nimeni nu poate să scoată o armă înainte să ajungă la Armstrong, pentru că se va trece printr-un cordon de agenţi tot timpul, ca să ajungă chiar vizavi de el. În consecinţă, dacă vor aştepta să o facă în acel moment, Armstrong va avea patru agenţi chiar lângă el.

— Dezavantaje?

— Limitate. Vom fi înconjuraţi din trei părţi de ziduri. Dar curtea este deschisă în faţă. E un bloc cu cinci etaje chiar peste drum. Un depozit vechi. Ferestrele sunt bătute în scânduri, ceea ce reprezintă un avantaj uriaş. Dar va trebui să punem câte un agent pe fiecare acoperiş. Aşa că va trebui să nu ne uităm la cheltuieli.

Stuyvesant aprobă din cap.

— Putem face asta. Bun plan.
— Vremea ne ajută, măcar de data asta, zise Froelich.
— Este ăsta în esenţă un plan convenţional? întrebă Bannon. O gândire tipică pentru Serviciul Secret?
— N-aş vrea să comentez acest aspect, spuse Froelich. Serviciul Secret nu-şi discută procedurile.
— Colaborează cu mine, zise Bannon. Suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei acum.
— Poţi să-i spui, interveni Stuyvesant. Suntem deja băgaţi în rahat pân-la brâu.
Froelich ridică din umeri.
— OK, zise ea. Cred că putem să-l considerăm un plan convenţional. În astfel de locuri, opţiunile sunt destul de limitate. De ce întrebi?
— Pentru că am lucrat mult la asta, răspunse Bannon. Am analizat serios situaţia.
— Şi? întrebă Stuyvesant.
— E vorba de patru aspecte specifice. În primul rând, totul a început cu şaptesprezece zile în urmă, corect?
Stuyvesant încuviinţă din cap.
— Cine are de suferit? întrebă Bannon. Asta e prima întrebare. În al doilea rând, gândiţi-vă la crimele demonstrative din Minnesota şi Colorado. Cum aţi fost anunţaţi? Asta e a doua întrebare. În al treilea rând, ce arme au fost folosite acolo? Şi, în al patrulea rând, cum a ajuns ultimul mesaj pe podeaua din holul domnişoarei Froelich?
— Ce vrei să spui?
— Spun că toate cele patru aspecte indică într-o singură direcţie.
— În ce direcţie?
— Care a fost scopul mesajelor?
— Sunt ameninţări, zise Froelich.
— Împotriva cui?
— Împotriva lui Armstrong, bineînţeles.

— Oare? Unele v-au fost adresate vouă, altele i-au fost adresate lui. Dar el a văzut vreunul dintre ele? Măcar pe cel trimis direct pe adresa lui? Ştie ceva despre ele?

— Nu spunem niciodată nimic celor pe care-i apărăm. Asta a fost politica noastră dintotdeauna.

— Aşa că Armstrong n-are nici o grijă, nu-i aşa? Cine se agită?

— Noi.

— Prin urmare, mesajele îl au drept ţintă pe Armstrong sau Serviciul Secret al Statelor Unite? În adevăratul sens al cuvântului.

Froelich nu spuse nimic.

— OK, zise Bannon. Acum, gândiţi-vă la Minnesota şi Colorado. O demonstraţie dată naibii. Deloc uşor de pus în practică. Oricine ai fi, ca să împuşti pe cineva ai nevoie de curaj, talent, atenţie, inteligenţă şi pregătire. Nu e uşor. Nu e ceva ce ai putea face cu uşurinţă. Dar ei au făcut-o, pentru că au vrut să demonstreze ceva. De ce au făcut-o? Cum v-au anunţat? Cum v-au spus unde să vă uitaţi?

— Nu au făcut asta.

— Exact, zise Bannon. S-au străduit atât, au riscat atât de mult, după care s-au retras şi nu au făcut nimic. Doar au aşteptat. Bineînţeles, rapoartele CNII au fost completate de către departamentele locale de poliţie, computerele FBI au scanat CNII, aşa cum sunt programate să facă, au reperat cuvântul Armstrong, aşa cum trebuie să facă, iar noi v-am sunat să vă dăm veştile bune.

— Şi?

— Spuneţi-mi, câţi oameni obişnuiţi ar fi ştiut că se va întâmpla asta? Câţi oameni obişnuiţi ar fi stat fără să facă nimic, asumându-şi riscul ca mica lor demonstraţie să treacă neobservată o zi sau două, până când aveaţi să citiţi despre asta în ziare?

— Ce vrei să spui? Cine sunt ei?

— Ce arme au folosit?

— Un H&K MP5SD6 şi un Vaime Mk2, spuse Reacher.

— Nişte arme destul de rare, zise Bannon. Şi care nu pot fi obţinute legal, prin vânzare către public, deoarece au amortizor. Numai agenţiile guvernamentale pot să le cumpere. Şi numai o singură agenţie guvernamentală le cumpără pe amândouă.

— Noi, spuse Stuyvesant, încet.

— Da, voi, zise Bannon. Apoi, am căutat numele domnişoarei Froelich în cartea de telefon. Ştiţi ceva? Nu e acolo. Nu e listată. Şi, în mod clar, nu există nici o casetă de reclamă în care să scrie: „Sunt şef de echipă în Serviciul Secret şi locuiesc la această adresă". Şi, atunci, cum au ştiut tipii ăştia unde să trimită ultimul mesaj?

Se lăsă o tăcere lungă.

— Mă cunosc, spuse Froelich încet.

Bannon aprobă din cap.

— Îmi pare rău, oameni buni, dar, din acest moment, FBI-ul caută oameni ai Serviciului Secret. Nu pe angajaţii actuali, pentru că angajaţii actuali ar fi ştiut de sosirea mai devreme a ameninţării cu demonstraţia şi ar fi acţionat cu o zi mai devreme. Aşa că ne concentrăm asupra celor eliminaţi recent, care încă mai cunosc procedurile. Oameni care ştiau că nu îi veţi spune nimic lui Armstrong. Oameni care o cunosc pe domnişoara Froelich. Oameni care îl cunosc şi pe Nendick şi care ştiu unde să-l găsească. Poate oameni care au plecat în condiţii dubioase şi care au resentimente. Împotriva Serviciului Secret, nu împotriva lui Brook Armstrong. Pentru că teoria noastră este că Armstrong e doar un mijloc, nu scopul final. Vor lichida un vicepreşedinte doar ca să vă facă rău vouă, exact la fel cum i-au lichidat pe ceilalţi doi Armstrong.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Care ar putea fi motivul? întrebă Froelich.

Bannon se strâmbă.

— Foştii angajaţi înveninaţi sunt chiar ei nişte motive, în carne şi oase. Ştim cu toţii asta. Toţi am suferit din cauza asta.

— Cum rămâne cu amprenta? întrebă Stuyvesant. Toţi oamenii noştri au amprentele la dosar. Aşa a fost mereu.

— Noi credem că e vorba de doi indivizi. Presupunem că tipul cu amprenta este un asociat necunoscut al cuiva care a lucrat aici, şi care este tipul cu mănuşi de latex. Aşa că spunem ei, doar pentru că e mai simplu. Nu spunem că amândoi au lucrat aici. Nu sugerăm că e vorba de doi renegaţi.

— Doar de unul.

— Aceasta e teoria noastră, zise Bannon. Dar este util şi instructiv să spunem ei, deoarece sunt o echipă. Trebuie să-i privim ca pe o singură unitate. Pentru că fac schimb de informaţii între ei. În concluzie, ceea ce vreau să spun e că unul dintre ei a lucrat aici, dar amândoi vă cunosc secretele.

— Totuşi, avem de-a face cu un departament foarte mare, spuse Stuyvesant. Se schimbă mulţi oameni. Unii pleacă. Alţii sunt concediaţi. Unii se pensionează. Altora li se cere să se pensioneze.

— Verificăm acum, zise Bannon. Primim listele de personal direct de la Trezorerie. Pentru ultimii cinci ani.

— Va fi o listă lungă.

— Avem suficienţi oameni care să se ocupe de asta. Nimeni nu comentă.

— Îmi pare rău, spuse Bannon. Nimănui nu-i place să audă că problema sa este aproape de casă. Dar este singura concluzie posibilă. Şi nu reprezintă o veste bună, pentru o zi ca asta. Indivizii ăştia sunt în oraş acum şi ştiu exact cum gândiţi şi ce faceţi. Aşa că, sfatul meu este să anulaţi. Iar dacă n-o faceţi, sfatul meu este să aveţi foarte multă grijă.

Stuyvesant aprobă din cap, în tăcere.

— Aşa vom face, zise el. Poţi fi sigur de asta.

— Oamenii mei vor fi pe poziţie cu două ore înainte, spuse Bannon.

— Ai noştri, cu o oră înainte de ai voştri, replică Froelich.

Bannon zâmbi, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Ne vedem acolo, spuse el.

Ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui, ferm, dar fără zgomot.

Stuyvesant se uită la ceas.

— Ei bine?

Rămaseră tăcuţi o clipă, apoi merseră la recepţie şi îşi luară cafele. Se regrupară în camera de şedinţe, pe aceleaşi scaune, uitându-se fiecare la locul lăsat liber de Bannon, ca şi cum acesta ar fi fost încă acolo.

— Ei bine? repetă Stuyvesant.

Nimeni nu zise nimic.

— Presupun că era inevitabil, zise Stuyvesant. N-au cum să spună că tipul cu amprenta e de-al nostru, dar celălalt este sigur. Vor fi numai zâmbete în Hoover Building. Vor zâmbi cu gura până la urechi. Se vor strica de râs.

— Dar asta înseamnă şi că nu au dreptate? întrebă Neagley.

— Nu, zise Froelich. Tipii ăştia ştiu unde locuiesc. Aşa că sunt de părere că Bannon are dreptate.

Stuyvesant tresări, ca şi cum arbitrul ar fi strigat prima lovitură.

— Tu? o întrebă el pe Neagley.

— Faptul că s-au gândit la ADN-ul de pe plicuri poate indica faptul că sunt persoane din interior, zise Neagley. Dar pe mine mă preocupă altceva. Dacă vă cunoşteau procedurile, nu au interpretat prea bine situaţia din Bismarck. Aţi spus că se aşteptau ca poliţiştii să se îndrepte spre carabina ascunsă şi ca Armstrong să meargă spre maşini, trecând astfel prin câmpul lor de foc. Dar asta nu s-a întâmplat. Armstrong a aşteptat pe teren şi maşinile au venit la el.

Froelich clătină din cap.

— Mă tem că interpretarea lor a fost corectă, zise ea. În mod normal, Armstrong s-ar fi aflat în mijlocul terenului, permiţând mulţimii să îl vadă. Chiar în centrul curţii. De obicei, nu-l punem să stea pe margine. A fost o schimbare

de ultim minut, menită să-l ţină aproape de biserică. Datorată intervenţiei lui Reacher. Şi, în mod normal, n-aş fi permis niciodată unei limuzine cu tracţiune pe spate să intre pe peluză. E prea mare probabilitatea să se împotmolească şi să rămână acolo. Ăsta-i un concept fundamental. Dar eu ştiam că terenul era uscat şi tare. Practic, îngheţat. Aşa că am improvizat. Manevra l-ar fi luat pe nepregătite pe un om din interior, fiind total nepotrivită. Ar fi fost ultimul lucru la care se puteau aştepta. Probabil că au fost foarte surprinşi.

Tăcere.

— Atunci, teoria lui Bannon este perfect plauzibilă, spuse Neagley. Îmi pare foarte rău.

Stuyvesant încuviinţă din cap, încet. A doua lovitură.

— Reacher? zise el.

— N-am ce cusur să-i găsesc.

A treia lovitură. Capul lui Stuyvesant căzu, ca şi cum ultima lui speranţă dispăruse.

— Dar eu nu cred în teoria asta, continuă Reacher.

Capul lui Stuyvesant se ridică din nou.

— Mă bucur că ei merg pe pista asta, zise Reacher. Pentru că merită să fie urmărită. Trebuie să eliminăm toate posibilităţile. Iar ei o vor urmări foarte serios. Dacă au dreptate, se vor ocupa ei de asta, în locul nostru, în mod sigur. Aşa că este o posibilitate mai puţin pentru care să ne facem griji. Dar eu sunt destul de sigur că îşi pierd timpul.

— De ce? întrebă Froelich.

— Pentru că sunt destul de sigur că niciunul dintre tipii ăştia nu a lucrat vreodată aici.

— Şi atunci, cine sunt?

— Cred că sunt amândoi din exterior. Cred că sunt cu între doi şi zece ani mai mari decât Armstrong, amândoi crescuţi şi educaţi în zone rurale izolate, unde şcolile erau bune, dar impozitele mici.

— Ce?

— Gândiţi-vă la tot ce ştim. Gândiţi-vă la tot ce am văzut. Şi apoi gândiţi-vă la toate amănuntele. Chiar şi la cel mai mic dintre ele.

— Spune-ne, zise Froelich.

Stuyvesant se uită din nou la ceas şi clătină din cap.

— Nu acum, spuse el. Trebuie s-o luăm din loc. Dar eşti sigur?

— Sunt amândoi din exterior, zise Reacher. Garantat. Scrie în Constituţie.

TREISPREZECE.

Fiecare oraş are un punct de cumpănă, în care partea bună a oraşului se termină, devenind partea rea. La fel se întâmplă şi în Washington D. C. Graniţa dintre „bine” şi „rău” are forma unei bucle neregulate, care se deformează în afară din loc în loc pentru a cuprinde cvartale revendicate, pătrunzând brusc spre interior în alte zone, ca să se muleze pe contururile terenurilor uzurpate. În câteva locuri, zona este străpunsă de coridoare modernizate. În alte părţi, tranziţia se face treptat, pe parcursul a câteva sute de metri, pe străzi pe care poţi să cumperi treizeci de arome diferite de ceai la un capăt, iar la celălalt – cecuri la treizeci la sută din valoarea nominală.

Adăpostul ales pentru apariţia lui Armstrong se afla la mijlocul unui astfel de tărâm al nimănui, la nord de Union Station. La est erau şine de tren şi triaje. La vest – o autostradă care cobora într-un pasaj subteran. De jur-împrejur, clădiri dărăpănate. Unele dintre ele abandonate, altele, nu. Adăpostul era exact aşa cum îl descrisese Froelich: o clădire lungă, joasă, cu un singur etaj, construită din cărămidă. Avea ferestre mari, cu rame de metal, spaţiate la distanţe egale pe ziduri. Lângă clădire era o curte, de două ori mai mare. Curtea era închisă pe trei laturi de ziduri înalte de cărămidă. Era imposibil să-ţi dai seama care fusese destinaţia iniţială a clădirii. Poate că fusese un grajd, pe vremea când mărfurile din Union Station erau aduse cu cai. Poate că mai târziu fusese

renovată, i se puseseră ferestre noi şi fusese folosită ca depou de camioane, după dispariţia cailor. Poate că o vreme servise ca birou. Era însă imposibil să-ţi dai seama.

Adăpostea cincizeci de persoane fără casă în fiecare noapte. Aceştia erau treziţi foarte devreme, li se servea micul dejun şi plecau din nou pe străzi. Apoi, cele cincizeci de paturi erau strânse, podeaua spălată, iar aerul dezinfectat. Erau aduse mese şi scaune de metal, în locurile în care se aflaseră paturile. Se serveau în fiecare zi masa de prânz şi cea de seară, iar apoi, la ora nouă seara, camera redevenea dormitor.

Dar în acea zi lucrurile nu se desfăşurau ca de obicei. Thanksgiving Day era întotdeauna diferită, iar în acel an era mai mult decât de obicei. Apelul de trezire se dăduse ceva mai devreme şi micul dejun fusese servit mai rapid. Cei care dormiseră acolo fuseseră scoşi pe stradă cu jumătate de oră mai devreme ca de obicei, ceea ce era o lovitură dublă pentru ei, deoarece oraşul este extrem de pustiu de Thanksgiving Day, iar câştigurile din cerşit – nesemnificative. Podeaua a fost spălată cu mai multă atenţie decât se făcea de obicei şi în aer a fost împrăştiat mai mult dezinfectant. Mesele au fost poziţionate mai exact, scaunele aliniate mai precis, erau mai mulţi voluntari de faţă şi toţi purtau tricouri albe noi, cu numele sponsorului tipărit în roşu aprins.

Primii agenţi ai Serviciului Secret care sosiră fură cei din echipa de stabilire a liniei de tragere. Aveau o hartă la scară mare a oraşului şi o lunetă telescopică, luată de la o carabină. Un agent parcurgea traseul exact pe care urma să meargă Armstrong. Se oprea după fiecare pas, se învârtea pe loc şi se uita prin lunetă, identificând fiecare fereastră şi acoperiş care intrau în raza lui vizuală. Pentru că, dacă el putea să vadă un acoperiş sau o fereastră, atunci şi un potenţial lunetist plasat pe acel acoperiş sau la acea fereastră putea să-l vadă pe el. Agentul cu harta identifica

clădirea respectivă, verifica scara şi calcula distanţa. Marca cu negru tot ce era mai aproape de 200 de metri.

Dar, peste toate, era o locaţie bună. Singurele poziţii disponibile pentru lunetişti erau pe acoperişurile depozitelor abandonate, de cinci etaje, aflate vizavi. Tipul cu harta termină cu o linie dreaptă de numai cinci cruci negre, şi nimic altceva. Scrise la baza hărţii: verificat cu luneta, la lumina zilei, 08:45, toate locaţiile suspecte înregistrate, semnă cu numele său şi adăugă data. Agentul cu luneta contrasemnă, iar harta fu împăturită şi pusă în partea din spate a unui Suburban al departamentului, ce aştepta sosirea lui Froelich.

Lângă adăpost era un convoi de dube de poliţie, în care se aflau cinci unităţi canine separate. Una dintre ele verifică adăpostul. Alte două intrară în depozite. Ultimele două erau detectoare de explozibili şi verificară străzile din jur, în toate direcţiile, pe o rază de 400 de metri. Dincolo de această distanţă, labirintul de străzi oferea prea multe rute potenţiale de verificat şi, în consecinţă, prea multe în care bombele nu ar fi avut şanse realiste de succes. Imediat ce o clădire sau o stradă era declarată sigură, un poliţist de patrulă ocupa poziţia. Cerul era încă limpede şi soarele sus. Oferea o iluzie de căldură, ceea ce menţinea bombănelile la un nivel scăzut.

La nouă şi jumătate, adăpostul devenise epicentrul unei jumătăţi de kilometru pătrat de teritoriu sigur. Poliţiştii din D. C. Menţineau perimetrul, patrulând pe jos şi în maşini, iar în interiorul perimetrului mai erau încă vreo cincizeci, în poziţii aleatorii. Ei alcătuiau majoritatea populaţiei locale. Oraşul era încă pustiu. O parte dintre locatarii adăpostului se învârteau prin zonă. Nu aveau unde să se ducă, pentru a produce ceva, şi ştiau din experienţă că era mai bine să fie cât mai aproape de linia de servit. Politicienii nu se pricepeau să dozeze porţiile, iar acestea puteau să se micşoreze după primele treizeci de minute.

Froelich sosi fix la ora zece, conducând un Suburban, însoţită de Reacher şi Neagley. Stuyvesant era imediat în spatele ei, într-un al doilea Suburban. În urma lui erau alte patru maşini, cu cinci dintre lunetiştii departamentului şi cincisprezece agenţi obişnuiţi. Froelich parcă pe trotuar, foarte aproape de zidul depozitului. În mod normal, ar fi blocat strada dincolo de intrarea în adăpost, dar nu voia ca privitorii să îşi dea seama din ce direcţie urma să vină Armstrong. Acesta trebuia să sosească dinspre sud, dar această informaţie şi zece minute în faţa unei hărţi ar fi putut să ajute la prezicerea traseului său, din Georgetown până acolo.

Îşi strânse oamenii în curtea adăpostului şi trimise lunetiştii să asigure acoperişurile depozitelor. Aveau să stea acolo începând cu trei ore înainte de eveniment, dar asta era ceva normal. De obicei, ei erau primii care soseau şi ultimii care plecau. Stuyvesant îl trase pe Reacher deoparte şi îi ceru să urce cu lunetiştii.

— Apoi vino să mă cauţi, spuse el. Vreau un raport direct asupra situaţiei.

Reacher traversă strada cu un agent numit Crosetti şi trecură pe lângă un poliţist, intrând într-un hol umed, plin de gunoaie şi de excremente de şobolan. Nişte scări urcau printr-un spaţiu vertical central. Crosetti purta o vestă antiglonţ şi avea o carabină, într-o cutie tare. Dar era într-o formă fizică foarte bună. Ajunse cu jumătate de palier înaintea lui Reacher.

Scările se terminau în interiorul unei cabine de pe acoperiş. O uşă de lemn se deschidea spre exterior. Acoperişul era plat şi asfaltat. Din loc în loc erau cadavre de porumbei, nişte luminatoare murdare, din sticlă cu sârmă, şi turele metalice mici, în capul ţevilor de ventilaţie. În jurul acoperişului era un zid mic, care avea în partea de sus pietre erodate. Crosetti se duse la marginea din stânga, apoi la cea din dreapta. Stabili contactul vizual cu colegii lui

din ambele părţi. Apoi merse în partea din faţă, ca să verifice câmpul vizual. Reacher era deja acolo.

Vizibilitatea era şi bună, şi rea. Bună în sens convenţional, pentru că soarele strălucea şi era vorba de cinci etaje, într-o zonă a oraşului cu clădiri mici. Rea, deoarece curtea adăpostului era exact sub ei. Era ca şi cum te-ai fi uitat în jos într-o cutie de pantofi, de la o distanţă de un metru pe verticală şi unul pe orizontală. Zidul din spate, unde avea să stea Armstrong, era exact în faţa lor. Era construit din cărămidă veche şi semăna cu zidul de execuţie al unei închisori străine. Pentru un lunetist, să-l împuşte pe vicepreşedinte era ceva mai simplu decât dacă ar fi avut de nimerit un peşte într-un butoi.

— Ce distanţă e pân-acolo? întrebă Reacher.

— Tu cât crezi? zise Crosetti.

Reacher se lăsă în genunchi pe buza acoperişului şi se uită în jos.

— Nouăzeci de metri? spuse el.

Crosetti îşi deschise un buzunar al vestei şi scoase un detector de distanţă.

— Laser, zise el.

Îl porni şi îl fixă pe poziţie.

— Nouăzeci şi doi până la zid, spuse el. Nouăzeci şi unu până la capul lui Armstrong. A fost o estimare destul de bună.

— Vânt?

— Curenţi termici ascendenţi slabi, de la asfaltul de jos, zise Crosetti. Probabil că nimic altceva. Nu e mare lucru.

— E ca şi cum ar sta exact lângă el, spuse Reacher.

— Nu-ţi face griji, zise Crosetti. Atâta timp cât sunt eu aici, sus, nu mai poate fi nimeni altcineva. Asta e misiunea noastră azi. Suntem santinele, nu lunetişti.

— Tu unde-o să stai? întrebă Reacher.

Crosetti îşi cuprinse din priviri mica lui moşie şi arătă cu mâna.

— Cred că acolo. Chiar în colţul îndepărtat. Voi sta paralel cu zidul din faţă. O mică întoarcere a capului la stânga şi văd curtea. O mică întoarcere la dreapta şi văd capul scării.

— Bun plan, zise Reacher. Ai nevoie de ceva?

Crosetti neagă din cap.

— OK, te las să-ţi vezi de treabă. Încearcă să nu adormi, da?

Crosetti zâmbi.

— Asta încerc întotdeauna.

— Bine, spuse Reacher. Asta-mi place la o santinelă.

Coborî cele cinci etaje pe întuneric şi ieşi în lumina soarelui. Merse pe stradă şi ridică privirea. Îl văzu pe Crosetti aşezându-se confortabil, în unghiul colţului. I se vedeau capul şi genunchii. La fel şi ţeava puştii. Se înălţa spre cerul luminos, într-un unghi relaxat de patruzeci şi cinci de grade. Îi făcu semn cu mâna. Crosetti răspunse la fel. Continuă să meargă şi-l găsi pe Stuyvesant în curte. Era imposibil să nu îl observi, din cauza culorii puloverului şi a luminii zilei.

— Sus totul este în regulă, spuse Reacher. O adevărată platformă de tir, dar, atâta timp cât e apărată de oamenii tăi, este sigură.

Stuyvesant aprobă din cap şi se învârti pe loc, examinând înălţimile. Din curte se vedeau acoperişurile tuturor celor cinci depozite. Toate cinci erau ocupate de lunetişti. Cinci capete, cinci ţevi de armă.

— Te caută Froelich, zise Stuyvesant.

În apropiere, echipa de amenajare şi agenţii cărau mesele lungi la locurile stabilite. Ideea era să formeze o barieră cu ele. Capătul din dreapta avea să fie lipit de zidul adăpostului, iar capătul din stânga – la un metru de zidul opus al curţii. În spatele şirului de mese era lăsat un spaţiu de doi metri. Acolo urmau să stea Armstrong, soţia lui şi patru agenţi. Exact în spatele lor era zidul de execuţie. De aproape, nu arăta prea rău. Cărămizile vechi păreau încălzite de soare. O ambianţă rustică, prietenoasă chiar. Se

întoarse cu spatele la mese şi ridică privirea spre acoperişurile depozitelor. Crosetti îi făcu din nou cu mâna. Sunt încă treaz, spunea semnul lui.

— Reacher, strigă Froelich.

Se răsuci pe loc şi o văzu apropiindu-se de el, dinspre adăpost. Avea în mână o mapă plină cu hârtii. Era energică, ocupată, la comandă, stăpână pe situaţie. Arăta superb. Hainele negre îi subliniau supleţea şi îi făceau ochii albaştri să strălucească. Zeci de agenţi şi de poliţişti se învârteau în jurul ei, fiecare fiind sub controlul ei personal.

— Ne descurcăm bine aici, zise ea. Aşa că vreau să faci o plimbare. Să verifici împrejurimile. Neagley a pornit deja. Ştii ce să cauţi.

— E un sentiment plăcut, nu-i aşa? întrebă el.

— Care?

— Să faci ceva aşa cum trebuie, zise Reacher. Să preiei conducerea.

— Crezi că mă descurc?

— Eşti cea mai bună, spuse el. Totul este copleşitor. Armstrong e un om norocos.

— Sper, zise ea.

— Poţi să fii sigură.

Froelich zâmbi, iute şi sfios, după care plecă, căutând ceva în hârtii. Reacher se întoarse în cealaltă direcţie şi ieşi pe stradă. Coti la dreapta şi îşi planifică în cap un traseu care să-l menţină pe o rază de un cvartal şi jumătate.

La colţ erau poliţişti şi începea deja să se formeze o mulţime de oameni zdrenţăroşi care aşteptau masa gratuită. Pe stradă, la cincizeci de metri de adăpost, două furgonete de televiziune îşi instalau echipamentele. Braţele hidraulice se desfăceau singure şi antenele de satelit se roteau. Tehnicienii desfăşurau cabluri şi îşi puneau camerele video pe umăr. Îl văzu pe Bannon, alături de şase bărbaţi şi o femeie, şi presupuse că aceea era echipa FBI-ului. Tocmai sosiseră. Bannon desfăcuse o hartă pe capota maşinii sale şi agenţii lui se strânseseră în jur, ca să se uite

pe ea. Reacher îi făcu cu mâna lui Bannon, după care coti la stânga şi trecu pe lângă capătul unei alei care ducea în spatele depozitelor. Auzi un tren, undeva în faţa lui. La gura aleii se afla un poliţist, cu faţa spre exterior, în poziţie de repaus. O maşină de patrulă a poliţiei era parcată în apropiere. Un alt poliţist în ea. Poliţişti peste tot. Factura de ore suplimentare avea să fie ceva ce merita văzut.

Din loc în loc erau magazine, dar acestea erau închise pe timpul sărbătorii. Unele dintre clădirile de la stradă erau biserici, şi ele închise. În apropiere de şinele de cale ferată erau nişte magazine cu piese auto, toate cu obloanele lăsate şi nemişcate. Mai era şi o casă de amanet, în faţa căreia stătea un bătrân, care spăla ferestrele, singurul care se mişca pe acea stradă. Magazinul lui era înalt şi îngust, şi era protejat, dincolo de geamuri, de nişte bariere din sârmă ghimpată. Vitrina era plină cu tot felul de articole.

Ceasuri, haine, instrumente muzicale, aparate radio cu alarmă, pălării, casetofoane, casetofoane de maşină, binocluri, instalaţii electrice pentru pomul de Crăciun. Pe ferestre erau înscrisuri cu oferte de cumpărare pentru aproape orice articol produs vreodată. Omul ăsta ar fi oferit bani pentru orice, cu condiţia să nu crească din pământ şi să nu se mişte pe propriile picioare. Oferea şi servicii. Achita cecuri, evalua bijuterii, repara ceasuri. O tăviţă cu ceasuri era aşezată la vedere. Majoritatea vechi, demodate, cu geamuri bombate, cifre luminoase mari şi limbi sculptate. Reacher aruncă din nou o privire spre placa pe care scria: Ceasuri reparate. Apoi îl privi din nou pe bătrân. Era băgat până la coate în baloane de săpun.

— Dumneavoastră reparaţi ceasuri? întrebă Reacher.

— Ce aveţi? zise bătrânul. Avea accent. Rusesc, probabil.

— O întrebare.

— Credeam că aveţi vreun ceas de reparat. Asta a fost afacerea mea, la început. Înainte să apară astea cu cuarţ.

— Ceasul meu e bun, spuse Reacher. Îmi pare rău. Îşi trase manşeta, ca să se uite la oră. Unsprezece şi un sfert.

— Daţi-mi voie să îl văd, zise bătrânul.
Reacher întinse mâna.
— Bulova, spuse bătrânul. Produs al armatei americane, înainte de Războiul din Golf. Un ceas bun. L-aţi cumpărat de la un soldat?
— Nu, eu am fost soldat.
Bătrânul înclină din cap.
— Şi eu. În Armata Roşie. Care era întrebarea?
— Aţi auzit vreodată de squalenă?
— E un lubrifiant.
— Dumneavoastră îl folosiţi?
— Din când în când. Nu prea mai repar ceasuri acum. De când au apărut cuarţurile.
— De unde o luaţi?
— Glumiţi?
— Nu, zise Reacher. Pun o întrebare.
— Vreţi să ştiţi de unde iau squalena?
— Pentru asta există întrebările. Ca să afli informaţii.
Bătrânul zâmbi.
— O ţin asupra mea.
— Unde?
— Vă uitaţi la ea.
— Da?
Bătrânul aprobă din cap.
— Iar eu mă uit la a dumneavoastră.
— La ce?
— La rezerva dumneavoastră de squalenă.
— Eu nu am squalenă, zise Reacher. Provine din ficatul de rechin. A trecut ceva timp de când am fost în preajma unui rechin ultima dată.
Bătrânul clătină din cap.
— Vedeţi dumneavoastră, sistemul sovietic a fost foarte des criticat şi, credeţi-mă, am fost întotdeauna fericit să spun adevărul despre el. Dar noi măcar aveam educaţie. În special în ştiinţele naturale.

— C30H50, spuse Reacher. Este o hidrocarbură aciclică. Care, atunci când este hidrogenată, devine squalan.

— Înţelegeţi ceva din toate astea?

— Nu, zise Reacher. Nu prea, ce-i drept.

— Squalena este un ulei, spuse bătrânul. Apare în mod natural numai în două locuri, în biosfera cunoscută. Unul dintre acestea este ficatul de rechin. Celălalt este produsul sebaceu al pielii de pe nasul omului.

Reacher îşi atinse nasul.

— Acelaşi produs? În ficatul rechinilor şi pe nasul oamenilor?

Bătrânul aprobă din cap.

— Structură moleculară identică. Aşa că, dacă am nevoie de squalenă ca să ung un ceas, o iau pe vârful degetului. Uite aşa.

Îşi şterse mâna udă pe pantaloni, întinse un deget şi îl frecă pe locul în care nasul se unea cu faţa. Apoi ridică degetul, examinându-l.

— Pune asta pe rotiţa unui mecanism şi e în regulă, zise el.

— Înţeleg, spuse Reacher.

— Vreţi să vindeţi acel Bulova?

Reacher negă din cap.

— Valoare sentimentală, zise el.

— Din armată? spuse bătrânul. Sunteţi neculturnâi.

Se întoarse cu spatele, văzându-şi de treabă, iar Reacher plecă.

— Thanksgiving fericit, strigă el. Nu primi nici un răspuns.

Se întâlni cu Neagley la un cvartal distanţă de adăpost. Venea din direcţie opusă. Se întoarse şi porni alături de el, păstrând distanţa ei obişnuită, faţă de umărul lui.

— Frumoasă zi, spuse ea. Nu-i aşa?

— Nu ştiu, zise el.

— Tu cum ai face-o?

— N-aş face-o, spuse el. Nu aici. Nu în Washington D. C. Aici este terenul lor. Aş aştepta o şansă mai bună, în altă parte.

— Şi eu la fel. Dar au ratat în Bismarck. Wall Street, peste zece zile, nu le serveşte la nimic. Apoi vor intra mult în decembrie, urmează sărbătorile şi inaugurarea. Aşa că au cam rămas fără variante. Şi ştim că ei sunt acum în oraş.

Reacher nu zise nimic. Trecură pe lângă Bannon. Acesta stătea în maşina lui.

Ajunseră înapoi la adăpost la douăsprezece fix. Stuyvesant stătea lângă intrare. Le făcu un semn prudent de salut, cu capul. În curte, totul era pregătit. Mesele, aliniate şi acoperite cu feţe de masă albe, care atârnau până la podea, erau pline cu platouri pentru menţinerea caldă a mâncării. Polonicele şi lingurile cu coadă lungă erau aranjate frumos. Fereastra dinspre bucătărie se deschidea direct înspre spaţiul din spatele meselor. Holul adăpostului era şi el pregătit pentru masă. Barierele de lemn ale poliţiei erau aranjate aşa încât mulţimea să fie obligată să înainteze pe marginea stângă a curţii. Apoi urma o curbă la dreapta, prin faţa zonei de servit. O nouă curbă la dreapta, în lungul zidului adăpostului şi prin uşă, în interior. Froelich stabilea poziţia exactă pentru fiecare dintre agenţii obişnuiţi. Patru la intrarea în curte. Şase aliniaţi pe traseul spre zona de servit. Unul care să apere fiecare capăt al spaţiului de servit, dinspre exterior. Trei care să patruleze pe linia de ieşire.

— OK, fiţi atenţi, strigă Froelich. Nu uitaţi, e foarte uşor să semeni puţin cu o persoană fără adăpost, dar este foarte greu să arăţi exact ca o persoană fără adăpost. Uitaţi-vă la picioarele lor. Pantofii sunt aşa cum trebuie? Uitaţi-vă la mâinile lor. Vrem să vedem mănuşi sau pământ impregnat. Uitaţi-vă la feţele lor. Trebuie să fie slabe. Obraji supţi. Vrem să vedem păr murdar. Păr care n-a mai fost spălat de o lună sau de un an. Vrem să vedem haine care au luat forma corpului. Întrebări?

Nimeni nu zise nimic.

— Dacă aveţi cea mai mică îndoială, mai întâi acţionaţi şi apoi gândiţi.

Froelich strigă.

— Eu voi servi în spatele meselor, cu familia Armstrong şi cu garda personală. Ne bazăm pe voi să nu ne trimiteţi pe nimeni care nu vă place, OK?

Se uită la ceas.

— Douăsprezece şi cinci, zise ea. Mai sunt cincizeci şi cinci de minute.

Reacher se strecură prin capătul din stânga al meselor şi se opri în spaţiul pentru servit. În spatele lui era un zid. În dreapta lui altul. În stânga erau geamurile adăpostului. În faţă şi în dreapta era linia de apropiere. Fiecare individ avea să treacă pe lângă patru agenţi la intrarea în curte şi apoi pe lângă alţi şase. Zece perechi de ochi bănuitori, înainte să ajungă faţă în faţă cu Armstrong. În faţă şi spre stânga era linia de ieşire. Trei agenţi care conduceau oamenii în hol. Ridică privirea. Drept în faţă erau depozitele. Cinci santinele pe cinci acoperişuri. Crosetti îi făcu semn cu mâna. Îi răspunse la salut.

— E în regulă? întrebă Froelich.

Stătea în faţa lui, dincolo de masă. Reacher zâmbi.

— Întuneric sau lumină? întrebă el.

— Noi vom mânca mai târziu, zise ea. Vreau ca tu şi Neagley să staţi, de voie, prin curte. Aproape de linia de ieşire, ca să aveţi un câmp de vedere mai larg.

— OK, spuse el.

— Tot mai eşti de părere că mă descurc bine?

Reacher arătă spre stânga.

— Nu-mi plac geamurile alea, spuse el. Să presupunem că intră cineva în rând, îşi ţine capul plecat, se comportă aşa cum trebuie, îşi ia mâncarea, intră, se aşează, apoi scoate o armă şi trage prin geam?

Ea aprobă din cap.

— M-am gândit deja la asta. O să aduc trei poliţişti de pe perimetru. Pun câte unul la fiecare geam, cu faţa spre încăpere.

— Asta ar trebui să fie suficient, spuse Reacher. Bună treabă.

— Şi vom purta veste, zise ea. Toţi cei din spaţiul de servit. Şi familia Armstrong.

Froelich se uită din nou la ceas.

— Patruzeci şi cinci de minute, spuse ea. Vino cu mine.

Ieşiră din curte şi traversară spre locul în care-şi parcase ea Suburbanul. Stătea în umbra adâncă aruncată de zidul depozitului. Froelich descuie portbagajul şi îl deschise. Umbra şi geamul fumuriu făceau ca interiorul să fie întunecat. Portbagajul era plin de echipamente. Dar canapeaua din spate era liberă.

— Am putea intra, spuse Reacher. Ştii, să ne prostim puţin.

— Ba n-am putea.

— Tu ziceai că e amuzant să te prosteşti la muncă.

— Mă refeream la birou.

— S-o iau ca pe o invitaţie?

Froelich se opri. Se îndreptă puţin. Zâmbi.

— OK, de ce nu? S-ar putea să-mi placă.

Apoi, zâmbi şi mai larg.

— OK, repetă Froelich. Imediat ce Armstrong e în siguranţă, mergem să o facem în biroul lui Stuyvesant. Ca să sărbătorim.

Se aplecă, îşi luă vesta, se întinse şi îl sărută pe obraz. Apoi se retrase şi porni înapoi. Reacher închise portbagajul, iar Froelich îl încuie de la zece metri distanţă, folosind telecomanda.

Când mai erau treizeci de minute, Froelich îşi puse vesta sub haină şi făcu o verificare radio. Îi spuse comandantului poliţiei că putea începe să dirijeze mulţimea spre intrare. Le spuse celor din media că puteau intra în curte să filmeze. Când mai erau cincisprezece minute, anunţă că familia Armstrong era pe drum.

— Aduceţi mâncarea, strigă Froelich.

Echipa din bucătărie intră în spaţiul de servit şi bucătarii le întinseră platourile cu mâncare, prin geamul bucătăriei.

Reacher stătea sprijinit de zidul adăpostului, la capătul şirului de mese de servit, pe partea publicului. Îşi lipi spatele de cărămizi, între geamul bucătăriei şi prima fereastră a holului. Avea o vedere directă asupra întregului rând pentru masă. Dacă se întorcea pe jumătate la stânga, vedea rândul de apropiere. O jumătate la dreapta şi se uita în spaţiul de servit. Oamenii trebuiau să-l ocolească, cu farfuriile pline. Voia să vadă totul de aproape. Neagley stătea la doi metri depărtare, în mijlocul curţii, în unghiul format de barierele de lemn. Froelich se învârtea pe lângă ea, pentru a nu ştiu câta verificare de ultim moment.

— Sosire iminentă, spuse ea în microfonul de la încheietură. Şoferii spun că sunt la două intersecţii distanţă. Cei de pe acoperiş, îi vedeţi?

Ascultă în cască şi apoi repetă:

— La două intersecţii distanţă.

Echipa de la bucătărie termină de încărcat vasele cu mâncare caldă şi dispăru. Reacher nu putea să vadă coloana, din cauza zidurilor de cărămidă, dar o auzi. Mai multe motoare puternice, cauciucuri late, care se apropiau rapid şi încetiniră brusc. O maşină de patrulă a poliţiei metropolitane trase lângă intrare, apoi un Suburban şi o limuzină Cadillac, care opri exact în dreptul porţii. Un agent înaintă şi deschise portiera. Armstrong coborî şi se întoarse să îi ofere mâna soţiei sale. Cameramanii se îngrămădiră în faţă. Cei doi Armstrong se opriră o clipă, unul lângă celălalt, la uşa limuzinei, zâmbind spre camere. Doamna Armstrong era o femeie blondă şi înaltă, ale cărei gene veniseră tocmai din Scandinavia, cu câteva sute de ani în urmă. Asta era evident. Purta blugi şi o jachetă cu puf de gâscă, cu o mărime mai mare, pentru a permite purtarea vestei antiglonţ. Părul ei era întins pe spate, înconjurându-i faţa. Părea stânjenită în blugi, ca şi cum nu era obişnuită să poarte aşa ceva.

Armstrong era şi el în blugi, dar ai lui erau uzaţi, ca şi cum ar fi stat tot timpul în ei. Avea o jachetă roşie, încheiată la

nasturi. Era puţin prea mică pentru a ascunde forma vestei de un ochi experimentat. Avea capul descoperit, dar părul îi era pieptănat. Garda lui personală îi încercui şi îi conduse în curte. Camerele lărgiră imaginea, la trecerea lor. Agenţii personali erau îmbrăcaţi ca Froelich. Blugi negri, jachete negre de nailon, încheiate peste veste. Doi dintre ei purtau ochelari de soare. Unul purta o şapcă neagră de baseball. Toţi aveau căşti şi nişte umflături la centură, care lăsau să se bănuiască armele.

Froelich îi conduse în spaţiul lăsat liber, în spatele meselor de servit. Câte un agent se aşeză la fiecare capăt, stând cu braţele încrucişate, cu singurul rol de a supraveghea mulţimea. Al treilea agent, Froelich şi familia Armstrong ocupară partea din mijloc, ca să se ocupe de servit. Se îngrămădiră o clipă şi apoi se aranjară, al treilea agent la stânga, urmat de Armstrong, Froelich şi soţia lui Armstrong, la dreapta. Armstrong luă un polonic într-o mână şi o lingură în cealaltă. Se asigură că toate camerele video erau îndreptate spre el şi ridică ustensilele mult în aer, ca pe nişte arme.

— Un Thanksgiving fericit tuturor! strigă el.

Mulţimea începu să intre încet pe poartă. Formau o gloată supusă. Se mişcau letargic şi nu vorbeau mult. Fără discuţii agitate, fără murmure. Nu semăna deloc cu holul hotelului, la recepţia donatorilor. Majoritatea erau îmbrăcaţi în mai multe straturi de haine groase. Unii erau legaţi la brâu cu sfori. Aveau pălării, mănuşi fără degete şi feţe posomorâte. Fiecare trebuia să meargă în zigzag, printre cei şase agenţi de verificare. Primul vagabond trecu pe lângă ultimul agent, luă o farfurie de plastic de la primul care servea şi avu parte de întreaga splendoare a zâmbetului lui Armstrong. Acesta îi puse pe farfurie un picior de curcan. Tipul înaintă şi Froelich îi puse legume. Soţia lui Armstrong adăugă garnitura. Apoi omul trecu pe lângă Reacher şi intră în adăpost, la mese. Mâncarea mirosea bine, dar tipul, dimpotrivă, urât.

Continuară în felul acesta timp de cinci minute. De fiecare dată când un vas cu mâncare era golit, unul nou sosea prin geamul de la bucătărie. Armstrong zâmbea ca şi cum i-ar fi făcut o reală plăcere. Şirul de oameni fără adăpost trecea prin faţa lui. Camerele video înregistrau. Singurele sunete erau clinchetul ustensilelor metalice în vasele de servit şi banalităţile repetate de cei ce serveau: Poftă bună! Thanksgiving fericit! Mulţumesc că aţi venit!

Reacher îi aruncă o privire lui Neagley. Ea ridică din sprâncene. Reacher se uită în sus, la acoperişurile depozitelor. O privi pe Froelich, ocupată cu polonicul ei, apoi la cei de la televiziune. Era clar că se plictisiseră. Înregistrau o oră întreagă şi ştiau că aceasta avea să fie editată aşa încât să iasă o ştire de maxim opt secunde, însoţită de un comentariu stereotipic. Vicepreşedintele ales Armstrong a servit tradiţionalul curcan de Thanksgiving la un adăpost pentru cei fără casă, în Washington D. C. Transmis la ştirile din pauza meciului de fotbal.

Când se întâmplă, la coadă mai erau vreo treizeci de oameni.

Reacher simţi un impact sec şi înfundat în apropiere şi ceva îl ciupi de obrazul drept. Cu colţul ochiului văzu un norişor de praf ridicându-se în jurul unei crestături mici în suprafaţa zidului din spate. Nici un sunet. Absolut nici un sunet. O fracţiune de secundă mai târziu, creierul îi transmise: Glonţ.

Amortizor. Se uită la coadă. Nimeni nu se mişca. Ridică repede capul în sus şi spre stânga. Acoperişul. Crosetti nu era acolo. Crosetti era acolo. Era la şase metri de poziţia lui. El trăgea. Nu era Crosetti.

Apoi încercă să sfideze timpul şi să se mişte mai repede decât îi permitea ritmul îngrozitor de lent al panicii. Se propti în perete, îşi umplu plămânii cu aer şi se întoarse spre Froelich, la fel de încet ca un om care aleargă printr-o piscină. Gura lui se deschise, încercând să lase să iasă nişte

cuvinte disperate ce se formau în gâtul lui. Dar ea i-o luase mult înainte şi ţipa:

— Armăăă!

Froelich se rotea, într-o mişcare lentă. Polonicul ei se întorcea în aer, deasupra mesei, sclipind în soare şi împroşcând mâncare. Froelich era în stânga lui Armstrong. Se aruncă într-o parte spre el. Braţul ei stâng ţâşnea în sus ca să îl protejeze. Sărise ca un jucător de baschet care încerca să marcheze printr-un „cârlig”. Se învârti în zbor. Ajunse cu mâna dreaptă pe umărul lui, folosindu-l ca pivot, şi consumă inerţia mâinii stângi ca să se întoarcă cu faţa spre el. Îşi trase genunchii în sus şi aterizã exact pe partea superioară a pieptului lui. Armstrong icni, pierzându-şi răsuflarea, picioarele îi cedară şi începu să cadă pe spate, când un al doilea glonţ o lovi pe Froelich în gât. Nu se auzea nimic. Absolut nici un sunet. Doar un evantai de sânge, viu colorat în lumina soarelui, fin ca o burniţă de toamnă.

Pluti în aer, ca un nor conic lung, ca un abur, roz şi sclipitor. Se întinse până la o dimensiune punctiformă în timpul căderii. Polonicul ei trecu prin acel abur, rostogolindu-se, şi îi strică forma. Se lungi într-o curbă lungă şi graţioasă. Froelich se prăbuşi, iar sângele ei rămase în urmă, ca un semn de întrebare. Reacher întoarse capul, ca şi cum ar fi fost strâns de o greutate enormă, şi văzu forma unui umăr, departe, pe acoperiş, retrăgându-se din câmpul lui vizual. Se întoarse infinit de încet spre curte şi văzu săgeata umedă şi roz a sângelui lui Froelich arătând spre un loc ce nu mai era vizibil acum, în spatele meselor.

În clipa aceea, timpul reîncepu să curgă normal şi o sută de lucruri se întâmplară deodată, toate la viteză mare, toate cu un zgomot asurzitor. Agenţii o prinseră pe soţia lui Armstrong şi o traseră la pământ. Femeia urla disperată. Agenţii îşi scoaseră armele şi începură să tragă spre acoperişul depozitului. Mulţimea ţipa din toate puterile. Oamenii se călcau în picioare. Alergau în toate părţile, în

pocnetele repetate ale revolverelor puternice. Reacher se prinse de mesele de servit şi le aruncă în spatele lui, croindu-şi drum spre Froelich. Agenţii îl trăgeau pe Armstrong de sub ea. Motoarele maşinilor erau ambalate. Cauciucurile scârţâiau. Armele trăgeau. Aerul era plin de fum. Sirenele urlau. Armstrong dispăru de pe podea şi Reacher căzu cu genunchii într-un lac de sânge, lângă Froelich, şi îi luă capul în braţe. Toată supleţea ei dispăruse. Era moale şi nemişcată, ca şi cum hainele ei ar fi fost goale. Dar ochii îi erau larg deschişi. Se mişcau încet dintr-o parte în cealaltă, căutând în jur, ca şi cum voia să afle ceva.

— El e teafăr? şopti ea.

Avea o voce foarte slabă, dar alertă.

— E în siguranţă, spuse Reacher.

Îşi trecu o mână sub gâtul ei. Simţi firul căştii. Simţi sânge. Era scăldată în el. Sângele pulsa în afară. Mai mult de atât. Ţâşnea un jet cald şi puternic, pompat de toată tensiunea ei arterială. Ieşea afară în forţă, bolborosind, printre degetele lui strânse, ca un robinet de baie puternic, care era dat tare şi apoi încet, tare şi încet. Reacher îi înălţă capul şi îl lăsă pe spate puţin. Văzu o gaură de ieşire zdrenţuită, în partea din dreapta-faţă a gâtului. De acolo ieşea sângele.

Ca un râu. Ca un puhoi. Era sânge arterial, care se scurgea din trupul ei.

— Sanitari, strigă.

Nu îl auzi nimeni. Vocea lui nu ajunse prea departe. Zgomotul era prea mare. Agenţii din jurul lui trăgeau spre acoperişul depozitului. Se auzeau păcăniturile continue ale armelor. Tuburile cartuşelor trase săreau şi îl loveau în spate, ricoşau şi se înfigeau în pământ, cu nişte sunete metalice slabe, pe care le putea auzi însă destul de bine.

— Spune-mi că n-a fost unul dintre noi, şopti Froelich.

— Nu a fost unul dintre voi, zise el.

Bărbia lui Froelich căzu spre piept. Sângele învolburat răbufnea printre pliurile pielii ei. Curgea în jos şi îi uda bluza. Se strângea pe pământ într-o băltoacă şi se strecura

printre crăpăturile din asfalt. Reacher îşi apăsă mâna tare pe ceafa ei. Era alunecoasă. Apăsă mai tare. Fluxul de sânge îi slăbi strânsoarea, ca şi cum i-ar fi respins mâna, care îi aluneca şi plutea în acel şuvoi.

— Sanitari, strigă din nou, mai tare.

Dar ştia că era inutil. Froelich cântărea în jur de cincizeci şi cinci de kilograme, ceea ce însemna că avea cam patru litri şi jumătate de sânge. Cea mai mare parte din acea cantitate cursese deja. El stătea în genunchi în acel sânge. Inima ei îşi făcea datoria, bătând cu vitejie, pompând sângele preţios afară din corp, direct pe betonul din jurul picioarelor lui.

— Sanitari, strigă din nou Reacher.

Nu veni nimeni.

Froelich îl privi drept în ochi.

— Îţi aminteşti? şopti ea.

El se aplecă mai aproape.

— Cum ne-am cunoscut? şopti ea.

— Îmi amintesc.

Froelich zâmbi slab, ca şi cum răspunsul lui ar fi mulţumit-o complet. Era foarte palidă. Peste tot în jur era sânge. O băltoacă mare, care se tot lărgea. Cald şi lipicios. Acum bolborosea şi făcea spume pe gâtul ei. Arterele ei erau goale şi se umpleau cu aer. Ochii i se rotiră în cap şi se opriră din nou pe faţa lui. Buzele îi erau albe ca varul. Deveneau albăstrii. Se mişcară fără nici un sunet, repetând ultimele ei cuvinte.

— Te iubesc, Joe, şopti ea. Şi zâmbi, împăcată.

— Şi eu te iubesc, spuse el.

O ţinu la piept mult timp, până ce tot sângele i se scurse şi Froelich muri în braţele lui, cam în acelaşi moment în care Stuyvesant dădu ordinul de încetare a focului. Brusc, se lăsă o tăcere totală. În aer pluteau mirosul puternic de aramă al sângelui fierbinte şi duhoarea acidă, rece a fumului de armă. Reacher ridică privirea, se uită în spate şi văzu cum un cameraman încerca să ajungă la el, cu camera

aplecată în jos, ca un tun. O văzu pe Neagley tăindu-i calea şi pe cameraman împingând-o. Neagley păru să nu mişte nici un muşchi, dar cameramanul căzu, brusc. O văzu pe Neagley prinzând camera şi aruncând-o peste zidul de execuţie. Auzi camera căzând şi zdrobindu-se de pământ. Auzi sirena unei ambulanţe pornind, în depărtare. Apoi o alta. Auzi maşini de poliţie. Paşi alergând. Văzu pantalonii cenuşii fără o cută ai lui Stuyvesant exact în faţa lui. Stătea în sângele lui Froelich.

Stuyvesant nu făcu nimic. Rămase acolo, pe loc, un timp foarte lung, până auziră cu toţii ambulanţa în curte. Atunci, Stuyvesant se aplecă şi încercă să îl tragă pe Reacher la o parte. Reacher aşteptă până ce infirmierii se apropiară foarte mult. Apoi întinse cu grijă capul lui Froelich pe asfalt. Se ridică, palid, cu dureri, dezechilibrându-se. Stuyvesant îl prinse de cot şi îl conduse într-o parte.

— Nici măcar nu-i ştiam numele, zise Reacher.

— Mary Ellen, spuse Stuyvesant.

Infirmierii se agitară câteva clipe. Apoi rămaseră tăcuţi, renunţară şi o acoperiră cu un cearşaf. O lăsară acolo, pentru medicii legişti şi anchetatorii de la locul crimei. Reacher înaintă, împleticindu-se, şi se aşeză din nou, cu spatele lipit de perete, cu mâinile pe genunchi, cu capul în palme. Hainele lui erau îmbibate de sânge. Neagley se aşeză lângă el, la câţiva centimetri distanţă. Stuyvesant se lăsă pe vine, în faţa lor.

— Ce se întâmplă? întrebă Reacher.

— Au început să închidă oraşul, spuse Stuyvesant. Drumuri, poduri, aeroporturi. Bannon se ocupă de asta. Şi-a trimis toţi oamenii, poliţiştii metropolitani, poliţiştii din Virginia, poliţiştii statali. Plus o parte din oamenii noştri. O să-i prindem.

— Vor folosi calea ferată, zise Reacher. Suntem chiar lângă Union Station.

Stuyvesant aprobă din cap.

— Este verificat fiecare tren, spuse el. O să-i prindem.

— Armstrong este bine?

— Nici măcar o rană. Froelich şi-a făcut datoria.

Urmă o tăcere lungă. Reacher ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat pe acoperiş? întrebă el. Unde era Crosetti?

Stuyvesant îşi îndepărtă privirea.

— Crosetti a fost păcălit, spuse el. Este în casa scărilor. Mort. Împuşcat în cap. Probabil cu aceeaşi carabină cu amortizor.

O altă tăcere lungă.

— De unde era Crosetti? întrebă Reacher.

— Cred că din New York, răspunse Stuyvesant. Poate din Jersey. De undeva de pe-acolo.

— Nu e bine. Froelich de unde era?

— Din Wyoming.

Reacher aprobă din cap.

— Asta va merge. Unde e Armstrong acum?

— Nu pot să-ţi spun asta, zise Stuyvesant. Procedura.

Reacher îşi ridică mâna şi-şi privi palma. Era mânjită de sânge. Toate liniile şi cicatricele erau marcate cu roşu.

— Spune-mi, repetă el. Sau îţi frâng gâtul.

Stuyvesant nu zise nimic.

— Unde este? întrebă din nou Reacher.

— La Casa Albă, spuse Stuyvesant. Într-o cameră sigură. Aşa este procedura.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Acum?

— Chiar acum.

— Nu se poate.

Reacher îşi îndepărtă privirea, dincolo de mesele căzute.

— Ba da.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Atunci, încearcă să mă opreşti.

Stuyvesant rămase tăcut pentru un moment lung.

— Lasă-mă să-l sun eu, mai întâi, zise el.

Se ridică stângaci şi se îndepărtă.

— Eşti bine? întrebă Neagley.
— Se întâmplă exact ca în cazul lui Joe, spuse Reacher. Ca în cazul lui Molly Beth Gordon.
— N-aveai ce să faci.
— Ai văzut cum s-a întâmplat?
Neagley aprobă din cap.
— A încasat glonţul în locul lui, zise Reacher. Mi-a spus că era doar o figură de stil.
— Instinctul, spuse Neagley. Şi a avut ghinion. Cred că a trecut cu doar un centimetru pe lângă vestă. Glonţ subsonic, ar fi ricoşat imediat.
— L-ai văzut pe lunetist?
Neagley negă din cap.
— Eram cu faţa în cealaltă direcţie. Tu?
— Foarte puţin, spuse Reacher. Un bărbat.
— Ce tâmpenie! zise Neagley.
Reacher aprobă din cap şi îşi şterse palmele pe pantaloni. Apoi îşi trecu mâinile prin păr.
— Dacă aş lucra în asigurări, nu l-aş accepta drept client pe niciunul dintre vechii prieteni ai lui Joe. Le-aş spune să se sinucidă şi să îi scape pe ticăloşi de osteneală.
— Şi acum?
El ridică din umeri.
— Ar trebui să te duci acasă, în Chicago.
— Şi tu?
— Eu mai rămân pe-aici.
— De ce?
— Ştii de ce.
— O să-i prindă FBI-ul.
— Nu şi dacă ajung eu primul la ei, spuse Reacher.
— Eşti hotărât?
— Am ţinut-o în braţe, în timp ce sângera de moarte. N-am de gând să plec, pur şi simplu.
— Atunci o să mai rămân şi eu.
— Mă descurc singur.

— Ştiu, zise Neagley. Dar te vei descurca mai bine cu mine.

Reacher aprobă din cap.

— Ce ţi-a spus ea? întrebă Neagley.

— Nu mi-a spus nimic. Credea că sunt Joe.

Îl văzu pe Stuyvesant întorcându-se prin curte. Se ridică, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de zid.

— Armstrong ne primeşte, zise Stuyvesant. Vrei să te schimbi, mai întâi?

Reacher se uită în jos, la hainele sale. Erau îmbibate cu sângele lui Froelich, în pete mari şi neregulate. Sângele se răcea, se usca şi se înnegrea.

— Nu, răspunse el. Nu vreau să mă schimb mai întâi.

Merseră cu Suburbanul în care venise Stuyvesant. Era încă Thanksgiving Day şi în D. C. Era linişte. Nu întâlniră mai deloc activitate civilă. Aproape toate mişcările aparţineau forţelor de ordine. Pe fiecare cale de acces din jurul Casei Albe era un inel dublu de baraje de poliţie. Stuyvesant îşi lăsă girofarul în funcţiune şi i se făcu semn să treacă prin toate barajele. Îşi arătă documentele de identitate la poarta pentru vehicule a Casei Albe şi parcă în faţa aripii de Vest. O santinelă din infanteria marină îi duse la o escortă din Serviciul Secret, care-i conduse înăuntru. Coborâră două şiruri de scări, până la o pivniţă boltită, construită din cărămidă. Acolo, jos, erau nişte camere tehnice. Şi alte camere, cu uşi de oţel. Escorta se opri în faţa uneia dintre ele şi ciocăni puternic. Uşa fu deschisă din interior, de unul dintre oamenii din garda personală a lui Armstrong. Acesta purta încă vesta din kevlar şi ochelarii de soare, deşi camera nu avea ferestre. Doar nişte tuburi fluorescente puternice, pe tavan. Armstrong şi soţia lui stăteau împreună pe nişte scaune, la masa din centrul camerei. Ceilalţi doi agenţi stăteau sprijiniţi de pereţi. În cameră era linişte. Soţia lui Armstrong plânsese. Se vedea clar. Armstrong avea o pată din sângele lui Froelich pe

obraz. Părea dezumflat. Ca şi cum toată chestia aceea cu Casa Albă îşi pierduse hazul.

— Care este situaţia? întrebă el.

— Doi morţi, răspunse Stuyvesant, încet. Santinela de pe acoperişul depozitului şi M. E. Au murit amândoi pe loc.

Soţia lui Armstrong întoarse capul, ca şi cum ar fi primit o palmă.

— I-aţi prins pe cei care au făcut-o? întrebă Armstrong.

— FBI-ul conduce vânătoarea, spuse Stuyvesant. E doar o problemă de timp.

— Vreau să ajut, zise Armstrong.

— Veţi ajuta, spuse Reacher.

Armstrong aprobă din cap.

— Ce pot să fac?

— Puteţi da o declaraţie oficială, zise Reacher. Imediat. La timp ca reţelele de televiziune să o poată transmite la ştirile de seară.

— Ce-ar urma să spun?

— Să spuneţi că vă anulaţi weekendul liber din Dakota de Nord, din respect pentru cei doi agenţi morţi. Că rămâneţi în casa dumneavoastră din Georgetown şi că n-o să vă mai duceţi nicăieri înainte să participaţi la serviciul funerar în onoarea agentului dumneavoastră principal, în oraşul ei natal din Wyoming, duminică dimineaţă. Aflaţi numele oraşului şi menţionaţi-l, clar şi răspicat.

Armstrong aprobă din nou din cap.

— OK, zise el. Presupun că pot face asta. Dar de ce?

— Pentru că nu vor mai încerca aici, în D. C. Nu împotriva securităţii pe care o veţi avea acasă la dumneavoastră. Aşa că se vor retrage şi vor aştepta. Ceea ce îmi dă timp până duminică, să aflu unde locuiesc.

— Dumneata? Nu-i va găsi FBI-ul astăzi?

— Dacă vor reuşi, e grozav. O să pot pleca.

— Şi dacă nu-i vor găsi?

— Atunci o să-i găsesc eu.

— Şi dacă nu reuşeşti nici dumneata?

— N-am de gând să nu reuşesc. Dar dacă se va întâmpla asta, vor apărea din nou în Wyoming, ca să mai încerce o dată. La înmormântarea lui Froelich. Unde îi voi aştepta eu.

— Nu, zise Stuyvesant. Nu pot permite asta. Eşti nebun? Nu putem asigura securitatea pentru o locaţie îndepărtată din vest, în numai şaptezeci şi două de ore. Şi nu pot să îl folosesc pe cel pe care-l protejăm ca momeală.

— Nu e nevoie ca el să meargă acolo, spuse Reacher. Probabil nici măcar nu va fi un serviciu funerar. Trebuie doar să spună asta.

Armstrong clătină din cap.

— Nu pot să o spun, dacă nu va fi o ceremonie. Iar dacă se va organiza ceremonia, nu pot spune că merg, fără să apar acolo.

— Dacă vreţi să ajutaţi, asta trebuie să faceţi.

Armstrong nu mai zise nimic.

Îi lăsară pe soţii Armstrong în subsolul din Aripa de Vest, iar ei fură escortaţi înapoi la Suburban. Soarele strălucea încă şi cerul era albastru. Clădirile erau tot albe şi aurii. Era, încă, o zi minunată.

— Du-ne înapoi la motel, zise Reacher. Vreau să fac un duş. Apoi, vreau să mă întâlnesc cu Bannon.

— De ce? întrebă Stuyvesant.

— Pentru că sunt martor, spuse Reacher. L-am văzut pe lunetist. Pe acoperiş. Doar din spate, în timp ce se retrăgea.

— Poţi să-l descrii?

— Nu chiar, zise Reacher. L-am văzut doar o fracţiune de secundă. N-aş putea să-l descriu. Dar era ceva în modul în care se mişca. L-am mai văzut înainte.

PAISPREZECE.

Îşi scoase hainele. Erau scorţoase, reci şi lipicioase, din cauza sângelui. Le aruncă pe podeaua debaralei şi intră în baie. Dădu drumul la duş. Cădiţa de sub picioarele lui deveni roşie, apoi roz şi în final se curăţă. Îşi spălă părul de două ori şi se bărbieri cu grijă. Se îmbrăcă cu altă cămaşă a lui Joe, un alt costum al acestuia şi alese cravata cazonă

cumpărată de Froelich, ca un omagiu adus acesteia. După aceea, se întoarse în foaier.

Neagley îl aştepta acolo. Se schimbase şi ea. Purta acum un costum negru. Acesta era stilul armatei. Dacă ai îndoieli, mai bine îmbracă-te protocolar. Avea pregătită pentru el o ceaşcă de cafea. Neagley discuta cu poliţiştii de pază. Era o echipă nouă. Schimbul de zi, probabil.

— Stuyvesant se întoarce, îi spuse Neagley. Apoi mergem să ne întâlnim cu Bannon.

Reacher aprobă din cap. Poliţiştii deveniră tăcuţi, în prezenţa lui. Aproape respectuoşi. Nu ştia dacă faţă de el sau din cauza lui Froelich.

— Grea lovitură, spuse unul dintre ei.

Reacher se uită într-o parte.

— Cred că da, replică el.

Apoi, îl privi direct.

— Dar asta e. Se mai întâmplă şi porcării.

Neagley zâmbi, scurt. Tot stilul armatei. Dacă ai îndoieli, fă mişto.

Stuyvesant apăru o oră mai târziu şi îi duse cu maşina la Clădirea Hoover. Echilibrul puterii se schimbase. Uciderea unor agenţi federali era o crimă federală, aşa că FBI-ul preluase conducerea. Acum era vorba de o vânătoare de oameni. Bannon îi întâmpină în holul principal şi îi duse cu liftul în sala lor de şedinţe. Era mai bună decât cea a Trezoreriei. Avea lambriuri de lemn şi geamuri. Înăuntru era o masă lungă, cu grupuri de pahare şi sticle de apă minerală. Bannon se comportă ostentativ democratic şi evită capul mesei. Se aşează pe unul dintre scaunele de pe lateral. Neagley se aşează pe aceeaşi parte, la două scaune distanţă. Reacher se aşează vizavi de ea. Stuyvesant alese un loc aflat la trei scaune de Reacher şi îşi turnă un pahar cu apă.

— Ce zi, spuse Bannon, spărgând tăcerea. Agenţia mea îşi prezintă cele mai sincere condoleanţe pentru agenţii voştri.

— Nu i-aţi găsit, zise Stuyvesant.

— Avem primele date de la medicul legist, spuse Bannon. Crosetti a fost împuşcat în cap cu un glonţ NATO de 7,62. A murit instantaneu. Froelich a fost împuşcată în gât din spate, probabil cu aceeaşi armă. Glonţul i-a retezat artera carotidă. Dar cred că asta ştiaţi deja.

— Nu i-aţi găsit, repetă Stuyvesant.

Bannon clătină din cap.

— Este Ziua Recunoştinţei, zise el. Există avantaje şi dezavantaje. Principalul dezavantaj a fost acela că aveam puţin personal, din cauza vacanţei, la fel şi voi, şi poliţiştii, şi toţi ceilalţi. Principalul avantaj a fost că oraşul era foarte liniştit. Puse în balanţă, a contat mai mult că a fost liniştit, decât că eram prea puţini. Noi am fost populaţia majoritară, în tot oraşul, la cinci minute după eveniment.

— Dar nu i-aţi găsit.

Bannon negă din nou din cap.

— Nu, zise el. Nu i-am găsit. Încă îi mai căutăm, bineînţeles, dar, dacă suntem realişti, trebuie să admitem că este probabil să fi ieşit din district, până la ora asta.

— Remarcabil! spuse Stuyvesant.

Bannon făcu o grimasă.

— Nu ne vine deloc să ţopăim de bucurie. Dar nu câştigaţi nimic ţipând la noi. Pentru că am putea răspunde la fel. Cineva a trecut prin barajul organizat de voi. Cineva l-a păcălit pe omul vostru de pe acoperiş.

Se uita fix în ochii lui Stuyvesant, în timp ce vorbea.

— Noi am plătit pentru asta, zise Stuyvesant. Am plătit din greu.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Neagley. Cum au ajuns acolo, sus?

— Nu prin faţă, asta e sigur, spuse Bannon. O grămadă de poliţişti păzeau intrarea din faţă. Ăia n-au văzut nimic şi e imposibil să fi adormit cu toţii, la momentul critic. Nu au intrat nici pe aleea din spate. Acolo erau câte un poliţist pe jos şi unul în maşină, păzind ambele capete. Cei patru spun că nici ei n-au văzut pe nimeni, şi noi îi credem pe toţi

patru. Aşa că suntem de părere că indivizii au intrat într-o clădire aflată ceva mai departe. Au traversat clădirea şi au ieşit pe o uşă din spate, pe aleea aflată la jumătatea distanţei. Apoi au sărit peste aleea de trei metri şi au intrat în partea din spate a depozitului, după care au urcat pe scări. Fără îndoială, au ieşit pe acelaşi drum. Dar probabil că la ieşire alergau.

— Cum de l-au păcălit pe Crosetti? întrebă Stuyvesant. Era un agent bun.

— Da, era, zise Reacher. Mi-a plăcut de el.

Bannon ridică din nou din umeri.

— Întotdeauna există o cale, nu?

Apoi se uită prin cameră, aşa cum făcea atunci când voia ca oamenii să înţeleagă mai mult decât spusese. Nimeni nu îi răspunse.

— Aţi verificat trenurile? întrebă Reacher.

Bannon aprobă din cap.

— Cu foarte multă atenţie. Erau destul de aglomerate. Cu oameni care se duceau acasă, să ia masa în familie. Dar am fost meticuloşi.

— Aţi găsit carabina?

Bannon clătină din cap. Reacher îl privi fix.

— Va să zică, au plecat de-aici având asupra lor o carabină, spuse el.

Nimeni nu zise nimic. Bannon se uită la Reacher.

— L-ai văzut pe trăgător, spuse el.

Reacher aprobă din cap.

— Doar în viteză, poate un sfert de secundă. I-am văzut silueta, în timp ce se îndepărta.

— Şi crezi că l-ai mai văzut înainte.

— Dar nu ştiu unde.

— Remarcabil! zise Bannon.

— E ceva legat de felul în care se mişca, asta e tot. Forma corpului lui. Poate hainele. Îmi stă pe vârful limbii. Ca refrenul unui cântec vechi.

— Era tipul din caseta video din garaj?

— Nu, spuse Reacher.

Bannon aprobă din cap.

— Oricum, asta nu înseamnă prea mult. Contează că l-ai mai văzut înainte. Aţi fost în acelaşi loc, în acelaşi timp, în Bismarck în mod sigur, poate şi în altă parte. Ştim deja că ei te-au văzut pe tine. Din cauza apelului telefonic. Dar ar fi frumos dacă am avea un nume şi o descriere.

— O să te anunţ, dacă e cazul, spuse Reacher.

— Teoria voastră rămâne în picioare? întrebă Stuyvesant.

— Da, zise Bannon. Căutăm încă printre foştii voştri angajaţi. Acum, mai mult ca oricând. Pentru că suntem de părere că acesta este motivul pentru care Crosetti şi-a părăsit postul. Credem că a văzut o persoană cunoscută şi în care avea încredere.

Merseră cu maşina opt sute de metri spre vest, pe Pennsylvania Avenue, parcară în garaj şi urcară în sala de şedinţe a Serviciului Secret. Fiecare centimetru al scurtului drum era amar, fără Froelich.

— Ce porcărie, zise Stuyvesant. N-am mai pierdut niciodată un agent. În douăzeci şi cinci de ani. Iar acum, am pierdut doi în aceeaşi zi. Îi vreau pe tipii ăştia, îi vreau rău de tot.

— Sunt nişte morţi care merg încă, spuse Reacher.

— Toate probele sunt împotriva noastră, zise Stuyvesant.

— Şi atunci, ce vrei să spui? Că nu-i mai vrei, dacă sunt ai voştri?

— Nu vreau să fie ai noştri.

— Eu nu cred că sunt de-ai voştri, zise Reacher. Dar, oricum, tot vor cădea. Hai să fim sinceri în privinţa asta. Au încălcat atâtea reguli, încât am renunţat să le mai număr.

— Nu vreau să fie ai noştri, repetă Stuyvesant. Dar mi-e teamă că e posibil ca Bannon să aibă dreptate.

— Din două, una, zise Reacher. Asta e tot. Ori are dreptate, ori nu. Dacă are dreptate, o vom afla destul de curând, pentru că se dă de ceasul morţii să ne demonstreze

asta. Adevărul e că n-o să ia în calcul nici o clipă faptul că e posibil să se înşele. Vrea prea mult să aibă dreptate.

— Spune-mi că se înşală.

— Eu aşa cred. Iar partea bună este că nu contează absolut deloc dacă eu greşesc spunând că se înşală. Pentru că Bannon nu va lăsa nici o piatră nedată la o parte. Putem să ne bazăm pe el. Nu are nevoie de stimulente din partea noastră. Responsabilitatea noastră este să căutăm ceea ce el nu caută. Şi, oricum, eu cred că varianta noastră e cea corectă.

— Spune-mi că se înşală.

— Raţionamentul lui este ca o piramidă uriaşă, plasată în echilibru, cu vârful în jos. Foarte impresionantă, până se răstoarnă. El mizează totul pe faptul că lui Armstrong nu i s-a spus nimic. Dar nu există nici o logică în asta. Poate că tipii ăştia chiar îl ţintesc pe Armstrong, personal. Poate că ei pur şi simplu nu ştiu că lui nu i-aţi spus nimic.

Stuyvesant aprobă din cap.

— Aş putea fi de acord cu asta, zise el. Dumnezeule, cât aş vrea asta. Dar mai e şi chestia cu CNII-ul. Bannon a avut dreptate în privinţa asta. Dacă erau din afara comunităţii noastre, ne-ar fi atras atenţia personal spre Minnesota şi Colorado. Trebuie să recunoaştem asta.

— Şi partea cu armele este convingătoare, spuse Neagley. Şi cu adresa lui Froelich.

Reacher aprobă din cap.

— La fel şi amprenta, de fapt. Dacă vrem cu adevărat să ne facem gânduri rele, trebuie să ne gândim că e posibil ca ei să fi ştiut că amprenta nu va duce nicăieri. Poate că au făcut şi ei un test în acest sens.

— Grozav, spuse Stuyvesant.

— Dar eu tot nu cred asta, zise Reacher.

— De ce?

— Ia mesajele şi studiază-le cu atenţie.

Stuyvesant aşteptă o fracţiune de secundă, după care se ridică încet şi ieşi din cameră. Se întoarse trei minute mai

târziu, cu un dosar. Îl deschise şi întinse cele şase fotografii oficiale ale FBI-ului, în linie, pe centrul mesei. Purta încă puloverul roz. Culoarea vie se reflectă în suprafeţele lucioase ale fotografiilor, când se aplecă deasupra lor. Neagley ocoli masa şi toţi trei se aşezară unul lângă celălalt, aşa încât să poată citi mesajele.

— OK, spuse Reacher. Examinaţi-le. Tot ce e legat de ele. Şi nu uitaţi de ce o faceţi. O faceţi pentru Froelich.

Şirul de fotografii avea peste un metru lungime, aşa că se ridicară şi se deplasară de la stânga la dreapta, de-a lungul mesei, ca să le examineze pe toate.

O să mori.

Vice-preşedintele Armstrong va muri.

Ziua în care va muri Armstrong se apropie rapid.

O demonstraţie a vulnerabilităţii voastre va fi pusă în scenă astăzi.

V-a plăcut demonstraţia?

Se va întâmpla curând.

— Deci? întrebă Stuyvesant.

— Uită-te la al patrulea mesaj, spuse Reacher. Vulnerabilităţii este scris corect.

— Şi?

— E un cuvânt dificil. Uită-te la al doilea mesaj. Va este scris corect. O mulţime de oameni îl scriu greşit: v-a. Există puncte la capete, cu excepţia semnului de întrebare.

— Şi?

— Mesajele sunt scrise într-un stil destul de corect.

— OK.

— Acum, uitaţi-vă la al treilea mesaj.

— Ce e cu el?

— Neagley? întrebă Reacher.

— Este puţin cam înflorat, zise ea. Cam stângaci şi demodat. Chestia cu Ziua în care. Şi se apropie rapid.

— Exact, spuse Reacher. Puţin cam învechit.

— Dar ce dovedesc toate acestea? întrebă Stuyvesant.

— Practic, nimic. Dar sugerează ceva. Ai citit vreodată Constituţia?

— Care? A Statelor Unite?

— Bineînţeles.

— Cred că am citit-o, zise Stuyvesant. Probabil cu mult timp în urmă.

— Şi eu, spuse Reacher. La una dintre şcolile la care am fost, ne-au dat fiecăruia câte un exemplar. Era o cărticică mică şi subţire, cu coperţi groase din carton. Foarte subţire, când era închisă. Marginile erau foarte tari. O foloseam ca să ne lovim unul pe altul cu ea. Durea al naibii de tare.

— Şi?

— În esenţă, e un document juridic. Şi istoric, bineînţeles, dar fundamental este juridic. Aşa că, atunci când cineva o tipăreşte, nu poate să se joace cu asta. Trebuie să reproducă exact fiecare cuvânt, altfel nu ar fi valabilă. Nu poate să modernizeze limbajul, nu poate să facă corecturi.

— Evident că nu.

— Primele părţi sunt din 1787. Ultimul amendament din exemplarul meu era numărul douăzeci şi şase, din 1971, cel care cobora vârsta de vot la optsprezece ani. Un interval de o sută optzeci şi patru de ani. Totul fiind reprodus exact aşa cum a fost scris la momentul respectiv.

— Şi?

— Unul dintre lucrurile pe care mi-l amintesc este că, în prima parte, vicepreşedinte este scris fără liniuţă între cele două cuvinte. La fel şi în partea mai recentă. Fără liniuţă. Dar în materialul scris în perioada intermediară există liniuţă vice-preşedinte. Ceea ce înseamnă că între 1860 şi cam până prin 1930, aceasta era considerată ortografia corectă.

— Tipii au folosit liniuţă de unire, zise Stuyvesant.

— Exact, spuse Reacher. În al doilea mesaj.

— Şi asta ce înseamnă?

— Două lucruri, zise Reacher. Ştim că au fost atenţi la ore, pentru că scriu destul de corect. Aşa că primul lucru de

care ne dăm seama este acela că au mers la şcoală într-un loc în care se foloseau manuale vechi şi texte de stil vechi, rămase foarte mult în urmă. Şi asta explică, poate, stilul arhaic al celui de-al treilea mesaj. De aceea am spus că e posibil să provină dintr-o zonă rurală săracă, cu taxe şcolare mici. Al doilea lucru pe care-l aflăm este că nu au lucrat niciodată pentru Serviciul Secret. Pentru că voi sunteţi îngropaţi în hârtii. Nu am mai văzut nicăieri aşa ceva, nici chiar în armată. Oricine a lucrat aici, a scris vicepreşedinte de peste un milion de ori, în decursul carierei. Şi asta în stilul modern, fără liniuţă. S-ar fi obişnuit în mod sigur să îl scrie astfel.

Se lăsă tăcere, pentru o clipă.

— Poate că biletul a fost scris de tipul celălalt, zise Stuyvesant. Cel care nu a lucrat aici. Cel cu amprenta.

— Nu are importanţă, replică Reacher. Aşa cum a spus Bannon, tipii sunt o echipă. Sunt colaboratori. Şi perfecţionişti. Dacă unul dintre ei ar fi scris greşit, celălalt l-ar fi corectat. Dar dacă nu a fost corectat, înseamnă că amândoi ştiau ortografia greşită. Prin urmare, niciunul dintre ei nu a lucrat aici.

Stuyvesant rămase tăcut câteva clipe lungi.

— Vreau să cred asta, zise el. Însă tot ceea ce spui se bazează pe o liniuţă.

— Nu o desconsidera, spuse Reacher.

— Nu fac asta, zise Stuyvesant. Mă gândesc.

— Dacă sunt nebun sau nu?

— Dacă îmi pot permite să susţin o astfel de ipoteză.

— Asta este toată frumuseţea, spuse Reacher. Nu contează dacă mă înşel total. Pentru că FBI-ul se ocupă de scenariul alternativ.

— Poate fi o greşeală intenţionată, zise Neagley. Poate că vor să ne ducă în eroare. Să încerce să îşi ascundă trecutul sau nivelul de educaţie. Să ne arunce pe o pistă greşită.

Reacher clătină din cap.

— Nu cred, spuse el. E ceva prea subtil. Pentru asta ar apela la chestii mai obişnuite. Greşeli grosolane de ortografie, punctuaţie proastă. O liniuţă între vice şi preşedinte este o greşeală pe care nu o observi. Este o chestie pe care o faci, şi-atât.

— Care sunt implicaţiile exacte? întrebă Stuyvesant.

— Vârsta este esenţială, zise Reacher. Nu pot avea mult peste cincizeci de ani, dacă se pot ocupa de astfel de chestii. Să urce scări, să coboare. Nu pot fi mai tineri de patruzeci şi cinci de ani, pentru că tu ai citit Constituţia la gimnaziu, şi e clar că în 1970 toate şcolile din America aveau cărţi noi. Cred că ei erau la gimnaziu cam la sfârşitul acelei perioade, când şcolile rurale izolate erau încă mult în urmă. Vorbesc de şcoli cu o singură sală de clasă, cu manuale vechi de cincizeci de ani, cu hărţi neactualizate pe perete, unde stai alături de toţi verii tăi, ascultând o doamnă cu părul alb.

— E foarte tras de păr, spuse Stuyvesant. E tot o piramidă, aşezată în echilibru cu capul în jos. Arată bine, până se prăbuşeşte.

Din nou tăcere.

— Ei bine, eu am de gând să urmăresc această pistă, spuse Reacher. Cu Armstrong sau fără el. Cu tine sau fără tine. Şi singur, dacă este necesar. Pentru Froelich. Merită asta.

Stuyvesant încuviinţă din cap.

— Dacă niciunul dintre ei nu a lucrat pentru noi, de unde au ştiut că se pot baza pe faptul că FBI-ul va monitoriza rapoartele CNII?

— Nu ştiu, zise Reacher.

— Cum l-au păcălit pe Crosetti?

— Nu ştiu.

— Cum au făcut rost de armele noastre?

— Nu ştiu.

— De unde au ştiut unde locuia M. E.?

— Le-a spus Nendick.

Stuyvesant aprobă din cap.

— OK. Dar care ar fi motivul lor?

— O animozitate împotriva lui Armstrong personal, cred. Un politician are o mulţime de inamici.

Din nou tăcere.

— Poate că este jumătate aşa, jumătate invers, spuse Neagley. Poate că sunt nişte oameni din exterior, care au ceva împotriva Serviciului Secret. Poate nişte indivizi care au fost respinşi, când au cerut o slujbă. Nişte tipi care voiau din tot sufletul să lucreze aici. Poate că sunt nişte maniaci, înnebuniţi să devină agenţi. Este posibil să ştie totul despre CNII. E posibil să ştie ce arme cumpăraţi voi.

— Da, este posibil, zise Stuyvesant. Refuzăm o mulţime de lume. Unii dintre ei se supără rău din cauza asta. S-ar putea să ai dreptate.

— Nu, spuse Reacher. Se înşală. De ce ar fi aşteptat? Îmi menţin estimarea legată de vârstă. Nimeni nu candidează pentru o slujbă în Serviciul Secret la cincizeci de ani. Dacă au fost respinşi, asta s-a întâmplat cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. De ce să aştepte până acum ca să se răzbune?

— Şi asta e adevărat, zise Stuyvesant.

— Toată chestia asta are legătură directă cu Armstrong, spuse Reacher. Neapărat. Gândiţi-vă la moment. La cauză şi la efect. Armstrong a devenit important în timpul verii. Înainte de asta, nimeni nu auzise de el. Froelich mi-a spus-o chiar ea. Iar acum, primim ameninţări împotriva lui. De ce acum? Din cauza a ceva ce a făcut el, în timpul campaniei electorale, ăsta e motivul.

Stuyvesant privea fix masa. Îşi aşează palmele întinse pe ea. Începu să le mişte în mici cercuri perfecte, ca şi cum dedesubt ar fi fost o faţă de masă mototolită ce trebuia netezită. Apoi se aplecă în faţă şi introduse primul mesaj sub al doilea. Apoi, pe amândouă sub al treilea. Continuă în acelaşi stil, până făcu un teanc cu toate şase. Introduse dosarul sub ele şi îl închise.

— OK, iată ce vom face, spuse el. Îi vom transmite lui Bannon teoria lui Neagley. O persoană pe care am refuzat

să o angajăm este, mai mult sau mai puţin, în aceeaşi categorie cu o persoană pe care am concediat-o. Componenta neplăcută va fi aceeaşi. FBI-ul poate trata aceste piste ca pe una singură. Noi avem hârtiile necesare. Ei au forţa de lucru. Iar balanţa înclină spre varianta lor. Dar am fi neglijenţi dacă nu am lua în considerare şi alternativa. Aceea că nu au dreptate. Aşa că noi ne vom ocupa de teoria lui Reacher. Pentru că trebuie să facem ceva, pentru Froelich, măcar, dacă nu din alte considerente. Şi atunci, de unde începem?

— De la Armstrong, zise Reacher. Încercăm să ne dăm seama cine îl urăşte şi de ce.

Stuyvesant sună un om de la Biroul de Cercetare pentru Protecţie şi îl chemă imediat în birou. Tipul comentă că tocmai era la masa de Thanksgiving, cu familia. Stuyvesant cedă şi îi dădu timp două ore să termine. Apoi porni spre Clădirea Hoover să se întâlnească din nou cu Bannon. Reacher şi Neagley aşteptară la recepţie. Acolo era un televizor, iar Reacher voia să vadă dacă Armstrong transmisese mesajul la ştirile ce începeau în jumătate de oră.

— Te simţi bine? îl întrebă Neagley.

— Mă simt ciudat, spuse Reacher. Ca şi cum aş fi format din doi oameni. Froelich credea că Joe este alături de ea, la final.

— Joe ce ar fi făcut, în situaţia asta?

— Probabil acelaşi lucru pe care-l voi face şi eu.

— Atunci, dă-i înainte şi fă-o, spuse Neagley. Tu ai fost întotdeauna Joe, din punctul ei de vedere. Aşa că poţi să închizi cercul, pentru ea.

Reacher nu zise nimic.

— Închide ochii, spuse Neagley. Eliberează-ţi mintea. Trebuie să te concentrezi asupra lunetistului.

Reacher clătină din cap.

— Nu voi reuşi, dacă mă concentrez.

— Atunci, gândeşte-te la altceva. Foloseşte vederea periferică. Prefă-te că te uiţi la altceva. La celălalt acoperiş, poate.

Reacher închise ochii. Văzu marginea acoperişului, luminată puternic de soare. Văzu cerul, strălucitor şi palid, în acelaşi timp. Un cer de iarnă. Doar cu o urmă de ceaţă uniformă. Se uită la cer. Îşi aminti sunetele pe care le auzise. Foarte reduse, din partea mulţimii. Doar clinchetul polonicelor şi pe Froelich spunând: Vă mulţumim că aţi venit. Doamna Armstrong spunea: Poftă bună, pe un ton agitat, ca şi cum nu ar fi fost prea sigură în ce se băgase. Apoi auzi bufnitura primului glonţ cu amortizor lovind zidul. Fusese o lovitură slabă. Îl ratase pe Armstrong cu peste un metru. Probabil un foc tras în grabă. Tipul urcă pe scări, se opreşte în uşa scării, pe acoperiş, şi îl cheamă încet pe Crosetti. Iar Crosetti răspunde. Tipul aşteaptă ca agentul să vină spre el. Poate se retrage în casa scării. Crosetti se apropie şi e împuşcat. Cabina de pe acoperiş înăbuşă sunetul scos de amortizor. Tipul păşeşte peste cadavru şi aleargă ghemuit până în partea din faţă a acoperişului. Îngenunchează şi trage grăbit, prea repede, înainte să se fi liniştit bine, şi ratează cu peste un metru. Glonţul ratat găureşte cărămida şi o bucăţică mică zboară şi-l loveşte pe Reacher în obraz. Tipul bagă un nou cartuş pe ţeavă şi ţinteşte cu mai multă atenţie, pentru al doilea foc.

Reacher deschise ochii.

— Vreau să cercetezi tu cum, zise el.

— Cum” ce, mai exact? întrebă Neagley.

— Cum l-au atras pe Crosetti de la postul lui. Vreau să ştiu cum au făcut asta.

Neagley rămase tăcută pentru o clipă.

— Mă tem că teoria lui Bannon se potriveşte mai bine, pentru chestia asta, spuse ea. Crosetti a ridicat privirea şi a văzut o persoană pe care a recunoscut-o.

— Să presupunem că nu a fost aşa, zise Reacher. Altă variantă?

— O să mă gândesc. Tu ocupă-te de lunetist.

Reacher închise iar ochii şi se uită la următorul acoperiş. Apoi din nou jos, la mesele de servit. Froelich, în ultimele clipe ale vieţii ei. Îşi aminti evantaiul de sânge şi reacţia lui instinctivă. Foc mortal. Originea? Ridicase privirea şi văzuse… ce anume? Curbura spatelui sau un umăr. În mişcare. Forma şi mişcarea erau, cumva, unul şi acelaşi lucru.

— Paltonul, spuse el. Forma paltonului cu care era îmbrăcat, modul în care cădea, în timp ce se mişca.

— Ai mai văzut acel palton înainte?

— Da.

— Culoarea?

— Nu ştiu. Nu sunt sigur că avea o culoare.

— Textura?

— Textura e importantă. Nici prea groasă, nici prea subţire.

— Model în zigzag?

Reacher negă din cap.

— Nu era paltonul pe care l-am văzut pe caseta din garaj. Şi nici acelaşi tip. Tipul ăsta era mai înalt şi mai slab. O lungime destul de mare a părţii superioare a corpului. Paltonul cădea bine pe el. Cred că era unul lung.

— I-ai văzut doar umerii.

— Cădea ca un palton lung.

— Cum cădea?

— Energic. Ca şi cum tipul se mişca rapid.

— E normal. Din câte ştia, tocmai îl împuşcase pe Armstrong.

— Nu, ca şi cum ar fi permanent energic. Un tip deşirat, cu mişcări hotărâte.

— Vârsta?

— Mai bătrân ca noi.

— Constituţie?

— Potrivită.

— Părul?

— Nu-mi amintesc.

Închise din nou ochii şi căută în memorie paltoane. Un palton lung, nici gros, nici subţire. Îşi lăsă mintea să zboare, dar îi revenea mereu în cap magazinul de paltoane din Atlantic City. Cum stătea în faţa unei varietăţi de paltoane, la cinci minute după ce luase o decizie stupidă, care îl îndepărtase de liniştea şi pacea unei camere de hotel izolate din La Jolla, California.

Renunţă, douăzeci de minute mai târziu, şi îi făcu semn ofiţerului de gardă să dea televizorul mai tare, ca să asculte ştirile. Era ştirea principală, evident. Reportajul începea cu un portret al lui Armstrong, într-o casetă, în spatele umărului crainicului. Apoi, trecu la un film în care Armstrong era văzut întinzându-i mâna soţiei, ajutând-o să coboare din limuzină. Rămaseră amândoi pe loc şi zâmbiră. Apoi, banda sări la o imagine cu Armstrong zâmbind şi ţinând ridicate polonicul şi lingura. Crainicul făcu o pauză suficient de lungă ca să se audă sunetul de pe înregistrare: Un Thanksgiving fericit, tuturor! Apoi, urmară şapte sau opt secunde filmate ceva mai târziu, când coada de vagabonzi era în mişcare.

Apoi, se întâmplă.

Din cauza amortizorului, nu se auzi nici un foc de puşcă, şi tocmai pentru că nu se auzise nimic, cameramanul nu tresărise şi nu se ghemuise, aşa cum se întâmplă de obicei. Imaginea rămase stabilă. Şi pentru că nu se auzi nici un foc de puşcă, părea total inexplicabil faptul că Froelich se aruncase, dintr-odată, asupra lui Armstrong. Arăta puţin diferit, văzută din faţă. Se lansase pe piciorul stâng şi se învârtise în sus şi în lateral. Părea disperată, dar graţioasă. Rulară caseta o dată la viteză normală, apoi din nou, dar cu încetinitorul. Froelich ridicase mâna dreaptă pe umărul lui stâng şi îl împinsese în jos, în acelaşi timp împingându-se pe ea în sus. Inerţia o rotise complet, îşi ridicase genunchii şi pur şi simplu îl doborâse cu ei. Armstrong căzu şi ea îl

urmă. Era cu treizeci de centimetri mai jos de înălţimea ei obişnuită, când o lovise al doilea glonţ.

— Fir-ar al naibii! zise Reacher.

Neagley aprobă încet din cap.

— A fost prea rapidă. Dacă era cu un sfert de secundă mai lentă, ar fi fost încă destul de sus în aer ca glonţul să nimerească vesta.

— A fost prea bună.

Reluară filmul, la viteză normală. Totul se termină într-o secundă. Apoi lăsară caseta să meargă mai departe. Cameramanul se fixase în acel loc. Reacher se văzu pe sine croindu-şi loc printre mese. Văzu alţi agenţi trăgând. Froelich nu se mai vedea, fiind deja la pământ. Camera se aplecă, pentru că se trăgea, dar apoi se îndreptă din nou şi începu să se apropie. Imaginea se mişcă, probabil tipul se împiedicase de ceva. Urmară câteva momente de confuzie totală. Apoi, cameramanul începu din nou să înainteze, dornic să filmeze agentul căzut. Apăru faţa lui Neagley şi imaginea dispăru. Pe ecran reveni crainicul. Acesta privi direct în cameră şi anunţă că reacţia lui Armstrong fusese imediată şi viguroasă.

Pe ecran apăru o filmare dintr-o locaţie internă, şi Reacher recunoscu parcarea din aripa de Vest. Armstrong stătea acolo, cu soţia lui. Erau amândoi în aceleaşi haine, dar îşi scoseseră vestele antiglonţ. Cineva curăţase sângele lui Froelich de pe faţa lui Armstrong. Avea părul pieptănat şi o faţă hotărâtă. Vorbi pe un ton jos, controlat, ca un om ce se lupta cu emoţii puternice. Vorbi despre tristeţea sa extremă provocată de moartea celor doi agenţi. Le lăudă calităţile. Transmise condoleanţe familiilor lor. Continuă spunând că spera că se va înţelege faptul că muriseră ca să apere democraţia, nu pe el, ca persoană. Spera ca familiile lor să fie liniştite puţin de acest gând, şi în acelaşi timp mândre, în mod justificat. Promise o pedeapsă rapidă şi sigură împotriva atentatorilor. Asigură ţara că nici o violenţă sau intimidare nu putea influenţa activităţile guvernului şi că

tranziţia va continua neafectată. Dar încheie spunând că, în semn de respect absolut, el avea să rămână în Washington şi că îşi anula toate angajamentele, până la participarea la serviciul funerar în memoria prietenei lui personale şi şefei echipei sale de protecţie. Spuse că serviciul funerar avea să fie ţinut duminică dimineaţă, într-o mică biserică rurală din orăşelul Grace din Wyoming, unde se găsea cea mai frumoasă metaforă pentru măreţia statornică a Americii.

— Tipul e plin de gogoşi, spuse ofiţerul de serviciu.

— Nu, e chiar OK, replică Reacher.

Buletinul de ştiri trecu la rezultatele primei reprize de fotbal. Ofiţerul de serviciu tăie sonorul şi plecă. Reacher închise ochii. Se gândi la Joe, apoi la Froelich. Se gândi la ei, împreună. Apoi repetă privirea pe care o aruncase în sus. Evantaiul de sânge, curba umărului trăgătorului, retrăgându-se, învârtindu-se pe loc, rapid. Paltonul plutind în jurul lui. Paltonul. Reluă tot filmul, la fel cum postul TV îşi reluase caseta. Îngheţă imaginea pe palton. Ştia. Deschise ochii larg.

— Ai aflat cum? întrebă el.

— Nu pot trece peste ipoteza lui Bannon, răspunse Neagley.

— Spune-o.

— Crosetti a văzut o persoană pe care o cunoştea şi în care avea încredere.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat, din spusele tale.

— OK, spune-o din nou.

Neagley ridică din umeri.

— Crosetti a văzut un bărbat pe care-l cunoştea şi în care avea încredere.

Reacher clătină din cap.

— Nu ai formulat corect. Crosetti a văzut genul de bărbat pe care-l cunoştea şi în care avea încredere.

— Pe cine? întrebă ea.

— Cine poate intra şi ieşi de oriunde, fără a ridica suspiciuni?

Neagley îl privi atentă.

— Un reprezentant al legii?

Reacher aprobă din cap.

— Haina era lungă, roşcat-maronie, cu un model vag. Prea subţire pentru un palton, prea groasă pentru un pardesiu, fluturând deschis. S-a rotit, în timp ce fugea.

— Cine fugea?

— Poliţistul acela din Bismarck. Locotenent sau ce grad o fi avut. A alergat spre mine, când ieşeam din biserică. El era pe acoperişul depozitului.

— Un poliţist!

— Asta e o acuzaţie foarte gravă, spuse Bannon. Bazată pe o observaţie de un sfert de secundă, de la nouăzeci de metri depărtare, în timpul unui adevărat haos.

Se întorseseră în camera de şedinţă a FBI-ului. Stuyvesant nu plecase deloc de acolo. Purta încă puloverul roz. Camera era la fel de impresionantă.

— El era, zise Reacher. Fără nici cea mai mică îndoială.

— Poliţiştilor li se iau amprentele, spuse Bannon. Este o condiţie, la angajare.

— OK, partenerul lui nu este poliţist, zise Reacher. Tipul de pe caseta din garaj.

Nimeni nu zise nimic.

— El era, repetă Reacher.

— Cât timp l-ai văzut, în Bismarck? întrebă Bannon.

— Cam zece secunde, spuse Reacher. Se îndrepta spre biserică. Poate că mă văzuse înăuntru, se ascunsese, apoi mă văzuse plecând şi se întorsese, gata să intre înapoi.

— În total, zece secunde şi un sfert, zise Bannon. În ambele cazuri, în situaţii de panică. Avocatul apărării te-ar mânca de viu.

— Are logică, spuse Stuyvesant. Bismarck e oraşul natal al lui Armstrong. Oraşele natale sunt locurile cele mai bune în care să cauţi motive de ură.

Bannon se strâmbă.

— Descrierea?

— Înalt, zise Reacher. Păr cenuşiu, aproape cărunt. Faţă lungă, corp slab. Palton lung, un fel de ţesătură groasă, roşcat-maroniu deschis. Sacou de tweed, cămaşă albă, cravată, pantaloni de flanelă cenuşii. Pantofi mari şi vechi.

— Vârstă?

— Între 45 şi 50 de ani.

— Grad?

— Mi-a arătat o insignă aurie, dar era la şase metri depărtare. Nu am putut citi nimic pe ea. Mi s-a părut a fi un grad superior. Poate locotenent-detectiv, poate chiar căpitan.

— A vorbit?

— A strigat de la şase metri depărtare. Vreo douăzeci de cuvinte.

— Era tipul de la telefon?

— Nu.

— În cazul acesta, acum îi cunoaştem pe amândoi, zise Stuyvesant. Individul scund şi solid, într-un palton cu model în zigzag, de pe caseta video, şi poliţistul înalt şi slab, din Bismarck. Tipul scund şi solid a vorbit la telefon şi a lui este amprenta. Şi el a fost în Colorado, cu mitraliera, pentru că poliţistul este lunetistul cu carabină. De aceea se îndrepta spre turnul bisericii. Urma să tragă.

Bannon deschise un dosar. Scoase o foaie şi o studie cu atenţie.

— Biroul nostru de teren din Bismarck a făcut o listă cu tot personalul participant, spuse el. Au fost patruzeci şi doi de poliţişti în teren. Doar doi cu rang mai mare de sergent. Mai întâi, ofiţerul superior prezent, căpitan, şi adjunctul lui, locotenent.

— Poate fi oricare dintre ei, spuse Reacher.

Bannon oftă.

— Asta ne pune într-o situaţie dificilă.

Stuyvesant se holbă la el.

— Ţi-e frică să nu superi poliţia din Bismarck? Nu-ţi făceai prea multe griji că ne vei supăra pe noi.

— Nu mi-e frică să supăr pe nimeni, zise Bannon. Gândesc din punct de vedere tactic, asta e tot. Dacă ar fi fost un poliţist simplu, puteam să îl sun pe căpitan sau pe locotenent şi să-l pun să investigheze. Dar nu pot face asta, în situaţia de faţă. Iar alibiul lui va fi beton. Gradele superioare au fost libere azi, pentru sărbătoare.

— Sună acum, spuse Neagley. Află cine nu este în oraş. E imposibil să fi ajuns deja acasă. Doar supravegheaţi aeroporturile.

Bannon clătină din cap.

— Oamenii pot să nu fie acasă astăzi dintr-o mulţime de motive. Sunt în vizită la rude, chestii de genul ăsta. Şi este posibil ca tipul acesta să fie deja acasă. Putea ajunge la aeroport foarte uşor. Exact asta este ideea, nu-i aşa? În haosul de azi, cu mai multe agenţii în teren, cercetând, fără să se cunoască unii pe alţii, nu trebuia decât să intre în grămadă, cu insigna la vedere, şi ar fi putut pătrunde oriunde. Acum e clar cum au pătruns în zona supravegheată. Şi cum au ieşit. Ce este mai normal, în aceste circumstanţe, decât un poliţist alergând cu viteză maximă, cu insigna ridicată la vedere?

În cameră se lăsă tăcere.

— Dosarele de personal, spuse Stuyvesant. Ar trebui să cerem poliţiei din Bismarck să ni le trimită şi să îl lăsăm pe Reacher să se uite la fotografii.

— Asta ar dura câteva zile, zise Bannon. Şi cui aş putea să le cer? Poate că aş vorbi chiar cu tipul respectiv.

— Atunci, vorbeşte cu biroul vostru din Bismarck, spuse Neagley. Nu m-ar surprinde ca FBI-ul să aibă dosare ilegale despre tot departamentul de poliţie, cu fotografii cu tot.

Bannon zâmbi.

— Nu ar trebui să ştii astfel de lucruri.

Apoi se ridică încet şi se duse în biroul lui, ca să dea telefonul necesar.

— Deci Armstrong a dat declaraţia, spuse Stuyvesant. Ai văzut-o? Dar o să-l coste din punct de vedere politic, pentru că nu-l pot lăsa să meargă acolo.

— Am nevoie de o momeală, asta e tot, zise Reacher. Pentru mine ar fi mai bine să nu apară. Şi ultimul lucru care mă interesează acum este politica.

Stuyvesant nu răspunse. Tăcură din nou cu toţii. Bannon se întoarse în cameră după cincisprezece minute. Faţa lui avea o expresie perfect neutră.

— Veşti bune şi veşti rele, zise el. Vestea bună este că Bismarck nu e cel mai mare oraş de pe glob. Departamentul de poliţie are o sută treizeci şi opt de oameni, dintre care douăzeci şi doi de civili, ceea ce înseamnă că rămân o sută şase poliţişti activi. Doisprezece dintre ei sunt femei, aşa că am redus deja numărul la nouăzeci şi patru. Mulţumită miracolelor informaţiilor ilegale şi ale tehnologiei moderne, toate fotografiile vor fi scanate şi transmise prin e-mail, în zece minute.

— Care sunt veştile rele? întrebă Stuyvesant.

— Mai târziu, spuse Bannon. După ce Reacher ne va irosi încă puţin din timp.

Se uită la cei din cameră, fără să mai spună nimic altceva. În definitiv, era o aşteptare de mai puţin de zece minute. Un agent în costum intră grăbit, cu un teanc de hârtii. Le aşează în faţa lui Bannon, care împinse teancul spre Reacher. Acesta îl ridică şi îl răsfoi. Şaisprezece foi, unele încă puţin umede, de la imprimantă. Cincisprezece foi aveau câte şase fotografii fiecare, iar a şaisprezecea doar patru. Nouăzeci şi patru de feţe, în total. Începu cu ultima. Niciuna dintre cele patru feţe nu semăna nici pe departe.

Ridică a cincisprezecea foaie. Aruncă o privire celor şase feţe şi puse foaia jos. O luă pe a paisprezecea. Examină cele şase fotografii. Mergea repede. Nu trebuia să le studieze cu atenţie. Avea trăsăturile individului bine fixate în memorie. Dar tipul nu era pe a paisprezecea foaie. Nici pe a treisprezecea.

— Cât de sigur eşti? întrebă Stuyvesant.

Nimic pe a douăsprezecea foaie.

— Sunt sigur, răspunse Reacher. Ăla era tipul, şi era poliţist. Avea insignă şi arăta ca un poliţist. Arăta a poliţist la fel de mult ca Bannon.

Nimic pe a unsprezecea foaie. Nici pe a zecea.

— Eu nu arăt ca un poliţist, zise Bannon.

Nimic pe a noua foaie.

— Arăţi exact ca un poliţist, spuse Reacher. Ai palton de poliţist, pantaloni de poliţist, pantofi de poliţist. Ai mutră de poliţist.

Nimic pe a opta foaie.

— Se purta ca un poliţist, zise Reacher.

Nimic pe a şaptea foaie.

— Mirosea ca un poliţist, continuă Reacher.

Nimic pe a şasea foaie. Nimic pe a cincea.

— Ce ţi-a spus? întrebă Stuyvesant.

Nimic pe a patra foaie.

— M-a întrebat dacă biserica era verificată, spuse Reacher. Eu l-am întrebat ce se întâmpla. A spus ceva despre o agitaţie mare. Apoi a ţipat la mine că am lăsat uşa bisericii deschisă. Exact cum ar face un poliţist.

Nimic pe a treia foaie. Nici pe a doua. Ridică prima foaie şi ştiu instantaneu că tipul nu era acolo. Lăsă foaia să cadă şi clătină din cap.

— OK, şi acum veştile rele, spuse Bannon. Poliţia din Bismarck nu a trimis pe nimeni acolo în haine civile. Pe absolut nimeni. A fost considerată o ocazie specială, aşa că purtau cu toţii uniforme de protocol. Toţi patruzeci şi doi. În special ofiţerii. Căpitanul şi locotenentul erau în uniformă de paradă. Cu mănuşi albe şi tot tacâmul.

— Tipul era un poliţist din Bismarck, zise Reacher.

— Nu, spuse Bannon. Tipul nu era un poliţist din Bismarck. În cel mai bun caz, era un individ care se dădea drept poliţist în Bismarck.

Reacher nu comentă.

— Dar e clar că se pricepea la asta, continuă Bannon. Te-a convins pe tine, de exemplu. E clar că avea aspectul şi comportamentul potrivite.

Nimeni nu zise nimic.

— Aşa că mi-e teamă că nu s-a schimbat nimic, spuse Bannon. Căutăm în continuare foşti angajaţi ai Serviciului Secret, concediaţi de curând. Pentru că cine altcineva ar putea să se dea mai bine drept un poliţist de provincie, decât un veteran care şi-a petrecut toată cariera lucrând alături de poliţişti din provincie, exact la evenimente de acest gen?

CINCISPREZECE.

Tipul de la Biroul de Cercetare pentru Protecţie aştepta, când Reacher, Neagley şi Stuyvesant se întoarseră la Clădirea Trezoreriei. Stătea în zona de recepţie, purtând un pulover tricotat şi pantaloni albaştri, ca şi cum ar fi venit în fugă, direct de la cina servită în familie. Era cam de vârsta lui Reacher şi arăta ca un profesor universitar, cu excepţia ochilor, inteligenţi şi prevăzători, ca şi cum ar fi văzut destule la viaţa lui şi ar fi auzit încă şi mai multe. Îl chema Swain. Stuyvesant făcu prezentările şi dispăru. Swain îi conduse pe Reacher şi Neagley prin nişte coridoare pe care nu le mai folosiseră până atunci, până într-o sală care era folosită atât ca bibliotecă, cât şi ca sală de prelegeri. Avea douăsprezece scaune aşezate cu faţa la un podium, iar trei dintre pereţi erau ocupaţi de rafturi cu cărţi. Al patrulea perete avea un şir de separeuri, cu computere pe birouri. Şi câte o imprimantă lângă fiecare computer.

— Am auzit ce spune FBI-ul, zise Swain.

— Şi crezi asta? întrebă Reacher.

Swain ridică din umeri.

— Da sau nu? întrebă Reacher.

— Presupun că nu este imposibil, spuse Swain. Dar nu există nici un motiv să crezi că e varianta cea mai plauzibilă. La fel de mare este posibilitatea de a fi nişte foşti agenţi FBI. Sau actuali agenţi FBI. Ca agenţie, noi suntem mai

buni decât ei. Poate că încearcă doar să ne pună într-o lumină defavorabilă.

— Crezi că ar trebui să cercetăm în această direcţie?

— Eşti fratele lui Joe Reacher, nu-i aşa?

Reacher aprobă din cap.

— Am lucrat cu el, zise Swain. Cu mult timp în urmă.

— Şi?

— Avea obiceiul să încurajeze observaţiile aleatorii.

— La fel şi eu, spuse Reacher. Ai vreuna?

— Sarcina mea este strict academică, zise Swain. Înţelegi? Sunt un cercetător. Un om de ştiinţă, mai exact. Mă aflu aici ca să analizez.

— Şi?

— Această situaţie pare diferită de tot ce am văzut până acum. Ura este foarte vizibilă. Asasinatele se împart în două grupuri: ideologice şi funcţionale. Un asasinat funcţional este cel în care încerci să scapi de un tip din anumite motive politice sau economice. Un asasinat ideologic este cel în care ucizi pe cineva pentru că îl urăşti. Au existat o mulţime de încercări pe aceste două direcţii, de-a lungul anilor. Nu vă pot vorbi despre niciuna dintre ele, dar vă pot spune că nu au ajuns prea departe. Şi că întotdeauna este implicată foarte multă ură. Dar, de obicei, este bine ascunsă, până la un nivel conspirativ. Indivizii şoptesc între ei. Noi nu vedem decât rezultatul. Însă de data aceasta, ura este vizibilă, este chiar în faţa noastră. S-au străduit mult şi şi-au asumat o grămadă de riscuri, numai ca să se asigure că noi o percepem.

— Şi atunci, care este concluzia ta?

— Impresia mea este că faza de pregătire a fost extraordinară. Mesajele? Gândiţi-vă la risc. De câtă energie a fost nevoie pentru minimalizarea acestor riscuri. Au investit resurse incredibile în faza de pregătire. În consecinţă, sunt nevoit să presupun că au considerat că a meritat efortul.

— Dar nu a meritat, zise Neagley. Armstrong nu a văzut niciunul dintre aceste mesaje. Şi-au pierdut timpul.

— Din simplă ignoranţă, spuse Swain. Voi ştiaţi că nu vom discuta despre aceste ameninţări cu cel pe care-l protejăm?

— Nu, zise Neagley. Eu am fost surprinsă.

— Nimeni nu ştie, spuse Swain. Toţi sunt surprinşi. Tipii aceştia credeau că au ajuns la el. Aşa că eu sunt convins că e vorba de ceva personal. Dirijat spre el, nu spre noi.

— La fel credem şi noi, zise Reacher. Ai vreun motiv anume?

— O să credeţi că sunt naiv, spuse Swain. Dar eu nu cred că un om care lucrează pentru noi sau care a lucrat pentru noi i-ar fi putut ucide pe ceilalţi doi Armstrong. Nu în modul acesta.

Reacher ridică din umeri.

— Poate că eşti naiv. Poate că nu. Dar asta nu contează. Noi suntem convinşi oricum.

— Care e motivul vostru?

— Liniuţa de unire din al doilea mesaj.

— Liniuţa de unire? întrebă Swain.

Făcu o pauză scurtă şi continuă:

— Da, înţeleg. Plauzibil, dar puţin cam circumstanţial, nu vi se pare?

— Oricum, noi lucrăm pe baza presupunerii că este vorba de ceva personal.

— OK, dar care ar fi motivul? Singurul răspuns posibil este acela că îl urăsc. Au vrut să îl pună pe jar, să-l sperie, să-l facă să sufere, mai întâi. Pentru ei nu era suficient doar să îl împuşte.

— Şi atunci, cine sunt? Cine îl urăşte atât de mult?

Swain făcu un semn cu mâna, ca şi cum ar fi dat la o parte întrebarea.

— Încă ceva, spuse el. Poate părea puţin deplasat, dar eu cred că am numărat greşit. Câte mesaje au fost?

— Şase, zise Reacher.

— Nu, spuse Swain. Eu cred că au fost şapte.

— Unde e al şaptelea?

— Nendick, zise Swain. Eu cred că Nendick a livrat al doilea mesaj şi a fost al treilea. Voi l-aţi prins pe Nendick la patruzeci şi opt de ore după ce aţi ajuns aici, ceea ce a fost destul de rapid. Dar, cu tot respectul, am fi ajuns şi noi la el, mai devreme sau mai târziu. Era inevitabil. Dacă nu erau îngrijitorii, trebuiau să fie benzile. Aşa că am fi ajuns acolo. Şi ce am fi găsit? Nendick nu era doar un sistem de livrare. Era un mesaj în sine. A arătat de ce sunt capabili aceşti oameni. Presupunând că Armstrong era înştiinţat, ar fi fost destul de zdruncinat de poveste.

— Atunci, sunt nouă mesaje, zise Neagley. Pe aceleaşi criterii, ar trebui să adăugăm situaţiile din Minnesota şi Colorado.

— Absolut, spuse Swain. Înţelegeţi ce vreau să spun? Totul are ca scop teama. Fiecare mişcare a lor. Să presupunem că Armstrong ar fi fost înştiinţat tot timpul. Când primeşte primul mesaj, este îngrijorat. Primim noi al doilea mesaj, şi el este şi mai îngrijorat. Dăm de urma sursei mesajului, iar el începe să se simtă mai bine, dar totul devine şi mai rău, pentru că îl găsim pe Nendick paralizat de teamă. Apoi, primim ameninţarea cu demonstraţia şi Armstrong se îngrijorează din ce în ce mai mult. Are loc demonstraţia, iar el este devastat de cât de nemiloasă a fost aceasta.

Reacher nu spunea nimic. Privea fix podeaua.

— Credeţi că sunt mult prea analitic.

Reacher clătină din cap, uitându-se în continuare la podea.

— Nu, cred că sunteţi excesiv de analitic. Poate. E posibil. Ce rol au amprentele?

— Sunt o provocare de un alt tip, zise Swain. O fanfaronadă. Un puzzle. O provocare. De genul: Prinde-mă dacă poţi.

— Cât timp ai lucrat cu fratele meu?

— Cinci ani. De fapt, am lucrat pentru el. Am spus cu el, într-o încercare inutilă de a căpăta un anumit statut.

— Era un şef bun?

— Era un şef grozav, zise Swain. Era un tip grozav.

— Şi el conducea şedinţele de observaţii aleatorii?

Swain aprobă din cap.

— Erau amuzante. Oricine putea spune orice.

— Contribuia şi el?

— Cu observaţii foarte laterale.

Reacher ridică privirea.

— Ai spus că totul a avut ca scop frica, fiecare mişcare. Apoi, ai spus că amprentele au fost o provocare de alt tip. Asta înseamnă că nu totul este la fel, nu? Ceva este diferit.

Swain ridică din umeri.

— Aş putea să extind concluzia şi asupra lor. Amprentele produc teama că aceşti indivizi sunt prea inteligenţi ca să fie prinşi. Un alt gen de frică, dar tot frică.

Reacher îşi îndepărtă privirea. Rămase tăcut. Treizeci de secunde, un minut întreg.

— O să cedez, zise el. În cele din urmă. O să ajung ca Joe. Îi port costumul. M-am culcat cu prietena lui. Întâlnesc mereu foşti colegi ai lui. Aşa că acum voi face o observaţie laterală aleatoare, aşa cum se pare că făcea şi el.

— Care este observaţia? întrebă Neagley.

— Cred că am pierdut ceva, spuse Reacher. Că am trecut pe lângă ceva, în viteză.

— Ce anume?

— Am tot felul de imagini ciudate care mi se învârt prin cap. De exemplu, secretara lui Stuyvesant făcând nişte chestii la biroul ei.

— Ce chestii?

— Cred că am înţeles amprenta exact pe dos. Tot timpul am presupus că ei ştiau că nu putea fi urmărită. Dar cred că ne înşelăm total. Cred că este vorba exact de contrariu. Cred că se aşteptau să poată fi urmărită.

— De ce?

— Pentru că eu cred că treaba asta cu amprenta este exact acelaşi lucru ca şi treaba cu Nendick. M-am întâlnit cu un ceasornicar azi. El mi-a spus de unde provine squalenul.

— Din ficatul rechinilor, zise Neagley.

— Şi de pe nasul oamenilor, spuse Reacher. Acelaşi produs. Substanţa aceea uleioasă cu care te trezeşti pe faţă dimineaţa este squalen. Exact aceeaşi formulă chimică.

— Şi?

— Aşa că eu cred că băieţii noştri au riscat şi nu au avut noroc. Să presupunem că alegi la întâmplare un bărbat de şaizeci sau şaptezeci de ani. Care sunt şansele ca acestuia să i se fi luat amprentele, cel puţin o dată în viaţă?

— Destul de mari, cred, zise Neagley. Li se iau amprente tuturor imigranţilor. Dacă s-a născut în America, atunci ar fi fost înrolat pentru Coreea sau Vietnam, şi i s-ar fi luat amprentele, chiar dacă nu ar fi mers până la urmă acolo. I

s-ar fi luat amprentele dacă ar fi fost vreodată arestat sau dacă ar fi lucrat pentru guvern.

— Sau pentru vreo corporaţie particulară, spuse Swain. Foarte multe dintre ele solicită luarea amprentelor. Băncile, magazinele, altele.

— OK, zise Reacher. Şi atunci, iată care este treaba. Eu nu cred că amprenta este a unuia dintre tipi. Cred că este a cu totul altei persoane. A unui necunoscut inocent. A cuiva pe care l-au ales la întâmplare. Şi avea rolul să ne ducă direct la acel cineva.

În cameră se lăsă tăcerea. Neagley îl privi fix pe Reacher.

— De ce? spuse ea.

— Ca să putem găsi un alt Nendick, răspunse el. Amprenta era pe toate mesajele, iar tipul căruia îi aparţinea amprenta era şi el un mesaj, aşa cum spune Swain că a fost Nendick. Noi trebuia să dăm de urma amprentei, să-l găsim pe tip şi să dăm peste o replică exactă a situaţiei lui Nendick. O victimă îngrozită, prea speriată ca să deschidă gura şi să ne spună ceva. O persoană care să reprezinte chiar ea un mesaj. Dar, din întâmplare, indivizii au dat peste cineva căruia nu i s-au luat niciodată amprentele, aşa că noi nu l-am găsit.

— Dar au fost şase mesaje pe hârtie, spuse Swain. Au trecut probabil douăzeci de zile între momentul în care a fost pus primul la poştă şi cel în care a fost lăsat ultimul, acasă la Froelich. Asta ce înseamnă? Că toate mesajele au fost pregătite dinainte? Mi se pare o planificare prea avansată.

— Este posibil, zise Neagley. Este posibil să fi printat zeci de variante, câte una pentru fiecare eventualitate.

— Nu, spuse Reacher. Eu cred că le-au printat pe rând. Cred că au ţinut amprenta la ei tot acest timp.

— Cum? întrebă Swain. Au răpit pe cineva şi l-au ţinut ostatic? L-au ascuns undeva? Îl iau peste tot cu ei?

— Nu se poate, zise Neagley. Nu aveau cum să se aştepte ca noi să îl găsim, dacă nu era acasă.

— Omul este acasă, spuse Reacher. Dar degetul lui, nu.

Nimeni nu mai zise nimic.

— Porneşte un computer, continuă Reacher. Caută în CNII cuvântul deget.

— Avem un birou de teren mare în Sacramento, spuse Bannon. Trei agenţi sunt deja mobili. Şi un doctor. Vom afla într-o oră.

De data aceasta, Bannon venise la ei. Erau în camera de şedinţe a Serviciului Secret, Stuyvesant în capul mesei, Reacher, Neagley şi Swain pe o parte a mesei, iar Bannon singur, pe cealaltă.

— Este o idee bizară, zise Bannon. Cum au făcut? L-au ţinut în frigider?

— Probabil, spuse Reacher. Îl lasă să se încălzească puţin, şi-l freacă de nas, îl apasă pe hârtie. Exact cum face secretara lui Stuyvesant cu ştampila ei. Probabil că s-a uscat puţin, cu timpul, de aceea procentajul de squalen este din ce în ce mai mare.

— Care sunt implicaţiile? întrebă Stuyvesant. Presupunând că ai dreptate?

Reacher se strâmbă.

— Putem să schimbăm una dintre presupunerile noastre majore. Acum aş spune că amândoi au amprentele la dosar şi că amândoi au purtat mănuşi de latex.

— Doi renegaţi, zise Bannon.

— Nu neapărat de la noi, spuse Stuyvesant.

— Atunci, explică ceilalţi factori, replică Bannon.

Stuyvesant rămase tăcut. Bannon ridică din umeri.

— Haideţi, spuse el. Avem o oră. Şi nu vreau să pierd timpul căutând acolo unde nu trebuie. Convingeţi-mă. Dovediţi-mi că e vorba de nişte cetăţeni particulari, care îl urmăresc pe Armstrong, personal.

Stuyvesant îi aruncă o privire lui Swain, dar acesta nu spuse nimic.

— Timpul trece, zise Bannon.

— Nu este contextul ideal, spuse Swain.

Bannon zâmbi.

— De ce, nu vorbeşti decât faţă de cei care sunt deja de acord cu tine?

Nimeni nu spuse nimic.

— Nu aveţi nici o dovadă, spuse Bannon. Cui îi pasă de un vicepreşedinte? Vicepreşedintele este un nimeni. Cum era, o găleată cu scuipat cald?

— Carafă, zise Swain. John Nance Garner a spus că vicepreşedintele nu valorează nici cât o carafă cu scuipat cald. L-a mai numit roata de rezervă a automobilului guvernului. El a fost primul vicepreşedinte al lui FDR. John Adams l-a numit cea mai neînsemnată funcţie inventată vreodată de om, iar el a fost primul vicepreşedinte din istorie.

— Şi atunci, cine e interesat să împuşte un cauciuc de rezervă sau o carafă insignifiantă cu scuipat?

— Dă-mi voie să încep cu începutul, spuse Swain. Ce face un vicepreşedinte?

— Stă degeaba, zise Bannon. Speră să moară şeful.

Swain aprobă din cap.

— Altcineva a spus că slujba de vicepreşedinte înseamnă în principal aşteptare. Pentru eventualitatea în care preşedintele moare, sigur, dar, mai des, pentru a candida chiar el, după trecerea celor opt ani. Dar, pe termen scurt, ce este vicepreşedintele?

— Habar n-am, spuse Bannon.

— El se află acolo ca să fie un candidat, zise Swain. Cam la asta se reduce totul. Viaţa lui contează din momentul în care este numit candidat, în vară, şi până în ziua alegerilor. Este util timp de maxim patru sau cinci luni. Începe dorind să fie ales, pentru campanie. La mijlocul verii, toată lumea s-a plictisit deja de moarte de candidaţii la preşedinţie, aşa că preiau sarcina de a da un pic de avânt campaniilor candidaţilor la vicepreşedinţie. Brusc, avem alt subiect de discuţie. Alt subiect de analizat. Ne uităm la calităţile şi la trecutul lor. Ne imaginăm cum vor echilibra campania. Asta

e funcţia lor iniţială. Echilibru şi contrast. Orice nu este candidatul la preşedinţie este candidatul la vicepreşedinţie, şi viceversa. Tânăr, bătrân, agitat, monoton, nordist, sudist, prost, inteligent, dur, blând, bogat, sărac.

— Am înţeles imaginea, spuse Bannon.

— Deci, acesta este rolul lui, zise Swain. Iniţial, el este doar o fotografie şi o biografie. Este un concept. După care încep îndatoririle sale. Evident, trebuie să aibă talente electorale. Rolul lui este acela de câine de atac. Trebuie să fie capabil să spună lucrurile pe care candidatul la preşedinţie nu are voie să le spună. Dacă acea campanie presupune un atac sau o critică dură, candidatul la vicepreşedinţie este cel care le pronunţă. Între timp, candidatul la preşedinţie stă deoparte şi pozează în om de stat. Apoi au loc alegerile, candidatul la preşedinţie merge la Casa Albă, iar vicepreşedintele este ascuns în debara. Utilitatea lui s-a încheiat în prima marţi din noiembrie.

— Armstrong a fost bun la chestiile de genul acesta?

— A fost excelent. Adevărul este că a fost un combatant electoral foarte negativist, dar sondajele nu au reflectat asta, pentru că a avut grijă să-şi păstreze tot timpul pe faţă zâmbetul acela plăcut. Adevărul este că a fost de-a dreptul criminal.

— Şi crezi că a călcat pe bătături suficienţi oameni, ca să fie asasinat?

Swain aprobă din cap.

— La asta lucrez acum. Analizez fiecare discurs şi fiecare comentariu, stabilesc corespondenţa între atacurile lui şi profilul psihologic al celor pe care i-a atacat.

— Situarea în timp e cea care contează, zise Stuyvesant. Nimeni nu are ce comenta, în privinţa asta. A fost în Parlament timp de şase ani şi în Senat alţi şase, şi nu ştiu dacă a primit vreo scrisoare răutăcioasă. Toată chestia asta a fost declanşată de ceva recent.

— Iar trecutul lui recent este reprezentat de campanie, spuse Swain.

— Nimic altceva, în trecutul lui mai îndepărtat? întrebă Bannon.

Swain clătină din cap.

— Suntem acoperiţi din patru părţi, zise el. Prima şi cea mai recentă acoperire o reprezintă chiar verificarea voastră, a FBI-ului, făcută atunci când a fost nominalizat. Avem o copie a ei; nu arată nimic. Apoi, avem cercetările făcute de opoziţie, din cealaltă campanie, din aceasta şi de la ambele lui candidaturi pentru Congres. Oamenii ăia au săpat mult mai adânc decât voi. Iar Armstrong a ieşit şi de data asta curat.

— Sursele din Dakota de Nord?

— Nimic, spuse Swain. Am discutat cu toate ziarele de acolo, de fapt. Jurnaliştii locali ştiu totul, şi nu am găsit nimic în neregulă cu tipul ăsta.

— Prin urmare, e vorba de campanie, zise Stuyvesant. A supărat pe cineva.

— Pe cineva care are arme ale Serviciului Secret, spuse Bannon. Pe cineva care ştie despre interfaţa dintre Serviciul Secret şi FBI. Pe cineva care ştie că nu poţi trimite nimic prin poştă vicepreşedintelui fără ca scrisoarea să treacă mai întâi prin biroul Serviciului Secret. Cineva care a ştiut unde locuia Froelich. Aţi auzit vreodată de testul raţei? Dacă arată ca raţa, măcăne ca raţa, merge ca raţa?

Stuyvesant nu zise nimic. Bannon se uită la ceas. Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi îl puse pe masă, în faţa lui. Telefonul rămase acolo, tăcut.

— Eu rămân la teoria mea, zise el. Numai că acum afirm că amândoi indivizii sunt de-ai voştri. Mai exact, dacă telefonul ăsta sună şi se dovedeşte că Reacher are dreptate.

Telefonul sună chiar în clipa aceea. Setase soneria pe o mică interpretare piţigăiată a unei faimoase uverturi clasice. Suna ridicol în nemişcarea sumbră din cameră. Îl ridică şi apăsă butonul de pornire. Melodia prostească încetă. Probabil că spusese cineva şefu'? pentru că el zise da şi apoi ascultă, nu mai mult de opt sau nouă secunde,

după care închise telefonul şi îl puse înapoi în buzunarul sacoului.

— Sacramento? întrebă Stuyvesant.

— Nu, răspunse Bannon. Local. Au găsit carabina.

Îl lăsară pe Swain acolo şi plecară spre laboratoarele FBI din Clădirea Hoover. Se strânsese un grup de experţi. Toţi arătau ca Swain, tipi cu alură de universitari sau de oameni de ştiinţă, aduşi acolo pe nepusă masă. Erau îmbrăcaţi ca nişte familişti care se aşteptaseră să stea nemişcaţi în faţa televizorului, la un meci de fotbal, pentru restul zilei. Doi dintre ei băuseră deja nişte bere. Se vedea clar. Neagley îl cunoştea vag pe unul dintre ei, de la instructajul ei în laboratoare, făcut cu mulţi ani în urmă.

— Era o Vaime Mk2? întrebă Bannon.

— Categoric, spuse unul dintre tehnicieni.

— Avea seria pe ea?

Tipul negă din cap.

— Ştearsă cu acid.

— Puteţi face ceva?

Tipul negă din nou din cap.

— Nu, zise el. Dacă ar fi fost un număr ştanţat, am fi putut pătrunde dedesubt şi am fi găsit suficiente cristale distruse în metal ca să recuperăm numărul, dar Vaime foloseşte procedeul de gravare, în loc de ştanţare. Nu putem face nimic.

— Unde e acum?

— O testăm pentru amprente, zise omul. Dar nu sunt speranţe. Nu am găsit nimic la fluoroscop. Nimic la laser. A fost ştearsă.

— Unde a fost găsită?

— În depozit. În spatele uşii uneia dintre camerele de la etajul trei.

— Probabil că acolo au aşteptat, spuse Bannon.

— Cam cinci minute, şi au şters-o când haosul era în toi. Nişte indivizi calmi.

— Tuburi de cartuşe? întrebă Neagley.

— Niciunul, spuse tehnicianul. Probabil că le-au strâns. Dar avem toate cele patru gloanţe. Cele trei de azi sunt distruse, din cauza impactului pe suprafeţe tari. Dar cel din Minnesota este intact. S-a păstrat datorită nămolului.

Se duse la o masă de laborator, unde gloanţele erau întinse pe o foaie albă lucioasă. Trei dintre ele erau zdrobite de impact, arătau ca nişte picături deformate. Unul era cel care-l ratase pe Armstrong şi lovise zidul. Celelalte două erau mânjite de reziduuri negre, din creierul lui Crosetti, respectiv din sângele lui Froelich. Resturile de ţesut uman se imprimaseră pe carcasa de cupru şi arseseră pe suprafaţa fierbinte, sub forma unor modele dantelate caracteristice. Apoi căzuseră, după ce gloanţele îşi continuaseră zborul şi loviseră următorul obstacol. Zidul din spate, în cazul lui Froelich. Zidul holului interior, probabil, în cazul lui Crosetti. Glonţul din Minnesota arăta ca nou. Trecerea prin nămolul de la fermă îl curăţase.

— Aduceţi carabina, zise Bannon.

O aduseră din laborator, având încă mirosul aburilor superadezivi care fuseseră suflaţi peste ea, în speranţa găsirii unor amprente. Era o armă simplă, solidă, lipsită de spectaculozitate, vopsită peste tot cu vopseaua epoxidică neagră din fabricaţie. Avea un percutor scurt şi gros şi o ţeavă relativ scurtă, lungită mult de amortizorul dolofan. O lunetă puternică era fixată pe cătare.

— Nu este luneta ei, spuse Reacher. Este o Hensoldt. Vaime foloseşte lunete Bushnell.

— Mda, a fost modificată, zise unul dintre tehnicieni. Am notat deja asta.

— De fabricant?

Tipul clătină din cap.

— Nu cred, spuse el. Lucrătură de calitate, dar nu este a fabricantului.

— Ce înseamnă asta? întrebă Bannon.

— Nu sunt sigur, zise Reacher.

— Hensoldt e mai bună decât Bushnell?

— Nu chiar. Amândouă sunt lunete bune. Ca BMW şi Mercedes. Ca Nikon şi Canon.

— Atunci, cineva poate să aibă o anumită preferinţă?

— Nu cineva din agenţiile guvernamentale, spuse Reacher. De exemplu, cum ai reacţiona dacă unul dintre fotografii tăi de la locul crimei ar veni şi ţi-ar spune că vrea un Canon, în loc de Nikon-ul pe care i l-ai dat?

— Probabil că l-aş trimite la plimbare.

— Exact. Ar lucra cu ce are. Aşa că nu văd pe nimeni mergând la armurierul departamentului ca să-i ceară să-i facă rost de o Bushnell de o mie de dolari, doar pentru că o preferă, în locul unei Hensoldt de o mie de dolari.

— Şi atunci, de ce schimbarea?

— Nu sunt sigur, zise Reacher. Poate că s-a stricat. Dacă scapi o carabină din mână, poţi strica destul de uşor o lunetă de precizie. Dar un reparator angajat la guvern ar folosi tot o lunetă Bushnell. Ei nu cumpără carabine, şi-atât. Ei cumpără lăzi întregi de piese de rezervă, odată cu carabinele.

— Şi dacă au rămas fără? Dacă lunetele se defectează prea des?

— Atunci, presupun că ar putea folosi o Hensoldt. Lunetele Hensoldt vin, de obicei, cu carabine SIG. Trebuie să vă uitaţi din nou la listele acelea. Aflaţi dacă există cineva care cumpără carabine Vaime şi SIG, pentru lunetiştii lor.

— Carabina SIG este tot cu amortizor?

— Nu, răspunse Reacher.

— Atunci, asta e, zise Bannon. O agenţie care are nevoie de două tipuri de carabine cumpără Vaime ca variantă cu amortizor şi SIG ca variantă fără amortizor. Două tipuri de lunete, ca piese de schimb. Dacă rămân fără Bushnell, încep să folosească Hensoldt.

— Posibil, spuse Reacher. Ar trebui să cercetezi. Ar trebui să întrebi clar dacă a adaptat cineva o lunetă Hensoldt la o carabină Vaime. Iar dacă nu găseşti pe nimeni, ar trebui să

începi să-i întrebi pe armurierii comerciali. Să începi cu cei scumpi. Astea-s nişte piese rare. Poate fi important.

Stuyvesant privea în gol. Îngrijorarea îi era trădată de umerii gârboviţi.

— Ce este? întrebă Reacher.

Stuyvesant se uită la el şi clătină din cap. Un mic gest resemnat.

— Mi-e teamă că noi cumpărăm carabine SIG, zise el, încet. Am avut un lot de SG550, în urmă cu cinci ani. Semiautomate, fără amortizor, ca variantă alternativă. Dar nu le mai folosim prea mult, deoarece mecanismul automat le face destul de imprecise pentru situaţii de aglomeraţie. În general, sunt ţinute în depozit. Acum, folosim peste tot carabine Vaime. Aşa că sunt sigur că lăzile cu piese de rezervă pentru SIG sunt încă pline.

În cameră se lăsă tăcerea, pentru o clipă. Deodată, telefonul lui Bannon începu să sune din nou. Mica uvertură tembelă sparse tăcerea. Bannon apăsă pe buton, îl duse la ureche, zise mda şi ascultă.

— Înţeleg, zise el.

Ascultă din nou.

— Doctorul e de acord? întrebă.

Ascultă iarăşi.

— Înţeleg, spuse şi ascultă. Presupun că da, zise apoi, şi ascultă din nou. OK.

Închise telefonul şi spuse:

— La etaj.

Era palid.

Stuyvesant, Reacher şi Neagley îl urmară până la lift şi urcară cu el în sala de şedinţe. Bannon se aşeză în capul mesei, iar ceilalţi se aşezară unul lângă celălalt, aproape de capătul opus, ca şi cum n-ar fi vrut să stea prea aproape de veştile pe care urmau să le primească. Dincolo de ferestre, cerul se întunecase complet. Ziua de Thanksgiving se apropia de final.

— Îl cheamă Andretti, spuse Bannon. Şaptezeci şi trei de ani, tâmplar pensionat, pompier voluntar pensionat. Are nepoate. Din direcţia asta a venit presiunea asupra lui.

— Vorbeşte? întrebă Neagley.

— Puţin, zise Bannon. Se pare că e făcut dintr-un material ceva mai dur decât Nendick.

— Cum s-a întâmplat?

— Omul frecventează un bar de poliţişti de lângă Sacramento, de pe vremea când era pompier. A cunoscut acolo doi indivizi.

— Erau poliţişti? întrebă Reacher.

— Păreau poliţişti, răspunse Bannon. Asta a fost descrierea lui. Au ajuns să stea de vorbă, să îşi arate unii altora poze de familie. Au discutat despre cât de putredă este lumea asta şi despre ce ar face ca să-şi protejeze familiile de ea. Omul spune că totul a mers treptat.

— Şi?

— N-a vrut să spună nimic o vreme, dar atunci doctorul nostru s-a uitat la mâna lui. Degetul mare de la mâna stângă fusese îndepărtat chirurgical. Adică nu chiar chirurgical. Ceva între retezare şi hăcuire, spune omul nostru. Dar s-au străduit să lucreze curat. Andretti a rămas la povestea lui cu accidentul de tâmplărie. Doctorul a spus că în nici un caz nu fusese tăiat cu un ferăstrău. În nici un caz. Andretti a părut încântat că era contrazis şi atunci a început să mai spună câte ceva.

— Deci?

— Locuieşte singur. E văduv. Cei doi tipi cu aspect de poliţişti l-au făcut să-i invite acasă. L-au întrebat ce ar face ca să-şi protejeze familia, cât de departe ar merge. Era o întrebare retorică, la început, dar foarte rapid a devenit una reală. I-au spus că avea de ales între degetul mare şi nepoatele lui. L-au pus să aleagă. L-au imobilizat şi au făcut-o. I-au luat fotografiile şi carneţelul de adrese. I-au spus că acum ştiu cum arată nepoatele lui şi unde locuiesc. I-au mai zis că le vor scoate ovarele, la fel cum îi tăiaseră lui degetul.

Iar omul i-a crezut, evident. E normal, nu? Tocmai i-o făcuseră lui. Au furat un răcitor din bucătărie şi nişte gheaţă din frigider, ca să transporte degetul. Au plecat, iar el a reuşit să ajungă la spital.

Tăcere în cameră.

— Descrieri? întrebă Stuyvesant.

Bannon negă din cap.

— E prea speriat, zise el. Băieţii mei i-au vorbit despre programul de protecţie a martorilor, pentru toată familia, dar n-o să se lase convins. Eu cred că n-o să obţinem mai mult.

— Investigaţiile criminalistice din casă?

— Andretti a curăţat totul, cu atenţie. Ei l-au obligat să o facă. L-au privit în timp ce o făcea.

— Dar la bar? I-a văzut cineva stând de vorbă?

— O să-ntrebăm. Dar asta se-ntâmpla acum aproape şase săptămâni. Nu-ţi face speranţe prea mari.

Nimeni nu mai zise nimic, pentru un interval lung de timp.

— Reacher? zise Neagley.

— Ce este?

— La ce te gândeşti?

Reacher ridică din umeri.

— Mă gândeam la Dostoievski, spuse el. Tocmai am găsit un exemplar din Crima şi pedeapsă, pe care i l-am trimis cândva lui Joe, cadou de ziua lui. Îmi amintesc că era cât pe ce să-i trimit Fraţii Karamazov, dar m-am răzgândit. Ai citit vreodată cartea?

Neagley negă din cap.

— O parte a ei descrie ce au făcut turcii în Bulgaria, spuse Reacher. Tot felul de violuri şi jafuri. Spânzurau prizonierii dimineaţa, după ce îi ţinuseră toată noaptea prinşi cu urechile bătute-n cuie, într-un gard. Aruncau copiii în aer şi îi prindeau în baionete. Spuneau că cel mai distractiv era să o facă în faţa mamelor. Ivan Karamazov era puternic deziluzionat de toate astea. El spunea că nici un animal nu poate fi atât de crud ca omul, atât de artist în cruzime. Şi

apoi m-am gândit la tipii ăştia, cum l-au pus pe Andretti să facă curat în casă, în timp ce ei priveau. Presupun că a fost nevoit să se descurce cu o singură mână. Probabil că s-a chinuit mult. Dostoievski şi-a pus sentimentele într-o carte. Eu nu am talentul lui. Aşa că acum mă gândesc să-i găsesc pe nemernicii ăştia şi să le aplic metodele lor greşite, în maniera pe care-or să mi-o permită talentele mele personale.

— Nu mi-ai făcut impresia unuia care citeşte, zise Bannon.

— Mă descurc, replică Reacher.

— Şi aş vrea să te previn să nu care cumva să faci pe viteazul, de capul tău.

— Vorbe mari pentru un agent special.

— În orice caz, nu vreau acţiuni independente.

Reacher aprobă din cap.

— Am notat.

Bannon zâmbi.

— Ai rezolvat enigma?

— Care enigmă?

— Noi presupunem că acea carabină Vaime a fost în Minnesota marţi şi în Dakota de Nord ieri. Astăzi este aici, în D. C. Nu au adus-o cu avionul, fără doar şi poate, pentru că transportarea unor arme lungi cu un avion comercial lasă o dâră de hârtii de un kilometru lungime. Şi e prea departe ca să parcurgă distanţa cu maşina, în timpul pe care l-au avut. Aşa că poate unul dintre indivizi a fost singur în Bismarck, cu acea Heckler&Koch, în timp ce celălalt a venit cu maşina din Minnesota până aici, cu carabina Vaime. În cazul în care au fost amândoi în Bismarck, atunci au două carabine Vaime, una acolo şi una ascunsă aici. Iar dacă au fost amândoi în Bismarck, dar au numai o Vaime, atunci altcineva le-a adus-o din Minnesota cu maşina, caz în care avem de-a face cu trei indivizi, nu cu doi.

Nimeni nu zise nimic.

— Mă duc să discut cu Swain, spuse Reacher. Merg pe jos. O să-mi facă bine.

— Vin cu tine, zise Neagley.

Erau opt sute de metri de mers, spre vest, pe Pennsylvania Avenue. Cerul era tot lipsit de nori, ceea ce făcea ca noaptea să fie rece. Se vedeau câteva stele prin smogul oraşului, şi strălucirea portocalie a felinarelor de stradă. O lună mică în depărtare. Nici un fel de trafic. Trecură pe lângă Triunghiul Federal, şi clădirea masivă a Trezoreriei se apropie. Barierele rutiere către Casa Albă dispăruseră. Oraşul revenise la normal. Parcă nu se întâmplase nimic.

— Te simţi bine? întrebă Neagley.

— Înfrunt realitatea, zise Reacher. Îmbătrânesc. Încetinesc, din punct de vedere mintal. Am fost foarte încântat că am ajuns la Nendick atât de repede, dar ar fi trebuit să ajung la el imediat. Aşa că, de fapt, am fost îngrozitor. La fel cu amprenta. Ne-am chinuit ore întregi cu amprenta aia blestemată. Zile în şir. Am învârtit-o pe toate părţile, ca să înţelegem ce e cu ea. Şi n-am văzut nici o clipă intenţia reală.

— Dar am ajuns acolo, în cele din urmă.

— Iar eu mă simt vinovat, ca de obicei.

— De ce?

— Eu i-am spus lui Froelich că se descurca bine, zise Reacher. Dar ar fi trebuit să-i spun să dubleze santinelele de pe acoperiş. Un tip pe margine, unul în casa scării. Asta poate că ar fi salvat-o.

Neagley tăcu. Şase paşi, şapte.

— Era sarcina ei, nu a ta, spuse ea. Nu te simţi vinovat. Nu eşti responsabil pentru toată lumea de pe glob.

Reacher nu zise nimic. Continuă să meargă.

— Iar ei s-au dat drept poliţişti, zise Neagley. Ar fi trecut de două santinele la fel de uşor ca de una. Ar fi trecut şi de o duzină de santinele. De fapt, chiar au trecut de o duzină de santinele. De mai mult de atât. Altfel nu se poate. Întreaga zonă era plină de agenţi. Nu se putea face nimic în plus. Se mai întâmplă şi porcării.

Reacher nu zise nimic.

— Dacă erau două santinele, ar fi fost ucise amândouă, spuse Neagley. Un mort în plus n-ar fi ajutat pe nimeni.

— Ţie ţi se pare că Bannon arată ca un poliţist? întrebă Reacher.

— Tu crezi că sunt trei tipi? întrebă Neagley, în loc de răspuns.

— Nu. În nici un caz. E o echipă de doi oameni. Bannon nu vede ceva foarte evident. Ceea ce se întâmplă des, cu o minte ca a lui.

— Ce anume nu vede?

— Ţi se pare că arată ca un poliţist?

Neagley zâmbi uşor.

— Exact ca un poliţist, zise ea. Probabil că a fost poliţist înainte să intre în Birou.

— Ce îl face să arate ca un poliţist?

— Totul. Fiecare amănunt. E în porii lui.

Reacher rămase tăcut, mergând mai departe.

— E vorba de ceva ce a spus Froelich, zise el. Chiar înainte să apară Armstrong. Îşi avertiza oamenii. A spus că e foarte uşor să semeni puţin cu o persoană fără adăpost, dar este foarte dificil să arăţi exact ca o persoană fără adăpost. Cred că la fel e şi cu poliţiştii. Dacă eu mi-aş pune un palton de tweed, pantaloni cenuşii de flanelă, pantofi simpli şi aş ţine ridicată o insignă aurie, aş arăta ca un poliţist?

— Puţin. Dar nu întocmai.

— Dar tipii ăştia arată exact ca nişte poliţişti. Eu l-am văzut pe unul dintre ei şi n-am bănuit nimic. Şi intră şi ies de oriunde, fără să-i întrebe nimeni nimic.

— Asta ar explica multe, spuse Neagley. Erau ca la ei acasă în barul de poliţişti, cu Nendick. La fel şi cu Andretti.

— Ca testul cu raţa, al lui Bannon, zise Reacher. Arată ca nişte poliţişti, merg ca nişte poliţişti, vorbesc ca nişte poliţişti.

— Şi asta ar explica de unde ştiau despre ADN-ul de pe plicuri şi despre computerul CNII. Poliţiştii ştiu că FBI-ul monitorizează toate acele informaţii.

— Şi armele. Posibil să fi ajuns la echipe SWAT din eşalonul doi sau la specialişti ai Poliţiei Statale. Mai ales articole recondiţionate, cu lunete nestandard.

— Dar noi ştim că nu sunt poliţişti. Te-ai uitat la nouăzeci şi patru de fotografii.

— Ştim că nu sunt poliţişti din Bismarck, replică Reacher. Poate că sunt poliţişti din altă parte.

Swain îi aştepta încă. Părea nefericit, dar nu neapărat din cauza aşteptării. Arăta ca un om care aştepta veşti rele şi avea de dat veşti rele. Se uită întrebător la Reacher şi acesta înclină din cap, scurt.

— Numele lui e Andretti, zise el. În principiu, aceeaşi situaţie ca în cazul lui Nendick. Rezistă ceva mai bine, dar nici el nu o să vorbească.

Swain nu spuse nimic.

— E meritul tău, spuse Reacher. Tu ai făcut conexiunea. Iar carabina era o Vaime cu lunetă Hensoldt, în loc de Bushnell.

— Nu sunt specialist în arme de foc, zise Swain.

— Trebuie să ne spui ce ştii despre campanie. Cine e supărat pe Armstrong?

Urmă o tăcere scurtă. Apoi, Swain se uită într-o parte.

— Nimeni, zise el. N-am spus adevărul, acolo. Adevărul este că terminasem analiza de câteva zile. A deranjat unele persoane, asta e clar. Dar pe nimeni foarte rău. N-a fost nimic deosebit.

— Şi atunci, de ce ai spus-o?

— Am vrut să-i fac pe cei de la FBI să se răzgândească, asta e tot. Eu nu cred că a fost unul dintre noi. Nu-mi place să văd că agenţia noastră este tratată aşa.

Reacher nu zise nimic.

— Am făcut-o pentru Froelich şi Crosetti, zise Swain. Merită mai mult de-atât.

— Deci, ţie îţi spune ceva instinctul, iar noi avem o liniuţă de unire, spuse Reacher. Cea mai mare parte a cazurilor cu care am avut de-a face erau ceva mai bine fundamentate.

— Ce facem acum?
— Căutăm în altă parte, zise Neagley. Dacă nu e legat de politică, trebuie să fie ceva personal.
— Nu sunt sigur dacă pot să vă arăt chestiile astea, spuse Swain. Ar trebui să fie confidenţiale.
— Este ceva rău în ele?
— Nu, altfel aţi fi auzit despre ele în timpul campaniei.
— Şi atunci, care e problema?
— E fidel soţiei? întrebă Reacher.
— Da, răspunse Swain.
— Ea îi e fidelă?
— Da.
— E curat, din punct de vedere financiar?
— Da.
— Atunci, orice altceva ţine de trecutul îndepărtat. Ce rău s-ar produce, dacă ne laşi să aruncăm o privire?
— Presupun că niciunul.
— Atunci, să-i dăm drumul.
Porniră pe coridoarele din spate, către bibliotecă, dar când ajunseră acolo, telefonul suna. Swain îl ridică şi apoi i-l întinse lui Reacher.
— Stuyvesant, pentru tine, zise el.
Reacher ascultă o clipă şi apoi puse receptorul jos.
— Vine Armstrong, spuse el. E supărat, neliniştit şi vrea să vorbească cu toţi cei care pot fi găsiţi, dintre cei care au fost acolo azi.
Îl lăsară pe Swain în bibliotecă şi se întoarseră în camera de şedinţe. Stuyvesant intră un minut mai târziu. Purta tot hainele de golf. Avea încă sângele lui Froelich pe pantofi, împroşcat pe margini, negru şi uscat. Părea aproape epuizat. Şi zguduit psihic. Reacher mai văzuse asta. Un om rezistă fără probleme douăzeci şi cinci de ani, şi deodată totul se prăbuşeşte, într-o singură zi teribilă. Declicul poate fi provocat de un atentat sinucigaş, o prăbuşire de elicopter, un secret care se află, violenţe comise în permisie. Apoi, maşinăria pedepsirii intră zgomotos în acţiune şi o carieră

fără pată, în care cel în cauză nu colectase decât laude, e aruncată la gunoi dintr-un condei, pentru că totul trebuie să fie vina cuiva. E normal să se întâmple şi porcării, dar niciodată în raportul final al unei comisii de anchetă.

— Vom fi puţini pe teren, zise Stuyvesant. Am dat douăzeci şi patru de ore libere la cei mai mulţi dintre oameni şi n-o să-i chem înapoi doar pentru că cel pe care-l protejăm nu poate să doarmă.

Alţi doi oameni intrară cinci minute mai târziu. Reacher îl recunoscu pe unul dintre ei ca fiind unul dintre lunetiştii de pe acoperişuri, iar pe celălalt ca pe unul dintre agenţii care supraveghea coada la mâncare. Cei doi salutară obosiţi din cap, se întoarseră şi plecară să ia cafea. Se întoarseră cu câte un pahar de plastic pentru toată lumea.

Garda personală a lui Armstrong îl preceda pe acesta ca un balon invizibil. Intrară în legătură radio cu clădirea când el era încă la peste un kilometru depărtare. Un al doilea apel, când ajunse în garaj. Se raportă înaintarea lui până la lift. Unul dintre agenţi intră în zona de recepţie şi anunţă că drumul era sigur. Ceilalţi doi îl aduseră pe Armstrong înăuntru. Procedura fu repetată şi la uşa sălii de şedinţe. Intră primul agent, se uită în jur, vorbi la încheietura mâinii şi Armstrong intră în cameră, pe lângă el.

Se schimbase în nişte haine obişnuite, care nu i se potriveau. Pantaloni reiaţi, un pulover în carouri şi o jachetă din piele de căprioară. Toate culorile se asortau, iar materialele erau noi şi ţepene. Era prima notă falsă pe care o vedea Reacher la el. Parcă se întrebase Cum ar trebui să se îmbrace un vicepreşedinte? în loc să ia nişte haine la nimereală din dulap. Armstrong înclină sobru din cap către cei din cameră şi se îndreptă spre masă. Nu vorbi cu nimeni. Părea stânjenit. Tăcerea se prelungi, ajungând să devină chiar jenantă.

— Cum se simte soţia dumneavoastră, domnule? întrebă lunetistul.

Reacher îşi spuse că era întrebarea perfectă, din punct de vedere politic. Era o invitaţie de a vorbi despre sentimentele altcuiva, ceea ce era întotdeauna mai simplu decât să vorbeşti despre sentimentele tale. Colegial, ca şi cum ar fi spus: Noi suntem toţi aici, implicaţi, aşa că hai să vorbim despre cineva care nu este de faţă. Şi transmitea mesajul: Ai ocazia să ne mulţumeşti că am salvat-o, la fel ca şi pe tine.

— Este foarte zguduită, spuse Armstrong. A fost ceva groaznic. Vrea să ştiţi cât de rău îi pare. De fapt, m-a luat la rost. Mi-a spus că nu e corect din partea mea să vă supun pe toţi riscului.

Un răspuns perfect politic, îşi spuse Reacher. Invita la un singur răspuns: Ne-am făcut datoria, domnule.

— Este datoria noastră, domnule, zise Stuyvesant. Dacă nu eraţi dumneavoastră, ar fi fost altcineva.

— Mulţumesc, spuse Armstrong. Pentru că sunteţi atât de amabili. Şi vă mulţumesc că v-aţi comportat atât de bine astăzi. Amândoi vă mulţumim. Din adâncul inimilor noastre. Nu sunt un tip superstiţios, dar acum simt că vă sunt dator. Ca şi cum nu m-aş simţi eliberat de obligaţii până nu voi face ceva pentru voi. Aşa că nu ezitaţi să mi-o cereţi. Orice. Oficial sau neoficial, colectiv sau individual. Sunt prietenul vostru, pe viaţă.

Nimeni nu zise nimic.

— Vorbiţi-mi despre Crosetti, zise Armstrong. Avea familie?

Lunetistul aprobă din cap.

— Soţie şi un fiu, zise el. Cred că băiatul are opt ani.

Armstrong îşi îndepărtă privirea.

— Îmi pare foarte rău, zise el.

Tăcere în cameră.

— Pot să fac ceva pentru ei? întrebă Armstrong.

— Vom avea grijă de ei, răspunse Stuyvesant.

— Froelich avea părinţii în Wyoming, spuse Armstrong. Singurele rude. Nu era căsătorită. Nu avea fraţi sau surori.

Am vorbit cu ai ei mai devreme. După ce am discutat cu voi, la Casa Albă. Am simţit că era de datoria mea să le transmit personal condoleanţe. Şi că trebuia să le cer aprobarea pentru declaraţia mea, înainte să vorbesc cu cei de la televiziune. Am considerat că nu puteam prezenta fals situaţia, fără permisiunea lor, doar ca o momeală. Dar le-a plăcut ideea unui serviciu funerar comemorativ, duminică. Atât de mult, încât chiar o vor face. Aşa că va avea loc o ceremonie funerară, până la urmă.

Nimeni nu zise nimic. Armstrong alese un punct de pe perete şi se concentră asupra lui.

— Vreau să particip, zise el. De fapt, chiar o să particip.

— Nu pot permite asta, spuse Stuyvesant.

Armstrong tăcu.

— Adică, vă sfătuiesc să nu o faceţi, se corectă Stuyvesant.

— A fost ucisă din cauza mea. Vreau să particip la înmormântarea ei. Măcar atât pot face. Şi vreau să spun şi câteva cuvinte. Cred că va trebui să discut din nou cu părinţii ei.

— Sunt sigur că ar fi onoraţi, dar există probleme de securitate.

— Îţi respect părerea, bineînţeles, spuse Armstrong. Dar chestia asta nu e negociabilă. Mă duc singur, dacă trebuie. Chiar aş prefera să mă duc singur.

— Aşa ceva chiar nu este posibil, zise Stuyvesant.

Armstrong aprobă din cap.

— Atunci, găseşte trei agenţi care să vrea să meargă acolo cu mine. Numai trei. Nu putem transforma totul într-un circ. Vom merge şi vom pleca rapid, neanunţaţi.

— Aţi anunţat deja, la televiziunea naţională.

— Nu este negociabil, repetă Armstrong. Părinţii nu vor accepta să transforme totul într-un circ. Nu ar fi corect. Aşa că, fără presă şi fără televiziune. Doar noi.

Stuyvesant nu zise nimic.

— Merg la înmormântarea ei, spuse Armstrong. A fost omorâtă din cauza mea.

— Froelich cunoştea riscurile, zise Stuyvesant. Cu toţii le cunoaştem. Suntem aici din proprie dorinţă.

Armstrong aprobă din cap.

— Am discutat cu directorul FBI-ului. Mi-a spus că suspecţii au scăpat.

— E doar o problemă de timp, spuse Stuyvesant.

— Fiica mea este în Antarctica, zise Armstrong. Va veni aici la mijlocul verii. Temperatura acolo ajunge şi la minus douăzeci şi nouă de grade. Va urca poate la minus douăzeci şi şapte, într-o săptămână sau două. Tocmai am vorbit la telefonul prin satelit. Spune că i se pare incredibil de cald. Avem aceeaşi conversaţie de doi ani încoace. Înainte o luam ca pe o metaforă. Adică totul e relativ, nimic nu e chiar atât de rău, te poţi obişnui cu orice. Dar acum nu mai ştiu dacă e aşa. Nu cred că voi reuşi vreodată să trec peste ziua de azi. Sunt în viaţă numai pentru că altcineva a murit.

Tăcere în cameră.

— Froelich ştia ce făcea, spuse Stuyvesant. Suntem cu toţii voluntari.

— A fost minunată, nu-i aşa?

— Să mă anunţaţi când veţi dori să-l cunoaşteţi pe înlocuitorul ei.

— Nu încă, zise Armstrong. Poate mâine. Şi află cine vrea să mă însoţească duminică. Trei voluntari. Prieteni de-ai ei, care ar dori oricum să fie acolo.

Stuyvesant rămase tăcut. Apoi ridică din umeri.

— OK, zise el.

Armstrong înclină din cap.

— Mulţumesc pentru asta. Şi mulţumesc pentru azi. Vă mulţumesc tuturor. Şi din partea soţiei mele. De fapt, de asta am venit aici.

Garda lui personală înţelese mesajul şi îl însoţi spre uşă. Balonul de securitate invizibil se formă în jurul lui, testând în faţă, verificând în lateral, verificând în spate. Trei minute mai târziu, un apel radio din maşina lui. Era în siguranţă şi pornise spre nord şi vest, spre Georgetown.

— Fir-ar al naibii! spuse Stuyvesant. Acum, peste toate celelalte, şi duminică va fi un coşmar.

Nimeni nu se uită la Reacher, cu excepţia lui Neagley. Plecară singuri şi îl găsiră pe Swain la recepţie. Îşi pusese paltonul.

— Mă duc acasă, zise el.

— Peste o oră, spuse Reacher. Mai întâi ne vei arăta dosarele tale.

ŞAISPREZECE.

Dosarele erau biografice. Douăsprezece, în total. Unsprezece erau grămezi de date neprelucrate, de genul unor extrase din ziare, interviuri, depoziţii şi alte documente primare. Al doisprezecelea era un rezumat cuprinzător al primelor unsprezece. Era gros ca o Biblie medievală şi putea fi citit ca o carte. Relata întreaga poveste a vieţii lui Brook Armstrong, şi fiecare fapt menţionat era urmat de un număr scris între paranteze. Numărul indica, pe o scară de la unu la zece, cât de sigur fusese autentificat faptul respectiv. Majoritatea numerelor erau zece.

Povestea începea pe prima pagină, cu părinţii lui. Mama lui crescuse în Oregon, se mutase în Washington pentru colegiu, după care se întorsese în Oregon ca să lucreze ca farmacistă. Îi erau prezentaţi pe scurt părinţii şi fraţii, şi era listată întreaga ei educaţie, de la grădiniţă la şcoala postuniversitară. Primele ei locuri de muncă erau înşirate cronologic, iar începerea propriei afaceri în domeniul farmaceutic ocupa trei pagini. Încă mai avea firma respectivă şi obţinea venit de pe urma ei, dar acum se pensionase şi era bolnavă de ceva despre care se credea că i-ar putea provoca decesul.

Era menţionată şi pregătirea şcolară a tatălui. Serviciul militar avea o dată de început şi una de eliberare pe motive medicale, dar nu existau alte detalii. Se născuse în Oregon şi se căsătorise cu farmacista în momentul în care revenise. Se mutaseră într-un sat izolat din colţul de sud-vest al

statului şi folosise banii familiei ca să cumpere o afacere cu cherestea. Proaspeţii căsătoriţi avuseseră o fiică la scurt timp după aceea, iar Brook Armstrong se născuse doi ani mai târziu. Afacerea familiei prosperase şi atinsese o mărime decentă. Progresul şi dezvoltarea ei ocupau câteva pagini. Ofereau imaginea unui stil de viaţă provincial plăcut.

Biografia surorii avea un centimetru grosime, aşa că Reacher sări peste ea şi trecu la şcolarizarea lui Brook. Începuse ca toată lumea, cu grădiniţa. Erau detalii nenumărate. Prea numeroase ca să le acorzi prea multă atenţie, aşa că răsfoi mai departe, citind doar esenţialul. Armstrong trecuse onorabil prin tot sistemul şcolar local. Fusese bun la sport. Avea note excelente. Tatăl lui avusese un atac cerebral şi murise chiar înainte ca Armstrong să plece de acasă, la colegiu. Afacerea cu cherestea fusese vândută. Farmacia continuase să prospere. Armstrong petrecuse şapte ani în două universităţi diferite, mai întâi la Cornell, în partea de nord a statului New York, şi apoi la Stanford, în California. Îşi lăsase părul lung, dar nu se dovedise că ar fi consumat droguri. La Stanford cunoscuse o fată din Bismarck. Erau amândoi absolvenţi de cursuri postuniversitare în ştiinţe politice. Se căsătoriseră. Îşi făcuseră o casă în Dakota de Nord, iar el îşi începuse cariera politică cu o campanie pentru un loc în sistemul legislativ al statului.

— Trebuie să plec acasă, spuse Swain. Este Thanksgiving şi am copii, iar nevastă-mea o să-mi facă de petrecanie dacă mai întârzii.

Reacher se uită mai departe, la restul dosarului. Armstrong abia începuse prima candidatură minoră şi mai erau încă cincisprezece centimetri de foi de parcurs. Le răsfoi cu degetul.

— Nimic care să ne îngrijoreze? întrebă el.

— Nimic, spuse Swain.

— Nivelul acesta de detalii continuă şi în rest?

— E şi mai rău.

— O să aflu ceva, dacă stau să citesc toată noaptea?
— Nu.
— Totul a fost folosit în campania din vara asta?
Swain aprobă din cap.
— Sigur. Este o biografie grozavă. De aceea a şi fost ales. De fapt, foarte multe detalii le-am aflat datorită campaniei.
— Şi eşti sigur că nimeni nu a fost deosebit de deranjat din cauza campaniei?
— Sunt sigur.
— Şi atunci, de unde vine acel sentiment al tău? Cine îl urăşte atât de mult pe Armstrong, şi de ce?
— Nu ştiu exact, zise Swain. Este doar o senzaţie.
Reacher aprobă din cap.
— OK, spuse el. Du-te acasă.
Swain îşi luă paltonul şi plecă grăbit, iar Reacher se uită pe sărite la anii rămaşi. Neagley răsfoia masivul material sursă. Amândoi renunţară după o oră.
— Concluzii? întrebă Neagley.
— Swain are o slujbă foarte plictisitoare, zise Reacher.
Ea zâmbi.
— De acord.
— Dar ceva îmi sare în ochi. Ceva ce lipseşte din materialele astea, nu ceva ce este aici. Campaniile sunt dure, nu? Aceşti oameni ar folosi orice lucru din trecutul lui Armstrong, care i-ar pune într-o lumină favorabilă. De exemplu, mama lui. Avem detalii nenumărate despre diplomele ei de la colegiu şi despre afacerea cu farmacia. De ce?
— Ca să atragă femeile independente şi micii afacerişti.
— OK, apoi avem detalii despre faptul că este bolnavă. De ce?
— Pentru ca Armstrong să treacă drept un fiu iubitor. Foarte îndatoritor şi plin de valori familiale. Asta îl umanizează. Şi autentifică afirmaţiile lui privind sistemul de sănătate.

— Şi avem o mulţime de amănunte despre compania de cherestea a tatălui.

— Adresate din nou susţinătorilor din lumea afacerilor. Nemaivorbind că amănuntele astea ating şi preocupările legate de mediu. Copaci, tăierea pădurilor şi restul. Armstrong poate spune că are cunoştinţe practice. A trăit asta.

— Exact, zise Reacher. Oricare ar fi subiectul, oricare ar fi clientela, ei găsesc un motiv ca să profite.

— Şi?

— Au sărit peste serviciul militar. Ceea ce e ciudat, pentru că de obicei le place la nebunie chestia asta, într-o campanie electorală. În mod normal, dacă tatăl tău a fost militar de carieră, o strigi de pe acoperişuri, ca să mai punctezi într-un domeniu esenţial. Dar aici nu există nici un fel de detalii. S-a înrolat, a fost lăsat la vatră. Asta este tot ce ştim. Înţelegi ce vreau să spun? Un noian de detalii, în toate celelalte privinţe, dar nu şi în acest caz. Sare în ochi.

— Tatăl lui a murit cu mulţi ani în urmă.

— Nu contează. Ar fi speculat asta, dacă ar fi avut ceva de câştigat. Şi ce este cu acea lăsare la vatră pe motive medicale? Dacă ar fi fost o rană, în mod sigur ar fi profitat de asta. Chiar şi de un accident la instrucţie. Tipul ar fi fost un mare erou. Ştii ceva? Mie nu-mi plac lăsările la vatră pe motive medicale neexplicate. Ştii cum era. Nu te face să-ţi pui întrebări?

— Cred că da. Dar nu poate fi stabilită o legătură. S-a întâmplat înainte ca Armstrong să se nască. Iar tipul a murit cu aproape treizeci de ani în urmă. Şi, ai spus-o chiar tu, povestea asta a fost declanşată de ceva ce a făcut Armstrong în campania electorală.

Reacher aprobă din cap.

— Dar tot aş vrea să aflu mai multe despre asta. Presupun că am putea să îl întrebăm direct pe Armstrong.

— Nu e cazul, zise Neagley. Pot afla eu, dacă ţii neapărat. Pot să dau câteva telefoane. Avem o mulţime de relaţii. Cei

care încearcă să prindă o slujbă la noi, atunci când se pensionează, sunt interesaţi, în general, să facă mai întâi o impresie bună.

Reacher căscă.

— OK, fă-o. Dimineaţă, la prima oră.

— O s-o fac în noaptea asta. Armata încă mai lucrează douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu s-a schimbat nimic de când ne-am retras noi.

— Ar trebui să dormi. Nu-i ceva urgent.

— Eu nu mai dorm deloc.

Reacher căscă din nou.

— Ei bine, eu da.

— O zi proastă, zise Neagley.

Reacher aprobă din cap.

— Cât se poate de proastă. Aşa că dă telefoanele, dacă vrei, dar nu mă trezi ca să-mi spui ce-ai aflat. Îmi povesteşti dimineaţă.

Ofiţerul de serviciu din tura de noapte le făcu rost de o maşină cu care să se întoarcă la motelul din Georgetown, iar Reacher se duse direct în camera lui. Era liniştită şi goală. Fusese curăţată şi aranjată, patul făcut. Cutia lui Joe dispăruse. Se aşeză în fotoliu pentru o clipă şi se întrebă dacă Stuyvesant se gândise să anuleze rezervarea lui Froelich. Apoi, tăcerea nopţii îl apăsă şi fu copleşit de senzaţia că ceva nu era acolo. O senzaţie de absenţă. Lucruri care ar fi trebuit să fie acolo, şi nu erau. Despre ce era vorba? Despre Froelich, bineînţeles. Îi era dor de ea. Ea ar fi trebuit să fie acolo, şi nu era. Fusese acolo, ultima dată când el se aflase în cameră. Chiar în acea dimineaţă, devreme. Astăzi este ziua în care vom câştiga sau vom pierde, spusese ea. Înfrângerea iese din calcul, răspunsese el.

Ceva nu era acolo. Poate era vorba chiar de Joe. Poate de multe alte lucruri. O mulţime de lucruri lipseau din viaţa lui. Lucruri nefăcute, lucruri nespuse. Care anume? Poate că era vorba doar de cariera militară a tatălui lui Armstrong,

pe care o avea în minte. Dar poate era mai mult de atât. Ce altceva lipsea? Închise ochii şi încercă să îşi dea seama, dar nu văzu altceva decât evantaiul roz din sângele lui Froelich arcuindu-se în lumina soarelui. Aşa că deschise din nou ochii, se dezbrăcă şi făcu duş pentru a treia oară în acea zi. Se trezi privind fix cădiţa, ca şi cum s-ar fi aşteptat să o vadă înroşindu-se. Însă ea rămase curată şi albă.

Patul era rece şi tare, iar cearşafurile tari din cauza apretului. Se băgă în pat, singur, şi se uită o oră întreagă fix în tavan, gândindu-se. Apoi se deconectă brusc şi îşi impuse să adoarmă. Îl visă pe fratele lui plimbându-se şi ţinându-se de mână cu Froelich, în jurul lui Tidal Basin, vara. Lumina era blândă şi aurie, iar din gâtul ei curgea sânge, în aerul cald şi nemişcat, ca o panglică roşie pâlpâitoare, la un metru şi jumătate deasupra pământului. Plutea acolo, nederanjată de mulţimea care trecea pe lângă ei, formând un cerc cu rază de un kilometru, când ea şi Joe ajunseră din nou în locul din care porniseră. Apoi, ea se transformă în Swain, iar Joe în poliţistul din Bismarck. Paltonul poliţistului flutura deschis în timp ce mergea, iar Swain spunea cred că am numărat greşit tuturor celor cu care se întâlnea. Apoi, Swain se transformă în Armstrong. Armstrong zâmbea, cu zâmbetul lui larg de politician, şi spunea îmi pare atât de rău, iar poliţistul se întoarse, scoase o carabină lungă de sub paltonul lui fluturând, acţionă încet percutorul şi îl împuşcă pe Armstrong în cap. Nu se auzi nici un sunet, pentru că arma avea amortizor. Nici un sunet, nici atunci când Armstrong căzu în apă şi se îndepărtă, plutind.

La ora şase primi apelul de deşteptare de la recepţie, iar un minut mai târziu se auzi un ciocănit la uşă. Reacher coborî din pat, îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi se uită pe vizor. Era Neagley, care-i adusese cafea. Era îmbrăcată şi gata de plecare. Reacher deschise, apoi se aşeză pe pat şi începu să bea din cafea, în timp ce Neagley traversa culoarul îngust care ducea la fereastră. Era încordată. Arăta ca şi cum ar fi băut cafea toată noaptea.

— OK, tatăl lui Armstrong? zise ea, ca şi cum şi-ar fi pus singură întrebarea. A fost încorporat chiar la sfârşitul războiului din Coreea. Nu a activat în serviciul activ. Dar a trecut prin instructajul de ofiţer, a ajuns sublocotenent şi a fost repartizat la o companie de infanterie. Erau cantonaţi în Alabama, într-un loc care a dispărut demult. Au primit ordinul să se pregătească pentru o luptă despre care ştiau cu toţii că se terminase deja. Şi ştii ce înseamnă asta, nu?

Reacher aprobă din cap, somnoros. Sorbi din cafea.

— Un idiot de căpitan care organizează concursuri nesfârşite, zise el. Puncte pentru asta, puncte pentru ailaltă, bonificaţii peste tot, la sfârşitul lunii Compania B poate să ţină steagul în cazarmă, pentru că i-a făcut praf pe cei din Compania A.

— Iar Armstrong senior câştiga, de obicei, spuse Neagley. Îşi ţinea din scurt unitatea. Dar avea o problemă de temperament. Era imprevizibil. Dacă greşea cineva şi pierdea puncte, era posibil să înnebunească de furie. S-a întâmplat de câteva ori. Nu doar obişnuitele prostii ale ofiţerilor. În rapoarte sunt menţionate accese necontrolate de furie. Mergea mult prea departe, ca şi cum nu s-ar fi putut stăpâni.

— Şi?

— I-au trecut-o cu vederea de două ori. Nu era ceva constant. Simple episoade. Dar a treia oară a fost vorba de un abuz fizic grav şi l-au dat afară. Au muşamalizat totul. I-au oferit o lăsare la vatră pe motive psihologice, au catalogat-o drept stres de luptă, chiar dacă nu fusese niciodată ofiţer combatant.

Reacher se strâmbă.

— Probabil că avea prieteni. Cum ai avut şi tu, dacă ai reuşit să pătrunzi atât de adânc în arhive.

— Am stat la telefon toată noaptea. Stuyvesant o să facă apoplexie când o să vadă nota de plată de la hotel.

— Câte victime individuale?

— Aşa m-am gândit şi eu, iniţial, dar putem să uităm de ei. Au fost trei, câte unul pentru fiecare incident. Unul a fost ucis în acţiune în Vietnam, altul a murit cu zece ani în urmă în Palm Springs, iar al treilea are peste şaptezeci de ani şi locuieşte în Florida.

— O fundătură, spuse Reacher.

— Dar explică de ce nu au inclus asta în materialele electorale.

Reacher aprobă din cap. Sorbi din cafea.

— Există vreo posibilitate ca Armstrong să-i fi moştenit temperamentul? Froelich spunea că l-a văzut furios.

— Ăsta a fost al doilea gând care mi-a trecut prin minte, zise Neagley. E cât se poate de posibil. A existat ceva mocnind sub suprafaţă, atunci când a insistat să meargă la înmormântarea ei, nu? Dar presupun că impresia de ansamblu ar fi ieşit deja la iveală, de mult. Tipul a candidat pentru post, la un nivel sau altul, toată viaţa lui. Iar toate acestea au început odată cu campania electorală din vara asta. Am căzut deja de acord în privinţa asta.

Reacher aprobă din cap, fără convingere.

— Campania electorală, repetă el.

Înţepeni, cu ceaşca de cafea în mână. Se uită fix la perete, un minut întreg, două.

— Ce este? întrebă Neagley.

El nu răspunse. Se ridică şi se duse la fereastră. Trase la o parte draperiile şi se uită la feliile şi fâşiile de Washington D. C. Ce se întindeau sub cerul cenuşiu al răsăritului.

— Ce a făcut Armstrong în campanie? întrebă el.

— O mulţime de lucruri.

— Câţi reprezentanţi are New Mexico?

— Nu ştiu, zise Neagley.

— Cred că trei. Îi ştii după nume?

— Nu.

— L-ai recunoaşte pe vreunul dintre ei pe stradă?

— Nu.

— Oklahoma?

— Nu ştiu. Cinci?

— Şase, cred. Ştii numele vreunuia?

— Unul dintre ei este un nemernic, asta ştiu sigur. Dar nu-mi amintesc numele lui.

— Senatori din Tennessee?

— Unde vrei s-ajungi?

Reacher se uita pe fereastră.

— Cred că ne-am molipsit de washingtonită, zise el. Am fost cu toţii atinşi de ea. Nu ne uităm la chestia asta ca nişte oameni obişnuiţi. Pentru aproape toată lumea din ţară, toţi aceşti politicieni sunt nişte nimeni. Ai spus-o chiar tu. Ai spus că te interesează politica, dar nu ştii pe dinafară numele tuturor celor o sută de senatori. Şi majoritatea oamenilor sunt de o mie de ori mai puţin interesaţi ca tine. Majoritatea oamenilor nu ar recunoaşte un senator-secund dintr-un alt stat nici dacă ar veni la ei şi le-ar trage o palmă. Iar Froelich a recunoscut, efectiv, că nimeni nu mai auzise de Armstrong până atunci.

— Şi?

— Şi Armstrong a făcut un lucru total fundamental şi elementar, în campanie. S-a plasat în vizorul publicului, la nivel naţional. Pentru prima oară în viaţa lui, oameni obişnuiţi din afara statului său şi din afara cercului său de prieteni i-au văzut faţa. I-au auzit numele. Pentru prima dată. Cred că nu există nimic mai fundamental de atât.

— În ce sens?

— Să presupunem că faţa lui a ajuns la cineva din trecut. Absolut din senin. Ca un şoc brusc.

— De exemplu?

— De exemplu, poate că eşti un tip care a fost pălmuit, cu mult timp în urmă, de un tânăr care şi-a pierdut firea. O situaţie de genul acesta. Poate într-un bar, poate din cauza unei fete. Poate te-a umilit, prin asta. Nu l-ai mai văzut niciodată de atunci, dar incidentul ţi-a mocnit în minte, de atunci încoace. Anii trec şi, dintr-odată, tipul apare în toate ziarele şi la televizor. Este politician şi candidează pentru

postul de vicepreşedinte. Nu ai mai auzit de el până atunci pentru că nu urmăreşti C-SPAN9 sau CNN. Dar acum, iată-l, peste tot, în faţa ta. Ce faci, atunci? Dacă te-ai pricepe la politică, ai putea suna la opoziţie şi ai da totul pe faţă. Dar tu nu te pricepi la politică, pentru că acum e prima dată când îl vezi de la bătaia aceea în bar, cu mult timp în urmă. Şi atunci, ce faci? Vederea lui îţi readuce totul în minte. Şi totul a mocnit în timpul ăsta.

— Te gândeşti la un fel de răzbunare?

Reacher aprobă din cap.

— Ceea ce ar explica ideea lui Swain că se doreşte ca Armstrong să sufere. Dar poate că Swain nu s-a uitat unde trebuia. Poate că toţi am făcut la fel. Pentru că este posibil să nu aibă legătură cu Armstrong, ca politician. Poate că are legătură cu Armstrong ca om. Poate că legătura este cu adevărat personală.

Neagley se opri din plimbat şi se aşează pe fotoliu.

— Cam tras de păr, zise ea. Oamenii trec peste anumite lucruri. Nu?

— În general.

Reacher se uită la ea.

— Tu nu ai trecut peste ceea ce te-a făcut să nu-ţi placă să fii atinsă.

În cameră se lăsă tăcerea.

— OK, zise ea. Oamenii normali trec peste astfel de lucruri.

— Oamenii normali nu răpesc femei, nu taie degete şi nu ucid oameni inocenţi.

Ea aprobă din cap.

— OK, spuse Neagley. E o teorie. Dar unde ne conduce ea?

— Poate chiar la Armstrong, zise Reacher. Însă asta ar fi o conversaţie dificilă, cu un vicepreşedinte ales. Şi şi-ar aminti el, oare? Dacă a moştenit temperamentul care a dus la scoaterea din armată a tatălui lui, este posibil să fi fost implicat în zeci de bătăi, pe vremuri. Este un tip solid. Putea

să facă prăpăd într-o mulţime de locuri înainte să se tempereze.

— Soţia lui? Sunt împreună de mult timp.

Reacher nu zise nimic.

— E timpul s-o luăm din loc, spuse Neagley. Ne întâlnim cu Bannon la şapte. Îi spunem?

— Nu, răspunse Reacher. Oricum, nici n-ar vrea să audă.

— Du-te şi fă un duş, zise Neagley.

Reacher aprobă din cap.

— Încă ceva, înainte de asta. Ceva ce m-a ţinut treaz o oră întreagă, azi-noapte. Mă sâcâie. Ceva ce nu e aici sau ceva ce nu a fost făcut.

Neagley ridică din umeri.

— OK, spuse ea. O să mă gândesc la asta. Iar acum, bagă viteză.

Reacher se îmbrăcă cu ultimul dintre costumele lui Joe. Era gri închis şi fin ca mătasea. Folosi ultima cămaşă curată, apretată şi albă ca zăpada. Ultima cravată era albastru închis, cu un model micuţ repetat. Când te uitai foarte de aproape, vedeai că fiecare element al modelului era o diagramă a unui jucător la aruncare, ţinând o minge de baseball şi pregătindu-se de o aruncare înşelătoare.

Se întâlni cu Neagley în hol, mâncă o brioşă la bufet şi luă o ceaşcă de cafea cu el în Town Car-ul Serviciului Secret. Ajunseră în sala de şedinţe cu întârziere. Bannon şi Stuyvesant erau deja acolo. Bannon era îmbrăcat tot ca un poliţist. Stuyvesant purta din nou costumul Brooks Brothers. Reacher şi Neagley lăsară un scaun liber între ei şi Stuyvesant. Bannon se uită lung la locul gol, ca şi cum acesta ar fi simbolizat absenţa lui Froelich.

— FBI-ul nu va avea agenţi în Grace, Wyoming, zise el. O cerere specială a lui Armstrong, prin intermediul directorului. Nu vrea un circ acolo.

— Mie îmi convine, spuse Reacher.

— Vă pierdeţi timpul, zise Bannon. Noi acceptăm asta numai pentru că vrem să o facem. Băieţii răi ştiu cum

merge treaba. Sunt din branşă. Vor înţelege că declaraţia lui a fost o cursă. Şi atunci, nu vor apărea.

Reacher aprobă din cap.

— Nu va fi prima călătorie pe care o fac degeaba.

— Te previn împotriva oricărei acţiuni independente.

— Dac-ar fi să te ascult, nu va avea loc nici o acţiune.

Bannon aprobă din cap.

— Au venit testele balistice, zise el. Carabina pe care am găsit-o în depozit este, în mod sigur, aceeaşi armă cu care s-a tras glonţul din Minnesota.

— Şi cum a ajuns acolo? întrebă Stuyvesant.

— Am consumat peste o sută oameni-oră, noaptea trecută, spuse Bannon. Tot ce vă pot spune sigur este cum nu a ajuns aici. Nu a venit cu avionul. Am verificat toate sosirile zborurilor comerciale, în opt aeroporturi, şi nu există arme de foc declarate. Apoi am cercetat toate avioanele particulare care au aterizat în aceleaşi opt aeroporturi. Nimic care să stârnească suspiciuni.

— În concluzie, au adus-o cu maşina? zise Reacher.

Bannon aprobă din cap.

— Dar între Bismarck şi D. C. Sunt peste două mii de kilometri. Asta înseamnă minim douăzeci de ore, chiar dacă mergi ca nebunul. Adică ceva imposibil, ţinând cont de intervalul dintre evenimente. Concluzia este că această carabină nu a fost niciodată în Bismarck. A venit direct din Minnesota, ceea ce înseamnă puţin peste 1750 de kilometri, în patruzeci şi opt de ore. Şi bunica ta putea reuşi asta.

— Bunica mea nu ştie să conducă, zise Reacher. Tot mai crezi că sunt trei indivizi?

Bannon negă din cap.

— Nu, ne-am gândit mai bine şi rămânem la doi. Totul se leagă mai bine aşa. Noi credem că echipa s-a împărţit în două, marţi, între Minnesota şi Colorado, şi că au rămas despărţiţi, după aceea. Tipul care s-a dat drept poliţist în Bismarck a acţionat singur la biserică. Credem că a avut acolo numai mitraliera. Ceea ce pare raţional, pentru că

ştia că Armstrong ar fi fost acoperit de agenţi imediat ce era descoperită puşca-momeală. Iar o mitralieră este mai utilă decât o carabină împotriva unui grup de oameni. În special o H&K MP5. Oamenii noştri spun că este la fel de precisă ca o carabină, la o sută de metri, şi mult mai puternică. Cu încărcătorul cu treizeci de cartuşe, ar fi trecut prin cei şase agenţi şi ar fi ajuns destul de uşor la Armstrong.

— Şi atunci, de ce s-ar mai fi deranjat celălalt tip să vină aici, între timp? întrebă Stuyvesant.

— Pentru că sunt oamenii voştri, spuse Bannon. Sunt nişte profesionişti adevăraţi. Ştiau care le sunt şansele. Ştiau că nu puteau fi siguri de o lovitură, într-un loc anume. Aşa că au urmărit programul lui Armstrong şi au planificat să se completeze unul pe celălalt, aşa încât să acopere toate variantele.

Stuyvesant nu zise nimic.

— Dar ieri erau împreună, spuse Reacher. Ai spus că primul tip a adus puşca Vaime aici, iar eu l-am văzut pe acoperiş pe cel din Bismarck.

Bannon aprobă din cap.

— Gata cu manevrele alternative, pentru că ieri a fost ultima ocazie bună, pentru o perioadă bună de timp. Probabil că tipul din Bismarck a venit cu un avion comercial, la scurt timp după ce forţele aeriene v-au adus pe voi înapoi.

— Şi atunci, unde e puşca H&K? Probabil că a abandonat-o undeva în Bismarck, între biserică şi avion. Aţi găsit-o?

— Nu, spuse Bannon. Dar căutăm în continuare.

— Şi cine a fost tipul pe care l-a oprit poliţistul, în cartier?

— Nu-l luăm în calcul. Aproape sigur e doar un civil.

Reacher clătină din cap.

— Şi atunci, tipul ăsta a ascuns carabina-momeală şi apoi a alergat înapoi la biserică, cu H&K-ul, de unul singur?

— Nu văd de ce nu.

— Ai stat vreodată ascuns, pregătindu-te să împuşti pe cineva?

— Nu, zise Bannon.

— Eu da, spuse Reacher. Şi nu e prea amuzant. Trebuie să stai confortabil, relaxat şi pregătit. Este o chestie legată de muşchi. Ajungi acolo cu mult timp înainte, te instalezi, îţi reglezi poziţia, estimezi distanţa, verifici vântul, estimezi unghiul de înălţare sau coborâre, calculezi deviaţia glonţului. Apoi, stai acolo, privind prin lunetă. Respiri uşor, îţi încetineşti bătăile inimi. Şi ştii ce îţi doreşti în acel moment, mai mult decât orice pe lume?

— Ce?

— Pe cineva care să-ţi păzească spatele. Tu te concentrezi numai în faţă şi începi să simţi o mâncărime în spate. Dacă tipii ăştia sunt nişte profesionişti adevăraţi, aşa cum spui tu, în nici un caz nu ar fi lucrat în turnul bisericii numai unul dintre ei, singur.

Bannon rămase tăcut.

— Are dreptate, spuse Neagley. Cea mai bună presupunere ar fi că tipul din cartier era omul de acoperire, care se întorcea, după ce ascunsese momeala. Făcea un ocol, departe de gard. Lunetistul se ascundea în biserică, aşteptând întoarcerea lui.

— Ceea ce ridică o întrebare, zise Reacher. Cine a fost pe drumul dinspre Minnesota, în aceste momente?

Bannon ridică din umeri.

— OK, spuse el. Atunci sunt trei.

— Toţi ai noştri? întrebă Stuyvesant, pe un ton neutru.

— Nu văd de ce nu, răspunse Bannon.

Reacher clătină din cap.

— Eşti obsedat, spuse el. De ce nu-i arestezi, pur şi simplu, pe toţi cei care au lucrat vreodată pentru Serviciul Secret? Probabil că au rămas şi unii de o sută şi ceva de ani, din primul mandat al lui FDR.

— Noi rămânem la teoria noastră, zise Bannon.

— Bine, spuse Reacher. Măcar aşa nu vă am pe cap.

— Te-am avertizat de două ori în privinţa acţiunilor independente.

— Iar eu te-am auzit tot de două ori.

În cameră se lăsă tăcerea. Apoi, faţa lui Bannon se îmblânzi. Aruncă o privire spre scaunul gol al lui Froelich.

— Deşi ţi-aş înţelege în totalitate motivul.

Reacher se uita fix la masă.

— Sunt doi indivizi, nu trei, spuse el. Sunt de acord cu tine, aşa totul se potriveşte mai bine. Pentru o chestie ca asta, cea mai bună alegere ar fi un om singur, dar aşa ceva nu este niciodată realizabil practic, aşa că rămân doi. Dar nu trei. Un al treilea ar multiplica de o sută de ori riscul.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat cu carabina?

— Au trimis-o prin mesagerie, evident, zise Reacher. FedEx, UPS sau alţii. Poate chiar USPS. Probabil că au împachetat-o laolaltă cu un set de ferăstraie şi ciocane şi au spus că este o livrare de mostre de scule. O poveste de adormit copiii, ceva de genul ăsta. Au trimis-o pe adresa unui motel de aici şi au aşteptat să sosească. Eu aşa aş fi făcut.

Bannon părea stânjenit. Nu spuse nimic. Se ridică şi ieşi. Uşa se închise în urma lui. În cameră era linişte. Stuyvesant stătea pe scaunul lui, puţin jenat.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

— Ne concediezi, zise Neagley.

El aprobă din cap. Băgă mâna în buzunarul interior al sacoului şi scoase două plicuri albe subţiri.

— Asta nu mai e o anchetă internă, zise el. Ştiţi asta. A ajuns la proporţii mult prea mari.

— Dar ştii că Bannon caută acolo unde nu trebuie.

— Sper că va ajunge să înţeleagă asta, spuse Stuyvesant. Atunci, poate va începe să caute unde trebuie. Până una-alta, noi îl apărăm pe Armstrong. Începând cu nebunia asta din Wyoming. Asta facem noi. Asta este tot ce putem face. Noi reacţionăm. Ne apărăm. Nu avem baze legale ca să angajăm oameni din afară într-un rol activ.

Împinse primul plic de-a lungul suprafeţei lucioase a mesei. Îi dădu suficientă forţă pentru a-l face să înainteze exact doi metri şi să se oprească în faţa lui Reacher. Îl împinse apoi pe al doilea, cu o mişcare mai blândă, încât se opri în faţa lui Neagley.

— Mai târziu, zise Reacher. Concediază-ne mai târziu. Mai lasă-ne şi restul zilei.

— De ce?

— Trebuie să discutăm cu Armstrong. Doar eu şi Neagley.

— Despre ce?

— Despre ceva important, spuse Reacher şi tăcu din nou.

— Chestia despre care am vorbit azi-dimineaţă? îl întrebă Neagley.

— Nu, lucrul pe care l-am avut în minte noaptea trecută.

— Ceva care lipsea, ceva care n-a fost făcut?

El negă din cap.

— E vorba despre ceva ce nu s-a spus.

— Ce anume nu s-a spus?

Reacher nu răspunse. Luă cele două plicuri şi le împinse înapoi pe masă. Stuyvesant le opri cu palma. Le ridică şi le ţinu o clipă în mână, nesigur.

— Nu pot să vă las să vorbiţi cu Armstrong fără să fiu de faţă, zise el.

— Va trebui să o faci, spuse Reacher. Este singurul mod în care ne va spune ceva.

Stuyvesant nu zise nimic. Reacher îi aruncă o privire.

— Vorbeşte-mi despre sistemul poştal. De cât timp verificaţi corespondenţa lui Armstrong?

— Încă de la început, zise Stuyvesant. Din momentul în care a fost ales drept candidat. Asta e procedura standard.

— Cum funcţionează?

Stuyvesant ridică din umeri.

— Destul de simplu. La început, agenţii din casa lui deschideau tot ce se livra acolo, aveam un tip în birourile Senatului care deschidea ce ajungea la ei şi un tip în Bismarck, care se ocupa de chestiile locale. Însă, după

primele două mesaje, am centralizat totul aici, pentru mai multă simplitate.

— Dar, exceptând amenințările, toate celelalte scrisori ajung la el?

— Evident.

— Îl ştii pe Swain?

— Cercetătorul? Puţin.

— Ar trebui să-l promovezi. Sau să-i dai o primă. Sau un pupic mare pe frunte. Pentru că e singura persoană de aici care are o idee originală în cap. Punându-ne şi pe noi la socoteală.

— Care-i ideea?

— Trebuie să-l vedem pe Armstrong. Cât mai curând posibil. Eu şi Neagley, singuri. Apoi, ne vom considera concediaţi şi nu ne vei mai vedea niciodată. Şi nu-l vei mai vedea nici pe Bannon. Pentru că problema ta va dispărea în două zile.

Stuyvesant puse plicurile înapoi în buzunar.

Era ziua de după Thanksgiving iar Armstrong se afla într-un exil autoimpus faţă de problemele publice, dar, cu toate astea, aranjarea unei întâlniri cu el era extrem de problematică. Imediat după şedinţa de dimineaţă, Stuyvesant, îl promovase pe unul dintre cei şase rivali iniţiali ai lui Froelich în locul ei, iar tipul era plin de tot felul de prostii gen acum putem face asta aşa cum trebuie. Omul îşi păstră controlul în faţa lui Stuyvesant datorită aspectelor sensibile ale problemei, dar aruncă în calea lor toate obstacolele posibile. Principala barieră era o regulă veche de zeci de ani care spunea că nici o persoană protejată nu putea fi lăsată singură cu nişte vizitatori, fără să fie prezent măcar un agent de protecţie. Reacher înţelegea logica acelei reguli. Chiar dacă erau percheziţionaţi până la piele, el şi Neagley ar fi putut să-l dezmembreze complet pe Armstrong, în aproximativ o secundă şi jumătate. Dar era necesar să discute singuri cu el. Era vital. Stuyvesant nu voia să treacă peste decizia noului conducător de echipă,

încă din prima lui zi, însă, în cele din urmă, cită garanţiile de securitate ale Pentagonului şi stabili că prezenţa a doi agenţi imediat în spatele uşii era suficientă. Apoi îl sună pe Armstrong acasă, pentru a primi aprobarea personală a acestuia. Închise telefonul şi spuse că Armstrong păruse puţin îngrijorat şi că urma să-l sune el, cât de curând.

Aşteptară iar Armstrong sună după douăzeci de minute, ca să-i spună lui Stuyvesant trei lucruri: primul, sănătatea mamei lui se înrăutăţise brusc, în consecinţă – al doilea lucru – voia să fie dus cu avionul în Oregon chiar în acea după-amiază şi, prin urmare, al treilea: Reacher şi Neagley trebuiau să fie cât mai scurţi şi să meargă acolo abia după două ore, timpul necesar ca să-şi facă bagajele.

Aşa că Reacher şi Neagley se duseră în biroul lui Froelich, ca să aştepte acolo. Dar acesta fusese deja ocupat de înlocuitor. Planta mică dispăruse. Mobila fusese mutată. Lucrurile fuseseră schimbate. Tot ce mai amintea de Froelich era o urmă vagă a parfumului ei în aer. Aşa că se întoarseră la recepţie şi se tolăniră în fotoliile de piele. Se uitară la televizor, oprind sunetul. Fusese programat pe un canal de ştiri şi o văzură din nou pe Froelich murind, în linişte şi cu încetinitorul. Revăzură o parte din declaraţia ulterioară a lui Armstrong şi pe Bannon răspunzând la întrebări, în faţa Clădirii Hoover. Nu cerură să fie pornit sunetul. Ştiau ce-ar fi auzit. Urmăriră ştirile din sport, cu meciurile din Thanksgiving Day. Apoi, Stuyvesant îi chemă înapoi în biroul lui.

Secretara nu era acolo. Se bucura de un weekend prelungit, acasă. Traversară secretariatul gol şi se aşezară în faţa biroului imaculat al lui Stuyvesant, în timp ce acesta specifica regulile întâlnirii.

— Nici un contact fizic, zise el.

Reacher zâmbi.

— Nici măcar o strângere de mână?

— Cred că o strângere de mână este OK, spuse Stuyvesant. Dar nimic altceva. Şi nu trebuie să dezvăluiţi

nimic despre situaţia actuală. El nu ştie nimic şi nu vreau să afle de la voi. Aţi înţeles?

Reacher aprobă din cap.

— Înţeles, zise Neagley.

— Nu îl supăraţi şi nu îl hărţuiţi. Nu uitaţi cine este. Şi amintiţi-vă că este îngrijorat pentru mama lui.

— OK, spuse Reacher.

Stuyvesant îşi îndepărtă privirea.

— Am decis că nu vreau să ştiu de ce vreţi să îl vedeţi. Şi nu vreau să ştiu ce se va întâmpla după aceea, dacă se va întâmpla ceva. Dar vreau să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut deja. Auditul vostru ne va ajuta şi cred că ne-aţi salvat în Bismarck, aţi fost bine intenţionaţi tot timpul, iar eu sunt foarte recunoscător pentru toate astea.

Nimeni nu spuse nimic.

— Mă voi pensiona, zise Stuyvesant. În condiţiile actuale, ar trebui să lupt ca să îmi salvez cariera şi adevărul e că nu-mi place chiar atât de mult această carieră ca să lupt pentru ea.

— N-a fost nici o clipă vorba despre agenţii voştri, spuse Reacher.

— Ştiu asta, răspunse Stuyvesant. Dar am pierdut doi oameni. În consecinţă, cariera mea e terminată. Dar astea sunt decizia şi problema mea. Tot ce vreau să vă spun este că mă bucur că am avut şansa să îl cunosc pe fratele lui Joe şi că a fost o adevărată plăcere să lucrez cu voi doi.

Nimeni nu zise nimic.

— Şi mă bucur că ai fost acolo la sfârşit, pentru M. E.

Reacher îşi îndepărtă privirea. Stuyvesant scoase din nou plicurile din buzunar.

— Nu ştiu dacă să sper să aveţi dreptate sau să vă înşelaţi, zise el. În legătură cu Wyoming. Vom avea trei agenţi acolo şi nişte poliţişti locali. Nu e o acoperire prea bună, dacă lucrurile vor lua o întorsătură urâtă.

Le întinse plicurile, peste birou.

— Vă aşteaptă o maşină jos, continuă Stuyvesant. Vă asigurăm transportul până în Georgetown, numai dus, după care vă descurcaţi singuri.

Coborâră cu liftul, iar Reacher făcu un ocol prin holul principal. Era mare, întunecat, cenuşiu şi pustiu, iar paşii lui răsunau pe marmura rece. Se opri sub placa sculptată şi ridică privirea spre numele fratelui său. Aruncă o privire spre locul liber, în care curând urma să fie adăugată Froelich. Apoi îşi îndepărtă privirea, se întoarse şi merse la Neagley. Trecură prin uşa mică cu hublou din sticlă armată şi găsiră maşina aşteptându-i.

Cortul alb era încă pe locul lui, pe trotuarul din faţa casei lui Armstrong. Şoferul opri, cu portiera din spate lipită de conturul cortului, şi vorbi în microfonul de la încheietura mâinii. O secundă mai târziu, uşa casei lui Armstrong se deschise şi ieşiră trei agenţi.

Unul înaintă prin tunelul de pânză şi deschise portiera maşinii. Reacher ieşi, urmat de Neagley. Agentul închise portiera şi rămase impasibil pe trotuar, în timp ce maşina pleca. Al doilea agent îşi întinse mâinile, mimând scurt că trebuiau să stea nemişcaţi şi să fie percheziţionaţi. Aşteptară în întunericul albicios al pânzelor. Neagley se încordă când mâinile străine o pipăiră. Dar era un control superficial. Abia dacă o atinseră. Şi ratară cuţitul ceramic al lui Reacher, ascuns în şosetă.

Agenţii îi conduseră în holul lui Armstrong şi închiseră uşa. Casa era mai mare decât părea din exterior. Era o clădire mare şi zdravănă, care arăta ca şi cum ar fi fost acolo de o sută de ani şi gata să reziste încă o sută. În hol erau antichităţi întunecate, pe ziduri era un tapet cu dungi, peste tot erau grupuri de fotografii înrămate. Pe podele erau covoraşe, întinse peste covoarele groase, din perete în perete. Un sac cu haine stătea aruncat într-un colţ, probabil pregătit pentru drumul de urgenţă în Oregon.

— Pe aici, zise unul dintre agenţi.

Îi conduse în interiorul casei şi, după o curbă scurtă prin hol, într-o bucătărie mare, care ar fi părut foarte potrivită pentru o cabană din buşteni. Era toată îmbrăcată în pin, cu o masă mare la un capăt şi toate echipamentele de bucătărie în celălalt. Se simţea un miros puternic de cafea. Armstrong şi soţia lui stăteau la masă, având în faţă nişte căni grele de porţelan şi patru ziare diferite. Doamna Armstrong purta un costum de jogging şi avea faţa transpirată, ca şi cum ar fi existat o sală de gimnastică în pivniţă. După toate aparenţele, nu avea să-şi însoţească soţul în Oregon. Nu era machiată. Arăta puţin obosită şi deprimată, ca şi cum evenimentele din ziua precedentă îi modificaseră sentimentele într-un mod fundamental. Armstrong părea calm. Purta o cămaşă curată, sub o jachetă cu mânecile trase în sus, pe antebraţe. Fără cravată. Citea editorialele din New York Times şi Washington Post, aşezate unul lângă celălalt.

— Doriţi o cafea? întrebă doamna Armstrong.

Reacher încuviinţă din cap, iar ea se ridică, intră în zona de bucătărie, luă alte două căni din cârlige şi le umplu. Se întoarse cu câte una în fiecare mână. Reacher nu se putea decide dacă s-o considere înaltă sau scundă pe doamna Armstrong. Era una dintre acele femei care par scunde în pantofi fără toc şi înaltă când poartă tocuri. Le întinse cănile fără nici o expresie pe faţă. Armstrong îşi ridică privirea din ziare.

— Îmi pare rău pentru mama dumneavoastră, spuse Neagley.

Armstrong înclină din cap.

— Domnul Stuyvesant mi-a spus că doriţi o conversaţie privată, spuse el.

— Ar fi foarte bine aşa, zise Reacher.

— Soţia mea ar trebui să rămână?

— Depinde cum definiţi dumneavoastră o conversaţie privată.

Doamna Armstrong îi aruncă o privire soţului.

— Poţi să-mi povesteşti după aceea, zise ea. Înainte să pleci. Dacă trebuie.

Armstrong înclină din nou din cap şi îşi împături meticulos ziarele. Apoi se ridică, se duse la filtrul de cafea şi îşi umplu din nou cana.

— Să mergem, spuse el.

Îi conduse înapoi în holul cotit şi apoi într-o cameră laterală. Doi agenţi îi urmară şi rămaseră câte unul de fiecare parte a uşii. Armstrong îi privi de parcă şi-ar fi cerut scuze şi închise uşa în faţa lor. Ocoli şi se aşeză în spatele unui birou. Camera era aranjată ca un birou de studiu, dar era mai recreativă decât unul real. Nu exista nici un computer. Biroul era mare, făcut din lemn masiv. Mai erau nişte scaune de piele şi cărţi alese probabil după aspectul cotorului. Camera era lambrisată şi avea un covor persan vechi. Undeva exista un aparat de împrospătare a aerului, care dădea un parfum plăcut. Pe perete era o fotografie înrămată, înfăţişând o persoană de sex nedeterminat stând pe un bloc de gheaţă. Persoana respectivă purta o haină lungă şi enormă, vătuită, cu glugă şi mănuşi groase, care-i ajungeau până la coate. Gluga avea un guler mare de blană, care încadra strâns faţa, în întregime ascunsă de o mască de schi şi de ochelari galbeni fumurii, pentru zăpadă. Una dintre mănuşile până la cot era ridicată într-un salut.

— Fiica noastră, zise Armstrong. I-am cerut o fotografie, pentru că ne e dor de ea. Pe-asta ne-a trimis-o. Are simţul umorului.

Se aşeză în spatele biroului. Reacher şi Neagley se aşezară fiecare pe câte un scaun.

— Toate astea par foarte confidenţiale, spuse Armstrong.

Reacher aprobă din cap şi zise:

— Şi, în final, cred că veţi fi de acord că trebuie să păstrăm totul confidenţial.

— La ce vă gândiţi?

— Domnul Stuyvesant ne-a amintit câteva reguli de bază, zise Reacher. O să încep încălcându-le chiar din clipa asta.

Serviciul Secret a interceptat şase mesaje de ameninţare împotriva dumneavoastră. Primul a venit prin poştă, cu optsprezece zile în urmă. Alte două au venit la poştă, după aceea, iar trei au fost livrate direct.

Armstrong nu spuse nimic.

— Nu păreţi surprins, zise Reacher.

Armstrong ridică din umăr.

— În politică trebuie să te aştepţi la orice, spuse el.

— Aşa o fi, zise Reacher. Toate cele şase mesaje au fost semnate cu o amprentă. Mergând pe urma ei, am ajuns la un bătrân din California. Degetul îi fusese amputat şi folosit ca ştampilă.

Armstrong nu zise nimic.

— Al doilea mesaj a apărut chiar în biroul lui Stuyvesant. În cele din urmă, s-a dovedit că un tehnician de la supraveghere, pe nume Nendick, este cel care l-a plasat acolo. I-au răpit soţia, ca să-l constrângă s-o facă. Era atât de îngrozit de pericolul pe care-l reprezenta pentru ea interogarea lui inevitabilă, încât a intrat într-un fel de comă. Dar noi presupunem că ea era deja moartă, la momentul respectiv.

Armstrong rămase tăcut.

— Există un cercetător în birou, Swain, care a realizat o conexiune mentală importantă. A intuit că numărătoarea noastră era greşită. El şi-a dat seama că Nendick era un mesaj în sine, fiind vorba astfel de şapte mesaje, nu de şase. Apoi, l-am adăugat pe tipul din California, al cărui deget fusese tăiat, şi am ajuns la opt mesaje. Plus două crime, marţi, care au reprezentat mesajele numărul nouă şi zece. Una în Minnesota, alta în Colorado. Doi străini fără nici o legătură, pe care-i chema Armstrong, au fost ucişi, ca un fel de demonstraţie împotriva dumneavoastră.

— Oh, nu, zise Armstrong.

— Prin urmare, zece mesaje, spuse Reacher. Toate având scopul de a vă face să suferiţi, numai că dumneavoastră nu vi s-a spus de niciunul dintre ele. Dar apoi am început să mă

întreb dacă nu număram în continuare greşit. Şi ştiţi ceva? Sunt aproape sigur că ne-am înşelat. Cred că au fost cel puţin unsprezece mesaje.

Tăcere în mica încăpere.

— Care ar fi al unsprezecelea? întrebă Armstrong.

— Unul care a scăpat, zise Reacher. Unul care a venit prin poştă, adresat dumneavoastră, ceva ce Serviciul Secret nu a considerat că era o ameninţare. Ceva care nu a însemnat nimic pentru ei, dar care a însemnat mult pentru dumneavoastră.

Armstrong nu zise nimic.

— Eu cred că acela a fost primul, spuse Reacher. Chiar la început, poate, înainte ca Serviciul Secret să intervină. Cred că a fost un fel de anunţ, pe care numai dumneavoastră îl puteaţi înţelege. Aşa că eu cred că dumneavoastră aţi ştiut tot timpul despre toate astea. Cred că ştiţi cine o face, şi cred că ştiţi şi de ce o face.

— Au murit oameni, zise Armstrong. Este o acuzaţie gravă.

— Negaţi?

Armstrong tăcu. Reacher se aplecă în faţă.

— Nişte cuvinte cruciale nu au fost spuse niciodată, zise el. Dacă eu aş fi stat şi aş fi servit curcan şi dintr-odată cineva ar fi început să tragă, iar altcineva ar fi sângerat de moarte peste mine, mai devreme sau mai târziu aş fi întrebat: Cine naiba sunt ăia? De ce naiba fac asta? Sunt nişte întrebări fundamentale. Eu le-aş fi pus, tare şi răspicat, credeţi-mă. Dar dumneavoastră n-aţi făcut-o. V-am văzut de două ori, după aceea. În subsolul Casei Albe şi, mai târziu, la birou. Aţi spus tot felul de lucruri. Aţi întrebat dacă au fost prinşi. Asta era marea dumneavoastră preocupare. N-aţi întrebat niciodată cine ar putea fi ei şi care ar putea fi motivul lor. Şi de ce nu aţi întrebat? Există o singură explicaţie. Ştiaţi deja.

Armstrong nu spuse nimic.

— Cred că şi soţia dumneavoastră ştie, zise Reacher. Aţi menţionat faptul că e furioasă pe dumneavoastră pentru că aţi pus viaţa oamenilor în pericol. Nu cred că a spus-o la

modul general. Cred că ştie că ştiţi şi este de părere că ar fi trebuit să spuneţi cuiva.

Armstrong rămase tăcut.

— Aşa că am impresia că vă simţiţi puţin vinovat acum, spuse Reacher. Cred că ăsta este motivul pentru care aţi acceptat să daţi acea declaraţie la televiziune pentru mine, şi de ce, dintr-odată, aţi vrut să mergeţi la înmormântare. E ceva legat de conştiinţă. Pentru că aţi ştiut şi nu aţi spus nimănui.

— Sunt politician, zise Armstrong. Politicienii au sute de inamici. Nu are rost să facem speculaţii.

— Prostii, spuse Reacher. Nu este vorba de politică, ci de ceva personal. Inamicul dumneavoastră politic este vreun crescător de boabe de soia din Dakota de Nord pe care l-aţi sărăcit cu zece cenţi pe săptămână, pentru că aţi modificat o subvenţie. Sau vreun bătrân senator plin de ifose cu care n-aţi vrut să votaţi. Crescătorul de boabe de soia ar putea face un efort împotriva dumneavoastră, la alegeri, iar senatorul ar putea să aştepte, de data asta, şi să vă prindă mai târziu, în vreo problemă importantă, dar niciunul dintre ei nu ar face ceea ce fac tipii aceştia.

Armstrong nu spuse nimic.

— Nu sunt prost, zise Reacher. Sunt un om furios, care a privit-o pe femeia la care ţinea sângerând până a murit.

— Nici eu nu sunt prost, spuse Armstrong.

— Eu cred că sunteţi. Ceva vine din trecut peste dumneavoastră, iar dumneavoastră credeţi că puteţi să ignoraţi problema şi să speraţi că se va rezolva? Nu v-aţi dat seama ce se va întâmpla. Nu aţi privit în perspectivă. Aţi crezut că sunteţi deja faimos în întreaga lume, doar pentru că aţi fost în Parlament şi în Senat? Ei bine, nu sunteţi. Oamenii reali n-au auzit niciodată de dumneavoastră, înainte de campania din vara asta. Aţi crezut că micile dumneavoastră secrete sunt deja cunoscute? Ei bine, nici ele n-au fost cunoscute.

Armstrong nu spuse nimic.

— Cine sunt ei? întrebă Reacher.

Armstrong ridică din umeri.

— Cine presupuneţi că ar fi?

Reacher făcu o pauză scurtă.

— Eu cred că aveţi o problemă de temperament, zise el. La fel ca tatăl dumneavoastră. Cred că în trecut, înainte să învăţaţi să vă controlaţi, aţi făcut nişte oameni să sufere, iar unii dintre ei au uitat lucrurile astea, dar alţii, nu. Cred că este vorba de anumite persoane cărora cineva le-a făcut rău. Poate le-a rănit, sau le-a rănit respectul de sine, sau le-a făcut rău în alt mod urât. Cred că acei oameni au ţinut totul în adâncul sufletului până într-o zi, când au dat drumul la televizor şi v-au văzut faţa pentru prima dată după treizeci de ani.

Armstrong rămase nemişcat pentru câteva momente lungi.

— Cât de departe a avansat FBI-ul pe pista asta? întrebă el.

— Ei n-au ajuns nicăieri, deocamdată. Răscolesc totul, căutând oameni care nu există. Noi suntem mult în faţa lor.

— Şi ce intenţii aveţi?

— Vă voi ajuta, spuse Reacher. Nu pentru că aţi merita asta. Va fi un simplu rezultat accidental al faptului că eu lupt pentru Nendick şi pentru soţia lui, pentru bătrânul Andretti, pentru doi oameni pe care-i chema Armstrong, pentru Crosetti, şi mai ales pentru Froelich, care a fost prietena fratelui meu.

Din nou, tăcere.

— Totul va rămâne confidenţial? întrebă Armstrong.

Reacher aprobă din cap.

— Va trebui să rămână confidenţial. Pentru binele meu.

— Se pare că aveţi în minte o acţiune foarte serioasă.

— Când te joci cu focul, rişti să te arzi.

— Asta este legea junglei.

— Dar unde naiba credeţi că trăiţi?

Armstrong rămase tăcut alte câteva momente lungi.

— Prin urmare, atunci când îmi veţi cunoaşte secretul, şi eu îl voi cunoaşte pe al vostru, zise el.

Reacher aprobă din cap.

— Şi vom trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi.

O nouă tăcere lungă. Dură un minut întreg. Reacher văzu că politicianul Armstrong se retrăgea şi omul Armstrong îi lua locul.

— Vă înşelaţi în multe privinţe, spuse el. Dar nu în toate.

Se aplecă şi deschise un sertar. Scoase un plic căptuşit şi îl împinse pe birou. Obiectul alunecă pe lemnul strălucitor şi se opri la câţiva centimetri de margine.

— Presupun că acesta ar fi primul mesaj, zise el. A sosit în ziua alegerilor. Am presupus că cei de la Serviciul Secret trebuie să fi fost cam nedumeriţi, dar că nu li s-a părut nimic rău în el. Aşa că l-au lăsat să treacă.

Plicul era un produs comercial standard al poştei. Era adresat lui Brook Armstrong, Senatul Statelor Unite, Washington D. C. Adresa era imprimată pe eticheta autoadezivă familiară, cu caracterul familiar de computer Times New Roman, corp de literă 14, aldine. Fusese trimis de undeva din Utah, pe 28 octombrie. Fusese deschis de mai multe ori şi resigilat. Reacher îl desfăcu şi se uită înăuntru. Îl ţinea aşa încât să vadă şi Neagley.

Înăuntru nu era nimic altceva decât o bâtă de baseball în miniatură. Genul care se vinde ca suvenir sau este dat ca amintire. Era din lemn simplu, lăcuit, de culoarea mierii. Avea cam doi centimetri lăţime în jurul vârfului, şi ar fi avut cam patruzeci de centimetri lungime, numai că fusese ruptă aproape de capătul cozii. Fusese ruptă în mod deliberat. Parţial tăiată şi apoi ruptă acolo unde era mai slabă. Capătul rupt fusese zgâriat, ca să pară o acţiune accidentală.

— Eu nu am o problemă de temperament, zise Armstrong. Dar aveţi dreptate, tatăl meu avea. Locuiam într-un oraş mic din Oregon, destul de izolat. Era un oraş axat pe prelucrarea lemnului. Un loc destul de pestriţ. Proprietarii

fabricilor de cherestea aveau case mari, şefii de echipă aveau case mai mici, membrii echipelor locuiau în case sărăcăcioase sau în apartamente de închiriat. Exista şi o şcoală. Mama mea era proprietara farmaciei. Pe drum, la vale, era restul statului, iar în sens invers – pădurea virgină. Semăna cu o frontieră. Cam sălbatic, dar nu era prea rău. Existau prostituate ocazionale şi se bea mult, dar, în general, încerca doar să fie un oraş american.

Rămase tăcut pentru o clipă. Îşi puse palmele pe birou şi se uită la ele.

— Aveam optsprezece ani, continuă Armstrong. Terminasem liceul, mă pregăteam pentru colegiu şi îmi petreceam ultimele săptămâni acasă. Sora mea era într-o călătorie. Aveam o cutie poştală la poartă. Tatăl meu o făcuse singur, dându-i forma unei fabrici de cherestea miniaturale. Era frumoasă, făcută din fâşii micuţe de cedru. De Halloween, în anul precedent, fusese distrusă. Ştiţi cum e obiceiul ăla tradiţional de Halloween, când băieţii mai duri pleacă cu maşina şi cu o bâtă de baseball şi distrug cutiile poştale. Tatăl meu a auzit când s-a întâmplat, dar nu i-a văzut prea bine. Am fost destul de supăraţi, pentru că era o cutie poştală frumoasă şi distrugerea ei părea absurdă. Dar el a refăcut-o, mai zdravănă, şi a devenit cam obsedat de protejarea ei. În unele nopţi se ascundea afară, ca s-o păzească.

— Iar puştii s-au întors, zise Neagley.

Armstrong aprobă din cap.

— Mai târziu, în acea vară, spuse el. Doi băieţi, într-o camionetă, cu o bâtă. Erau solizi. Nu-i cunoşteam, dar îi mai văzusem prin zonă, din când în când. Cred că erau fraţi. Nişte băieţi foarte duri, delincvenţi, bătăuşi, din afara oraşului, genul de indivizi de care îţi doreşti întotdeauna să te ţii departe. Au încercat să lovească cutia, tata a sărit la ei şi a urmat o ceartă. Ei se răsteau la el, îl ameninţau, spuneau lucruri urâte despre mama. Îi spuneau să o aducă afară, ca să-i arate ei ce înseamnă distracţia, cu bâta aceea,

mai bine decât îi putea arăta el. Vă imaginaţi ce gesturi făceau, când spuneau asta. Aşa că a urmat o luptă, iar tata a avut noroc. Ştiţi cum e, două lovituri norocoase şi a câştigat. Sau poate că era vorba de instructajul lui militar. Bâta se rupsese în două, poate atunci când loviseră cutia. Credeam că totul s-a terminat acolo, dar el i-a târât pe puşti în curte, a scos un lanţ şi nişte lacăte şi i-a legat de un pom. Stăteau în genunchi, cu faţa unul la celălalt, în jurul trunchiului. Tata îşi pierduse minţile. Temperamentul lui se dezlănţuise. Îi lovea cu bâta ruptă. Am încercat să-l opresc, dar era imposibil. Atunci a spus că le va arăta el lor ce înseamnă distracţia, cu bâta aceea, cu capătul rupt, dacă nu-l implorau să n-o facă. Aşa că ei l-au implorat. L-au implorat mult timp, urlând.

Rămase din nou tăcut.

— Eu am stat acolo tot timpul, continuă. Încercam să-l calmez pe tata. Dar tipii aceia se uitau la mine ca şi cum aş fi participat la tot. Mă priveau, ca şi cum aş fi fost martor la cel mai rău moment al lor. Ca şi cum îi vedeam total umiliţi, ceea ce presupun că este lucrul cel mai rău pe care-l poţi face unui bătăuş. În ochii lor era o ură deplină. Împotriva mea. Ca şi cum ar fi spus că eu văzusem totul, aşa că acum trebuia să mor. Chiar aşa de rău era.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Neagley.

— Tata nu le-a dat drumul. A spus că avea să-i lase acolo toată noaptea şi-apoi s-o ia de la capăt, dimineaţă. Am intrat în casă, el s-a dus la culcare, iar eu m-am strecurat afară, o oră mai târziu. Voiam să le dau drumul. Dar ei plecaseră deja. Reuşiseră să se dezlege. Scăpaseră. Nu s-au mai întors niciodată. Nu i-am mai văzut niciodată. Am plecat la colegiu şi nu m-am mai întors acasă decât în vizite.

— Iar tatăl dumneavoastră a murit.

Armstrong aprobă din cap.

— Avea probleme cu tensiunea, ceea ce era de înţeles, cred, ţinând cont de personalitatea lui. Am uitat cumva de cei doi puşti. Era doar un episod care se întâmplase în

trecut. Dar nu i-am uitat niciodată, cu adevărat. Mi-am amintit întotdeauna expresia ochilor lor. O pot vedea şi acum. O ură rece şi dură. Erau doi bandiţi înfumuraţi, care nu pot suporta să fie văzuţi altfel decât vor ei să fie văzuţi. Mă priveau ca şi cum aş fi comis un păcat mortal, doar pentru că-i văzusem pierzând. Ca şi cum eu le-aş fi făcut ceva. Ca şi cum aş fi fost inamicul lor. Se uitau fix la mine. Am renunţat să mai încerc să înţeleg. Nu mă pricep la psihologie. Dar nu voi uita niciodată privirea aceea. Atunci când a venit pachetul, am ştiut din prima clipă cine îl trimisese, chiar dacă trecuseră aproape treizeci de ani.

— Le ştiţi numele? întrebă Reacher.

Armstrong negă din cap.

— Nu ştiam multe despre ei, în afară de faptul că locuiau în vreun oraş din apropiere. Ce-o să faceţi acum?

— Ştiu ce mi-ar plăcea să fac.

— Şi anume?

— Mi-ar plăcea să vă rup amândouă braţele şi să nu vă mai văd niciodată, toată viaţa mea. Pentru că, dacă aţi fi spus totul în ziua alegerilor, Froelich ar fi fost încă în viaţă.

— De ce naiba nu aţi făcut-o? întrebă Neagley.

Armstrong clătină din cap. Avea lacrimi în ochi.

— Pentru că nu aveam idee că este atât de grav, spuse el. Chiar nu mi-am dat seama, vă asigur, pe viaţa fiicei mele. Nu-nţelegeţi? Am crezut doar că voiau să-mi amintească sau să mă sperie. M-am întrebat dacă în mintea lor încă stăruia ideea că eu eram cel care greşisem atunci şi dacă aceea voia să fie o ameninţare referitoare la o problemă stânjenitoare în politică sau la o expunere publică. Evident, nu eram îngrijorat din cauza asta, pentru că eu nu am greşit cu nimic atunci. Toată lumea ar înţelege asta. Şi nu vedeam nici un alt motiv logic al trimiterii pachetului. Eu eram cu treizeci de ani mai în vârstă, la fel şi ei. Sunt un adult raţional, şi am presupus că la fel sunt şi ei. Aşa că mi-am spus că era doar o glumă proastă. Nu am văzut nici un fel de pericol în asta. Vă dau cuvântul meu. De ce aş fi

crezut altceva? Aşa că m-a deranjat cam o oră, apoi am trecut peste. Poate că într-un fel mă aşteptam la urmare, dar mi-am zis că mă voi ocupa de asta, atunci când se va întâmpla. Însă nu a urmat nimic. Cel puţin, eu nu am ştiut nimic. Pentru că nimeni nu mi-a spus nimic. Până acum. Până mi-aţi spus voi. Iar părerea lui Stuyvesant este că n-ar fi trebuit să îmi spuneţi nici acum. Şi nişte oameni au suferit şi au murit. Isuse, de ce nu mi-au spus nimic? Le-aş fi spus toată povestea, numai să fi întrebat.

Nimeni nu zise nimic.

— În concluzie, aveţi şi nu aveţi dreptate, continuă Armstrong. Am ştiut cine şi de ce, dar nu am ştiut totul. Nu am ştiut partea din mijloc. Am ştiut începutul şi finalul. Am ştiut, imediat ce au început focurile de armă, credeţi-mă. Pur şi simplu, am ştiut. Era un şoc incredibil, din senin. De genul: asta este urmarea? Era o evoluţie nebunească. Ca şi cum m-aş fi aşteptat ca într-o zi să se arunce în mine cu o roşie stricată, şi în locul acesteia, m-am trezit cu o rachetă nucleară. Am crezut că toată lumea a înnebunit. Dacă vrei să mă condamni că nu am spus nimic, OK, dă-i drumul şi condamnă-mă, dar cum aş fi putut şti? Cum aş fi putut să prevăd genul acesta de nebunie?

Tăcere pentru o clipă.

— Deci, aceasta este vina mea secretă, zise Armstrong. Nu că aş fi făcut ceva rău, cu treizeci de ani în urmă. Ci că nu am avut imaginaţia necesară să văd implicaţiile unui pachet primit cu trei săptămâni în urmă.

Nimeni nu zise nimic.

— Ar trebui să-i spun lui Stuyvesant, acum? întrebă Armstrong.

— Dumneavoastră hotărâţi, spuse Reacher.

Urmă o pauză lungă. Omul Armstrong se retrase din nou şi politicianul Armstrong reveni, ca să-l înlocuiască.

— Nu vreau să-i spun, zise el. Ar fi rău şi pentru el, şi pentru mine. Nişte oameni au suferit şi au murit. Va părea o

eroare gravă de judecată, de ambele părţi. El ar fi trebuit să întrebe, eu ar fi trebuit să spun.

Reacher aprobă din cap.

— Atunci, lăsaţi-o în seama noastră. Dumneavoastră ne veţi şti secretul, iar noi vom şti secretul dumneavoastră.

— Şi vom trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Ei bine, vom trăi cu toţii, şi-atât, zise Reacher.

— Descrieri? întrebă Neagley.

— Nişte băieţi, spuse Armstrong. Cam de vârsta mea. Nu-mi amintesc decât ochii lor.

— Care era numele oraşului?

— Underwood, Oregon, zise Armstrong. Acolo locuieşte mama mea şi acum. Acolo mă voi duce peste o oră.

— Iar puştii aceia erau din zonă?

Armstrong îi aruncă o privire lui Reacher.

— Şi aţi presupus că vor merge acasă şi vor aştepta, spuse el.

— Da, răspunse Reacher, aşa am presupus.

— Iar eu mă duc chiar acolo.

— Nu vă faceţi griji, spuse Reacher. Teoria aceea nu mai este valabilă acum. Presupun că se aşteptau să vă amintiţi de ei şi presupun că nu au anticipat lipsa de comunicare dintre dumneavoastră şi Serviciul Secret. Şi nu şi-ar fi dorit să fiţi capabil să-i duceţi pe cei din Serviciul Secret direct la uşa lor. În consecinţă, uşa lor s-a schimbat. Nu mai locuiesc în Oregon. De lucrul ăsta sunt absolut sigur.

— Şi atunci, cum îi veţi găsi?

Reacher clătină din cap.

— Nu putem să-i găsim. Nu acum. Nu în timp util. Va trebui ca ei să ne găsească pe noi. În Wyoming. La înmormântare.

— O să fiu şi eu acolo. Cu acoperire minimă.

— Atunci totuşi să sperăm că totul se va termina înainte să sosiţi.

— Ar trebui totuşi să-i spun lui Stuyvesant? întrebă Armstrong din nou.

— Dumneavoastră hotărâţi, repetă Reacher.
— Nu pot anula apariţia mea acolo. Nu ar fi corect.
— Nu, cred că nu ar fi, zise Reacher.
— Nu pot să îi spun lui Stuyvesant acum.
— Nu, cred că nu puteţi, spuse Reacher.
Armstrong nu mai zise nimic. Reacher se ridică să plece, iar Neagley făcu la fel.
— Încă ceva, spuse Reacher. Credem că tipii aceştia sunt poliţişti.
Armstrong rămase nemişcat. Începu să clatine din cap, dar apoi se opri şi se uită fix la birou. Faţa i se înnegură, ca şi cum ar fi auzit un ecou slab, vechi de treizeci de ani.
— Mi-am amintit ceva din timpul bătăii, spuse el. Am auzit doar pe jumătate şi sunt sigur că nu i-am dat importanţă, la vremea respectivă. Dar cred că au spus, la un moment dat, că tatăl lor era poliţist. Că ne va face probleme mari.
Reacher nu zise nimic.
Agenţii de protecţie îi conduseră afară. Traversară cortul şi coborâră de pe trotuar în stradă. Cotiră spre est, urcară din nou pe trotuar şi porniră spre metrou. Era dimineaţă târziu, iar aerul era curat şi rece. Cartierul era pustiu. Nimeni nu mergea pe jos. Neagley deschise plicul pe care i-l dăduse Stuyvesant. Conţinea un cec de 5000 de dolari. Explicaţia menţiona consultanţă profesională. Plicul lui Reacher conţinea două cecuri. Unul era pentru aceeaşi sumă, iar celălalt pentru cheltuielile lui cu auditul, decontate până la ultimul penny.
— Ar trebui să mergem la cumpărături, zise Neagley. Nu putem pleca la vânătoare în Wyoming îmbrăcaţi aşa.
— Nu vreau să vii cu mine, spuse Reacher.
ŞAPTESPREZECE.
Se certară chiar acolo, pe stradă, în timp ce mergeau prin Georgetown.
— Îţi faci griji pentru siguranţa mea? întrebă Neagley. Nu e cazul. N-o să păţesc nimic. Pot să am grijă de mine. Şi pot să iau singură decizii.

— Nu-mi fac griji pentru siguranţa ta, zise Reacher.
— Atunci? Pentru capacitatea mea? Sunt mult mai bună ca tine.
— Ştiu asta.
— Şi atunci, care e problema?
— Licenţa ta. Tu ai ceva de pierdut.
Neagley nu spuse nimic.
— Ai obţinut o licenţă, nu? zise Reacher. Ca să lucrezi în afacerea în care lucrezi. Ai un birou, o slujbă, o casă şi o locaţie fixă. Eu o să dispar, după aceea. Tu nu poţi face asta.
— Crezi că vom fi prinşi?
— Eu îmi pot permite să risc. Tu nu.
— Nu există nici un risc, dacă nu vom fi prinşi.
Acum, Reacher tăcu.
— E aşa cum i-ai spus lui Bannon, zise ea. Dacă o să stau acolo, aşteptându-i pe tipii ăştia, o să simt o mâncărime în spate. Am nevoie ca tu să-mi aperi spatele.
— Asta nu este lupta ta.
— Şi de ce, mă rog, ar fi a ta? Pentru că o femeie pe care fratele tău a părăsit-o cândva a murit, în timp ce îşi făcea meseria? E absurd.
Reacher nu zise nimic.
— OK, este lupta ta, spuse Neagley. Ştiu asta. Dar oricare ar fi motivul pentru care o consideri ca fiind lupta ta, o face să fie şi lupta mea. Pentru că şi eu am acelaşi lucru în cap. Şi chiar dacă nu am gândi la fel, dacă eu aş avea o problemă, tu nu m-ai ajuta?
— Te-aş ajuta, dacă mi-ai cere asta.
— Atunci, suntem chit.
— Numai că eu nu ţi-o cer.
— Nu acum. Însă o vei face. Eşti la două mii de mile de Wyoming şi nu ai o carte de credit ca să cumperi un bilet de avion, dar eu am. Tu eşti înarmat cu un briceag cu o lamă de opt centimetri, dar eu cunosc un tip în Denver care ne va da orice arme vrem, fără să pună întrebări, iar tu nu-l

cunoşti. Eu pot închiria o maşină în Denver cu care să mergem restul drumului, iar tu nu poţi.

Merseră în continuare, douăzeci de metri, treizeci.

— OK, ţi-o cer, zise Reacher.

— Vom lua haine în Denver, zise ea. Ştiu câteva locuri bune.

Ajunseră în Denver înainte de trei după-amiaza. În jurul lor se întindeau podişurile înalte, maro şi adormite. Aerul era rarefiat şi rece. Nu ningea încă, dar nu mai era mult până atunci. Plugurile erau aliniate şi gata de treabă, parazăpezile pregătite. Companiile de închiriat maşini îşi trimiseseră Sedanurile în sud şi aduseseră o grămadă de maşini noi cu tracţiune pe patru roţi. Neagley semnă pentru un GMC Yukon, la o reprezentanţă Avis. Merseră în parcare şi o ridicară. Era neagră şi strălucitoare şi semăna mult cu Suburbanul lui Froelich, cu excepţia faptului că era cu şaizeci de centimetri mai scurtă.

Intrară cu maşina în oraş. Era un drum foarte lung. Spaţiul părea infinit chiar şi după D. C., care nu era chiar cel mai aglomerat oraş din est. Parcară într-un garaj din centru, merseră pe jos trei cvartale şi Neagley găsi magazinul pe care-l căuta. Era un magazin de echipamente pentru exterior. Avea totul, de la cizme şi busole la alifii cu zinc, ca să nu te alegi cu arsuri la nas de la soare. Cumpărară o lunetă pentru observarea păsărilor şi o hartă la scară mare a zonei centrale a Wyomingului, după care trecură la raionul cu haine. Existau tot felul de chestii pe care le puteai folosi ca să urci pe munte şi pe care le puteai purta apoi în oraş, fără să arăţi ca un idiot. Neagley alese un costum de drumeţie complet, verde cu maro. Reacher îşi luă aceleaşi lucruri ca în Atlantic City, la un preţ de două ori mai mare şi de o calitate de două ori mai bună. De data aceasta adăugă o căciulă şi o pereche de mănuşi. Se îmbrăcă în cabină. Lăsă ultimul costum al lui Joe în coşul de gunoi.

Neagley găsi un telefon public pe stradă şi opri în frig atât cât să dea un telefon scurt. Apoi se întoarseră la camionetă şi ea conduse afară din garaj şi prin centru, spre partea dubioasă a oraşului. În aer se simţea un miros puternic de mâncare de câine.

— E o fabrică aici, zise ea.

Reacher aprobă din cap.

— Nu mai spune.

Neagley ieşi de pe o stradă îngustă într-un fel de parc industrial şi se îndreptă spre o învălmăşeală de construcţii metalice scunde. Erau acolo vânzători de linoleum, magazine de piese auto, locuri în care puteai cumpăra patru cauciucuri de iarnă cu nouăzeci şi nouă de dolari şi alte locuri unde puteai să îţi reglezi direcţia, pentru douăzeci. Într-un colţ era un atelier lung şi jos, izolat în centrul a circa o zecime de hectar de asfalt crăpat. Clădirea avea o uşă rulantă închisă şi o pancartă vopsită manual, pe care scria: Eddie Brown Engineering.

— Ăsta e omul tău? întrebă Reacher.

Neagley aprobă din cap.

— Ce vrem să luăm?

Reacher ridică din umeri.

— N-are rost să ne gândim prea mult. Ceva scurt şi ceva lung, câte una pentru fiecare, plus muniţie. Cred că e suficient.

Neagley opri în faţa uşii rulante şi sună. Un bărbat ieşi pe intrarea personalului şi parcurse jumătate din drumul până la maşină, înainte să vadă cine era. Era înalt, cu ceafa şi umerii solizi. Avea părul scurt şi blond şi o faţă deschisă şi amabilă, mâini mari şi încheieturi groase, şi nu părea genul de om cu care să te pui. Schiţă un salut cu mâna, intră înapoi şi, o clipă mai târziu, uşa masivă începu să se ridice. Neagley băgă maşina înăuntru, iar uşa se închise în spatele lor.

În interior, clădirea avea cam jumătate din dimensiunea pe care ar fi trebuit s-o aibă, însă, în afară de asta, arăta

convingător. Podeaua era din beton pătat de unsoare, iar din loc în loc erau nişte strunguri, maşini de găurit şi stive de table metalice şi bare de oţel. Dar zidul din spate era cu trei metri mai aproape în interior faţă de cât indicau proporţiile din exterior. Era evident că exista o cameră destul de mare ascunsă în spatele lui.

— El este Eddie Brown, zise Neagley.

— Nu e numele meu real, spuse bărbatul solid. Accesă camera ascunsă trăgând de o grămadă mare şi încâlcită de bucăţi de metal. Toate bucăţile erau sudate între ele şi de un panou de oţel ascuns în spatele lor. Tot ansamblul se roti pe nişte balamale silenţioase bine unse, ca o uşă tridimensională gigantică. Tipul care îşi spunea Eddie Brown îi conduse pe uşă, într-o cu totul altă atmosferă.

Camera ascunsă era curată ca un spital. Era vopsită în alb şi pe toate cele patru laturi erau aliniate rafturi şi rastele. Pe trei dintre pereţi, pe rafturi, erau pistoale, unele dintre ele în cutii, altele separat. Rastelele erau pline de puşti lungi, carabine, puşti de vânătoare şi mitraliere, pe metri întregi, toate curate şi aşezate paralel. În aer domnea mirosul de ulei de puşcă. Al patrulea perete era aranjat ca o bibliotecă cu cutii de muniţie. Reacher simţi mirosul de alamă nouă şi de carton uscat, cu urmele vagi de pulbere.

— Sunt impresionat, zise el.

— Luaţi ce aveţi nevoie, spuse Eddie.

— Unde duc seriile?

— Armata austriacă, zise Eddie. Iar mai departe se pierd.

Zece minute mai târziu erau din nou pe drum, cu jacheta cea nouă a lui Reacher întinsă cu grijă în portbagajul Yukonului peste două Steyr GB de nouă milimetri, o mitralieră Heckler&Koch MP5 fără amortizor, o carabină M16 şi cutii pline cu câte 200 de cartuşe pentru fiecare armă.

Intrară în Wyoming după lăsarea întunericului, mergând spre nord, pe I-25. Cotiră la stânga la Cheyenne şi intrară pe I-80. Merseră spre vest, spre Laramie, şi apoi o luară

spre nord. Oraşul Grace era la cinci ore depărtare, mult dincolo de Casper. Harta arăta că se afla în mijlocul pustietăţii, cu munţii înalţi de o parte şi o păşune infinită de cealaltă parte.

— Ne vom opri în Medicine Bow, zise Reacher. Pare a fi un loc bun. Trebuie să ajungem în Grace mâine, în zori.

Medicine Bow nu părea un loc prea bun, pe întuneric, dar avea un motel cu camere libere, cam la trei kilometri de oraş. Neagley plăti pentru camere. Apoi găsiră un restaurant, la un kilometru şi jumătate în direcţia opusă, şi mâncară câte o porţie de muşchi de vită de vreo cinci sute de grame, care costară mai puţin decât o băutură în D. C. Localul se golea în jurul lor, aşa că înţeleseră aluzia şi se îndreptară spre camerele de motel. Reacher îşi lăsă paltonul în furgonetă, ca să ascundă armele de ochii curioşi. Îşi spuseră noapte bună în parcare. Reacher se băgă direct în pat. O auzi pe Neagley la duş. Cânta. O auzea prin zid.

Se trezi la patru dimineaţa, sâmbătă. Neagley făcea din nou duş, cântând din nou.

Când naiba doarme femeia asta? se întrebă Reacher. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie. Porni duşul pe apă fierbinte, ceea ce probabil că avu ca efect răcirea apei de la duşul ei, pentru că auzi un ţipăt înăbuşit prin perete. Reacher opri apa şi aşteptă ca ea să termine. Apoi făcu şi el duş, se îmbrăcă şi se întâlni cu Neagley lângă maşină. Era încă întuneric deplin. Şi încă foarte frig. Fulgi de zăpadă veneau dinspre vest. Pluteau încet prin luminile parcării.

— N-am găsit cafea, spuse Neagley.

Găsiră, la o oră de mers spre nord, un bar deschis pentru micul dejun. Îl văzură de la câţiva kilometri depărtare. Se afla lângă gura unui drum de pământ, care ducea prin întuneric spre Pădurea Naţională din Medicine Bow. Barul arăta ca un hambar, lung şi mic de înălţime, construit din scânduri roşii. Frig afară, cald înăuntru. Se aşezară la o masă lângă o fereastră cu draperii. Mâncară ouă cu şuncă şi pâine prăjită şi băură o cafea tare şi amară.

— OK, o să-i numim Unu şi Doi, zise Neagley. Unu este tipul din Bismarck. Tu îl vei recunoaşte. Doi este tipul de pe caseta din garaj. S-ar putea să-l recunoaştem după statură. Dar nu ştim cu adevărat cum arată.

Reacher aprobă din cap.

— Aşa că vom vedea cu cine umblă tipul din Bismarck. N-are rost să facem planuri prea detaliate.

— Nu pari prea entuziasmat.

— Ar trebui să mergi acasă.

— Acum, după ce te-am adus aici?

— Am un presentiment urât.

— Eşti indispus pentru că Froelich a fost ucisă. Asta e tot. Nu înseamnă că mi se va întâmpla ceva mie.

Reacher nu zise nimic.

— Suntem doi contra doi, spuse Neagley. Noi doi împotriva a doi fraieri, şi tu eşti îngrijorat?

— Nu foarte tare, zise el.

— Poate că nici n-or să apară. Bannon era de părere că-şi vor da seama că este o cursă.

— Or să apară, spuse Reacher. Au fost provocaţi. Asta-i atacă la onoarea lor de masculi. Şi au destule doage lipsă ca să se arunce cu capul înainte.

— Nu o să păţesc nimic, dacă o vor face.

— Am o senzaţie care nu anunţă nimic bun.

— Nu se va întâmpla nimic, zise ea.

— Spune-mi că nu te oblig eu să faci asta.

— Este alegerea mea, zise Neagley.

El aprobă din cap.

— Atunci, să mergem.

Porniră din nou la drum. Fulgii de zăpadă pluteau în lumina farurilor. Pluteau uşor dinspre vest şi străluceau puternic în lumină, după care rămâneau în spate, în timp ce maşina înainta. Erau fulgi mari, uscaţi şi pufoşi, nu prea mulţi. Drumul era îngust. Şerpuia la stânga şi la dreapta. Suprafaţa era denivelată. Peste tot în jur, în întuneric, era o

imensitate de spaţiu liber, încât absorbea complet zgomotul maşinii.

Conduceau printr-un tunel luminos de tăcere, sărind în faţă, de la un fulg de zăpadă stingher la următorul.

— Presupun că în Casper există o secţie de poliţie, zise Reacher.

Neagley aprobă din cap, la volan.

— Poate să aibă cam o sută de oameni. Casper e aproape la fel de mare ca Cheyenne. De fapt, e aproape la fel de mare ca Bismarck.

— Iar Grace intră în aria lor de responsabilitate, zise Reacher.

— Împreună cu poliţiştii statali, cred.

— Şi atunci, orice alţi poliţişti găsim acolo, sunt indivizii noştri.

— Tot mai eşti sigur că sunt poliţişti?

El aprobă din cap.

— Numai aşa are totul sens. Contactul iniţial cu Nendick şi Andretti în baruri pentru poliţişti, faptul că sunt la curent cu CNII-ul, accesul la arme guvernamentale. Plus modul în care intră şi ies de peste tot. În mijlocul mulţimii, în mijlocul confuziei, o insignă aurie îţi asigură accesul. Iar dacă Armstrong are dreptate şi tatăl lor a fost poliţist, atunci ăsta e un punct în plus. Este o meserie de familie, ca şi armata.

— Tatăl meu nu a fost în armată.

— Dar al meu a fost, aşa că deja avem un procent de cincizeci la sută. Mai mare decât în cazul multor altor profesii. Şi ştii care e şmecheria?

— Care?

— Ceva ce ar fi trebuit să înţelegem de mult. Dar noi nu am sesizat. Ne-a scăpat complet. Cei doi Armstrong morţi. Cum naiba poţi găsi doi bărbaţi albi, cu păr blond şi ochi albaştri, cu datele corecte de naştere şi cu feţe asemănătoare şi, mai ales, cu numele şi prenumele potrivit? E foarte dificil. Dar tipii ăştia au făcut-o. Există un singur mod practic de a face asta, şi anume prin baza de date

naţională a permiselor de conducere. Informaţii pentru permise de conducere, nume, adrese, date de naştere, fotografii. Totul e acolo, tot ce îţi trebuie. Şi nimeni nu are acces la ea, cu excepţia poliţiştilor, care o pot apela imediat.

Neagley rămase tăcută pentru o clipă.

— OK, sunt poliţişti, spuse ea.

— Sigur că sunt. Iar noi suntem nişte proşti pentru că nu ne-am dat seama de asta încă de marţi.

— Dar nişte poliţişti ar fi auzit de mult de Armstrong, nu?

— De ce ar fi auzit? Poliţiştii îşi cunosc numai lumea lor mică, la fel ca toţi ceilalţi. Dacă ai lucrat în vreun departament rural de poliţie, în Maine, în Florida sau lângă San Diego, este posibil să ştii cine e fundaş sau mijlocaş la Chicago White Sox, dar asta nu înseamnă că ai auzit vreodată de un senator din Dakota de Nord. Cu excepţia cazului în care eşti obsedat de politică, dar majoritatea oamenilor nu au asemenea pasiuni.

Neagley continuă să conducă. Mult în dreapta, spre est, o bandă îngustă de cer era doar cu puţin mai luminoasă decât ar fi trebuit să fie. Căpătase culoarea cărbunelui negru, pe fondul negru de dincolo de ea. Zăpada nu era nici mai deasă, nici mai rară. Fulgii mari şi leneşi pluteau dinspre munţi, uneori orizontal, alteori înălţându-se.

— Şi atunci, de unde sunt? întrebă ea. Din Maine, din Florida sau din San Diego? Trebuie să ştim, pentru că, în cazul în care vin cu avionul, nu vor fi înarmaţi cu niciuna dintre armele de care pot face rost acolo.

— California este o posibilitate, spuse Reacher. Oregon, nu. Nu i-ar fi dezvăluit lui Armstrong care este identitatea lor dacă ar locui încă în Oregon. Nevada este o posibilitate. Sau Utah, sau Idaho. Toate celelalte sunt prea departe.

— Prea departe pentru ce?

— Ca să se afle la o distanţă rezonabilă de Sacramento. Cât poate ţine un răcitor de gheaţă furat?

Neagley nu zise nimic.

— Nevada, Utah sau Idaho, zise Reacher. Acestea sunt alegerile mele. Nu California. Cred că au vrut să existe o graniţă de stat între ei şi locul unde s-au dus pentru deget. Le dă o senzaţie mai bună, din punct de vedere psihologic. Cred că sunt la o zi de mers cu maşina de Sacramento. Ceea ce înseamnă cam o zi de mers cu maşina şi de aici, în cealaltă direcţie. Aşa că eu cred că vor veni pe drum, înarmaţi până-n dinţi.

— Când?

— Azi, dacă au vreun pic de minte.

— Coletul a fost pus la poştă în Utah, zise Neagley.

Reacher aprobă din cap.

— OK, atunci tăiem Utahul. Nu cred că au trimis ceva prin poştă din statul lor.

— Atunci, rămân Idaho şi Nevada, spuse Neagley. Ar fi cazul să ne uităm la plăcuţele de înmatriculare.

— Este o destinaţie turistică. Vor fi o mulţime de plăcuţe din alte state. Aşa cum avem şi noi numere de Colorado.

— Cum vor încerca să o facă?

— Edward Fox, răspunse Reacher. Ei vor să supravieţuiască, în plus, se descurcă binişor cu puşca. O sută douăzeci de metri în Minnesota, nouăzeci în D. C. Vor încerca să-l prindă în uşa bisericii, sau ceva de genul ăsta. Poate afară, în cimitir. Să îl doboare exact lângă mormântul altcuiva.

Neagley încetini şi coti la dreapta, pe Route 220. Era un drum mai bun, mai lat, asfaltul mai nou. Mergea în paralel cu un râu. Cerul era mai luminos la est. În faţă se vedea o strălucire palidă a oraşului Casper, aflat la treizeci de kilometri spre nord. Ninsoarea continua să cadă dinspre vest, lentă şi leneşă.

— Care este planul nostru? întrebă Neagley.

— Trebuie să vedem terenul, spuse Reacher.

Se uită în lateral, pe geam. Nu văzuse decât întuneric de când plecaseră din Denver.

Opriră la periferia lui Casper, pentru benzină, altă cafea şi toaletă. Apoi, Reacher urcă el la volan. O luă pe Route 87, spre nord, şi conduse cu viteză cale de vreo patruzeci şi cinci de kilometri, pentru că Route 87 redevenise I-25, şi drumul era larg şi drept. Conduse cu viteză şi pentru că erau în întârziere. Răsăritul apărea rapid spre est, iar ei încă nu ajunseseră în Grace. Cerul era roz şi frumos, iar lumina venea în nişte dungi orizontale strălucitoare peste versanţii munţilor din vest. Mergeau pe serpentine, printre poalele dealurilor. În dreapta lor, spre est, peisajul era practic plat până la Chicago şi dincolo de acesta. În stânga, în depărtare, spre vest, Munţii Stâncoşi se înălţau până la 3200 de metri. Pantele mai joase erau punctate de pâlcuri de pini, iar vârfurile erau albe de la zăpadă, cu dâre de stânci cenuşii. Pe o distanţă de kilometri întregi, de o parte şi de alta a drumului, era pustiu, numai tufe de pelin şi ierburi cafenii devenite purpurii în soarele de dimineaţă.

— Ai mai fost pe-aici? întrebă Neagley.

— Nu, zise el.

— Trebuie să întoarcem, zise ea. Curând, la est, spre Thunder Basin.

Reacher repetă numele în minte, pentru că îi plăcea cum sunau cuvintele. Thunder Basin. Thunder Basin.

Coti larg la dreapta, de pe autostradă, pe un drum îngust de ţară. Semnele indicau Midwest şi Edgerton. Terenul cobora spre est. Pinii de treizeci de metri înălţime aruncau umbre de dimineaţă de o sută de metri lungime. Era o pajişte nesfârşită, întreruptă din loc în loc de rămăşiţele unor vechi întreprinderi industriale. Se vedeau fundaţii de piatră pătrate, de jumătate de metru înălţime, şi încâlceli de fier vechi.

— Petrol, spuse Neagley. Şi minerit de cărbune. Toate închise, cu optzeci de ani în urmă.

— Terenul pare groaznic de plat, zise Reacher.

Dar ştia că impresia era înşelătoare. Soarele jos oferea privirii cute, crevase şi mici povârnişuri infime, în

comparaţie cu munţii din stânga, dar care în nici un caz n-ar fi putut fi numite plate. Se aflau într-o zonă de tranziţie, unde munţii se pierdeau aleatoriu în dealuri. Tumultul geologic dintr-un milion de ani forma valuri până în Nebraska, îngheţat în timp, lăsând o acoperire suficientă ca un om să se poată ascundă într-un milion de locuri diferite.

— Avem nevoie să fie perfect plat, spuse Neagley.

Reacher aprobă din cap, în spatele volanului.

— Cu excepţia unui deal mic, la o sută de metri de locul în care se va afla Armstrong. Şi a unui alt deal mic, la o sută de metri în spatele acestuia, de unde să putem noi vedea totul.

— Nu o să fie atât de uşor.

— Niciodată nu este, zise Reacher.

Continuară să înainteze, timp de încă o oră. Mergeau spre nord-est, prin pustietate. Soarele se desprinsese de orizont. Cerul avea dungi roz şi purpurii. În spatele lor, Munţii Stâncoşi străluceau, reflectând lumina. În faţă şi spre dreapta, păşunile se întindeau în depărtare, ca un ocean cuprins de furtună. Nu mai ningea. Fulgii mari şi leneşi dispăruseră.

— Coteşte aici, spuse Neagley.

— Aici?

Reacher opri maşina şi se uită la curbă. Era doar un drum de pământ, care mergea spre sud, spre nimic.

— Există un oraş acolo? întrebă el.

— Aşa arată harta, zise Neagley.

Reacher dădu în marşarier şi coti. Drumul de pământ înaintă cam un kilometru şi jumătate printre pini, apoi ieşi într-un loc din care nu se vedea absolut nimic.

— Mergi mai departe, spuse Neagley. Merseră încă treizeci de kilometri, cincizeci.

Drumul urca şi cobora. Apoi ajunse într-un punct mai înalt, după care terenul cobora în faţa lor, într-o altă căldare de iarbă şi tufe de pelin, de optzeci de kilometri lăţime. Drumul înainta prin ea, drept spre sud, ca o linie slabă trasă cu

creionul, după care traversa un râu, la baza căldării. Alte două drumuri ajungeau la pod, venind de nicăieri. Acolo se vedeau nişte clădiri micuţe, aruncate la întâmplare. Toată aşezarea arăta ca o literă K mare, împestriţată cu case, în locul în care liniile se întâlneau, la pod.

— Grace, Wyoming, zise Neagley. În locul în care drumul traversează braţul sudic al lui Cheyenne River.

Reacher frână. Opri motorul şi îşi încrucişă mâinile peste volan. Se aplecă în faţă, cu bărbia sprijinită în mâini, şi privi atent prin parbriz.

— Ar fi trebuit să fim pe cai, spuse el.

— Şi să purtăm pălării albe, zise Neagley. Şi Colturi 45.

— Eu rămân la Steyr, spuse Reacher. Câte căi de acces sunt?

Neagley urmări cu degetul pe hartă.

— Dinspre nord sau dinspre sud. Pe acest drum. Celelalte două nu duc nicăieri. Se pierd în păşuni. Poate ajung la nişte ferme vechi.

— Din ce parte vor veni băieţii răi?

— Dacă vin din Nevada, se vor apropia dinspre sud. Dacă vin din Idaho, dinspre nord.

— Aşa că nu putem să stăm aici şi să blocăm drumul.

— S-ar putea ca ei să fie deja acolo.

Una dintre clădiri era ca o împunsătură de alb, într-un pătrat verde. „Biserica lui Froelich”, îşi spuse Reacher. Deschise portiera şi coborî din maşină. Ocoli prin spate şi se întoarse cu luneta. Arăta ca o jumătate dintr-un binoclu uriaş. O sprijini pe portiera deschisă şi o duse la ochi.

Lentilele comprimară peisajul într-o imagine plată neclară, care dansa şi tremura în ritmul bătăilor inimii lui. Reglă imaginea până când aceasta apăru ca şi cum s-ar fi uitat la oraş de la opt sute de metri distanţă. Râul era îngust, cu un pod din piatră. Drumurile erau toate din pământ. Erau mai multe clădiri decât crezuse prima dată. Biserica era izolată într-un acru de teren îngrijit, în interiorul unghiului sudic al literei K. Avea fundaţie de piatră, iar restul era din şindrilă

vopsită în alb. Ar fi părut foarte obişnuită, în Massachusetts. Terenul ei se lărgea spre sud, unde iarba tunsă era împestriţată de pietre funerare.

La sud de cimitir era un gard, iar dincolo de gard, un grup de clădiri de două etaje, construite din cedru bătut de vreme. Erau aşezate în diverse unghiuri, unele faţă de celelalte. La nord de biserică erau altele, identice. Case, magazine, hambare. De-a lungul picioarelor scurte ale K-ului erau alte clădiri, unele dintre ele văruite în alb. Erau mai apropiate în centrul oraşului şi din ce în ce mai răsfirate, pe măsură ce se depărtau de acesta. Râul era albastru şi limpede, spre est şi spre nord, prin oceanul de iarbă. Din loc în loc erau parcate maşini şi camionete. Ceva activitate pedestră. Populaţia părea să fie de vreo două sute de oameni.

— Presupun că a fost un oraş de crescători de vite, zise Neagley. Au adus calea ferată aici până la Casper, prin Douglas. Probabil că duceau cirezile până la o sută, o sută zece kilometri la sud şi le urcau de acolo.

— Şi acum cum fac? întrebă Reacher.

Oraşul tremura în lunetă, în timp ce vorbea.

— N-am idee, spuse ea. Poate că investesc cu toţii la bursă, online.

Reacher îi întinse luneta, ea reglă focarul şi se uită. Reacher văzu cum lentilele se mişcau puţin în sus şi în jos şi dintr-o parte în cealaltă, pe măsură ce Neagley acoperea întreaga zonă.

— Se vor stabili în sud, spuse ea. Toată activitatea dinaintea slujbei se va desfăşura la sud de biserică. Au două hambare vechi, la o sută de metri distanţă, şi ascunzătorile naturale.

— Cum îşi vor planifica fuga?

Binoclul se deplasă trei milimetri spre dreapta.

— Se vor aştepta la baraje rutiere la nord şi sud, zise ea. Poliţişti locali. Nu-ţi trebuie prea multă minte ca să-ţi dai seama de asta. E posibil să reuşească să treacă cu ajutorul

insignelor, dar n-aş paria pe asta. Situaţia este total diferită. Poate să se producă confuzie, dar nu va mai exista aglomeraţie.

— Şi atunci?

— Ştiu cum aş face-o eu, răspunse Neagley. Aş ignora total drumurile. Aş lua-o peste păşune, spre vest. Şaizeci de kilometri de teren deschis, într-o camionetă cu tracţiune pe patru roţi, şi ajungi la autostradă. Mă îndoiesc că poliţia din Casper are elicopter. Sau Patrula de autostradă. Nu sunt decât două autostrăzi în tot statul.

— Armstrong va veni cu elicopterul, zise Reacher. Probabil de la vreo bază aeriană din Nebraska.

— Dar nu vor folosi elicopterul lui ca să-i urmărească pe asasini. Îl vor folosi ca să-l scoată pe Armstrong sau ca să-l ducă la spital. Sunt sigur că există un protocol standard.

— Patrula de autostradă se va stabili la nord şi la sud, pe autostradă. Vor avea la dispoziţie aproape o oră, începând din momentul când vor fi avertizaţi.

Neagley coborî binoclul şi aprobă din cap.

— Eu aş anticipa asta. Aşa că aş traversa autostrada şi aş merge din nou pe câmp. La vest de autostradă sunt douăzeci şi şase de mii de kilometri pătraţi de nimic, între Casper şi Wind River Reservation, străbătuţi de un singur drum important. Ar fi deja departe, până să apuce cineva să cheme un elicopter şi să înceapă căutarea.

— E un plan îndrăzneţ.

— Eu aşa aş face, zise Neagley.

Reacher zâmbi.

— Ştiu că tu ai face-o. Întrebarea este dacă şi ei ar face-o. Mă întreb dacă nu vor arunca o privire, după care vor face cale întoarsă şi o vor lăsa baltă.

— Nu contează. Îi vom doborî atunci când se uită. Nu trebuie să-i prindem în flagrant.

Reacher urcă din nou pe scaunul şoferului.

— Să trecem la treabă, zise el.

Găleata nu era prea adâncă. Pierdură cam treizeci de metri altitudine, pe cei treizeci şi doi de kilometri parcurşi, înainte să ajungă în oraş. Drumul era din pământ tare, neted ca sticla, trasat şi conturat frumos. O lucrare anuală, îşi dădu Reacher cu presupusul, refăcută în fiecare an, când zăpada de iarna se topea şi ploile de primăvară se terminau. Era genul de drum pe care mergeau Fordurile Model T, în filmele documentare. Drumul se curba la apropierea de oraş, aşa încât podul să poată traversa râul în unghi drept.

Podul părea să reprezinte centrul geografic al oraşului. Văzură un magazin universal, care oferea şi servicii de poştă, având şi un bufet pentru micul dejun. În spatele lui era amplasată o fierărie, care probabil reparase maşinăriile de la ferme, pe vremuri. Se mai vedeau o băcănie şi un magazin de scule. O staţie de benzină cu o singură pompă şi cu o pancartă pe care scria: Reparaţii suspensii. Trotuare din lemn în faţa clădirilor. Semănau cu nişte docuri pentru bărci, plutind însă pe pământ. Un bărbat uscăţiv încărca pe tăcute produse de băcănie pe platforma unei camionete.

— N-or să vină aici, zise Reacher. E locul cel mai expus pe care l-am văzut vreodată.

Neagley negă din cap.

— Nu vor şti asta decât după ce vor vedea totul cu ochii lor. E posibil să stea aici doar zece minute, dar nici nu ne trebuie mai mult.

— Noi unde-o să stăm?

— Acolo, arătă Neagley cu mâna.

Era o clădire din cedru roşu, cu numeroase ferestre mici şi o reclamă pe care scria: Camere curate.

— Minunat, zise Reacher.

— Condu mai departe, spuse Neagley. Hai să simţim pulsul oraşului.

O literă K are numai patru opţiuni de explorare şi ei acoperiseră deja piciorul nordic intrând în oraş. Reacher întoarse până la pod şi porni spre nord-est, de-a lungul

râului. Drumul trecea pe lângă opt case, câte patru pe fiecare parte, şi se îngusta după alţi opt sute de metri, devenind o cărare pietroasă amărâtă. Un gard din sârmă ghimpată se pierdea în iarbă în stânga, şi un altul, în dreapta.

— Teren de fermă, zise Neagley.

Fermele erau izolate, la kilometri întregi depărtare una de alta. Se vedeau fragmente de drum, când acesta se înălţa sau cobora peste colinele mici. Reacher întoarse camioneta, porni înapoi şi coti pe braţul scurt dinspre sud-est. Acolo erau alte case, mai apropiate una de cealaltă, dar în rest, totul era identic. Drumul se îngusta cam după aceeaşi distanţă şi continua spre o zonă în care nu se vedea nimic. Alte garduri de sârmă ghimpată şi un şopron din lemn care, inexplicabil, n-avea nici o uşă. Înăuntru era un camion ruginit în jurul căruia creşteau buruieni deschise la culoare. Arăta ca şi cum ar fi fost parcat acolo pe vremea când era preşedinte Richard Nixon.

— OK, ia-o spre sud, spuse Neagley. Hai să vedem biserica.

Braţul sudic mergea 110 kilometri spre Douglas şi ei parcurseră primii cinci kilometri din distanţă. Liniile electrice şi telefonice ale oraşului veneau din acea direcţie, prinse pe stâlpi unşi cu smoală, continuând în depărtare, de-a lungul drumului. Acesta trecea pe lângă biserică şi cimitir, apoi pe lângă un grup de clădiri din cedru, pe lângă două grajduri abandonate şi cam douăzeci sau treizeci de case mici, apoi oraşul se termina şi urma o porţiune infinită de păşune. Dar terenul nu era plat, ci plin de adâncituri şi ridicături, netezite de 10000 de ani de vânturi şi intemperii. Acestea se ondulau calm, în sus şi în jos, la înălţimi de maxim trei sau patru metri, ca nişte valuri lente de ocean. Erau toate conectate într-o reţea. Iarba avea şi ea până într-un metru înălţime, fiind maronie, uscată şi firavă. Se legăna în valuri, sub briza perpetuă.

— Ai putea ascunde o companie de infanterie aici, zise Neagley.

Reacher întoarse maşina şi porni înapoi spre biserică. Opri şi parcă paralel cu cimitirul. Biserica semăna foarte mult cu cea din Bismarck. Avea acelaşi acoperiş abrupt peste naos şi acelaşi tip de turlă masivă şi pătrată. În turlă se vedeau un ceas, o giruetă, un steag şi un paratrăsnet. Era albă, dar nu la fel de strălucitoare ca aceea din Bismarck. Reacher aruncă o privire spre vest, către orizont, şi văzu nişte nori cenuşii adunându-se deasupra munţilor îndepărtaţi.

— O să ningă, spuse el.

— Nu putem vedea nimic de aici, zise Neagley. Avea dreptate. Biserica era construită exact la baza văii râului. Probabil că fundaţia ei era structura cea mai joasă din oraş. Drumul spre nord era vizibil pentru numai o sută de metri. La fel spre sud. Mergea în ambele direcţii, urcând peste nişte movile mici, după care dispărea din vedere.

— Ar putea să ajungă deasupra noastră înainte să ne dăm seama, spuse Neagley. Trebuie să-i putem vedea când vin.

Reacher încuviinţă din cap.

Deschise portiera şi coborî din maşină. Neagley i se alătură şi porniră spre biserică. Aerul era rece şi uscat. Peluza cimitirului trosnea uscată, sub tălpile lor. Se simţea începutul iernii. Un loc nou de mormânt era delimitat cu o banderolă de bumbac. Se afla la vest de biserică, în iarba neatinsă de la capătul şirului de pietre funerare vechi. Reacher ocoli, ca să arunce o privire. Erau patru morminte Froelich la rând. În curând aveau să fie cinci, într-o zi tristă din viitorul apropiat. Se uită la dreptunghiul încercuit cu bandă şi îşi imagină groapa adâncă şi rectangulară.

Apoi se îndepărtă şi se uită în jur. Vizavi de biserică, în partea estică a drumului, era un teren gol. Spaţiul era suficient de mare ca să poată ateriza un elicopter. Şi-l imagină venind, cu elicele vuind, întorcându-se în aer ca să ajungă cu uşa pasagerului spre biserică, apoi aterizând. Şi-l imagină pe Armstrong coborând. Traversând drumul. Apropiindu-se de biserică. Probabil că vicarul avea să-l întâmpine lângă uşă. Păşi lateral, se opri în locul în care

avea să stea Armstrong şi ridică privirea. Examină terenul spre sud şi spre vest. Nu e bine. Era o porţiune uşor înălţată şi, cam la 150 de metri distanţă, se vedeau valuri şi umbre în iarba mişcătoare ce lăsau să se ghicească ridicături şi adâncituri în pământul de dedesubt. Erau şi mai multe dincolo de acea distanţă, până la infinit.

— Cât de buni crezi că sunt? întrebă el.

Neagley ridică din umeri.

— Întotdeauna sunt fie mai buni, fie mai proşti decât te aştepţi. Până acum, au dovedit ceva pricepere. Tragere spre vale, aer rarefiat, prin iarbă. Mi-aş face griji pe o distanţă de aproximativ cinci sute de metri.

— Iar dacă îl ratează pe Armstrong, vor nimeri pe altcineva, din greşeală.

— Stuyvesant trebuie să aducă şi un elicopter de supraveghere. Din unghiul ăsta, n-ai nici o speranţă, dar poţi vedea totul din aer.

— Armstrong n-o să-i dea voie, zise Reacher. Dar avem aerul. Avem turla bisericii.

Se întoarse şi porni spre el.

— Uită de pensiune, spuse el. Vom sta în turlă. O să-i vedem când vin, dinspre nord sau sud, noaptea sau pe lumină. Se va termina totul înainte ca Stuyvesant sau Armstrong să ajungă aici.

Erau la trei metri de uşa bisericii când aceasta se deschise şi ieşi un preot, urmat îndeaproape de un cuplu în vârstă. Preotul era un bărbat între două vârste şi părea foarte serios. Bătrânii aveau cam şaizeci de ani. Bărbatul era înalt şi încovoiat, puţin cam slab. Femeia arăta încă bine, având puţin peste greutatea medie, era îngrijită şi frumos îmbrăcată. Avea un păr scurt şi blond, care încărunţea aşa cum încărunţeşte părul blond. Reacher îşi dădu imediat seama cine era. Şi ea ştia cine era el, sau cel puţin aşa credea.

Bătrâna se opri din vorbit, rămase pe loc şi se uită fix la el, la fel cum făcuse şi fiica ei. Se uită la faţa lui, confuză, ca şi

cum compara asemănările şi deosebirile faţă de o imagine mentală.

— Tu? zise ea. Sau nu?

Faţa îi era încordată şi obosită. Nu era machiată. Ochii ei erau foarte uscaţi, dar nu fuseseră aşa, în ultimele două zile. Asta se vedea clar. Erau umflaţi, înroşiţi şi încercuiţi şi riduri.

— Sunt fratele lui, zise Reacher. Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

— Ar fi şi cazul, spuse ea. Pentru că este în întregime vina lui Joe.

— Da?

— El a făcut-o să-şi schimbe slujba, nu? Pentru că el nu voia să aibă o relaţie cu o colegă, ea a trebuit să-şi schimbe locul de muncă. El nu era dispus s-o facă. Ea a trecut la o muncă periculoasă, în timp ce el a rămas exact unde era, în siguranţă şi fără probleme. Iar acum, uite ce a ieşit din asta.

Reacher tăcu o clipă.

— Cred că ea a fost fericită acolo unde a fost, spuse el. Ar fi putut să se mute înapoi, după aceea, dacă ar fi vrut. Dar n-a făcut-o. Eu cred că asta înseamnă că a vrut să rămână acolo. A fost un agent bun, care avea o muncă importantă.

— Cum ar fi putut să se mute înapoi? Să se întâlnească cu el în fiecare zi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Voiam să spun că ea ar fi putut să aştepte un an, şi apoi să se mute înapoi.

— Ce conta un an? I-a frânt inima. Cum ar fi putut să mai lucreze vreodată sub comanda lui?

Reacher nu zise nimic.

— Vine şi el? întrebă ea.

— Nu, spuse Reacher. Nu vine.

— Foarte bine, zise ea. Pentru că nu ar fi bine-venit.

— Da, cred asta, spuse Reacher.

— Presupun că e prea ocupat, zise ea şi se îndepărtă spre drumul de pământ.

Preotul o urmă, la fel şi tatăl lui Froelich. Dar acesta ezită o clipă şi se întoarse.

— Ştie că nu e vina lui Joe, spuse el. Amândoi ştim că Marry Ellen făcea exact ceea ce dorea.

Reacher încuviinţă din cap.

— Era minunată în ce făcea.

— Da?

— Cel mai bun om al lor.

Bătrânul aprobă din cap, ca şi cum ar fi fost satisfăcut de răspuns.

— Ce mai face Joe? întrebă el. L-am întâlnit de două ori.

— A murit, spuse Reacher. Cu cinci ani în urmă. La datorie.

Tăcere, pentru un moment.

— Îmi pare rău, spuse bătrânul.

— Dar nu-i spuneţi doamnei Froelich, zise Reacher. Dacă o ajută să nu ştie asta.

Bătrânul înclină din nou din cap, se întoarse şi porni după soţia lui, cu un mers săltat ciudat.

— Vezi? spuse Neagley încet. Nu totul este din vina ta.

Lângă uşa bisericii era înfipt în pământ un avizier, un fel de dulăpior foarte subţire, montat pe două picioare de lemn solide. Avea uşiţe din sticlă. În spatele uşilor era un metru pătrat de pânză verde, cu mici benzi subţiri de bumbac cusute în diagonală peste ea. În spatele benzilor erau băgate nişte bileţele scrise la o maşină de scris. În partea de sus se afla o listă permanentă a slujbelor regulate de duminică. Prima se ţinea în fiecare săptămână, la opt dimineaţa. Era clar vorba de o confesiune care cerea un mare devotament din partea enoriaşilor. Lângă lista permanentă era un anunţ scris în grabă, care spunea că slujba de la ora opt din acea duminică era dedicată memoriei lui Mary Ellen Froelich. Reacher se uită la ceas şi se cutremură de frig.

— Douăzeci şi două de ore, spuse el. E timpul să trecem la treabă.

Aduseră Yukonul mai aproape de biserică şi deschiseră portbagajul. Se aplecară amândoi şi luară toate cele patru arme. Câte un Steyr fiecare. Neagley luă H&K-ul, iar Reacher, carabina M16. Împărţiră cartuşele de rezervă între ei, în funcţie de armele fiecăruia. Apoi încuiară maşina şi plecară.

— E în regulă să ducem arme într-o biserică? întrebă Neagley.

— În Texas, da, spuse Reacher. Probabil că aici e chiar obligatoriu.

Deschiseră uşa de stejar şi intrară. Semăna foarte mult cu cea din Bismarck. Reacher se întrebă, în treacăt, dacă nu cumva comunităţile rurale îşi cumpăraseră bisericile prin comandă poştală, la fel ca toate celelalte lucruri. Aceeaşi vopsea albă de pergament, aceleaşi strane lucioase, acelaşi amvon. Aceleaşi trei frânghii de clopot atârnând în interiorul turnului. Aceeaşi casă a scării. Urcară până la palierul superior şi găsiră o scară prinsă de perete, cu un chepeng deasupra.

— Casă, dulce casă, zise Reacher.

O luă înainte pe scară şi prin chepeng, ajungând în camera clopotelor. Aceasta însă nu mai arăta la fel ca aceea din Bismarck. În ea se afla un ceas. Un cub din mecanisme din bronz, ceva mai mare de un metru, era montat central, pe nişte grinzi de fier, exact deasupra clopotelor. Ceasul avea două feţe, manevrate simultan de aceleaşi mecanisme din interiorul cubului. Nişte bare lungi de fier ieşeau din cub, prin pereţi, prin partea posterioară a feţelor ceasului, până la limbile externe. Feţele erau montate în deschizături, acolo unde fuseseră jaluzelele, spre est şi spre vest. Mecanismul ticăia zgomotos. Roţile dinţate şi dispozitivele ticăiau, creând nişte mici rezonanţe în clopote.

— Nu avem vedere spre est sau vest, constată Reacher.

Neagley ridică din umeri.

— Nordul şi sudul ne ajung, spuse ea. Pe acolo merge drumul.

— Cred că ai dreptate, zise el. Ia tu sudul.

Reacher se aplecă pe sub grinzile şi barele de fier şi se târî până la jaluzeaua dinspre nord. Îngenunche şi se uită afară. Avea o vedere perfectă. Putea să vadă podul şi râul. Putea să vadă tot oraşul. Chiar şi drumul de pământ ce mergea spre nord. Cam cincisprezece kilometri din el. Era absolut gol.

— E bine la tine? strigă el.

— Excelent, strigă Neagley. Aproape că văd Colorado.

— Ţipă când vezi ceva.

— Şi tu la fel.

La fiecare secundă, ceasul scotea câte un tonc, tonc, tonc. Sunetul era puternic, precis şi neobosit. Reacher aruncă o privire în spate, spre mecanism, şi se întrebă dacă avea să ajungă să-l scoată din minţi înainte să-l adoarmă. Auzi aliajul scump atingând lemnul, la trei metri în spatele lui, când Neagley îşi aşeză mitraliera pe podea. Puse şi el carabina M16 pe scândurile de lângă genunchi. Se învârti pe loc până ce găsi o poziţie cât de cât confortabilă. Apoi începu să privească şi să aştepte.

OPTSPREZECE.

Aerul era rece, iar la peste douăzeci de metri deasupra solului, adierea devenea vânt. Pătrundea prin jaluzele şi îi intra în ochi, făcându-l să lăcrimeze. Erau acolo de două ore şi nu se întâmplase nimic. Nu văzuseră nimic şi nu auziseră altceva decât ceasul. Îi învăţaseră sunetul. Fiecare tonc era format dintr-un set de frecvenţe metalice diferite, începând de jos, cu sunetul slab de bas al mecanismelor mai mari, urcând apoi la clicul micuţ şi înalt al pârghiei şi terminând cu un ding slab întârziat, ce rezona din cel mai mic dintre clopote. Era sunetul nebuniei.

— Văd ceva, strigă Neagley. Un SUV, cred, venind dinspre sud.

Reacher aruncă o privire scurtă spre nord şi se ridică în genunchi. Era înţepenit, îi era frig şi nu se simţea bine. Ridică luneta.

— Prinde, strigă el.

O aruncă într-un arc ascendent peste mecanismul ceasului. Neagley se învârti pe loc, o prinse cu o mână şi se întoarse din nou spre deschizătură. Duse luneta la ochi.

— S-ar putea să fie un Chevy Tahoe, model nou, strigă ea. Auriu deschis, metalizat. Soarele bate în parbriz. Nu-i văd pe cei dinăuntru.

Reacher se uită din nou spre nord. Drumul era liber în continuare. Putea să vadă până la cincisprezece kilometri distanţă. Era nevoie de zece minute ca să acoperi cincisprezece kilometri, chiar şi mergând rapid. Se ridică în picioare şi se întinse. Trecu aplecat pe sub mecanismele ceasului şi se târî lângă Neagley. Ea se trase mai la dreapta, iar Reacher îşi şterse ochii şi privi atent spre sud. Pe drum se vedea un punct auriu mic, singur, cam la opt kilometri depărtare.

— Nu par prea grăbiţi, zise ea. Nu?

Îi întinse luneta. Reacher o refocaliză, o sprijini de o deschizătură şi se uită prin ea. Compresia telefotometrică ţinea camioneta pe loc. Aceasta părea să se înalţe şi să se clatine pe drum, dar fără să înainteze deloc. Era murdară şi prăfuită, în urma călătoriei. Bara de protecţie din faţă era mare, cromată şi mânjită cu noroi şi sare. Parbrizul era murdar. Reflecţia soarelui îl împiedica să vadă cine era înăuntru.

— De ce mai e soare? spuse Reacher. Credeam că o să ningă.

— Uită-te spre vest, zise Neagley.

Reacher puse jos luneta, se întoarse şi îşi lipi obrazul stâng de fantele jaluzelelor. Închise ochiul drept şi se uită în lateral cu cel stâng. Cerul era împărţit în două. În vest era aproape negru, din cauza norilor. În est era albastru deschis şi neclar. Coloane multiple gigantice de lumină ţâşneau prin ceaţă, în locul în care se întâlneau cele două fenomene meteorologice.

— Incredibil, spuse el.

— Un fel de inversiune, zise Neagley. Sper să rămână pe loc, altfel o să ne-ngheţe oasele pe-aici.

— E la vreo optzeci de kilometri depărtare.

— Iar vântul bate, în general, dinspre vest.

— Grozav.

Ridică din nou luneta şi se uită la camioneta aurie. Se apropiase cu încă un kilometru şi jumătate, săltând şi legănându-se pe pământ. Probabil că avea cam nouăzeci de kilometri la oră.

— Ce crezi? întrebă Neagley.

— O maşină frumoasă, spuse el. O culoare groaznică, însă.

O privi apropiindu-se încă un kilometru şi jumătate apoi îi înapoie luneta lui Neagley.

— Mă duc să verific nordul, zise Reacher.

Se târî pe sub mecanismul ceasului şi se întoarse la postul lui. În nord nu se întâmpla nimic. Drumul era tot gol. Repetă manevra anterioară şi îşi lipi obrazul drept de lemn, după care îşi acoperi ochiul stâng cu mâna şi se uită din nou spre vest. Norii de zăpadă erau foarte aproape de munţi. Era ca şi cum ar fi fost în acelaşi timp noapte şi zi, cu o tranziţie abruptă în locul în care începeau dealurile.

— Este un Chevy Tahoe, în mod sigur, strigă Neagley. Încetineşte.

— Vezi plăcuţa de înmatriculare?

— Nu încă. Acum e la aproape doi kilometri şi încetineşte.

— Vezi cine e în ea?

— Am soare şi parbriz fumuriu. Nu văd nimic. E la opt sute de metri acum.

Reacher se uită spre nord. Nici o maşină.

— Cred că sunt plăcuţe de Nevada, strigă Neagley. Nu le pot citi, sunt complet acoperite de nămol. E chiar la marginea oraşului. Şi merge foarte încet. Seamănă cu un drum de recunoaştere. Nu se opreşte. Tot nu văd cine e în ea. S-a apropiat foarte mult. O văd chiar peste acoperiş. Geamul lateral din spate este tot fumuriu. O să-i pierd, foarte curând. E chiar sub noi acum.

Reacher se lipi de perete şi se uită în jos, în unghiul cel mai ascuţit în care putea. Modul în care era montată jaluzeaua în cadru crea un punct mort, cam de doisprezece metri.

— Unde este acum? strigă el.

— Nu ştiu.

Auzi sunetul unui motor, peste vuietul vântului. Un V-8 mare, la turaţie redusă. Se uită în jos şi o capotă metalică aurie apăru încet în câmpul lui vizual. Apoi un plafon. Geamul din spate. Camioneta trecu pe sub el, intră în oraş şi traversă podul cu aproximativ treizeci de kilometri la oră. Rămase la aceeaşi viteză încă o sută de metri. Apoi acceleră. Prinse viteză rapid.

— Luneta, strigă Reacher.

Neagley i-o aruncă, iar Reacher o sprijini de o jaluzea şi se uită la camioneta care se depărta spre nord. Geamul din spate era negru, cu un arc în locul în care ştergătorul îndepărtase sarea. Bara din spate era cromată. Văzu literele în relief: Chevrolet Tahoe. Plăcuţa din spate era indescifrabilă, acoperită cu sarea de pe drum. Putea să vadă urme de mâini, în locul în care portbagajul fusese ridicat şi coborât.

Arăta ca o maşină care parcursese o distanţă considerabilă în ultimele zile.

— Pleacă, strigă el.

O urmări prin lunetă tot drumul. Se zdruncina şi se legăna, devenind din ce în ce mai mică. Avu nevoie de zece minute întregi ca să dispară din câmpul său vizual. Se înălţă pe o ultimă movilă şi dispăru, cu o ultimă sclipire a soarelui pe vopseaua aurie.

— Mai vine ceva? strigă el.

— La sud e liber, zise Neagley.

— Cobor după hartă. Poţi urmări ambele direcţii, cât lipsesc. Fă un pic de acrobaţie pe sub ceasul ăsta blestemat.

Se târî până la chepeng şi puse piciorul pe scară. Coborî, simţind amorţeală, durere şi frig. Ajunse la palier şi coborî

scările în spirală. Ieşi din turn, apoi din biserică, în soarele slab de amiază. Traversă şchiopătând cimitirul, spre maşină. Îl văzu pe tatăl lui Froelich lângă vehicul, uitându-se la acesta ca şi cum ar fi aşteptat răspunsul la o întrebare. Bătrânul îl văzu apropiindu-se în geamul portierei şi se întoarse cu faţa spre el.

— Domnul Stuyvesant e la telefon, vă caută, spuse el. De la biroul Serviciului Secret, din Washington D. C.

— Acum?

— Aşteaptă de douăzeci de minute. Am tot încercat să vă găsesc.

— Unde-i telefonul?

— În casă.

Casa familiei Froelich era una dintre clădirile albe de pe braţul sud-estic scurt al K-ului. Bătrânul o luă înainte, cu mersul lui cu paşi mari. Reacher fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu el. Casa avea în faţă o grădină cu un gard alb de ţăruşi. Era plină de plante care muriseră din cauza frigului. Înăuntru era întuneric şi mirosea plăcut. Podeaua era alcătuită din scânduri late, închise la culoare. Din loc în loc, covoraşe. Bătrânul îl conduse într-un salon. Acolo văzu o masă veche, sub fereastră, cu un telefon şi o fotografie pe ea. Telefonul era un model vechi, cu receptor masiv şi un cordon împletit, izolat cu un material textil maroniu. Fotografia o înfăţişa pe Froelich, la vreo optsprezece ani. Părul ei era puţin mai lung decât îl ştia el şi ceva mai deschis la culoare. Avea o faţă deschisă şi inocentă, şi un zâmbet plăcut. Ochii îi erau albaştri, înviorați de speranţe pentru viitor.

Nu era nici un scaun lângă masă. Era clar că familia Froelich provenea dintr-o generaţie care prefera să stea în picioare când vorbea la telefon. Reacher desfăşură cordonul şi ridică receptorul la ureche.

— Stuyvesant? zise el.

— Reacher? Ai vreo veste bună pentru mine?

— Nu încă.

— Care e situaţia?

— Slujba este programată la ora opt, zise Reacher. Dar presupun că ştii deja asta.

— Ce altceva ar trebui să ştiu?

— Veniţi cu elicopterul?

— Ăsta-i planul. Armstrong este încă în Oregon. Îl vom aduce cu avionul la baza aeriană din Dakota de Sud, apoi vom face un drum scurt, într-un elicopter al aviaţiei. Vom fi opt oameni, inclusiv eu.

— Nu voia decât trei.

— N-a avut încotro. Am fost cu toţii prietenii ei.

— N-ar fi posibil să aveţi o defecţiune tehnică? Şi să rămâneţi în Dakota de Sud?

— Şi-ar da seama. Iar cei din aviaţie n-ar accepta să ne facă jocul. N-ar vrea să rămână în istorie ca fiind motivul pentru care el n-a reuşit să ajungă.

Reacher se uită pe fereastră.

— OK. Veţi repera destul de uşor biserica. Veţi ateriza de cealaltă parte a străzii, spre est. Acolo este un loc bun. Apoi, va avea de mers cam cincizeci de metri până la uşa bisericii. Pot garanta siguranţa zonei imediat învecinate. Noi o să stăm în biserică toată noaptea. Dar n-o să-ţi placă deloc ce-ai să vezi mai departe. Există un unghi de tragere de aproximativ o sută cincizeci de grade, spre sud şi vest. Complet deschis. Şi multe locuri în care să te ascunzi.

Tăcere în D. C.

— Nu pot să o fac, spuse Stuyvesant. Nu pot să-l aduc în aşa ceva. Şi nici pe oamenii mei. Nu am de gând să mai pierd pe cineva.

— Atunci, speră că va fi bine, zise Reacher.

— Nu e stilul meu. Va trebui să reuşiţi.

— O vom face, dacă vom avea ocazia.

— Eu cum o să aflu? Nu aveţi staţii radio. Telefoanele celulare nu funcţionează acolo. Şi ar fi prea incomod să folosim linia asta terestră.

Reacher tăcu o secundă.

— Noi avem un Yukon negru. În clipa asta este parcat pe drum, chiar lângă biserică, spre est. Dacă încă mai este acolo când veniţi, plecaţi acasă. Armstrong va trebui să o-nghită. Dar dacă a dispărut, atunci am dispărut şi noi, iar noi n-o să plecăm înainte să reuşim, ai înţeles?

— OK, am înţeles, zise Stuyvesant. Un Yukon negru, la est de biserică, renunţăm. Nici un Yukon, aterizăm. Aţi cercetat oraşul?

— N-o putem face, mergând din casă în casă. Dar e foarte mic. Străinii ar ieşi imediat în evidenţă, crede-mă.

— Nendick şi-a mai revenit. Vorbeşte puţin. Spune acelaşi lucru ca şi Andretti. A fost abordat de doi tipi, pe care i-a luat drept poliţişti.

— Sunt poliţişti. Suntem siguri de asta. Ai obţinut vreo descriere?

— Nu. Încă se gândeşte la soţia lui. Nu mi s-a părut corect să îi spun că, probabil, nu mai este cazul.

— Săracul.

— Aş vrea să obţinem un deznodământ pentru el. Măcar cadavrul ei.

— N-am de gând să arestez pe cineva aici.

Tăcere în D. C.

— OK, spuse Stuyvesant. Presupun că nu ne vom mai vedea. Baftă.

— Şi ţie, zise Reacher.

Puse receptorul în furcă şi aranjă cordonul într-o buclă frumoasă pe masă. Se uită la peisaj. Fereastra avea vedere spre nord-est, spre oceanul gol de iarbă înaltă până la şold. Apoi se întoarse cu spatele la geam şi îl văzu pe domnul Froelich privindu-l din uşa salonului.

— Vor veni aici, nu-i aşa? întrebă bătrânul. Cei care mi-au ucis fiica? Pentru că Armstrong vine aici.

— S-ar putea să fie deja aici, zise Reacher.

Domnul Froelich clătină din cap.

— Ar vorbi toată lumea despre asta.

— Aţi văzut camioneta aurie care a trecut?

Bătrânul aprobă din cap.

— A trecut pe lângă mine, mergând foarte încet.

— Cine era în ea?

— N-am văzut. Geamurile erau întunecate. Nu-mi place să mă holbez la oameni.

— OK, spuse Reacher. Dacă auziţi că a apărut cineva nou în oraş, veniţi şi spuneţi-mi.

Bătrânul aprobă din nou din cap.

— Vei afla imediat ce voi afla eu. Iar eu voi afla în momentul în care va sosi cineva nou. Veştile circulă repede aici.

— Vom fi în turla bisericii, zise Reacher.

— Vă aflaţi aici pentru Armstrong?

Reacher nu zise nimic.

— Nu, spuse domnul Froelich. Sunteţi aici ca să vă răzbunaţi, nu? Ochi pentru ochi?

Reacher aprobă din cap.

— Şi dinte pentru dinte.

— O viaţă pentru altă viaţă.

— Două pentru cinci, mai precis, zise Reacher. Şi-au tras partea leului în privinţa asta.

— Nu vă deranjează să faceţi asta?

— Dar pe dumneavoastră?

Ochii înlăcrimaţi ai bătrânului zburară în jurul camerei lipsite de soare şi se opriră asupra feţei fiicei sale de la vârsta de optsprezece ani.

— Ai copii? întrebă el.

— Nu, n-am, răspunse Reacher.

— Nici eu, zise bătrânul. Nici eu nu mai am. Aşa că nu mă deranjează.

Reacher se întoarse la Yukon şi luă harta de pe bancheta din spate. Apoi urcă în turla bisericii şi o găsi pe Neagley făcând ture între partea sudică şi cea nordică.

— E liber, zise ea, peste ticăitul ceasului.

— A sunat Stuyvesant, spuse Reacher. Acasă la Froelich. A intrat în panică. Nendick s-a trezit. Acelaşi mod de

abordare ca în cazul lui Andretti.

Desfăcu harta şi o întinse pe podeaua camerei clopotelor. Puse degetul pe Grace. Era în centrul unui pătrat aproximativ, format de patru drumuri. Pătratul avea cam 130 de kilometri lungime, şi cam tot atâţia lăţime. Perimetrul din dreapta era format de Route 59, care pornea din Douglas, din sud, trecea printr-un oraş numit Bill şi ajungea într-un oraş Wright, în nord. Marginea de sus a pătratului era Route 387, care mergea spre vest, de la Wright la Edgerton. Ambele drumuri erau reprezentate pe hartă ca fiind secundare. Ei merseseră deja pe o parte din 387 şi ştiau că avea o suprafaţă asfaltată destul de bună. Marginea din stânga a pătratului era I-25, care cobora din nord, din Montana, şi trecea direct pe lângă Edgerton, până în Casper. Baza pătratului era tot I-25, care ieşea din Casper şi cotea scurt spre est, către Douglas, înainte să o ia din nou spre sud, spre Cheyenne. Pătratul de 130 de kilometri era împărţit în două dreptunghiuri, mai mult sau mai puţin egale, de drumul de pământ care mergea de la nord la sud, trecând prin Grace. Drumul era reprezentat pe hartă cu o linie cenuşie punctată, subţire. Legenda de pe margine îl numea drum minor, neasfaltat.

— Ce crezi? întrebă Neagley.

Reacher urmări pătratul cu degetul. Lărgi raza şi trasă o sută cincizeci de kilometri spre est, nord, vest şi sud.

— Cred că, în întreaga istorie a Statelor Unite, nimeni n-a trecut pur şi simplu prin Grace, Wyoming, fără să aibă treabă aici. Este de neconceput. De ce ar face-o? Orice călătorie raţională spre sud, nord, est sau vest nu ar trece deloc pe aici. Să spunem, de la Casper, la Wright. Din colţul stânga-jos, în colţul dreapta-sus. Ai folosi I-25, spre est, către Douglas, şi Route 95, spre nord, la ieşirea din Douglas, până în Wright. Nu are nici un sens să treci prin Grace. Nu economiseşti nici un kilometru. Doar te încetineşte, pentru că este un drum de pământ. Şi l-ai

observa oare? Îţi aminteşti cum arăta, la capătul nordic? Eu credeam că nu duce nicăieri.

— Şi noi am avut o hartă topografică, zise Neagley. Poate că nici nu apare pe o hartă obişnuită.

— Asta înseamnă că acea camionetă a trecut pe aici cu un anumit motiv, spuse Reacher. Nu întâmplător, nici doar de dragul distracţiei.

— Ăia erau oamenii noştri, zise Neagley.

Reacher aprobă din cap.

— Au fost într-un tur de recunoaştere.

— Sunt de acord, spuse Neagley. Dar oare le-a plăcut ce au văzut?

Reacher închise ochii. Ce au văzut? Au văzut un oraş mic, fără nici un loc sigur în care să te ascunzi. Un loc pentru aterizarea elicopterului, la cincizeci de metri de biserică. Şi un SUV negru, care semăna oarecum cu un vehicul oficial al Serviciului Secret, parcat deja pe drum, masiv şi vizibil. Cu plăcuţe de Colorado, iar Denver era, probabil, cel mai apropiat birou de teren al Serviciului Secret.

— Nu cred că au sărit în sus de bucurie, zise el.

— Şi atunci, vor renunţa? Sau se vor întoarce?

— Nu putem afla decât într-un singur mod, spuse Reacher. Aşteptăm şi vedem.

Aşteptară. Soarele coborî pe cer, veni după-amiaza şi temperatura scăzu rapid. Ceasul ticăi de câte 3600 de ori în fiecare oră. Neagley ieşi să facă o scurtă plimbare şi se întoarse cu o pungă de la băcănie. Mâncară un prânz improvizat. Apoi stabiliră un alt sistem de supraveghere, ţinând cont că nici un vehicul nu putea parcurge tot drumul, în oricare dintre direcţii, într-un timp mai mic de opt minute. Aşa că se aşezară confortabil şi, la fiecare cinci minute, după ceasul lui Neagley, îngenuncheau şi se duceau la fantele lor, de unde verificau tot drumul. De fiecare dată simţeau un mic fior de anticipare, şi de fiecare dată erau dezamăgiţi. Dar mişcarea fizică regulată îi ajuta să reziste la frig. Începură să facă exerciţii, ca să nu amorţească.

Făcură flotări, ca să se încălzească. Gloanţele de rezervă din buzunare se mişcau zgomotos. Răpăit de luptă, îl numea Neagley. Din când în când, Reacher îşi lipea obrazul de lemn şi se uita la ninsoarea din vest. Norii erau încă joşi şi negri, reţinuţi de un zid invizibil la aproximativ optzeci de kilometri distanţă.

— Nu se vor întoarce, spuse Neagley. Ar trebui să fie nebuni, ca să încerce ceva aici.

— Eu chiar cred că sunt nebuni, zise Reacher.

Se uita, aştepta şi asculta ceasul. Cu puţin înainte de ora patru, se sătură. Folosi lama cuţitului ca să treacă prin vopseaua albă veche şi ridică una dintre jaluzele din ramă. Era o simplă bucată de lemn, cam de un metru lungime, zece centimetri lăţime şi doi centimetri şi jumătate grosime. O ridică în faţă, ca pe o suliţă, se târî şi o împinse în mecanismul ceasului. Rotile dinţate se blocară în lemn şi ceasul se opri. Scoase lemnul, se târî înapoi şi îl prinse la loc în cadru. Tăcerea deveni dintr-odată asurzitoare.

Priveau şi aşteptau. Se făcuse mai frig şi amândoi începuseră să tremure. Dar tăcerea îi ajuta. Dintr-odată, ajuta mult. Reacher se târî şi examină din nou vederea lui parţială spre vest, apoi se târî înapoi şi luă harta. Se uită lung la ea, pierdut în gânduri. Folosi degetul arătător şi pe cel mare, ca pe un compas, şi măsură distanţele. Şaizeci, 120, 180, 240 de kilometri. Încet, foarte rapid, rapid, încet. O viteză medie de aproximativ 60 de kilometri pe oră. Asta înseamnă patru ore.

— Soarele apune la vest, zise el. Răsare la est.

— Pe planeta asta, da, spuse Neagley.

În clipa aceea, auziră scara scârţâind, sub ei. Auziră paşi pe scara de lemn. Chepengul se ridică puţin şi căzu înapoi, apoi se deschise cu zgomot şi preotul băgă capul în camera clopotelor şi se holbă la mitraliera îndreptată spre el dintr-o parte şi la carabina M16, din cealaltă parte.

— Trebuie să discut cu voi despre chestiile astea, zise el. Nu vă puteţi aştepta să fiu fericit văzând arme în biserica

mea.

Stătea acolo, pe scară, arătând ca un cap tăiat. Reacher puse carabina M16 la loc pe podea. Preotul urcă încă o treaptă.

— Înţeleg nevoia de securitate, zise el. Şi suntem onoraţi să îl primim pe vicepreşedintele ales, dar nu pot permite aducerea unor mijloace de distrugere într-o clădire sfântă. Mă aşteptam să discute cineva cu mine despre asta.

— Mijloace de distrugere? repetă Neagley.

— La ce oră apune soarele? întrebă Reacher.

Preotul păru puţin surprins de schimbarea subiectului. Dar răspunse foarte politicos.

— Curând, zise el. Coboară dincolo de munţi destul de devreme, aici. Dar nu veţi vedea asta, astăzi. Sunt nori. Se apropie o furtună, dinspre vest.

— Şi la ce oră răsare?

— În această perioadă a anului? Puţin înainte de şapte, cred.

— Aţi auzit vreo prognoză meteo pentru mâine?

— Au spus că va fi la fel ca azi.

— OK, spuse Reacher. Mulţumesc.

— Voi aţi oprit ceasul?

— Mă înnebunea.

— De-aia am urcat. Vă deranjează dacă îl pornesc din nou?

Reacher ridică din umeri.

— Este ceasul dumneavoastră.

— Ştiu că zgomotul poate fi deranjant.

— Nu contează, zise Reacher. Vom pleca de aici imediat după ce apune soarele. Cu tot cu arme.

Preotul urcă complet în cameră, se aplecă peste grinzile de fier şi umblă la mecanism. Un dispozitiv de fixare era legat la un ceas miniatural separat, pe care Reacher nu-l observase înainte. Era îngropat între roţile dinţate. Avea ataşată de el o manetă de reglare. Preotul se uită la ceasul de la mână şi folosi maneta ca să forţeze limbile externe să se rotească până la ora corectă. Limbile ceasului mic se

mişcară în acelaşi timp. Apoi, întoarse pur şi simplu o roată dinţată cu mâna, până ce mecanismul prinse singur mişcarea şi începu să funcţioneze. Tonc-tonc-ul puternic reîncepu. Clopotul cel mai mic suna şi el, o rezonanţă extrem de fină, la fiecare secundă care trecea.

— Mulţumesc, spuse preotul.

— Cel mult o oră, zise Reacher. Apoi vom pleca.

Preotul aprobă din cap, ca şi cum spusese ce avea de spus, şi coborî prin chepeng. Îl închise după el.

— Nu putem pleca de aici, zise Neagley. Eşti nebun? Ar putea veni foarte uşor noaptea. Poate că exact asta aşteaptă. Ar putea să vină cu farurile stinse.

Reacher se uită la ceas.

— Sunt deja aici, spuse el. Sau aproape.

— Unde?

— O să-ţi arăt.

Scoase din nou jaluzeaua din cadru şi i-o întinse. Se târî sub mecanismul ceasului, la baza scării următoare, care ducea la exterior, prin acoperiş. Urcă pe ea şi ridică chepengul din acoperiş.

— Stai cât mai jos, strigă el.

Ieşi, ţinându-şi stomacul lipit de acoperiş. Construcţia era aproape identică cu acoperişul din Bismarck. Foile din plumb sudat alcătuiau un fel de cutie scundă. Jgheaburi la colţuri. O ancoră solidă pentru catargul de steag, giruetă şi paratrăsnet. Şi un zid de un metru înălţime, în jurul marginii. Se învârti pe stomac, se întinse în jos şi luă stinghia de la Neagley. Apoi se dădu la o parte din calea ei şi îi permise să urce lângă el. Vântul era puternic şi aerul muşcător de rece.

— Acum va trebui să stăm în genunchi, zise el. Aproape unul de celălalt, cu faţa spre vest.

Îngenunchează amândoi, umăr lângă umăr, aplecaţi. El era în stânga, ea în dreapta. Reacher auzea în continuare ceasul. Îl simţea, prin plumb şi prin plăcile groase de lemn.

— OK, aşa, spuse el.

Ridică stinghia în faţă, ţinându-i unul dintre capete cu mâna stângă. Neagley prinse celălalt capăt cu mâna dreaptă. Înaintară în genunchi, până ajunseră la zidul jos. Reacher lăsă capătul băţului până ajunse la nivelul zidului. Ea făcu la fel.

— Mai mult, zise Reacher. Până obţinem o fantă prin care să vedem.

Ridicară amândoi puţin mai sus, până ce băţul ajunse pe orizontală, cu doi centimetri între marginea lui de jos şi partea de sus a zidului. Se uitară prin gaură. Ar fi fost vizibili, dacă s-ar fi uitat cineva cu atenţie la zid, dar, una peste alta, era o tactică destul de prudentă. Oricum, cea mai bună pe care putuse să o improvizeze.

— Uită-te spre vest, zise el. Poate puţin spre sud-vest.

Priviră spre soarele care apunea. Vedeau şaizeci de kilometri de iarbă mişcătoare. Arăta ca un ocean, strălucitoare şi aurie, în lumina serii. Dincolo de ea era furtuna întunecată. Zona dintre ele era înceţoşată şi razele soarelui târziu ţâşneau în spate, direct către ei. Se vedeau cortine mişcătoare de soare şi umbră, culori şi curcubeie care începeau de nicăieri şi se terminau nicăieri.

— Uită-te la păşune, zise el.

— După ce să mă uit?

— O să vezi.

Rămaseră în genunchi minute întregi. Soarele cobora încet. Ultimele raze le intrau aproape orizontal în ochi. Şi atunci văzură. Amândoi. La aproape doi kilometri, în marea de iarbă, soarele muribund sclipi o dată pe plafonul maşinii Tahoe. Aceasta înainta spre est prin păşune, foarte încet, venind direct spre ei, clătinându-se uşor pe terenul neregulat, ridicându-se şi coborând pe dâmburi şi prin viroage, cu viteză minimă.

— Au fost inteligenţi, spuse Reacher. S-au uitat pe hartă şi au avut aceeaşi idee ca tine, să iasă prin terenul deschis, spre vest. Dar apoi s-au uitat la oraş şi şi-au dat seama că la fel trebuie să se şi apropie.

Soarele alunecă printre norii joşi la optzeci de kilometri spre vest, umbra rezultată alergă spre est peste păşune, iar lumina aurie muri. Apusul veni brusc, ca şi cum cineva apăsase pe un întrerupător şi nu se mai văzu nimic.

Coborâră jaluzeaua şi se lipiră iar de acoperiş. Se târâră înapoi pe suprafaţa de plumb în camera clopotelor. Neagley îşi făcu loc pe sub mecanismul ceasului şi îşi luă Heckler&Koch-ul.

— Nu încă, zise Reacher.

— Dar când?

— Ce vor face ei acum?

— Cred că se vor apropia cât de mult vor putea. Apoi se vor stabili într-un loc şi vor aştepta.

Reacher aprobă din cap.

— Vor întoarce maşina şi o vor parca cu faţa spre vest, în cea mai bună adâncitură de teren pe care o vor găsi, cam la o sută sau două sute de metri distanţă. Îşi vor verifica liniile de foc spre est, ca să se asigure că vor putea să vadă fără să fie văzuţi. Apoi vor sta pe loc şi vor aştepta să apară Armstrong.

— Asta înseamnă paisprezece ore.

— Exact, spuse Reacher. Îi vom lăsa acolo toată noaptea. Îi vom lăsa să îndure frigul, să înţepenească şi să obosească. Apoi, soarele se va ridica chiar în ochii lor. Vom merge spre ei dinspre soare. Nici măcar n-or să ne vadă.

Ascunseră carabinele lungi sub strana cea mai apropiată de uşa bisericii şi lăsară Yukonul parcat în acelaşi loc. Se întoarseră la pod şi luară două camere la pensiune. Apoi se îndreptară spre băcănie, ca să-şi ia ceva pentru cină. Soarele dispăruse şi temperatura era sub punctul de îngheţ. În aer era din nou zăpadă. Fulgi mari şi pufoşi pluteau în jur, parcă nedorind să se aşeze. Se învârteau şi pluteau în aer, după care se înălţau iar, ca nişte păsări mici. Băcănia era închisă, dar femeia de la magazin se oferi să le încălzească ceva din congelator la cuptorul cu microunde. Părea să creadă că Reacher şi Neagley erau din garda

Serviciului Secret. Toată lumea ştia că Armstrong era aşteptat la înmormântare. Încălzi nişte bucăţi de carne şi nişte legume. Le mâncară la tejghea. Erau la fel de bune ca raţiile din armată. Femeia nu vru să primească bani pentru ele.

Camerele din pensiune erau curate, aşa cum scria şi pe pancartă. Aveau pe pereţi lambriuri din lemn de pin. Covoraşe pe podele. Un singur pat în fiecare cameră, cu pleduri spălate de atâtea ori, încât aproape că deveniseră transparente. La capătul îndepărtat al coridorului era o baie. Reacher o lăsă pe Neagley să ocupe camera cea mai apropiată de baie. Apoi, ea veni în camera lui pentru o vreme, pentru că nu mai avea stare şi voia să vorbească. Se aşezară unul lângă celălalt pe pat, deoarece în camere nu exista altă mobilă.

— Vom porni împotriva unei poziţii pregătite, zise ea.

— Noi doi, împotriva a doi fraieri, replică Reacher. Acum tu eşti îngrijorată?

— Situaţia a devenit mai grea.

— Mai spune-mi-o o dată, zise el. Nu eu te oblig să faci asta, nu?

— Nu poţi s-o faci singur.

Reacher clătină din cap.

— Aş putea să o fac singur, dar cu o mână şi cu un sac pe cap.

— Nu ştim nimic despre ei.

— Dar putem face o evaluare, cât de cât. Tipul înalt, din Bismarck, este cel care trage, iar celălalt îi asigură spatele şi conduce. Fratele mai mare, fratele mai mic. Va exista multă loialitate. Ca între fraţi. Toată treaba asta merge ca între fraţi. Nu poţi să te duci la un străin şi să-i spui: Hei, vreau să-l împuşc pe un tip, pentru că taică-său a ameninţat că-mi înfige un băţ în dos şi a trebuit să-l implor să n-o facă.

Neagley tăcu.

— Nu-ţi cer să participi, spuse Reacher.

Neagley zâmbi.

— Eşti un prost. Îmi fac griji pentru tine, nu pentru mine.

— Mie n-o să mi se-ntâmple nimic, spuse Reacher. Eu o să mor bătrân şi singur, în vreun pat de motel.

— Şi pentru tine este tot o treabă ca între fraţi, nu?

El aprobă din cap.

— Trebuie să fie. Nu dau un ban pe Armstrong. Îmi plăcea Froelich, dar n-aş fi cunoscut-o niciodată, dacă n-ar fi fost Joe.

— Eşti singur?

— Uneori. Nu întotdeauna.

Ea îşi mişcă mâna, foarte încet. Începu de la doi centimetri de mâna lui. Parcurse cei doi centimetri ca şi cum ar fi fost un milion de kilometri. Degetele ei se mişcară imperceptibil pe cuvertura spălată, până când ajunseră aproape de ale lui. Atunci le ridică şi le mişcă mai departe, până când ajunseră direct peste mâna lui, ţinându-le însă foarte puţin deasupra, ca şi cum exista un strat de aer între mâinile lor, comprimat atât de tare, încât devenise cald şi lichid. Neagley rămase cu mâna plutind în aer, nemişcată. Apoi, apăsă mai tare, o coborî şi degetele ei atinseră partea superioară a degetelor lui, foarte încet. Îşi întoarse cotul, aşa încât mâna ei să fie perfect aliniată. Şi apăsă şi mai tare. Palma ei era caldă. Degetele erau lungi şi reci. Vârfurile lor stăteau pe articulaţiile lui. Se mişcară, urmărind conturul ridurilor, al cicatricelor şi al tendoanelor. Se strecurară printre degetele lui. Reacher întoarse mâna invers. Ea îşi apăsă palma peste a lui. Îşi trecu degetele printre ale lui şi strânse. Reacher strânse şi el.

Îi ţinu mâna cinci minute lungi. Apoi, ea şi-o retrase încet. Se ridică şi se duse la uşă. Zâmbi.

— Ne vedem dimineaţă, spuse Neagley.

Reacher dormi prost şi se trezi la cinci, îngrijorat în legătură cu finalul jocului. Complicaţiile i se aglomerau în minte. Aruncă la o parte cuverturile şi coborî din pat. Se îmbrăcă pe întuneric, coborî scările şi ieşi în noapte. Era un frig năprasnic şi fulgii de zăpadă cădeau mai rapid. Păreau

uzi şi grei. Vremea urâtă se deplasa spre est. Ceea ce era bine, după părerea lui.

Nu se vedea nici o lumină. Toate geamurile oraşului erau întunecate, nu erau felinare de stradă, nu era lună, nu erau stele. Turla bisericii se înălţa la o distanţă medie, palidă, cenuşie şi fantomatică. Merse pe mijlocul drumului de pământ şi traversă cimitirul. Găsi uşa bisericii şi intră. Urcă treptele turlei pe pipăite. Dibui scara, pe întuneric, şi urcă în camera clopotelor. Ceasul ticăia puternic. Mai puternic decât în timpul zilei. Suna ca un fierar nebun, care bătea cu ciocanul său de fier în nicovală o dată pe secundă.

Se ghemui pe sub mecanismul ceasului şi găsi scara următoare. Urcă în întunericul de pe acoperiş. Se târî spre zidul vestic şi înălţă capul. Peisajul era infinit de întunecat şi tăcut. Munţii ce se înălţau în depărtare erau invizibili. Nu vedea nimic. Nu auzea nimic. Aerul era îngheţat. Aşteptă.

Rămase treizeci de minute în frig. Ochii îi lăcrimau şi îi curgea nasul. Începu să tremure puternic. Dacă mie mi-e frig, înseamnă că ei sunt aproape morţi, îşi spuse. Iar după treizeci de minute, auzi sunetul pe care-l aştepta. Motorul maşinii Tahoe pornind. Era departe, dar suna asurzitor, în liniştea nopţii. Era undeva spre vest, cam la două sute de metri distanţă. Nu îşi putea da seama de poziţia exactă numai după sunet. Dar atunci făcură o greşeală fatală. Aprinseră pentru o secundă lumina din interior. Reacher văzu o strălucire galbenă scurtă în iarbă. Camioneta era într-o adâncitură. Perfect ascunsă, cu plafonul sub nivelul mediu al solului. Puţin spre sud-vest, dar nu cu mult. Cam la 150 de metri depărtare. Era o poziţie bună. Probabil că aveau să folosească chiar camioneta ca platformă de tragere. Se vor întinde pe plafon, vor ochi, vor trage, vor sări jos, vor urca repede în maşină şi vor pleca.

Îşi puse amândouă braţele pe perete, cu faţa spre vest, şi fixă în memorie scurta sclipire galbenă, faţă de poziţia turnului. La o sută cincizeci de metri distanţă, cam la treizeci de metri sud faţă de perpendiculara pe turn. Se târî

înapoi în camera clopotelor, trecu pe lângă ceasul bubuitor, înapoi în amvon. Recuperă carabinele lungi de sub strană şi le lăsă pe pământul rece de sub Yukon. Nu voia să le bage înăuntru. Nu voia să răspundă la sclipirea lor de lumină cu alta identică.

Apoi se întoarse la pensiune şi o văzu pe Neagley ieşind din camera ei. Era aproape şase dimineaţa. Făcuse duş şi se îmbrăcase. Merseră în camera lui, ca să discute.

— N-ai putut să dormi? întrebă el.

— Eu nu dorm niciodată. Sunt încă acolo?

El aprobă din cap.

— Dar este o problemă. Nu putem să-i lichidăm acolo unde se află. Trebuie să-i mutăm întâi.

— De ce?

— Sunt prea aproape de casă. Nu putem porni un al treilea război mondial acolo, cu o oră înainte de sosirea lui Armstrong. Şi nu putem lăsa două cadavre la o sută cincizeci de metri de turlă. Oamenii de aici ne-au văzut. Poliţiştii din Casper vor veni devreme. Poate şi poliţiştii statali. Tu trebuie să te gândeşti la licenţa ta. Trebuie să-i alungăm de aici şi să-i atragem într-un loc pustiu. Spre vest, unde ninge, poate. Zăpada asta va rămâne pe loc până în aprilie. Asta vreau. Vreau să o facem departe şi vreau ca nimeni să nu afle decât în aprilie ce s-a întâmplat aici.

— OK. Dar cum o facem?

— Ei sunt Edward Fox. Nu sunt John Malkovich. Vor să supravieţuiască. Putem să-i punem pe fugă, dacă o facem cum trebuie.

Se întoarseră la Yukon la şase şi jumătate. Fulgii de zăpadă pluteau în continuare în aer. Dar cerul începuse să se lumineze, spre est. La orizont se vedea o dungă de purpuriu întunecat, urmată de o bandă de cenuşiu închis şi apoi de negreala nopţii. Îşi verificară armele. Îşi legară şireturile la pantofi, îşi încheiară paltoanele şi îşi rotiră umerii, ca să verifice libertatea de acţiune. Reacher îşi puse pălăria şi mănuşa stângă. Neagley băgă Steyr-ul în

buzunarul interior şi îşi atârnă mitraliera Heckler&Koch la spate.

— Ne vedem mai târziu, şopti ea.

Neagley porni spre vest, prin cimitir. Reacher o văzu păşind peste gardul jos, cotind puţin spre sud şi dispărând în întuneric. El se duse la baza turlei şi se lipi de mijlocul zidului vestic, recalculând poziţia camionetei Tahoe. Îndreptă arma direct spre ea şi se întoarse, mişcând arma aşa încât să compenseze schimbarea poziţiei şi menţinând ţinta în vârful ei. Puse carabina M16 pe pământ, cu ţeava îndreptată puţin spre sud-vest. Merse în spatele Yukonului, se sprijini de portbagaj şi aşteptă răsăritul.

Acesta veni încet, treptat şi magnific. Culoarea purpurie deveni mai deschisă, se înroşi la bază şi se întinse în sus şi spre exterior, până când jumătate din cer fu străbătut de dungi luminoase. Apoi, un nimb portocaliu apăru la trei sute de kilometri distanţă, în Dakota de Sud, iar pământul se rostogoli spre el şi primul arc subţire de raze apăru brusc deasupra orizontului. Flăcări roz puseră stăpânire pe cer. Norii alungiţi şi înalţi erau cuprinşi de un foc roşu. Reacher urmări cu privirea soarele şi aşteptă ca acesta să ajungă suficient de sus ca să-i rănească ochii, după care deschise Yukonul şi porni motorul. Claxonă tare şi porni radioul la maxim.

Schimbă posturile până găsi o melodie rock&roll şi lăsă portiera din partea şoferului deschisă, aşa încât muzica să urle în tăcerea răsăritului. Apoi luă carabina M16, lăsă în jos siguranţa, o duse la umăr şi trase o singură rafală de trei gloanţe, ţintind puţin mai la sud de vest, direct spre camioneta Tahoe ascunsă. O auzi pe Neagley răspunzând imediat cu alte trei focuri. MP5-ul avea o rată ciclică mai rapidă şi un răpăit caracteristic. Neagley era plasată în iarbă, la o sută de metri sud de Tahoe, trăgând direct spre nord, în direcţia camionetei. Reacher trase din nou alte trei focuri dinspre est. Trase şi ea alte trei focuri dinspre sud.

Cele patru rafale răsunară cu ecou pe deasupra terenului. Spuneau: Ştim… că… sunteţi… acolo.

Aşteptă treizeci de secunde, conform planului. Nu se auzi nici un răspuns din direcţia camionetei. Nici o lumină, nici o mişcare, nici un foc de armă. Ridică din nou carabina. Ţinti în sus. Apăsă pe trăgaci. Ştim. Mitraliera Heckler&Koch răpăi departe, în stânga lui. Că. Trase şi el din nou. Sunteţi. Neagley trase iar. Acolo.

Nici un răspuns. Se întrebă o clipă dacă nu plecaseră deja, în ora care trecuse. Sau dacă nu cumva făcuseră o manevră deşteaptă şi traversaseră oraşul, trecând în partea estică. Era o prostie să atace spre soare. Se învârti pe loc şi nu văzu nimic în spate, cu excepţia luminilor ce se aprindeau la ferestre. Nu auzi nimic, cu excepţia ţiuitului din urechi şi a asurzitoarei piese rock&roll din maşină. Se întoarse din nou, pregătit să tragă iar, şi văzu camioneta Tahoe ţâşnind din iarbă, la o sută cincizeci de metri de el. Soarele abia răsărit sclipi auriu şi cromat pe partea din spate a maşinii. Vehiculul ţâşni peste o ridicătură, cu toate cele patru roţi în aer, apoi căzu din nou pe pământ şi acceleră, depărtându-se de el, spre vest.

Aruncă puşca pe bancheta din spate a Yukonului, trânti portiera, opri radioul şi acceleră direct prin cimitir. Trecu prin gardul de lemn şi se aruncă în păşune. Făcu un viraj rapid la stânga. Terenul era criminal. Maşina cădea şi ricoşa peste făgaşe, clătinându-se nebuneşte peste dâmburile lungi. Conduse cu o mână şi îşi prinse centura de siguranţă cu cealaltă. Trase tare de mecanismul de fixare, pentru ca acesta să îl ţină lipit de scaun. O văzu pe Neagley alergând spre el prin iarbă, în stânga. Apăsă puternic pe frâne, iar ea deschise portiera din spate şi se aruncă în maşină, în spatele lui. Reacher porni din nou. Neagley trânti portiera şi trecu lângă el, peste spătarul scaunului din faţă. Îşi puse şi ea centura, îşi îndesă mitraliera Heckler&Koch între genunchi şi se prinse cu amândouă mâinile de bord, ca şi cum ar fi luat parte la o cursă într-un montagne-russe.

— Perfect, zise ea.

Gâfâia din greu. Reacher continuă să gonească. Coti spre nord, până găsi brazda lăsată de Tahoe prin iarbă. Se centră pe ea şi acceleră. Drumul era mai rău decât orice montagne-russe. O zdruncinătură violentă continuă. Maşina sărea şi se zguduia, plutea câteva clipe, apoi se prăbuşea înapoi pe pământ şi decola din nou. Motorul urla. Volanul i se smucea în mâini suficient de tare ca să îi rănească degetele. Ţinu degetele întinse şi conduse numai cu palmele. Îi era teamă să nu li se rupă vreo osie.

— Îi vezi? urlă Reacher.

— Nu încă, urlă ea. Ar putea fi cam la trei sute de metri în faţă.

— Mi-e teamă să nu se rupă maşina.

Apăsă mai tare pe acceleraţie. Mergeau cu aproape optzeci de kilometri la oră. Apoi cu nouăzeci. Cu cât mergeau mai repede, cu atât era mai bine. Contactul cu pământul era mai sporadic.

— Îi văd, strigă Neagley.

Erau la 200 de metri în faţă, vizibili intermitent, în timp ce ţâşneau în sus şi în jos prin marea de iarbă, ca un delfin auriu nebun zburând prin valuri. Reacher acceleră şi se mai apropie puţin. El avea avantajul. Ceilalţi le curăţau terenul. Se apropie încet la nici o sută de metri şi menţinu distanţa.

Motorul mugea, iar suspensiile scrâşneau, pocneau şi trosneau.

— Pot să fugă, urlă el.

— Dar nu se pot ascunde, răspunse Neagley, la fel de tare.

Zece minute mai târziu erau la peste cincisprezece kilometri vest de Grace, iar Reacher avea senzaţia că fusese pocnit rău, într-o bătaie cu pumnii. Capul lui lovea plafonul la fiecare dâmb, iar braţele îl dureau. Umerii îi erau încordaţi la maxim. Motorul urla în continuare. Singurul mod în care putea să-şi menţină piciorul pe pedala de acceleraţie era să o ţină apăsată până la podea. Lângă el,

Neagley era aruncată de colo-colo. Renunţase să se mai sprijine în braţe, ca să nu-şi fractureze coatele.

După următorii şaisprezece kilometri criminali, relieful se schimbă. Acum se aflau efectiv în mijlocul pustietăţii. Oraşul Grace rămăsese la peste treizeci de kilometri în spatele lor, iar autostrada se afla la treizeci şi mai bine de kilometri în faţă. Panta devenea mai abruptă. Râpele care fragmentau terenul erau mai adânci, stâncile mai numeroase. Creştea încă iarbă, tot înaltă, dar cu firele mai firave, pentru că rădăcinile erau mai puţin adânci. Pe pământ era zăpadă. Tulpinile de iarbă erau îngheţate şi răzbăteau dintr-o pătură de omăt de cincisprezece centimetri. Amândouă maşinile încetiniră, la o sută de metri distanţă una de cealaltă. După încă o milă parcursă, goana se transformă într-o procesiune penibilă, la numai treizeci de kilometri pe oră. Coborau lent pe pante de patruzeci şi cinci de grade, plonjând până la capotă prin zăpada depusă la bază, după care urcau pe dâmburi cu transmisiile fixate pe tracţiunea pe patru roţi. Crevasele aveau între trei şi cinci metri adâncime. Vântul continuu dinspre vest strânsese zăpada în ele, lăsând goale feţele bătute de vânt, în timp ce feţele opuse erau mai netede. În aer pluteau fulgi de zăpadă, vâjâind orizontal spre ei.

— O să ne împotmolim, spuse Neagley.

— Ei au ales drumul, zise Reacher. Trebuie să poată ieşi.

Pierdeau din ochi vehiculul Tahoe din faţa lor de fiecare dată când acesta cobora într-o adâncitură. Îl zăreau numai când urcau cu greu pe o movilă sau când apărea pe vreun vârf, cu trei sau patru adâncituri mai în faţă. Nu exista un ritm stabil sau vreo coordonare. Amândouă camionetele se scufundau şi urcau din nou, aleatoriu. Încetiniseră mult. Reacher blocase transmisia la nivel mic, iar camioneta aluneca şi derapa. Vântul bătea puternic.

— E timpul, zise Reacher. În oricare dintre ravenele acestea, zăpada îi va ascunde toată iarna.

— OK, să-i dăm drumul, spuse Neagley.

Îşi coborî geamul şi o rafală de zăpadă intră înăuntru, purtată de vântul îngheţat. Îşi ridică mitraliera Heckler&Koch şi o trecu pe automat. Reacher acceleră puternic şi trecu prin următoarele două adâncituri cu viteza maximă pe care o putea suporta camioneta. Apoi apăsă tare pe frâne, în vârful celui de-al treilea dâmb, şi trase de volan spre stânga. Vehiculul derapă în lateral şi se opri, cu geamul dinspre pasager îndreptat în faţă şi cu Neagley aplecată în afară şi aşteptând. Camioneta Tahoe se înălţă la o sută de metri în faţă, iar Neagley trase o rafală lungă, ţintind jos, spre cauciucurile din spate şi spre rezervor. Camioneta se opri pentru o clipă, după care ţâşni peste dâmb şi dispăru din nou.

Reacher roti volanul, apăsă acceleraţia şi porni după ea. Oprirea îi costase încă o sută de metri. Trecu prin trei râpe consecutive şi opri din nou, pe al patrulea dâmb. Aşteptară. Zece secunde, cincisprezece.

Camioneta Tahoe nu apăru. Douăzeci de secunde. Treizeci.

— Unde naiba? murmură Reacher.

Coborî vehiculul pe panta bătută de vânt, prin zăpadă, şi urcă pe partea opusă. Trecură peste dâmb şi intrară în adâncitura următoare. Nici un semn de Tahoe. Acceleră. Cauciucurile se învârtiră şi motorul scrâşni. Urcă pe următoarea pantă. Opri exact în vârf. Terenul cobora cam şase metri, într-o viroagă largă, plină de zăpadă, cu tulpinile îngheţate de iarbă înălţându-se la mai puţin de treizeci de centimetri deasupra ei. Urmele maşinii Tahoe, formate, în ziua precedentă, la sosire, se vedeau drept în faţă, aproape ascunse de vânt şi de zăpada proaspătă. Dar urmele formate acum erau mai adânci şi noi. Coteau brusc la dreapta şi se îndepărtau spre nord, într-o curbă strânsă prin ravenă, după care dispăreau în spatele unui afloriment acoperit de zăpadă. Peste tot în jur era linişte. Ninsoarea bătea direct spre ei. Urca spre ei, de pe fundul adânciturii.

„Timp şi spaţiu”, gândi Reacher. Patru dimensiuni. O problemă tactică clasică. Probabil că Tahoe făcuse un viraj

în U şi încerca să se întoarcă la locul crucial, în momentul crucial. Putea să meargă pe propriile urme şi să ajungă aproape de biserică exact înainte să aterizeze Armstrong. Dar să-i urmărească orbeşte ar fi fost un act sinucigaş. Pentru că era posibil ca ei să nu se fi întors sau să-i aştepte, într-o ambuscadă. Poate făceau un ocol şi încercau să ajungă în spatele lor. O problemă clasică. Reacher se uită la ceas. Am ajuns aproape de punctul în care n-are rost să ne mai întoarcem. Goniseră aproape treizeci de minute. Asta însemna că era nevoie de aproape tot atâta timp ca să ajungă înapoi. Iar Armstrong trebuia să apară peste o oră şi cinci minute.

— Ai chef să ieşi în frig? întrebă el.

— N-am de ales, răspunse Neagley.

Deschise portiera şi coborî în zăpadă. Alergă greoi în dreapta, înaintând prin zăpadă, peste pietre, în direcţia în care se uneau braţele U-ului. Reacher ridică piciorul de pe frână, trase de volan şi coborî panta. Viră scurt la dreapta pe fundul ravenei şi merse pe urmele camionetei Tahoe. Era cea mai bună soluţie pe care o putea improviza. Dacă ceilalţi se întorseseră, nu putea aştepta acolo o veşnicie. N-avea rost să conducă prudent spre biserică, iar când ajungea acolo, Armstrong să fie deja mort. Iar dacă intra direct într-o ambuscadă, era mulţumit că Neagley era în spatele adversarilor, cu o mitralieră în mână. Îşi spuse că asta i-ar fi garantat supravieţuirea, aproape sigur.

Dar nu era nici o ambuscadă. Ocoli stâncile şi întoarse spre est, dar nu văzu nimic, decât urmele de cauciucuri în zăpadă şi pe Neagley stând la cincizeci de metri mai departe, cu soarele în spate şi arma ridicată deasupra capului. Semnalul de liber. Acceleră şi se îndreptă în viteză spre ea. Camioneta aluneca şi derapa pe urmele lăsate de Tahoe. Hurducăi peste nişte pietre ascunse. Apăsă frâna. Camioneta se clătină şi derapă în lateral, după care se opri cu roţile din faţă într-un şanţ plin de zăpadă. Neagley se

aproprie cu greu prin nămeţi şi deschise portiera. Aerul rece o urmă înăuntru.

— Calc-o, zise ea, gâfâind din nou. Trebuie să fie la cel puţin cinci minute în faţa noastră, acum.

Reacher acceleră. Toate cele patru roţi se învârtiră inutil. Camioneta rămase nemişcată, în timp ce roţile se învârteau în zăpadă, iar partea din faţă se afundă şi mai mult în zăpadă.

— Dar-ar dracii! zise Reacher.

Încercă din nou. Acelaşi rezultat. Camioneta se smucea şi se legăna, dar nu pleca de pe loc. Scoase transmisia din nivelul inferior şi încercă din nou. Acelaşi rezultat. Lăsă motorul la ralanti, trecu în marşarier, iar în viteză, iar în marşarier, iar în viteză. Camioneta se smucea în spate şi în faţă, în spate şi în faţă, cincisprezece centimetri, treizeci. Dar nu ieşea din şanţ.

Neagley se uită la ceas.

— Sunt în faţa noastră. Pot să ajungă înapoi la timp.

Reacher aprobă din cap, apăsă acceleraţia şi forţă maneta de viteze în marşarier, apoi în viteză şi iar în marşarier. Camioneta se forţa şi se smucea. Dar nu ieşea din şanţ. Cauciucurile şuierau pe zăpada îngheţată. Partea din faţă aluneca în stânga şi în dreapta, odată cu cuplul motorului, iar partea din spate o urma.

— Armstrong e în aer acum, zise Neagley. Iar maşina noastră nu mai e parcată lângă biserică. Aşa că o să aterizeze.

Reacher se uită şi el la ceas. Lupta din greu cu panica tot mai intensă.

— Încearcă tu, spuse el. Balanseaz-o în faţă şi în spate.

Se întoarse şi-şi luă mănuşile. Îşi desfăcu centura, deschise portiera şi coborî în zăpadă.

— Iar dacă o ia din loc, să nu te opreşti pentru nimic în lume.

Merse greoi în spatele maşinii. Lovi zăpada cu piciorul până dădu de piatră. Neagley trecu pe scaunul şoferului.

Stabili un ritm, viteză, marşarier, viteză, marşarier, cu mici apăsări pe acceleraţie, când maşina intra în viteza corectă. Camioneta se legănă pe arcuri şi începu să se mişte în faţă şi în spate, câte cincizeci de centimetri, pe zăpadă. Reacher se lipi cu spatele de portbagaj şi-şi băgă mâinile sub bara din spate. Îşi îndrepta picioarele şi ridica, când maşina venea în spate. Striaţiile cauciucurilor erau pline de zăpadă. În timp ce se roteau, aruncau în aer mici hieroglife albe. Fumul de eşapament ieşea pe lângă genunchii lui şi plutea în aer. Reacher se mişcă mai în faţă şi împinse în spate, iar şi iar. Acum, camioneta se mişca câte şaizeci de centimetri odată. Strânse mai mult mâinile. Ninsoarea îl lovea exact în faţă, dinspre vest. Începu să numere. Unu, doi… trei. Unu, doi… trei. Începu să meargă odată cu camioneta, cu spatele, şi să o împingă. Acum se deplasa aproape un metru, la fiecare schimbare de direcţie. Călcă peste un şir de pietre, în care-şi putea propti tălpile. Unu, doi… trei. La ultimul trei, împinse în spate cu toată forţa. Simţi cum camioneta ieşi din şanţ. Apoi căzu înapoi. Bara din spate îl lovi tare în spate. Se împletici în faţă şi se prinse din nou cu mâinile de bară. Îşi reluă ritmul. Transpira în ger. I se tăiase respiraţia. Unu, doi… trei. Împinse din nou şi camioneta dispăru din spatele lui, iar el căzu în zăpadă.

Se ridică prin duhoarea de gaze de eşapament. Camioneta era la douăzeci de metri depărtare. Neagley conducea cât de încet îndrăznea. Reacher alergă după ea, alunecând. Coti la dreapta, ca să meargă pe urmele de cauciucuri. Terenul urca. Neagley acceleră, ca să menţină înaintarea. Reacher alerga din greu, dar camioneta se îndepărta. Sprintă. Îşi înfigea vârfurile cizmelor în zăpadă, ca să nu alunece. Neagley încetini în vârful dâmbului. Camioneta urcă şi trecu dincolo. Reacher îi văzu partea de dedesubt. Rezervorul, diferenţialul. Neagley frână încet, Reacher prinse mânerul portierei, deschise uşa şi alergă la vale pe lângă camionetă, până ce prinse destulă viteză ca să se arunce înăuntru. Se împinse pe scaun, trânti portiera,

Neagley apăsă tare pe acceleraţie, iar cursa violentă de montagne-russe reîncepu.

— Timpul? strigă ea.

Reacher se chinui să-şi ţină încheietura mâinii nemişcată şi se uită la ceas. Gâfâia prea tare ca să poată vorbi. Doar clătină din cap. Erau la cel puţin zece minute distanţă. Şi erau zece minute cruciale. Camioneta Tahoe avea să ajungă înapoi în locul de pornire cam peste două minute, iar Armstrong avea să aterizeze peste alte cinci. Neagley continuă să conducă. Urca în viteză pe dâmburi, decola şi plonja până la capotă în nămeţi, trecea prin ei şi totul se relua. Fără să se mai poată ţine de volan, Reacher era aruncat în toate părţile. Se lupta cu imponderabilitatea ce alterna cu loviturile şi, din când în când, prindea imagini neclare ale ceasului. Se uită prin parbriz la cer, spre est. Avea soarele în ochi. Îşi coborî privirea spre teren. Nu era nimic acolo. Nici urmă de Tahoe. Dispăruse de mult. Nu mai rămăseseră decât urmele prin zăpadă, dâre gemene adânci ce se îngustau în depărtare, în faţă. Se îndreptau hotărâte spre oraşul Grace, ca nişte săgeţi. Erau pline de cristale de gheaţă care ardeau în roşu şi galben, în lumina răsăritului.

Apoi cotiră. Un viraj strâns la nouăzeci de grade şi dispărură într-o ravenă ce mergea de la nord la sud.

— Ce facem? strigă Neagley.

— Mergi după ele, răspunse Reacher.

Ravena era îngustă, ca un şanţ. Şi cobora constant. Urmele camionetei Tahoe erau vizibile clar încă cincizeci de metri, după care coteau, dispărând. Un viraj strâns, în spatele unui afloriment cât o casă. Neagley frână puternic, când panta dispăru. Opri. Făcu o pauză scurtă, iar mintea lui Reacher strigă: O ambuscadă, acum? cu o fracţiune de secundă după ce piciorul ei apăsă din nou acceleraţia, iar mâinile ei întoarseră volanul. Yukonul intră pe urmele camionetei Tahoe şi masa lui de două tone alunecă neajutorată pe o pantă îngheţată. Camioneta Tahoe ţâşni afară din ascunzătoare, cu spatele, exact în faţa lor. Opri

brusc chiar în calea lor. Neagley ţâşni pe portieră înainte ca Yukonul să se oprească. Se rostogoli în zăpadă şi fugi spre nord. Yukonul derapă violent şi se opri într-un nămete de zăpadă. Portiera lui Reacher fu închisă de masa de zăpadă. Îşi folosi toată forţa, reuşi să o întredeschidă şi ieşi prin spaţiul îngust. Îl văzu pe şofer sărind din Tahoe, alunecând şi căzând în zăpadă. Reacher se rostogoli şi îşi scoase revolverul din buzunar. Ocoli prin spatele Yukonului şi se târî înainte prin zăpadă, pe lângă maşină. Şoferul celeilalte camionete ţinea în mână o carabină, sprijinindu-se în zăpadă cu ţeava ei, alunecând tot timpul. Se îndrepta spre adăpostul stâncii. Era tipul din Bismarck. Nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. Faţă slabă, corp lung. Avea pe el acelaşi palton. Alerga prin nămeţi, cu paltonul fluturând în urmă, aruncând zăpadă în jur la fiecare pas. Reacher ridică revolverul şi îl sprijini pe bara de protecţie a Yukonului, ţintind spre capul individului. Strânse degetul pe trăgaci. În clipa aceea auzi o voce, puternică şi agitată, chiar în spatele lui.

— Nu trage, striga vocea.

Se întoarse şi văzu un al doilea individ, la zece metri spre nord-vest. Neagley înainta poticnindu-se prin zăpadă, chiar în faţa lui. Tipul ţinea mitraliera ei Heckler&Koch, cu ţeava în jos, în mâna stângă. În mâna dreaptă ţinea un revolver, înfipt în spatele ei. Era tipul de pe caseta din garaj. Nici în privinţa lui nu exista nici o îndoială. Palton de tweed, scund, lat în umeri. Fără pălărie, de data asta. Aceeaşi faţă ca tipul din Bismarck, puţin mai plină. Acelaşi păr cenuşiu încărunţit, puţin mai des. Fraţi.

— Aruncaţi arma, domnule! strigă el.

Era o replică perfectă de poliţist şi avea o voce perfectă de poliţist. Neagley spuse din buze: Îmi pare rău. Reacher întoarse Steyr-ul în mână. Îl prinse de ţeavă.

— Aruncaţi arma, domnule! strigă din nou scundacul.

Fratele lui din Bismarck schimbă direcţia şi porni direct prin zăpadă, apropiindu-se. Ridică puşca. Era tot un Steyr,

o armă lungă şi frumoasă. Era toată acoperită de zăpadă. O ţinea îndreptată drept spre capul lui Reacher. Soarele jos al dimineţii făcea ca umbra ţevii să măsoare trei metri lungime. Ce s-a întâmplat cu acel pat singuratic de motel? se întrebă Reacher. Fulgii cădeau în continuare şi aerul era muşcător de rece. Îşi trase braţul în spate şi aruncă pistolul mult în aer. Arma parcurse o curbă leneşă de zece metri prin ninsoare, aterizã şi se îngropă în zăpadă. Tipul din Bismarck căută în buzunar cu mâna stângă şi îşi scoase insigna. O ridică în palmă. Era aurie şi avea în spate un suport uzat din piele maronie. Puşca se legănă în aer. Tipul băgă la loc insigna, ridică arma la umăr şi o ţinu dreaptă şi stabilă.

— Suntem ofiţeri de poliţie, zise el.

— Ştiu, răspunse Reacher.

Se uită în jur. Ningea vârtos. Fulgii se roteau şi se zvârcoleau prin aer. Râpa în care se aflau arăta ca o peşteră fără acoperiş. Era probabil cel mai izolat loc de pe planetă. Tipul din caseta de la garaj o împinse pe Neagley mai aproape. Ea se împletici, iar bărbatul o prinse şi o împinse într-o parte, ţinându-i arma lipită de spate.

— Dar voi cine sunteţi? întrebă tipul din Bismarck.

Reacher nu răspunse. Doar verifică geometria. Nu era grozavă. Era la patru metri de celălalt tip, iar zăpada de sub picioare era alunecoasă, îngreunându-i mişcările.

Tipul din Bismarck zâmbi.

— Sunteţi aici ca să apăraţi democraţia?

— Sunt aici pentru că habar n-ai să tragi, spuse Reacher. Joi ai împuşcat pe cine nu trebuia.

Se mişcă foarte prudent, îşi trase manşeta în sus şi se uită la ceas. Zâmbi.

— Şi-o să pierzi din nou. E prea târziu, deja. O să-l rataţi.

Tipul din Bismarck clătină din cap.

— Avem un scanner de poliţie. În camionetă. Ascultăm Departamentul de poliţie din Casper. Armstrong a întârziat douăzeci de minute. A fost o problemă cu vremea, în Dakota

de Sud. Aşa că am decis să mai stăm puţin şi să vă lăsăm să ne prindeţi.

Reacher nu zise nimic.

— Pentru că nu ne place de voi, zise tipul din Bismarck.

Vorbea de-a lungul patului armei. Buzele lui erau lipite de acesta.

— Vă băgaţi nasul unde nu trebuie. Într-o problemă particulară. În ceva ce nu vă priveşte deloc. Aşa că vă puteţi considera arestaţi. Pledaţi vinovaţi?

Reacher nu zise nimic.

— Sau vreţi doar să pledaţi?

— Aşa cum aţi făcut voi? zise Reacher. Când se apropia bâta aceea de baseball?

Tipul rămase tăcut pentru o secundă.

— Atitudinea asta n-o să-ţi fie de folos, spuse el.

Se opri din nou, cinci secunde lungi.

— Juriul s-a întors, zise el.

— Care juriu?

— Eu şi fratele meu. Acesta este juriul pe care-l aveţi. În clipa asta, noi suntem toată lumea voastră.

— Orice s-a întâmplat, a fost cu treizeci de ani în urmă.

— Cel care face aşa ceva trebuie să plătească.

— Omul ăla a murit.

Poliţistul din Bismarck ridică din umeri. Ţeava puştii se mişcă.

— Ar trebui să citeşti Biblia, prietene. Păcatele tatălui, ai auzit vreodată de asta?

— Care păcate? Aţi pierdut o luptă, asta e tot.

— Noi nu pierdem niciodată. Mai devreme sau mai târziu, noi câştigăm. Iar Armstrong a privit. Mucosul ăla, puiul de bogătaş, rânjea cu gura pân-la urechi. Un bărbat nu uită aşa ceva.

Reacher nu zise nimic. Tăcerea era totală. Fiecare fulg de zăpadă se auzea distinct, când şuiera şi se învârtea prin aer. Fă-l să vorbească, îşi spuse Reacher. Fă-l să se mişte. Dar se uită în ochii lui de nebun şi nu-i veni în minte ce să spună.

— Femeia merge în camionetă, spuse tipul. Ne vom distra puţin cu ea după ce ne ocupăm de Armstrong. Dar pe tine am să te împuşc chiar acum.

— Nu cu puşca aia, zise Reacher. Fă-l să vorbească. Fă-l să se mişte.

— Ţeava e plină de zăpadă. O să-ţi explodeze în mâini.

Urmă o tăcere lungă. Tipul calculă distanţa dintre el şi Reacher, dintr-o singură privire. Apoi coborî arma. O răsuci în mâini, apoi o readuse în poziţia iniţială. O mişcare rapidă, doar atât cât să poată verifica. Ţeava era plină de zăpadă îngheţată. Carabina M16 este pe bancheta din spate a Yukonului, se gândi Reacher. Dar uşa e blocată de nămete.

— Vrei să-ţi pariezi viaţa pe puţină gheaţă? întrebă tipul din Bismarck.

— Dar tu? zise Reacher. Culata o să explodeze şi-o să-ţi arunce cât colo mutra aia urâtă. Pe urmă, o să iau ţeava şi-o să ţi-o înfig în cur. O să zic că-i o bâtă de baseball.

Individul se înnegri la faţă. Dar nu apăsă pe trăgaci.

— Depărtează-te de maşină, spuse el, ca un poliţist.

Reacher se depărtă cu un pas lung de maşină, ridicând şi coborând picioarele în zăpadă ca şi cum ar fi mers prin apă.

— Încă unul.

Reacher se mişcă din nou. Era la doi metri de maşină. La doi metri de carabina sa M16 şi la zece de pistolul de nouă milimetri, aflat departe, în zăpadă. Se uită în jur. Fratele din Bismarck luă carabina în mâna stângă, băgă mâna dreaptă sub palton şi scoase un revolver. Era un Glock. Negru, masiv şi urât. Probabil din dotarea departamentului de poliţie. Omul coborî siguranţa şi îl ridică cu o singură mână spre faţa lui Reacher.

— Nici cu ăsta, zise Reacher. Fă-l să vorbească. Fă-l să se mişte.

— De ce?

— Aia e arma ta de la serviciu. Sunt şanse mari să o mai fi folosit înainte. Aşa că există înregistrări. Când îmi vor găsi cadavrul, cei de la balistică vor ajunge direct la tine.

Tipul rămase nemişcat câteva clipe lungi. Nu vorbi. Pe faţa lui nu se citea nimic. Dar puse Glock-ul la loc. Ridică puşca. Se retrase prin zăpadă, către Tahoe. Carabina rămase aţintită spre pieptul lui Reacher, care gândea: Apasă dracului odată pe trăgaci! Hai să ne distrăm puţin. Tipul căută în spatele lui şi deschise portiera maşinii, pe partea dinspre şofer. Aruncă puşca în zăpadă şi scoase un revolver, totul dintr-o singură mişcare. Era un Beretta M9 vechi, zgâriat şi pătat de ulei uscat. Tipul se apropie din nou, prin ninsoare. Se opri la doi paşi de Reacher. Ridică braţul. Lăsă în jos siguranţa, cu degetul mare, şi îndreptă arma exact spre centrul feţei lui Reacher.

— Armă abandonată, spuse el. Nu e înregistrată pe nicăieri.

Reacher nu zise nimic.

— Şi acum, spune noapte bună, şopti individul.

Nimeni nu se mişcă.

— La clic, zise Reacher.

Se uita direct spre armă. Vedea faţa lui Neagley cu colţul ochiului. Îşi dădu seama că nu înţelesese ce spusese, dar o văzu aprobând. Era o simplă mişcare infimă a pleoapelor. Ca o jumătate de clipire. Tipul din Bismarck zâmbi. Strânse degetul. Articulaţia i se albi. Apăsă pe trăgaci.

Se auzi un clic sec.

Reacher ţâşni, cu cuţitul ceramic deja deschis, şi lovi din lateral, peste fruntea individului. Apoi prinse ţeava revolverului Beretta în mâna stângă, îl ridică şi apoi îl trase în jos, cu forţă, peste genunchi, fracturând antebraţul bărbatului. Îl împinse într-o parte şi se învârti pe loc. Neagley abia dacă se mişcase. Dar tipul de pe caseta din garaj era inert în zăpadă, la picioarele ei. Amândouă urechile îi sângerau. Ea ţinea Heckler&Koch-ul într-o mână şi arma individului în cealaltă.

— Da? zise Neagley.

El aprobă din cap. Neagley făcu un pas în lateral, aşa încât să nu se stropească pe haine, îndreptă revolverul spre pământ şi îl împuşcă pe tipul din garaj de trei ori. Bang, bang… bang. Două gloanţe în cap, şi apoi unul de asigurare, în piept. Sunetul împuşcăturilor se rostogoli ca un tunet. Se întoarseră amândoi în partea cealaltă. Tipul din Bismarck se împleticea prin zăpadă, complet orbit. Fruntea îi era tăiată până la os şi sângele îi ţâşnea din rană, curgându-i în ochi. Îi intrase în nas şi în gură. Respiraţia lui gâfâită făcea bule de sânge. Îşi ţinea braţul rupt cu celălalt. Se împleticea, la stânga şi la dreapta, mergând în cerc, ridicându-şi braţul stâng la faţă şi încercând să-şi şteargă sângele din ochi, ca să poată vedea.

Reacher îl privi o clipă, inexpresiv. Apoi luă mitraliera Heckler&Koch de la Neagley, o setă pe foc cu foc şi aşteptă până ce tipul făcu o piruetă cu spatele, după care îl împuşcă în gât, din spate. Încercă să plaseze glonţul exact unde îl încasase Froelich pe al ei. Tubul cartuşului ţâşni afară şi lovi cu zgomot maşina Tahoe, aflată la şase metri depărtare. Individul se prăbuşi în faţă şi rămase întins, în timp ce zăpada se înroşea în jurul lui. Pocnetul împuşcăturii se stinse şi o tăcere absolută îi luă locul. Reacher şi Neagley rămaseră nemişcaţi şi îşi ţinură respiraţia, ascultând cu atenţie. Nu se auzea decât ninsoarea.

— De unde ai ştiut? întrebă Neagley, încet.

— Era arma lui Froelich, spuse el. Au furat-o din bucătăria ei. Am recunoscut zgârieturile şi petele de ulei. Îşi ţinea încărcătoarele pline, într-un sertar, de vreo cinci ani.

— Era posibil să tragă, totuşi.

— Viaţa e un joc de noroc, zise Reacher. De la început până la sfârşit. Nu eşti de acord?

Tăcerea îi înconjură şi mai strâns. Şi frigul. Erau singuri, în mijlocul a o mie de mile pătrate de pustietate îngheţată. Respirau greu, tremurau şi se simţeau puţin rău, din cauza adrenalinei.

— Cât va dura chestia de la biserică? întrebă el.

— Nu ştiu, zise Neagley. Patruzeci de minute? O oră?

— Atunci nu e nevoie să ne grăbim.

Se duse şi îşi recuperă Steyr-ul de unde căzuse. Zăpada începuse deja să acopere cele două cadavre. Le luă portofelele şi insignele din buzunare. Îşi şterse cuţitul pe paltonul tipului din Bismarck. Deschise toate cele patru portiere ale maşinii Tahoe, aşa încât zăpada să intre înăuntru şi să o acopere mai repede. Neagley şterse pistolul tipului din garaj pe haina ei şi îl aruncă. Apoi se întoarseră şi urcară în camionetă. Aruncară o ultimă privire în urmă. Scena era deja înconjurată de zăpadă nouă, albindu-se rapid. Avea să dispară în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Vântul rece avea să îngheţe întregul tablou, bătând de la est la vest, până când soarele primăverii avea să-l scoată din nou la lumină.

Neagley conduse, cu viteză mică. Reacher puse portofelele pe genunchi şi începu cu insignele. Camioneta se zdruncina puţin şi avu nevoie de efort ca să le ţină nemişcate în faţa ochilor, atât cât să se poată uita la ele.

— Poliţişti din Idaho, zise el. O zonă rurală de la sud de Boise, cred.

Băgă amândouă insignele în buzunar. Deschise portofelul tipului din Bismarck. Era din piele, maroniu, cu trei compartimente, uscat, crăpat şi mulat peste conţinut. Pe partea interioară era o fereastră mică de plastic, cu o

legitimaţie de poliţist în spatele ei. Faţa lungă a individului îl privea dintr-o fotografie.

— Richard Wilson, spuse Reacher. Detectiv.

În portofel mai erau două cărţi de credit şi un permis de conducere din Idaho. Nişte bucăţele de hârtie şi aproape 300 de dolari. Întinse hârtiile pe genunchi şi băgă banii în buzunar. Deschise portofelul tipului din garaj. Era din imitaţie de piele de crocodil, negru, şi conţinea o legitimaţie de la acelaşi departament de poliţie.

— Peter Wilson, zise Reacher.

Se uită la permisul de conducere.

— Cu un an mai mic.

Peter avea trei cărţi de credit şi aproape 200 de dolari. Reacher băgă banii în buzunar şi se uită în faţă. Norii de zăpadă rămăseseră în spatele lor, iar spre est cerul era limpede. Soarele era pe cer şi le bătea în ochi. În aer se vedea un punct negru mic. Turnul bisericii abia se mai vedea, la aproape treizeci de kilometri distanţă. Yukonul înainta spre el zdruncinându-se, fără pauză. Punctul negru deveni mai mare. Deasupra lui se vedeau nişte elice cenuşii.

Părea nemişcat în aer. Reacher se ţinu de bord şi ridică privirea, prin parbriz. Peste partea de sus a geamului era o dungă fumurie. Elicopterul coborî prin ea. Reacher îi văzu forma. Era gras şi avea un bot bombat. Probabil un Night Hawk. Elicopterul reperă biserica şi întoarse spre ea. Plutea ca o insectă grasă. Yukonul înainta zdruncinându-se peste denivelările făgaşelor de roţi. Portofelele alunecară de pe genunchii lui Reacher şi bucăţelele de hârtie se împrăştiară. Elicopterul plutea deasupra. Apoi se legănă în aer, întorcându-şi uşa principală spre biserică.

— Crose de golf, spuse Reacher. Nu scule.

— Cum?

El ridică o bucată de hârtie.

— O chitanţă UPS. Expediţie rapidă, aeriană. Din Minneapolis. Adresată lui Richard Wilson, client aşteptat să sosească la un motel din D. C. O cutie de carton, treizeci pe

treizeci de centimetri, un metru şi douăzeci lungime. Conţinutul: un sac cu crose de golf.

Apoi tăcu. Se uită la o altă bucată de hârtie.

— Altceva, zise Reacher. Poate pentru Stuyvesant.

Văzură cum elicopterul din depărtare ateriza şi se opriră exact în mijlocul păşunii. Reacher coborî în frigul năprasnic, se învârti fără rost în cerc, se întinse şi căscă. Yukonul ticăia zgomotos, pe măsură ce se răcea. Reacher strânse grămadă insignele de poliţie, legitimaţiile şi permisele de conducere pe scaunul de lângă şofer şi apoi aruncă portofelele goale departe.

— Trebuie să facem curăţenie, spuse el.

Îşi şterseră amprentele de pe toate cele patru arme şi le aruncară în iarbă, spre nord, spre sud, spre est şi spre vest. Goliră cartuşele de rezervă din buzunare şi le aruncară departe, dâre de alamă sclipitoare în lumina soarelui. Veni la rând şi luneta. Reacher îşi păstră căciula şi mănuşile. Şi briceagul ceramic. Prinsese drag de el.

Apoi parcurseră încet restul drumului până în Grace, ieşiră de pe păşune, trecură prin gardul rupt şi traversară cimitirul. Parcară aproape de elicopter şi coborâră. Se auzeau o orgă şi vocile oamenilor care cântau, în biserică. Nu era nici o gloată. Nu era presă. O scenă demnă. O maşină de patrulă a poliţiei din Casper era parcată la o distanţă discretă. Lângă elicopter stătea un pilot în costum de zbor. Era atent şi vigilent. Probabil că nici nu era pilot, ci era unul dintre oamenii lui Stuyvesant, într-un costum de împrumut. Probabil că avea o carabină ascunsă dincolo de uşa cabinei. O Vaime Mk2, cu siguranţă.

— Eşti bine? întrebă Neagley.

— Eu sunt întotdeauna bine, spuse Reacher. Tu?

— Şi eu.

Rămaseră acolo cincisprezece minute, fără să poată spune precis dacă le era cald sau frig. De la orga din depărtare se auzi o piesă sonoră şi tristă, după care se lăsă tăcerea, şi apoi se auzi sunetul înăbuşit al paşilor pe scândurile

prăfuite. Uşa masivă de stejar se deschise şi o mulţime mică ieşi în lumina soarelui. Preotul rămase lângă uşă, cu părinţii lui Froelich, vorbind cu toţi cei care ieşeau.

Armstrong ieşi după două minute, cu Stuyvesant alături. Purtau amândoi paltoane negre şi erau înconjuraţi de şapte agenţi. Armstrong vorbi cu preotul, strânse mâinile celor doi Froelich şi mai spuse ceva. Apoi garda lui îl conduse spre elicopter. Îi văzu pe Reacher şi pe Neagley şi coti spre ei, cu o întrebare pe faţă.

— Vom trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi, spuse Reacher.

Armstrong înclină din cap.

— Vă mulţumesc, zise el.

— Cu plăcere, spuse Reacher.

Armstrong ezită încă o clipă, apoi se întoarse, fără să le strângă mâna, şi plecă spre elicopter. Stuyvesant veni şi el, singur.

— Fericiţi? repetă el.

Reacher scoase din buzunare insignele, legitimaţiile şi permisele de conducere. Stuyvesant îşi făcu mâinile căuş, ca să le ia.

— Poate mai fericiţi decât credeam, spuse Reacher. Nu erau ai voştri, asta e sigur. Erau poliţişti din Idaho, din apropiere de Boise. Ai adresele aici. Sunt sigur că veţi găsi ce vă trebuie. Computerul, hârtia, imprimanta şi degetul lui Andretti, în frigider. Poate şi altceva.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie.

— Am găsit şi asta, zise el. Era într-unul dintre portofele. E o chitanţă. Vineri seara au fost la băcănie şi au cumpărat şase cine şi şase sticle de apă.

— Şi? întrebă Stuyvesant.

Reacher zâmbi.

— Eu cred că nu şi-au făcut cumpărăturile săptămânale obişnuite, ţinând cont de ceea ce făceau în rest. Bănuiesc că se asigurau că doamna Nendick va avea ce mânca, atâta timp cât ei ar fi rămas aici. Cred că e în viaţă încă.

Stuyvesant smulse chitanţa şi alergă spre elicopter.

Reacher şi Neagley se despărţiră la aeroportul din Denver în dimineaţa următoare, luni. Reacher îi semnă un cec şi ea îi cumpără un bilet la clasa întâi, la compania United, către aeroportul La Guardia, din New York. El o conduse la cursa spre Chicago. Lumea urca deja la bord. Ea nu spuse nimic. Îşi puse sacul pe podea şi rămase exact în faţa lui. Apoi se înălţă şi îl strânse în braţe, rapid, ca şi cum nu prea ştia cum se face. Îi dădu drumul după o secundă, îşi luă sacul şi porni spre rampa de îmbarcare. Nu se uită în spate.

Reacher ajunse pe La Guardia seara, târziu. Luă un autobuz şi un metrou până în Times Square şi merse pe strada 42 până găsi noul club al lui B. B. King. Un cvartet cu un chitarist tocmai îşi termina primul număr. Erau destul de buni. Ascultă până la finalul numărului şi apoi se întoarse la casier.

— A fost aici o bătrână, săptămâna trecută? întrebă el. O bătrână care cânta ca Dawn Penn? Cu un bătrân la clape?

Omul scutură din cap.

— Nimeni de genul ăsta, spuse el. Nu aici.

Reacher îl salută scurt şi ieşi în întunericul sclipitor. Pe stradă era frig. Porni spre vest, către Autoritatea Portuară şi către un autobuz care să-l scoată din oraş.

SFÂRŞIT

1 Federal Deposit Insurance Corporation – organizaţie guvernamentală americană care garantează solvabilitatea băncilor înscrise în cadrul ei. (N. Tr.)

2 New York Police Department – Departamentul Poliţiei din New York. (N. Tr.)

3 Thanksgiving Day – a patra zi de joi din luna noiembrie, sărbătoare legală în SUA. (n. Tr.)

4 Este vorba de Raportul Comisiei Warren privind asasinarea lui J. F. Kennedy, care a conchis că Lee Harvey Oswald a acţionat de unul singur în uciderea preşedintelui american. (N. Tr.)

5 În SUA, diferitele calităţi de hârtie se diferenţiază, printre altele, şi prin greutatea în livre a unui top de hârtie, spre deosebire de sistemul european, unde se foloseşte greutatea în grame pe metru pătrat. (N. Tr.)

6 Cartier select din Washington D. C. (N. Tr.)

7 Wladziu Valentino Liberace (1919-1987), celebru pianist care şi-a câştigat faima prin stilul şi costumaţia extravagante; membru al comunităţii gay. (N. Tr.)

8 Formatul cel mai răspândit în Statele Unite pentru hârtia de scris, având dimensiunile 21,59 x 27,94 cm. (N. Tr.)

9 Reţea americană de televiziune prin cablu, dedicată transmiterii non-stop a activităţii guvernului şi a celei a organismelor politice în general. (N. Tr.)